

Giới thiệu Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ

Truyện Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ tác giả Lam Tịch Lạc truyện xuyên không với cốt truyện lôi cuốn đầy ảo diệu bậc lộ được nhiều tính cách của nhân vật, hứa hẹn sẽ đem lại cho độc giả nhiều bất ngờ.

Kiếp luân hồi trước sống cuộc sống rất xung sướng, Thử qua đủ loại các kích thích trong cuộc sống.

Sau khi được hồi sinh tưởng đâu cuộc sống sẽ được an nhàn không phải lo nghĩ gì, kế thừa gia sản của gia đình, cưới vợ sinh con, phụng dưỡng cha mẹ, nào ngờ mọi dự tính đã không như ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Được hảo lễ âm ti ban tặng, ta lại có thể ở dị giới trọng sinh, nhưng đáng tiếc là không có uống Mạnh bà thang, còn nhớ rõ đủ mọi chuyện kiếp trước.

Mười năm như một giấc mộng, thoáng năm một lần nữa trôi qua vô ích. Kiếp trước ta là một kẻ phản nghịch, luôn truy cầu các loại kích thích.

Nhưng mà, sau khi theo đuổi được kích thích cực điểm, linh hồn cũng theo đó phiêu phiêu về với hư không.

Kiếp này ta trọng sinh trong một gia đình bình thường, cảm tình phụ mẫu tốt lắm. Cha họ Lăng tên gọi Viễn, tự Trung Nghĩa, là một tiểu sư. Mẫu thân họ Lý tên Trương Ngọc, nhũ danh Vân Vân, mang nét truyền thống của nữ tử Đông phương, giúp chồng dạy con. Cha mẹ đặt cho ta tên Lăng Phong, một cái tên rất êm tai. Bất tri bất giác, ta đã được một tuổi, tiểu hài tử một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai là tập tục từ xưa, nhà của ta cũng không ngoại lệ. Cha mẹ biến nó thành bữa tiệc rất náo nhiệt, thân bằng hảo hữu đến rất đông. Bởi vì cha mẹ đều nổi danh với tướng mạo xinh đẹp, mọi người cứ nhìn mặt ta đều xưng cái gì là đồng tử của quan âm, hài tử mới có một tuổi có thể nhìn ra cái gì chứ, ta còn không biết những người này là đang nịnh hót hay sao, dù sao lúc này ta không muốn mở miệng bắt bẻ cái gì, chủ nhếch miệng ngậy ngậy cười.

Chọn đồ vật đoán tương lai, mẫu thân đem ta đặt trong đại sảnh, ở giữa trải một tấm thảm lông cừu thật to, trên bày ra rất nhiều đồ vật, ta nhìn một vòng, cuối cùng chọn kiêu, sách cùng bạc. Lấy mấy thứ này có nghĩa là áo cơm không lo. Hiển nhiên, lựa chọn của ta coi như hợp lý, tất cả mọi người lại thôi phỏng ta sau này vẫn vô toàn tài, vinh hoa phú quý. Trong ngày vui thế này, cha mẹ tự nhiên cũng vui khi nghe mấy lời chúc phúc, cười híp mắt mời mọi người nhấp tọa uống rượu.

Ngày cứ như vậy trôi qua, hiện giờ ta đã hai tuổi, bởi vì ta có được trí nhớ của kiếp trước, tất nhiên sẽ không giống các hài tử thực sự luôn nghịch ngợm gây chuyện, chạy nhảy vui đùa, ta đương nhiên cũng không dám biểu hiện như ông cụ, khiến cha mẹ lo lắng. Ta thực thích cuộc sống bình thân hiện tại, đối với việc mù quáng theo đuổi những kích thích khuấy động trước kia cảm thấy vô cùng phản cảm, tựa như người ăn quá nhiều sơn hào hải vị, liền cảm thấy chúng quá vô vị, không bằng cháo loãng mà ăn đến ngon miệng.

Bên cạnh ta có hai tên sai vặt hầu hạ, phân biệt kêu Tiểu Chu cùng Tiểu Nhạc, tuy rằng đã sắp tám tuổi, nhưng so với ta vẫn còn rất mê chơi. Mẫu thân vốn muốn an bài hai nha đầu hầu hạ ta, nói nữ hài tử tâm tư thận trọng, nhưng ta chán ghét các cô gái suốt ngày lủi rủ, cho nên sẽ không đồng ý, ta thái độ cương nghị, mẫu thân cũng từ bỏ.

Vẫn tự nơi này đều là kiểu phồn thế, xem chữ phồn thế với ta mà nói chẳng khó khăn, này đều phải nhờ kiếp trước được phúc tổ phụ, lão gia tử nổi danh nghiêm khắc, luôn buộc ta học văn tự phồn thế, lại nói, kiếp trước ta ngộ nghịch như thế cũng có quan hệ đến lão nhân gia. Hai tuổi thì ta có thể học thuộc đầy đủ [Tam Tự Kinh], phụ thân luận vì ta mới phụ tử tới đặc biệt dạy ta. Phụ tử vẫn còn trẻ, ước chừng hai mươi tuổi, hẳn chưa chí khí tới mức mời rượu học sinh, phụ tử người cũng không tệ lắm, không giống như mấy lão phu tử cổ hủ như vậy, trước khi học ta đã so sánh như vậy, cũng không làm trái lời hân.

Hai năm qua, gia nghiệp phát triển, phụ thân xây dựng Uy Viễn tiêu cục, bởi vì danh dự cao, trở thành danh chấn bắc hải đệ nhất tiêu cục. Ba tuổi ta thành cái đuôi nhỏ của phụ thân, chỉ cần phụ thân đi giáo trảng ta sẽ theo cùng, bởi vì ta biết thân thể chính là tiền vốn hàng đầu, còn có phần gia sản này sớm muộn gì cũng do ta kế thừa, nếu muốn áp trừ thủ hạ của phụ thân thì phải là một tiểu sư dũng mãnh, nhất định phải có được thực lực tuyệt đối, ta không cho mình là thiên tài, hiểu được đạo lý bốn điều tiên phi (người chậm cần bắt đầu trước), tuy rằng hiện tại mới có ba tuổi, thân thể khung xương quá nhỏ cũng chưa dậy thì hoàn toàn, cũng học không đến cái gì, nhưng tinh thần học hỏi này chung quy cũng đáng hoan nghênh.

Phụ thân cũng rất nghiêm khắc, hiểu được quyết tâm của ta, thời gian giáo ta thực nghiêm nghị, cũng không nương tay, trên giáo trường ta gọi hân là sư phụ, về nhà mới gọi hân phụ thân, Nhớ rõ có một lần phụ thân phạt thực ác, khiến ta bệnh nặng một hồi, nằm trên giường hơn nửa tháng mới bò dậy được, bởi vì chuyện này nương liền hơn một tháng không để ý phụ thân, làm phụ thân mỗi ngày chịu tội, hạ mình chờ nương hết giận. Người trong nhà tuy rằng rất sợ phụ thân, không ai dám ở trước mặt người nói năng lớn tiếng, nhưng là phụ thân đối với mẫu thân không có biện pháp, cái này kêu là nước chảy đầu xuôi, nhất vật hàng nhất vật (một vật khác một vật = vô quý dày có móng tay nhọn).

Ta có được trí nhớ của kiếp trước, sẽ không giống những đứa trẻ khác thích làm nũng, cha mẹ thấy ta rất hiểu chuyện, nhưng vì thế nên ta cùng cha mẹ cũng ít thân mật hơn, nhìn thấy cha mẹ bận rộn trước sau vì muội muội khóc nháo, ta thờ dài nhẹ nhõm, trong lòng cũng có điều áy náy, hi vọng cha mẹ

có thể đem tình thương chưa từng được biểu lộ trước ta dừng lại trên người muội muội này.

Vì được cha mẹ cưng chiều, Ny Ny thực nghịch ngợm, Ny Ny là nhũ danh của muội muội, nàng họ Lăng danh Hinh, từ Hinh là ngụ ý điều tốt đẹp. Năm tuổi, Ny Ny leo cây trèo tường không gì không tính, nghịch ngợm như tiểu hầu tử, nữ tử cổ đại vốn quan niệm tam tông tứ đức, ta thực lo lắng sau này Ny Ny đến tuổi cập kê, công tử nhà ai dám thú nàng đây. Tuy rằng lo lắng nhưng ta vẫn nuông chiều nàng như trước, vì nữ tử cổ đại hầu như không có thời thơ ấu đáng nhớ, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, căn bản không có bản thân.

Phụ Thân tuy rằng bất cầu ngôn tiểu, thế nhưng thực sự là tuần dật phi phạm, phụ thân là tiêu đầu cũng là nam nhân, khó tránh phải ra ngoài xã giao, một lần hẳn đem nợ tình trở về nhà, tiểu nương Tử Hồng Lâu chạy đến nhất khốc nhị nháo tam thất cổ, nói phụ thân đã đáp ứng sẽ lấy nàng. Mẫu thân là nữ tử cổ đại điển hình, thứ sách duy nhất từng đọc là [Nữ giới] chỉ biết gạt lệ thương tâm, muội muội lúc này đỏ mắt, nói muốn đánh gãy chân nữ tử phong trần kia, ta tuy rằng trong lòng phần nộ nhưng vẫn còn vài phần lý trí, hiểu phụ thân luôn luôn cẩn thận hành sự, 90% sẽ không làm ra chuyện hồ đồ như vậy, còn nếu chuyện này có thật ư, chủ yếu có hai loại khả năng, một là say rượu loạn tính, hai là có người cố ý cài bẫy đẩy phụ thân vào tròng.

Ta sai người đem nàng kia đuổi ra, tìm phụ thân nói chuyện, từ nơi người có được tin tức coi như vừa lòng, là có người cố ý bỏ thuốc vào rượu, hẳn tuy rằng có ôm nàng kia hôn vài cái, nhưng tuyệt không làm ra chuyện có lỗi với mẫu thân, những lời của nàng kia càng là vô căn cứ. Kỳ thực lấy năng lực phụ thân, việc này nếu hẳn tự thân giải quyết tuyệt đối ổn, căn bản ta không có dịp phát huy, chính là phụ thân lo không biết làm sao hỏng mẫu thân, đến nỗi những chuyện khác chẳng lọt được vào mắt hấn.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ta cũng đã mười lăm tuổi. Một tối nọ ta nằm mộng, cụ thể thấy gì thì đã quên bém rồi, nhưng cảnh tượng trong mơ kia đã tặng cho ta một lễ vật hơi bị... khó nói. Tiểu Chu miệng rộng đem tin tức, vốn dĩ vô cùng bình thường của một người đã dậy thì, báo cho toàn bộ trên dưới gia trạch biết, ta đi đến nơi nào các sư huynh đệ đều che miệng cười trộm, hoặc là vỗ vỗ vai ta nói ta trưởng thành rồi... Vốn ta cảm thấy chẳng có gì quan trọng, nhưng bọn hấn cứ cười nhạo như vậy, hơi bị không được tự nhiên. Hôm nay quyết định, từ rày về sau Tiểu Chu chính thức trở thành bao cát chuyên dụng của ta, ta muốn hảo hảo luyện luyện hấn.

Buổi tối, phụ thân gọi ta đến thư phòng, nói cấp cho ta cái nha đầu thông phòng, ta lập tức cự tuyệt, ta hiện tại thân thể đã dậy thì hảo, không cự tuyệt tự mình hại mình không nói, còn gây họa cho cô nương nhà người ta. Phụ thân thấy ta thái độ cứng ngạnh, liền thu hồi mệnh lệnh ban ra. Trước khi ra khỏi cửa còn quay lại hỏi, có phải ta cảm thấy ngượng hay không? Nhìn thấy trong mắt phụ thân là ý cười cùng trêu chọc, ta không thể nói gì, thật không nghĩ tới phụ thân trước giờ nghiêm cẩn là thế còn có một mặt không đứng đắn như vậy, đen mặt lên đem phụ thân đẩy ra khỏi cửa.

Dù trong tâm tưởng của ta là một nam nhân thành thực hơn ba mươi tuổi, nhưng thân thể vẫn là khóa mầm đậu mới trưởng thành. Bây giờ lại đang là thời kỳ dao động tuổi thanh xuân, buổi tối không thể tránh khỏi luôn mơ thấy dưới thân đè nặng một người, làn da trắng nõn, phi thường ngon miệng, ta trên cơ thể ấy khoái hoạt rong ruổi.

—

Từ trong mộng bừng tỉnh, lại nhìn thấy thứ kia, khoe miệng ta mảnh liệt co rút, không nghĩ tới còn có thể lặp lại chuyện dọa người như thế. Vì thân thể khỏe mạnh, cơ bản bồi nguyên, huấn luyện ban ngày được tăng lên gấp bội, đem tinh lực dư thừa tiêu hao trong cảnh giới võ thuật, buổi tối mệt đến mức vừa dính vào giường liền lăn ra ngủ, một đêm không mộng mị. Đối đãi hà khắc với mình như thế cũng không phải chẳng có hồi báo, nội lực tinh tiến không ít.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Phụ thân và mẫu thân là thanh mai trúc mã, tình cảm thâm hậu, mười bốn tuổi thành thân, mười lăm tuổi có ta, dĩ nhiên là tảo hôn sinh sớm. Năm nay ta mười tám tuổi, phụ thân quyết định chậu vàng rửa tay (rửa tay gác kiếm), đem chúc vị tiêu đầu truyền cho ta, quyết định ấy khiến ta kinh hách không nhỏ, phụ thân mới ba mươi ba tuổi mà thôi, đang là thời kỳ hoàng kim của nam nhân cơ mà.

Ta đến thư phòng hỏi hấn nguyên nhân, phụ thân liền bày ra bộ dáng già yếu, nói mình lão rồi, tương lai tiêu cực cần những người trẻ tuổi nắm giữ, căn bản cấu bất thành lý do phụ thân thoái ẩn, ta không đồng ý, hướng chỉ ta mới mười tám thôi, ở thời cổ này vẫn chưa tới nhục quán, còn quá sớm để kế thừa gia sản. Phụ thân lòi ra nào là tính tình ta thế này thế này, lại giải thích, hấn mấy năm nay vào nam ra bắc, không hảo hảo bồi bạn mẫu thân, hấn nói thừa dịp còn chưa quá già mang theo mẫu thân tiêu sái thăm thú đại giang nam bắc, nhìn nhìn ngũ hồ tứ hải Đại Uyên quốc, mẫu thân trước giờ là nhục điểm của ta, hấn lấy lý do này khiến ta không thể phản bác. Không thể không nói, phụ thân cũng có tiềm chất của lão hồ ly.

“Tiểu tử, kế thừa y bát của ta khiến ngươi mất hứng như vậy sao?”

Ta bĩu môi, nói: “Không có.”

“Nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Ta mới mười tám tuổi.”

“Người không nói ta còn tưởng người hai mươi tám, ai bảo người không đáng yêu như vậy, từ nhỏ mặt đã nghiêm như thế.”

“Đây là tự do của ta.”

“Xử tiểu tử, nhanh đi chuẩn bị, ngày mai là đại điển, người sẽ chính thức kế thừa y bát của ta.”

Phụ thân đã quyết, ta biết nói gì cũng là công toi, khom người lui ra.

“Ca... Ngày mai người đã trở thành đương gia tác chủ, có cao hứng không a?” Ny Ny vừa chạy vừa nhảy tới, kéo cánh tay ta cười tủm tỉm nói.

“Tạm được đi.”

“Ca, người trả lời thật miễn cưỡng nga.” Ny Ny nhăn nhăn cái mũi đẹp.

“Là do thấy người đấy.”

“Hi hi...” Ny Ny nhìn ta liếc mắt một cái, ngốc hề hề cười.

“Có chuyện gì mà cao hứng như vậy?”

“Ta sắp có tẩu tử nha.”

“Àn?”

“Mẫu thân cùng mấy thẩm thẩm đang giúp người chọn cô nương.”

Ngữ điệu của ta hơi cao lên, “Có chuyện này?”

“Àn, ta tận mắt nhìn thấy. Chính là, ta trộm nhìn nhìn bức họa trong tay bà mối, không có người nào, không có bất cứ ai có thể xứng đôi với ca ca. Tẩu tử phải có bộ dáng xinh đẹp như thiên tiên may ra mới xứng đôi với ca ca của ta.”

Ta buồn cười điểm điểm mũi Ny Ny, “Ca của người là người thường, sao có thể xứng với thiên tiên.”

“Mới sẽ không đâu nha, ca ca phong thần tuần lã, cao lớn uy vũ, tao nhã, khí vũ hiên ngang... Có rất nhiều tỷ tỷ tranh nhau muốn gả cho ca ca nha.”

Ta bật cười, “Người cho ca ca người là hương bột bột (thức ăn ngon) sao?”

“Vốn là vậy mà!” Ny Ny kiêu ngạo hát cảm.

“Ha... đồ tinh quái.” Ta lại điểm lên cái mũi nhỏ khả ái.

“Ca, ta nói bao nhiêu lần rồi, không được ấn mũi của ta, nhờ bị xẹp thì sao?”

Nàng vừa dứt lời, tay ta lại càng ấn mạnh hơn.

“...”

“Ta ghét ca ca nhất!” Ny Ny dùng sức kéo tay ta xuống, miệng thì nói ghét ta, nhưng vẫn ôm cánh tay ta không buông còn siết thật chặt. cái nha đầu.

—

Hôm nay phụ thân hành lễ kim hôn tấy thủy, Uy Viễn tiêu cục do ta kế thừa, thân bằng hảo hữu đều tới tham gia, phi thường náo nhiệt. Bởi vì ta công phu hảo, võ công vững chắc, các sư huynh đệ cũng không thể thắng ta, luận võ tranh chức vị Tổng tiêu đầu, chủ yếu là làm cho có lệ. Nhóm thúc thúc bá bá áp tiêu hình như cũng đã thương lượng hảo, noi gương phụ thân thoái ẩn hết một lượt, nhường ngôi cho những người trẻ tuổi đồng lứa, Uy Viễn tiêu cục từ hôm nay trở đi xem như đổi máu.

Uy Viễn tiêu cục do tân nhậm nắm giữ, những nhân vật lớn tham gia đại điển tuy có ít nhiều suy nghĩ, vẫn vỗ vai khen ta niên thiếu hữu vi, trí dũng song toàn, giống phụ thân năm đó chi phong đẳng đẳng, vân vân... Ta khách sáo cười đáp lễ, luận về việc mang mặt nạ giao tế này ta ở Thượng Hải hiện đại lần qua lần lại không biết bao nhiêu lần, khẳng định không hề thua kém người cổ đại.

Sau đó ta kế thừa Uy Viễn tiêu cục, vẫn lấy cách hành xử của phụ thân trước kia mà duy trì, phụ thân rất giỏi trong việc quản lý nhân sự lẫn kinh doanh, đối với cách thức kinh doanh của người ta thực sự rất yên tâm.

Tuổi trẻ không tránh được có tính bốc đồng, ngược lại cũng rất dễ xúc động, ta lo bọn hán vì xúc động nhất thời mà gặp chuyện nguy hiểm tính mạng, mỗi lần áp tiêu đều nhường những tiêu sư thế hệ trước đi theo, bọn hán bình thường cứ cầm đầu tiến về phía trước, đôi khi cũng mất phương hướng lạc đường, các lão tiêu sư sẽ vì bọn họ chỉ dẫn thêm kinh nghiệm và đường hướng.

Uy Viễn tiêu cục trong tay ta phong sinh thủy khởi, sự nghiệp như mặt trời ban trưa, ta đương nhiên hiểu đồng hành với danh tiếng tất nhiên sẽ bị đổ kỵ,

để tránh tiêu cực bị người khác ở sau lưng giờ trò ngáng chân, ta lệnh mọi người thu liễm, hiện giờ chỉ nhận một nửa chuyển tiêu so với trước kia, nhưng do thanh danh của chúng ta, tuy chỉ nhận một nửa, nhưng đều là những tiêu lớn, đi một chuyến kiếm được không ít hơn so với trước kia.

Nam nhân có sự nghiệp thành công sẽ hấp dẫn nữ nhân, đó là đạo lý ngàn đời không thay đổi. Trước kia bà mỗi đều nhìn vào gia thế nhà ta, bộ dáng cùng phụ thân tương tự, hiện giờ ngược lại xem xem tính cách ta trước.

Cha mẹ nhìn trúng Lưu cô nương, cô nương Lưu gia thấu tình đạt lý, huệ chất lan tâm, là tài nữ nổi danh bắc hải. Kêu ta đến, muốn nghe xem ý kiến của ta. Ta nghĩ nghĩ, Lưu cô nương dù là phương diện nào cũng đều là người vợ tốt, nếu ta đã quyết định bình bình đạm đạm sống qua cả đời, kế thừa gia sản tổ tiên, hiếu kính phụ mẫu, cưới vợ sinh con, dường như giáo nữ, như vậy Lưu cô nương là một lựa chọn không tồi. Thấy ta đáp ứng, bà mỗi cười như hoa cúc nở rộ.

Cha mẹ vội vàng chuẩn bị sinh lễ, đương sự như ta vẫn ngày ngày du nhân, đợi khi chọn xong ngày lành thì nghênh đón tân nương.

Ny Ny hình như đã gặp qua Lưu gia cô nương, tin rằng cô nương kia tuyệt đối đã lọt vào pháp nhãn đại tiểu thư nàng, bằng không nàng cũng không cao hứng phấn chấn đến mức cả ngày ở bên tai ta khen ngợi đủ điều về Lưu cô nương kia, thấy Ny Ny thích Lưu gia cô nương như thế, ta cũng không lo lắng tân nương sau này cùng người nhà có quan hệ không tốt, quan hệ mẹ chồng nàng dâu chính là nguồn gốc của mọi mâu thuẫn gia đình, các nàng hẳn là sẽ hòa hợp ở chung.

Vốn định tháng ba năm sau sẽ kết hôn, nhưng trời có lúc mây mưa, người họa phúc khó lường, Lưu viên ngoại ra ngoài làm ăn thì gặp sơn tặc, mất cả tính mạng lẫn tiền tài. Hôm đi Lưu gia bá tể, ta gặp được Lưu cô nương, nàng tuy một thân tố y (y phục trắng – tang phục), nhưng thực sự là mỹ nhân. Việc vui trước mắt lại gặp tang lễ, đây là điềm xấu, cha mẹ vô định thoái thác việc hôn nhân này, ta vốn không tin vào mấy điều mê tín phong kiến cổ hủ, huống chi cả Ngự Dương thành đều nói Lưu cô nương mạng sống sấm sét, khắc phụ khắc phu khắc tử, nếu ta từ chối hôn nhân này, Lưu cô nương sau này làm sao gả cho người khác được nữa, bởi vậy liền không đồng ý từ hôn. Không ngờ tới điều này đã khiến thanh danh ta xuống dốc không phanh, nhận xét của ngoại nhân ta tới giờ chưa từng đề trong lòng, cười trừ cho qua chuyện. Lưu cô nương cần thủ hiếu ba năm, vì thế chuyện chung thân của chúng ta cũng dời xuống ba năm sau. Ta mới mười chín, vốn không muốn kết hôn sớm như vậy, thế càng hợp ý ta.

Hôm nay, có một lão nhân kỳ quái đến tiêu cực, chỉ định tông tiêu đầu tiếp kiến, Ta đến đại sảnh, đánh giá lão nhân mặt trắng như tờ giấy cùng cái rương đen to đùng bên cạnh. Ta đánh giá lão nhân, đồng thời lão nhân cũng đánh giá ta.

“Ta là Tông tiêu đầu, vị lão nhân gia này muốn thác tiêu (ủy thác chuyển tiêu)?”

“Người là tông tiêu đầu?” Trong lời nói lão nhân không có ý khinh thị nhưng lại đầy hoài nghi, trong mắt lại hiện thị thất vọng rõ ràng.

“Chính thị tại hạ.” Chủy thượng vô mao bạn sự bất lao (bề ngoài non nớt khiến người hoài nghi năng lực), nhưng lời này xem ra dù ở thời cổ đại cũng phổ biến, “Không biết lão nhân gia muốn ủy thác tiêu gì?” Xua tay, ý bảo Tiểu Chu gọi cha ta đến.

Phụ thân mấy năm nay vào Nam ra Bắc, khí thế ồn trọng kia ta vốn không thể so sánh, cũng già bộ không được, lão nhân thấy phụ thân, khi đối mặt ta thì áp a áp ứng, lúc này mới bước đến: “Hy vọng Tông tiêu đầu đem rương này đưa đến Lam Minh, đây là một vạn lượng thù lao.”

Lão nhân gia vung mạnh tay như vậy, khiến chúng ta đều lắp bắp kinh hãi, Không chờ chúng ta hỏi kỹ, lão nhân đột nhiên bất tỉnh, ta tiến tới kiểm tra, không nghĩ tới lão nhân hoàn toàn không có hơi thở, sự tình này có phần quái dị, kiểm tra thấy thân thể hắc có gì đó khác thường, ta cò bỏ y phục của hắc, thân thể hắc có vài chỗ bị quấn một lớp băng dày, tháo bỏ lớp băng, không ngờ bên dưới không có chút thịt nào, chỉ trơ ra xương cốt.

“Này...?”

Phụ thân cũng nhủ mi, xem ra hắc cũng chưa bao giờ gặp loại chuyện như vậy.

Chuyện ngày hôm nay quả thực rất cổ quái, nhưng lão nhân đã chết chẳng hỏi được gì, không minh bạch như vậy nhận một tiêu lớn, hơn nữa còn là từ tiêu, xem ra ta phải tự mình đi một chuyến.

Phụ thân khuyên ta hành sự cẩn thận rồi trở về hậu viện. Mai táng lão nhân, ta gọi mọi người thu thập hành lý, chờ biết rõ lộ tuyến thì lập tức xuất phát.

Đông đông đông!

Đại sảnh đột nhiên vang lên những âm thanh đông đông, Tiểu Chu hoảng sợ, nắm lấy cánh tay ta, hướng về phía âm thanh, lắp ba lắp bắp: “Thiếu... Thiếu gia... Rương... Có tiếng động...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đại sảnh yên tĩnh đột nhiên vang lên những âm thanh đông đông, liên tưởng đến lão nhân vừa rồi chết một cách ly kỳ, ai cũng kinh sợ, cộng thêm một chút trí tưởng tượng, cảm thấy xung quanh nổi lên một đạo âm phong hiu hắt.

Tiểu Chu run bần bật, miệng không phát ra được âm thanh hoàn chỉnh, hai chân như nhũn ra, phải bám chặt vào cánh tay ta mới có thể đứng vững. Cái rương đen đột nhiên phát ra tiếng vang mặc dù có chút quái dị, nhưng ta vốn không tin quỷ thần, thật chẳng có ý sợ hãi, nhìn thấy Tiểu Chu run đến lợi hại ta thấy kỳ quái, nếu đã sợ đến vậy vì sao lại không trốn đi, không lẽ là vì muốn bảo hộ ta?

“Sao không trốn đi?”

“Ta... Ta... Thiếu gia... Ta... Chân ta không nghe lời...”

.... Nguyên lai là như vậy.

Nghe thế ta dở khóc dở cười, đưa tay vỗ vỗ hông hắn, “Ngẩng đầu ưỡn ngực, nam tử hán đại trượng phu sao có thể nhát gan như thế!”

“Ta... Cũng không muốn a...” Tiểu Chu tiếp tục trưng ra bộ mặt đờ đẫn, thấy ta hướng phía cái rương bước đến liền dùng sức lôi kéo lại.

Ta dùng sức tách tay hắn ra, đập một cước vào mông hắn rồi mới hướng cái rương đen đi đến.

Đông đông đông!

“Thiếu gia...”

Ta vừa muốn mở rương, Tiểu Chu âm dương quái khí kêu thảm một tiếng làm lòng ta khẽ run rẩy, ta tức giận trắng mặt liếc hắn một cái, “Ngươi an tĩnh cho ta có được không?”

Tiểu Chu vốn lo lắng cho ta, bị ta nói như vậy liền ủy khuất mếu máo, tính khí đa sầu đa cảm này thật sự so với nữ oa còn muốn nữ oa hoa, chẳng thể trách Ny Ny rất thích bắt nạt hắn.

Ta cẩn thận đề phòng mở rương ra, tuy rằng ta không sợ cái gì yêu ma quỷ quái, nhưng khó đảm bảo rương này không có cái gì ám khí cơ quan linh tinh, tục ngữ nói tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền (sử dụng cẩn thận thì thuyền chạy được vạn năm = làm việc cẩn thận luôn có lợi). Khi rương gỗ đen hoàn toàn mở ra thì các loại giả thuyết của ta đều bị bác bỏ, bên trong rương có một người đang nằm. Người này sắc mặt xanh tím, hình như đang bị ngạt thở, ta vội vàng đỡ người dậy,

Hắn khóe mắt ngưng lệ, níu lấy vạt áo trước của ta, từng ngum từng ngum thở hào hển, ta vỗ nhẹ lưng hắn, giúp hắn thuận khí, qua một lúc lâu hơi thở mới dần chậm rãi, nhưng khuôn mặt vẫn đỏ bừng như trước. Ta đánh giá người trong lòng, tuy rằng người khác luôn khen ngợi phụ thân và ta tuần lễ, nhưng nếu cùng người này so sánh vẫn còn cách một đoạn khá xa, người này sắc mặt ngưng bạch, tựa như quan ngọc, đôi mắt phượng như đêm trắng Hân Giang, ba quang lưu chuyển, tu mi tà phi nhập tảo (mày dài chạm vào tóc mai), cuồng quyến mà tú lệ, dùng bốn chữ phong hoa tuyết luân để hình dung hắn tuyệt không ngoa.

“Buông ra.”

Thanh âm của hắn cũng cực dễ nghe, dù có phập phồng, cũng mang theo một tia lương ý, ta buông hắn ra, hắn đứng lên sửa sang lại y sam tán toạ, phải phải y tụ (ống tay áo) không có nửa điểm bụi bẩn, lui ra phía sau ba bước, đề phòng quan sát ta.

“Ngươi bị bắt cóc à?” Ta ngồi xuống, ý bảo Tiểu Chu dâng trà.

Hắn liếc nhìn chén trà sứ trắng men xanh, ánh mắt hơi hơi chau lại, “Không phải.”

“Người cùng lão nhân thác tiêu nhận thức?”

“Đó là gia phó nhà ta.”

“Vì cái gì nằm ở trong rương?”

“An toàn.”

“Là người tự nguyện nằm trong đó?”

“Đúng.”

“Đã tự nguyện sao không chữa khe hở, nếu có không khí lưu thông ngươi cũng không nghẹn thành như vậy, nếu không phải ta kịp thời mở rương ra, ngươi hiện tại có thể đã bị chết ngạt.”

Hắn vẫn mặt không biểu tình, nhưng tai đã có chút phớt hồng, một lát sau mới cúi đầu nói khẽ: “... Không nhớ.”

Nghe vậy, ta dở khóc dở cười, khóe miệng nhếch nhếch. Hắn lạnh lùng liếc qua, ta vội vàng thu liễm tiểu ý nơi khóe miệng.

“Tại hạ Lăng Phong, là Tổng tiêu đầu của Uy Viễn tiêu cục, phụ trách đưa người đi Lam Minh.”

“Ta gọi là Ngã Á.”

“Lão nhân mang người đến đã qua đời.”

“Ngã.” Ngã Á thân nhiên gật đầu. Dù nghe nói phó nhân của mình đã chết, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước, ta mặc dù thấy thái độ của hắn có chút kỳ quái, nhưng lại nghĩ có lẽ quan hệ của hai người họ không thâm hậu, phản ứng như vậy coi như bình thường, liền gạt bỏ chuyện đó ra khỏi đầu.

“Lão nhân trước khi chết đã nhờ chúng ta mang người đi Lam Minh, người cũng biết Lam Minh nơi ẩn thế, chỉ tồn tại trong sách, tuy rằng trên người lão nhân có một bức bản đồ, nhưng đã dính máu, bút ký mờ hồ, người có thể mang lộ tuyến Lam Minh về ra không?”

Ngã Á nhìn thẳng vào mắt ta, không nói gì.

“Có vấn đề gì sao?”

“... Ta không biết đường.”

“Khụ khụ...” Một ngụm trà nghẹn trong cổ họng.

Ngã Á tròn to hai mắt, “Có gì kỳ quái à?”

“Khụ, không kỳ quái, nhưng người đi ra như thế nào?”

“Đi ra là được.”

Ta phát hiện ta cùng hắn không cùng một loại người, khiến ta có chút vô năng khai thông. “Nếu không rõ lộ tuyến, vậy phiền toái người lưu lại nơi này vài ngày, chờ chúng ta tìm được lộ tuyến cụ thể mới có thể xuất phát. Tiểu Chu, mang Ngã công tử đến nhĩ phòng nghỉ ngơi.”

Ngã Á bộ dạng xinh đẹp, ánh mắt Tiểu Chu suốt từ nãy giờ không hề dứt khỏi y, nghe ta kêu hắn mới giật mình hồi hồn, ngo ngác dẫn Ngã Á đi đến bắc uyển nghỉ ngơi.

Ngã Á lúc tới gần nhìn ta muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Thái độ hắn quái quái, ta dò hỏi: “Ngã công tử còn gì phân phó?”

“... Không.”

—

Bức bản đồ của lão nhân chỉ dùng loại mực nước thông thường vẽ lên, không có công năng chống thấm nước, bị hủy hơn phân nửa, phu tử chuyên tu phục cốt vật cũng chỉ có thể miễn cưỡng sửa lại được một nửa. Một nửa còn lại chúng ta phải tự tìm lấy, Lam Minh không hổ là nơi lãnh đạo trong truyền thuyết, ta xem qua rất nhiều bản đồ cổ bản (những loại bản đồ cổ) cũng không tìm được đường vào, tuy có vài quyển sách nhắc đến Lam Minh, nhưng cũng chỉ là đôi câu ba lời, không có ứng dụng tham khảo.

Phong khí bát quái ở cổ đại cũng rất thịnh hành, chuyện lão nhân gia ủy thác từ tiêu ở Ngự Dương đã là không ngừng không biết không người không hiểu, những người cùng nghề đề nhìn chăm chăm vào Uy Viễn tiêu cục chúng ta, chờ xem chúng ta làm ra chuyện cười, nếu chúng ta bội ước không tiếp nhận tiêu này, chắc chắn sẽ bị các tiêu cục khác xem là trò cười, làm hao tổn thanh danh Uy Viễn tiêu cục.

Đêm đó, năm hắc y nhân đột nhiên xông vào gia môn, các tiêu sư trong nhà, các sư huynh đệ đều có công phu, tính cảnh giác cao, lập tức bao vây ngăn chặn những người này. Hắc y nhân võ công cao siêu, và lại đều dùng chiêu thức sát nhân, võ công xảo quyết quỷ dị, chúng ta tuy nhiều người, nhưng năm hắc y nhân vẫn bất hoảng bất mạn, lưỡi đao thành thạo, cuối cùng đánh bị thương mười mấy huynh đệ mới rút đi.

Những hắc y nhân này đến kỳ quái, đi cũng kỳ quái. Những người này mới vào liền bị phát hiện tung tích, nhất định vẫn chưa kiếm được thứ mình muốn, chắc chắn lại đến, ta tăng cường người phòng bị viện tử, phụ thân tạm dời vào nội viện.

Từ lúc tiếp nhận tiêu này, trước cửa nhà luôn có người lén lút lui tới, đi đi lại lại, đêm nay còn có sát thủ đến tìm, xem ra chuyện tiêu lần này không dễ đi, vì một cái từ tiêu khiến trong nhà gà chó không yên, ta quyết định ngày mai sẽ xuất phát.

Phụ thân hỏi ta vấn đề về lộ tuyến, ta trả lời: “Ta tính sẽ đến Vinh Châu trước, giang hồ đồn đãi Bách Hiểu Sinh trên biết năm nghìn năm, dưới biết năm nghìn năm, từ giang hồ đến triều đình không có chuyện gì không rõ, ta nghĩ cần phải thỉnh hắc hổ trợ.”

“Cũng tốt, nhớ chú ý an toàn.”

“Ân. Chúng ta đi rồi người hết thấy cũng phải cẩn thận, ngoài thành ta có mua một viện tử, vị trí lão quân gia biết rõ, nếu xảy ra chuyện gì...”

“Tiểu tử, người dám quản ta sao?”

“Ta thấy lo lắng, cảm giác tiêu lần này bất thường.”

“Cứ yên tâm mà đi, có ta ở đây, trong nhà tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

“Àn.”

Ngày hôm sau, ta, đại sư huynh Từ Chính, tam sư huynh Âu Dương Vũ, ngũ sư đệ Lãnh Tĩnh cùng tiểu sư đệ Vân Kỳ lên đường. Ny Ny lôi kéo tay ta không muốn buông, mẫu thân cho ta một cái bình an phù mang theo, vuốt lại những sợi tóc mai bị gió thổi loạn, dặn dò ta đi đường cẩn thận, ta cũng không phải lần đầu tiên áp tiêu, nhưng không lao sư động chúng như lần này, xem ra ai cũng cảm thấy có điều bất hảo.

“Ny Ny, ta không ở nhà, người phải chăm sóc cha mẹ nhiều hơn, không được ham chơi.”

“Àn, biết rồi.” Ny Ny đỏ hốc mắt gạt đầu. “Ca... Người nhất định phải bình an trở về.”

“Đã biết, đã nha đầu.”

“Không được gọi nhân gia là đã nha đầu!”

Tạm biệt người nhà, mấy người sư huynh đệ chúng ta lên ngựa, hướng ngoài thành đi đến, Ngã Á dung mạo quá thu hút người khác, ta cho hấn đội sa mào, hồng nhan họa thủy, cái từ này không chỉ áp dụng cho nữ tử, dùng cho nam nhân xinh đẹp cũng thích hợp, tướng mạo đẹp sẽ luôn khiến người nhìn chăm chú, kéo theo đó là những phiền toái không cần thiết.

Xem ra Truyền Ứng tức hôm nay chúng ta áp tiêu đã truyền ra ngoài, Lưu cô nương tại thập lý trường đình nhìn theo, tiễn đưa chúng ta, mấy sư huynh đệ lại được dịp ồn ào, nói cái gì lang hữu tình muội hữu ý, ta một mực coi thường. Lưu cô nương là nữ tử chưa thành thân, vì tránh điều tị hiềm, ta không xuống ngựa, chỉ đứng từ xa xa gạt đầu, dưới ánh mắt đưa tiễn của nàng, thúc ngựa hướng về phía Vĩnh Châu.

Ngã Á ngồi trên ngựa, thỉnh thoảng lại động động sa mào trên đầu, có thể là do không quen. Tiểu sư đệ cười nói, có lẽ trên đầu Ngã Á có chỉ rận nha, Ngã Á nghe vậy lập tức đem sa mào ném xuống đất, sắc mặt cực kì bất hảo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Làm sao vậy? Không thoải mái à?” Ngã Á sắc mặt khó ở, ta muốn vờ như không thấy cũng chẳng xong.

“... Không.”

Nếu hấn không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng. Ta lo hấn đang cậ mạnh, nên bảo mọi người giảm tốc độ một chút. Tiểu sư đệ tính tình trẻ con, tốc độ chậm như vậy, hấn chịu không nổi, cùng đại sư huynh và ta nói một tiếng, vung mã tiên quát lên móng ngựa, con ngựa bị đau, hí một tiếng rồi lao đi, hiện giờ là giữa mùa hạ, thời tiết khô hanh, tiểu sư đệ phía trước tùy ý chạy vội vàng, chúng ta ở phía sau dĩ nhiên gặp đại nạn, ăn đầy miệng bụi đất.

Đại sư huynh, tam sư huynh cũng ngũ sư đệ bọn hấn cười mắng mấy câu, ta cũng bắt đầu đi lắc đầu, tiểu sư đệ này tính tình nhanh nhẹn, sửa từ nhỏ đến lớn cũng sửa không được. Ngã Á nhìn bộ bạch sam trên người bị bụi đất nhuộm thành màu vàng, nhướn mày.

Giữa trưa, đến một dòng suối nhỏ, từ xa đã thấy ngựa của tiểu sư đệ đang được cột ở nơi này, chúng ta cũng có chút mệt mỏi, xuống ngựa nghỉ ngơi một phen. Ngã Á xuống ngựa nhanh nhất, đem ngựa cột vào một thân cây, bước vội đến dòng suối nhỏ rửa sạch mặt mũi. Ta quan sát bốn phía quanh hấn, thấy không có gì nguy hiểm, cũng không có địa phương cho người ẩn nấp mới yên tâm để hấn một mình, trực giác cho ta biết, Ngã Á không thích cùng người khác tiếp xúc thân mật, và lại hấn còn bị khiết phích.

“Tiểu sư đệ đâu?” Đại sư huynh hỏi.

Tam sư huynh nói: “Tên tiểu hầu tử, không biết lại chạy đi nghịch ngọc ở đâu rồi.”

Đồng!

Tam sư huynh vừa dứt lời, tiểu sư đệ liền từ trên trời giáng xuống, nhảy vào trong nước, bọt nước theo đà cú nhảy hất văng lên, chúng ta tránh không kịp, cả đám thành chuột lột, “Ha ha ha... Có kinh hi không nha?” Tiểu sư đệ lắc lắc người khoe khoang.

“Mau lên đây, nước bị đều bị người làm bẩn hết rồi.” Tam sư huynh gằn.

“Tam sư huynh lại muốn thuyết giáo rooif-”

“Ngươi đủ rồi!” Ngã Á đột nhiên quát, âm thanh vẫn cứng nhắc vô ba như cũ, nhưng ta cảm thấy hắn có chút tức giận, mạnh tay vỗ lên mặt nước, bởi hắn không có võ công, nước gặp lực hóa nhu, bởi vậy không bắn ra bọt nước.

Tam sư huynh cùng tiểu sư đệ ngừng cười, nhìn về phía Ngã Á. Ngã Á liếc mắt nhìn tiểu sư đệ một cái, lau đi nước trên mắt, vòng về hướng ta bên này.

Không khí có chút ngưng trọng, tiểu sư đệ bĩu môi, ta vỗ nhẹ lên đầu hắn một cái, lần này tiểu sư đệ nhếch nhếch miệng.

“Tốt lắm, mang con hươu kia đến cho mọi người đi.”

“Sao ngươi biết ta bắt?”

“Ta nhìn thấy.”

“Tứ sư huynh đúng là chẳng thú vị chút nào hết~” Tiểu sư đệ ôm chặt đại sư huynh ai oán than phiền.

Ta lại tiếp một chưởng lên đầu hắn, “Bớt nói nhảm đi, nhanh lên.”

Tiểu sư đệ nhếch miệng chạy đi.

Phương châm của các nhóm tiêu sư là “tam hội bất nhất” – ba điều nhất: một là bếp núc, hai là sửa hài, ba là cắt tóc, tất nhiên là phải có cả tẩy kiễm (rửa mặt cạo râu :>) trong đó. Cho nên nhóm lửa nấu cơm không làm khó được chúng ta.

Ngã Á đi đến, trên tóc vẫn còn nước nhỏ xuống, ta lấy khăn đưa cho hắn, hắn liếc nhìn ta một cái, ta nói: “Còn mới, ta vẫn chưa dùng đến.” Hắn yên lặng một chút mới tiếp nhận khăn, đi đến một bên ngồi xuống.

Thịt hươu nướng hảo, lại đem lương khô lên nướng, ta cắt một miếng thịt đùi hươu cùng cái màn thầu đưa cho Ngã Á, hắn nhìn thoáng qua, lập tức phản đối: “Mẹ nó, ta kiêng màn thầu, cũng không ăn thịt.”

“Vậy ngươi ăn cái gì?”

“Linh chi.”

Mọi người lập tức dừng lại, Ngã Á bắn ra một cái liếc mắt về phía bọn hắn, đại sư huynh bọn hắn lập tức nghiêng người, tiếp tục ăn uống.

Ta nói: “... Chúng ta nơi này không có linh chi, vậy phải phiền ngươi chịu đói một chút.”

“...” Ngã Á không nói gì, tiếp tục lau khô mái tóc đen ẩm ướt.

Ngã Á xem chúng ta dùng bữa, ăn xong lại nghỉ ngơi thêm chốc lát mới tiếp tục khởi hành.

Ngồi trên lưng ngựa, Ngã Á rên rỉ: “Ta khát.”

“Dưới bụng ngựa có túi nước ấy.” Tam sư huynh nói.

“Ta không uống loại nước này.”

“Vậy ngươi uống gì?” Ta hỏi.

“Sương trên cánh hoa hồng.”

Ta: “...”

“Sát! Ngươi nghĩ ngươi là hoa tiên a, ăn linh chi uống sương sớm, chưa từng thấy qua người nào khó hầu hạ hơn ngươi!” Tiểu sư đệ quát.

Ngã Á liếc hắn một cái, không nói gì thêm. Lần dùng cơm kế tiếp, chúng ta hỏi hắn muốn ăn gì, hắn cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Tuy rằng đôi mắt vô ba, sắc mặt bình thản, nhưng ta thấy trên người hắn có một tia ủy khuất, xem ra trong lòng không hề thoải mái.

Chạy ba ngày đường, Ngã Á vẫn không ăn không uống, nhìn Ngã Á ngồi gần đó đang lảng lảng hướng về phương xa, tiểu sư đệ oán hận cắn miếng thịt, đột nhiên lại đem thịt ném đi, cầm túi nước bằng da dê hướng Ngã Á đi đến, Đại sư huynh sợ hắn lỡ mồm gây chuyện vội vàng đuổi theo.

Tiểu sư đệ đến trước mặt Ngã Á, không nói hai lời, trực tiếp xóc Ngã Á dậy, cầm túi nước trút hết vào miệng hắn, Ngã Á lớn tiếng ho khan, ta không ngờ tiểu sư đệ lại không biết nặng nhẹ như vậy, vội chạy tới, ngăn tay tiểu sư đệ lại, ôm lấy Ngã Á tránh qua một bên trong khi đại sư huynh chế trụ tiểu sư đệ.

Ngã Á bị ghen cả mắt đỏ bừng, ta vỗ lưng hắn, giúp hắn thuận khí.

Ta nói: “Tiểu sư đệ, ngươi thật lỗ mãng.”

“Hắn cái dạng này, cứ tiếp tục không uống nước sẽ bị khát chết.”

Xem ra là tiểu sư đệ hảo tâm, tuy rằng cách thức thể hiện ta không dám gât bừa, nhưng cũng không nói gì nữa, xua tay để hắn cách xa Ngã Á một chút.

Thấy Ngã Á hết ho, ta đỡ hắn ngồi thẳng dậy, “Uống nước đi, không thì thân thể sẽ sinh bệnh.”

“Ngươi cũng cho rằng ta nên uống?”

“Ân.” Ta gât đầu, Ngã Á hỏi thật kỳ quái.

Ngã Á giờ túi nước lên uống hai ngụm, liếc mắt nhìn ta một cái, đi đến một bên ngồi xuống.

Ngày hôm sau, Ngã Á tuy vẫn không ăn cơm, nhưng hắn ít ra cũng chịu uống nước, ta thấy hắn trừ bỏ sắc mặt tái nhợt cũng không có gì đáng ngại cũng mặc hắn, nhưng một bên lại bảo mọi người tăng tốc, sớm một chút đến thành trấn, sớm một chút mua được linh chi cho Ngã Á ăn.

Đêm nay đến phiên ta trực đêm, đến nửa đêm đột nhiên Ngã Á rên rỉ ra tiếng, nằm trên đồng cỏ khô lăn qua lộn lại, ta đến bên cạnh, chỉ thấy hắn sắc mặt trắng bệch, trên trán phủ kín một tầng mồ hôi lạnh, ta vội đỡ hắn, “Làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

“Bụng... Bụng... đau... ngô... đau...”

Ngã Á cuộn tròn cơ thể, dùng sức ép chặt bụng mình, hắn là rất rất đau, cả người đều run lên. Hắn bệnh vô cùng nghiêm trọng, ta vội vàng đánh thức đại sư huynh bọn hắn, mọi người vừa thấy tình trạng Ngã Á, không nói hai lời lập tức thu dọn hành lý đi ngay trong đêm, gần sáng mới đến được thôn trấn gần nhất. Chúng ta thẳng đến y quán, lời đại phu từ trong ô chăn ấm ra chẩn bệnh.

Đại phu còn mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở xem mạch, xem xong lại nói chúng ta hãy chuẩn bị hậu sự. Thảo! Từ khi vào thế giới này ta chưa từng nói lời thô tục, đại phu này thật có bản lĩnh đi, lại có thể bức ta mắng ra lời nói tục như thế, ta thật sự muốn đem hắn trưng bày giữa phố mà.

Vị đại phu cảm nhận được sát khí trên nhóm người chúng ta, lập tức tỉnh táo tinh thần, chẩn lại mạch cho Ngã Á, kê phương thuốc, nói: “Ba chén sắc thành một chén, mỗi ngày dùng hai lần.”

Ta cất phương thuốc, ôm Ngã Á đi ra ngoài, lúc gần đi còn quăng xuống lời cảnh cáo: “Nếu hắn xảy ra vấn đề gì, cẩn thận cái đầu trên cổ ngươi.”

Chúng ta tạm trú tại Thanh Nguyệt khách ***, đại sư huynh đi bốc thuốc, tiểu sư đệ, tam sư huynh cùng ngũ sư đệ đi thu thập sương trên hoa hồng, vì đại sư huynh đi mua thuốc, ta cũng nhờ hắn mua thêm linh chi.

Ngã Á hình như là đau quá mức, không còn rên rỉ nữa, hiện giờ rơi vào trạng thái bán hôn mê, thỉnh thoảng lại hừ hai tiếng. Ta sờ sờ tay hắn, sao lại có thể lạnh lẽo như người chết thế này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ta vỗ vỗ khuôn mặt hắn, Ngã Á hé mắt, mơ mơ màng màng lên tiếng, “Ngô...”

Ta yên lòng, thở phào nhẹ nhõm, không chết là tốt rồi. Vất khô khăn vì hắn lau đi mồ trên trán, hắn đột nhiên nhú mi, lại rên rỉ, đôi môi bị cắn đến trắng bệch, hắn vẫn còn đau đến mức, thuốc đại sư huynh chưa mang về, lại còn cần một thời gian để sắc hảo, trong lúc chờ hắn vẫn như vậy bị hành hạ đến sống dở chết dở.

Chợt nhớ lại phương pháp bà nội từng dùng để chữa đau bụng, không cần quân có dùng được hay không, thấy hắn vẫn đau đến khó chịu như thế, ta cũng mặc kệ nó hữu dụng hay vô dụng, thử trước rồi nói sau, ta cúi xuống gần bụng Ngã Á, cách lớp chăn hà hơi, hơi thở nhẹ nhàng hồng hồng ấm ấm xuyên qua lớp chăn vỗ về lên bụng hắn. Một lát sau, tiếng rên dần nhỏ lại, xem ra là có chút tác dụng.

“Sư đệ...” Đại sư huynh tiến vào, có lẽ thấy tư thế cùng hành động quái lạ của ta, tiếng nói chợt ngưng lại.

Ta giương mắt thúc dục: “Nhanh sắc thuốc đi, hắn lại bắt đầu đau nữa rồi.”

“Hào, linh chi ta để ở chỗ này.”

Hơn nửa canh giờ, đại sư huynh đã sắc thuốc xong, ta đỡ Ngã Á để hắn ngồi dựa vào đầu giường, ngửi được mùi được đắng ngắt, Ngã Á nhú mi quay đầu trốn tránh, những kẻ bị bệnh hiểm có ai ngoan ngoan chịu uống thuốc, ta thấy quen rồi, nhẫn nại tiếp tục uy hắn, hắn vẫn mím môi thật chặt, trốn trốn tránh tránh, cơ hồ một nửa bát thuốc đều rơi xuống chăn, hứ tặc kỳ y (giấu bệnh sợ thuốc ; ^ , thái độ ta càng ngang, để đại sư huynh nắm cầm của hắn, thìa thuốc đặt trước cái miệng nhỏ nhỏ, lúc này hắn đột nhiên mở to hai mắt, hốc mắt cũng đỏ lên, ta thế nào lại cảm thấy hắn giống như có chút ủy

khuất, đáy lòng không khỏi cảm thấy tội lỗi.

“Uống thuốc bụng sẽ không đau nữa.”

“Không uống. . . Ngô!” Thừa dịp hần há mồm, ta đem thìa thuốc đổ hết vào miệng hần, hần lập tức quay đầu đem thuốc kia nhổ ra. Tuy ta từng thấy qua nhiều người không phối hợp chữa bệnh, nhưng chưa từng thấy qua kẻ nào bốc đồng thất thường như hần, khiến ta sinh ra vài phần tức giận.

“Không chịu uống thuốc, muốn đau chết sao?”

“...” Ngã Á trương trương khoe môi không nói lời nào.

“Chúng ta về rồi, thu thập mấy thứ sương này khó muốn chết.” Tam sư huynh, Ngũ sư đệ cùng tiểu sư đệ mang một thân ẩm ướt đi tới, thấy không khí trong phòng có chút ngưng trọng, liếc qua cái chén dính thuốc cùng động tác của ta và đại sư huynh, ba người lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

“Người người này thật đúng là xem mình như trời, uống sương sớm ăn linh chi, sinh bệnh còn bắt đại sư huynh, tứ sư ca của ta hầu hạ người, không những không linh tình, còn...” Tiểu sư đệ tính tình thẳng thắn bốc đồng, lập tức ồn ào quát mắng.

Tam sư huynh vội khiêu tới cạnh tiểu sư đệ, bịt lại cái miệng suốt ngày gây chuyện của hần, ngũ sư đệ cũng quay về căn phòng cách vách thay quần áo, “Đại sư huynh, tứ sư đệ, nơi này giao cho các người.”

“Hảo.”

Ta khuấy thuốc trong bát, nói với Ngã Á: “Tiểu sư đệ ta tính khí nóng nảy, khẩu trực tâm khoáng (nói không suy nghĩ), không có ác ý.”

“Ta... Chính là khó hầu hạ như vậy mà.” Ngã Á thần nhiên nói.

Ta nhọt nhọt cười, “Thuốc này người thật sự không uống?”

“Không uống. Cái kia... sương sớm...” Ngã Á chỉ vào bình sứ nhỏ trên bàn, ánh mắt có chút thêm muốn.

Ta vì hần rót một chén, Ngã Á nếm một ngụm nhỏ, phán: “Nhiều tạp chất quá.”

Hần cũng thật kén chọn a, “Đừng cho tiểu sư đệ nghe thấy mấy lời này, đây chính là thành quả bọn hần cực khổ thu thập cả buổi, nếu để hần biết, tuyệt đối sẽ giậm chân nga.”

“Thật sự là có rất nhiều tạp chất, cũng không tinh khiết.”

Thấy hần chăm chú nhìn ta, ta muốn nghẹn lời, có lẽ hần là một người không thông thế sự, “Trên cánh hoa có bám bụi, sương sớm dĩ nhiên sẽ có tạp chất.”

“Ở gia hương ta, sương sớm không có nhiều tạp chất như vậy.” Hần phản bác.

Lần này ta không đáp lại lời của hần, ta cảm thấy muốn khai thông hần là một chuyện gian nan đến bất kham, thấy hần uống hết một chén sương sớm, sắc mặt cũng không còn khó coi như vừa rồi, hỏi: “Bụng còn đau không?”

“Đau.”

“...Ta có nhờ sư huynh mua linh chi, muốn ăn không?”

“Ta nhìn một chút.”

Ta đưa linh chi cho hần, hần nheo mắt, vẻ mặt có chút không vừa ý, “Rất khô, lại cứng quèo, không phải linh chi thuần chủng.”

Ta chưa từng thấy qua kẻ nào khó hầu hạ như vậy, tiểu sư đệ ma ở đây nhất định sẽ ầm ầm nổi bão, đừng nói hần, kỳ thực kiên nhẫn của ta hiện tại đã dùng hết sạch bách rồi, thần nhiên nói: “Có muốn ăn hay không?”

“...”

“... Không muốn thì ta đem ra.”

Hần thật sự rất miễn cảm, chỉ cần người khác thay đổi thái độ một chút hần liền phát giác, ta thu thập chén thuốc rồi đi. Ngã Á nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt, hần bẻ một miếng linh chi nhỏ, bỏ vào miệng cố sức nhai nuốt lấy, thật vất vả mới ăn hết một khối, ăn đến quai hàm đều đau.

Bởi Ngã Á sinh bệnh, chúng ta đành tạm hoãn lộ trình, dù sao tiêu lần này không quy định thời gian nên chúng ta cũng không cần gấp rút. Ngã Á lần này sinh bệnh thể như núi lở, chúng ta không dám khinh thường, mấy ngày nay vì hần tìm kiếm thức ăn, ai cũng bận bù đầu. Mỗi sáng sớm thì đi thu thập sương sớm, toàn bộ linh chi trong trấn cũng bị chúng ta mua sạch, linh chi là dược liệu quý báu, mua được không nhiều, nhưng cũng đã bay một số tiền kha khá, tiểu sư đệ oán hận rên rỉ tiêu lần này lỗ vốn mất rồi.

Nhờ sương sớm và linh chi tắm bổ mấy ngày, bệnh Ngã Á chậm rãi khá hơn, chẳng lẽ hẳn thật sự là tinh linh hoa sao? Ta bị ý niệm này của mình làm chần chừ không nhẹ.

Hôm nay sương sớm đã thu thập hảo, ta vào phòng Ngã Á, thế nhưng phát hiện trên giường trống trơn, hỏi sư huynh bọn hắn, bọn hắn đều không biết, những hắc y nhân kia là một tai họa ngầm, sợ Ngã Á xảy ra sự cố, chúng ta phân công nhau tìm kiếm.

Ta lật tung trần trên không có, trực tiếp ra ngoài thôn vào Tùng Lâm tìm kiếm, khu vực này dã thú rất nhiều, phi thường nguy hiểm, hy vọng Ngã Á không đến đây, cũng hy vọng các sư huynh tìm được hắn ở nơi khác. Xa xa nghe được tiếng nước chảy, nghe người trên trần nói, trong rừng có một ôn tuyền, nơi đó quanh năm nước ấm áp, tuy rằng không ít người thích tắm ở ôn tuyền, nhưng tiến vào rừng quá nguy hiểm, không có mấy người sẽ vì tắm rửa một chút mà mạo hiểm.

—

Xuất thủy phù dung! (Hoa sen mới nở)

Nhìn khung cảnh trước mắt, trong đầu ta chỉ có từ này.

Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. (*)

Nguyên lai thi từ nói về giai nhân khuynh quốc khuynh thành cũng không phải là truyền thuyết, Ngã Á đứng trong nước, ánh mặt trời chiếu rọi lên cơ thể hắn, có cô hương vị như phi thiên tuyệt trần vờn cánh muốn tung bay. Thật đẹp...

Ngã Á ngồi hẳn xuống nước, quát lớn: “Xoay người sang chỗ khác!”

Nghe vậy ta lập tức xoay người. Đưa lưng về phía thủy đàm, lúc này mới có chút phản ứng, hắn cũng không phải đại cô nương, cũng là nam tử như ta, xem một cái cũng không mất đi trinh tiết, phản ứng kỳ quái.

“Trên người của ngươi có phải có bệnh không tiện nói ra không? Không cần lo lắng, ta sẽ không kỳ thị ngươi.”

“Câm miệng!” Ngã Á thấp giọng quát.

Lần đầu tiên thấy hắn để lộ cảm xúc ra ngoài như thế, ta lại nói: “Thật mà, ta sẽ không kỳ thị ngươi.”

“Ngươi còn nói!”

Ngã Á rất nhanh đã lên bờ, mặc xong y phục, hung hăng nhìn ta như muốn khoét vài cái động trên người ta, sai bước rồi đi, ta lo hắn gặp phải dã thú, cũng vội đuổi theo.

Bệnh Ngã Á đã tốt, chúng ta lập tức khởi hành.

“Tứ sư ca, có phải ngươi đắc tội hắn hay không?” Tiểu sư đệ huyết huyết cánh tay ta, hắt môi về hướng Ngã Á, nhỏ giọng hỏi.

“Không có.” Nhìn thoáng qua Ngã Á đang ngồi trên lưng ngựa, Từ sau lần đụng phải hắn lúc đang tắm, hắn luôn luôn áp dụng chính sách không để ý đến ta, ta cũng có chút nghi hoặc thái độ của hắn, thấy hắn tắm thôi mà, có cần phải trở thành lý do bị hắn chán ghét không a.

“Hôm nay thời tiết không tốt, cần phải tìm được chỗ trú trước khi trời tối.” Tâm sư huynh nhắc nhở, chúng ta giờ lên roi ngựa, tăng tốc chạy đi, Ngã Á cũng lập tức làm theo, ta nhìn sang, không muốn lại bị hắn dùng ánh mắt khoét thịt thêm vài lần.

—

(*): Là một khúc hát của Lý Diên Niên, một người giỏi âm nhạc nổi tiếng thời Hán, dâng lên Hán Vũ Đế, khúc hát có tên là “Bắc Quốc Giai Nhân”

“ Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc”

Dịch : “ Phương Bắc có mỹ nhân,

Đẹp tuyệt thế mà còn đơn chiếc,

Quay nhìn một lần làm nghiêng thành,

Quay nhìn lần hai thì nghiêng nước.

Thà là không biết cái đẹp khuynh thành khuynh quốc.

Người đẹp khó gặp đến hai lần”.

Sau đó từ “khuynh thành khuynh quốc” trở thành điển cố để hình dung mỹ nhân.

Hán Vũ Đế xem tiết mục ấy, và bị thu hút, mới hỏi Lí Diên Niên: “Người đẹp mà người hát đó, trên đời này thật có người con gái đẹp như vậy sao?”.

Chị của Hán Vũ Đế là Bình Dương công chúa nói: “Lí Diên Niên có người em gái, là một người đẹp khuynh thành khuynh quốc như thế”. Lí Diên Niên qua biểu diễn ca múa, đã khéo léo đem em gái mình tiến cử vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đến tối trời đổ xuống một trận mưa to, may mắn chúng ta đúng lúc tìm được một gian miếu đồ nát, vừa vặn chỉ ướt một chút. Chúng ta khiêu một đồng lửa, đem áo ngoài ẩm ướt hong khô, mặc quần áo ướt trên người lâu cũng sẽ sinh bệnh, mấy sư huynh đệ chúng ta cời hết, chỉ còn lại một lớp tiết y, thấy Ngã Á không nhúc nhích, ta đứng dậy đến ngồi cạnh hắn nói: “Cởi áo ra hong cho khô đi, nếu không hàn khí nhập cốt sẽ sinh bệnh.”

Hắn liếc mắt trách cứ ngó ta một cái, cúi đầu không nói, đường nét ưu mỹ trên cổ vừa vặn rơi vào tầm mắt ta, lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, cổ của hắn thật sự rất đẹp, ta không khỏi nhìn nhiều hai mắt, hắn cảm nhận được tầm mắt của ta, ngẩng đầu lên, miệng giương a giương, nói: “... Lưu manh.”

“Khụ khụ...” Thanh âm của hắn không nhỏ, toàn bộ mấy sư huynh đệ đều nghe thấy, uống nước ăn cơm gì cũng sặc ráo, dùng sức ho lên, mặt đỏ bừng nhìn thấy cũng coi như có vài phần hi cảm.

Ta có chút buồn cười, khóe miệng gợi lên.

“... Đùa giỡn lưu manh.” Ngã Á lại tới thêm một câu.

“Khụ!” Lần này đến ta cũng bị trúng đòn, sặc nước miếng. Thấy chúng ta cùng nhau ho rồi ho, Ngã Á nhìn quanh một vòng, mắt đầy xem thường, lần đầu tiên thấy bộ dạng hắn linh động như vậy.

Ngã Á thái độ cường ngạnh, nhất quyết không cời y phục, ta cũng chỉ có thể mặc hắn, bằng không còn thể nào được, chẳng lẽ bảo ta đem y phục hắn lột xuống hết hay sao?! Ta thêm cúi vào đồng lửa, ngọn lửa càng lớn, độ ẩm cũng tăng, như vậy cũng có thể giúp y phục trên người hắn mau khô, chỉ là quần áo ướt mặc trên người chắc chắn có chút không thoải mái thôi.

Bên ngoài mưa không có dấu hiệu ngừng, nếu cứ mưa mãi như vậy, ngày mai thế nào đường cũng lầy lội khó đi. Đêm đã khuya, chúng ta đều tự nghĩ ngợi, đêm nay đại sư huynh gác đêm, Tuy rằng bây giờ là giữa hạ, nhưng vì mưa to, gió thổi vào căn miếu dột nát, không khí mát mẻ vô cùng, Ngã Á cuộn tròn thân thể run run, nửa đêm bị lạnh liên rút vào bên cạnh ta, dán chặt vào người ta mà ngủ.

Ta là người dễ tính, hắn vừa kể sát lại ta đã thức dậy, nhìn thoáng qua người phía sau dán chặt vào lưng ta, cả người cuộn tròn lại như tôm khô, bộ dáng có chút đáng thương, ta lật người lại, vốn định nhờ tam sư huynh lấy qua một tấm thảm đắp cho hắn, không nghĩ tới hắn chớp lấy thời cơ, lập tức lăn hẳn vào trong ngực ta. Thấy hắn chẳng còn run nữa, ta cũng chẳng muốn đi túm tam sư huynh nữa làm gì, cứ như vậy nằm ngủ tiếp. Mặc dù là hắn chủ động tiến vào lòng ta, nhưng cũng hy vọng ngày mai tỉnh lại hắn sẽ không mắng ta lưu manh.

Thật không nghĩ tới có một ngày ta lại bị từ “lưu manh” này choàng lên cổ.

Nửa đêm, xa xa truyền đến tiếng vang, bưng tỉnh.

Chúng ta lập tức đập lửa, nội tức chậm lại, Ngã Á còn có chút mơ hồ, ta lập tức che miệng của hắn. Một đội hắc y nhân đang từ từ tiếp cận ngôi miếu, trên người bọn họ truyền tới sát khí nồng đậm, tuyệt đối không phải đến tá túc, Ngã Á không có võ công, rất dễ bị phát hiện, ta chế trụ tay chân hắn, đưa hắn áp sát vào trong ngực.

Hơn mười hắc y nhân xuất hiện trong ngôi miếu cỏ, một tên kiểm tra đồng lửa chúng ta đã tắt đi.

“Lửa vừa mới tắt, một nhóm tìm bên ngoài, một nhóm ở lại canh thận lục soát.”

“Tuân lệnh.”

Hắc y nhân tản ra điều tra, chúng ta đều tránh ở phía sau tượng quan âm, rất nhanh sẽ bị tìm được, ta hướng sư huynh bọn hắn hất mất một cái, bọn hắn ngằm hiểu, gật đầu, không tiếng động tản ra.

Nếu dùng đá chọi đá, những người này đều là kẻ lưỡi đao liếm máu, xác xuất thắng được không lớn, nhưng nếu chia ra xử từng tên, phần thắng sẽ lớn hơn. Ta biết ở thời đại này áp tiêu rất nguy hiểm, địch nhân hàng ngàn, vì thế đã đem sử học của các bậc tiền bối dạy cho mọi người, phụ thân cũng chỉ điểm phương pháp đánh tập kích, kết hợp với những gì ta biết từ hiện đại càng có thể ứng dụng vào thực tế.

Trừ tên thủ lĩnh, trong miếu có tổng cộng sáu người ở lại điều tra, đại sư huynh, tam sư huynh, ngũ sư đệ, tiểu sư đệ mỗi người giải quyết một tên, còn lại hai tên. Thủ lĩnh kia cũng không tầm thường, rất nhanh liền phát hiện tình huống không đúng, vội gọi người quay lại, nhưng trở lại cạnh hắn chỉ có hai cái, hắn sôi gan, vội vàng gọi nốt năm người bên ngoài tiến vào. Các sư huynh đệ thấy tình thế thay đổi, lại tản ra. Phía sau tượng quan âm bí ẩn, hơn nửa phía trước hướng ra ngoài, dễ dàng đảo tảo nên ta không đổi địa phương, nhìn Ngã Á một cái, hắn vẫn lẳng lặng không nói không động, trong mắt cũng không có sợ hãi, chỉ chỉ tay ta đang che miệng hắn, ta từ từ buông ra.

Tốt lắm, ta thích thái độ này của hắn. Ta chán ghét nhất là loại người dễ gặp biến liên thất kinh kêu loạn.

Sư huynh bọn hắn mau chóng rải phấn hỏa lân vào bốn phía, tiếp tục chạy ra ngoài miếu giấu bảo, lấy ra chiết tử cùng lôi hỏa đạn, chờ ám hiệu của ta. Chỉ cần có hỏa dược, thực dễ dàng làm ra lôi hỏa đạn, nguyên liệu làm hỏa dược phân phối cũng rất dễ kiếm, nhất tiêu (quặng KNO₃), nhị hoàng (lưu huỳnh), tam mộc than (than củi), vì lôi hỏa đạn uy lực như sấm sét, làm ra để tránh phiền toái lớn, chúng ta cũng rất ít khi lấy ra dùng.

Năm hắc y nhân bên ngoài tiến vào, thấy bọn hắn tụ thành một đồng, cảnh giới nhìn chăm chăm bốn phía. Lúc này thời cơ vừa đến, ta đưa mắt ra hiệu với các sư huynh đệ, bốn người động tác nhất trí, châm lửa vào lôi hỏa đạn trong tay, ném vào các hắc y nhân, ta ôm Ngã Á thoát đi từ phía trên, nhảy lên ngựa, tiếng nổ mạnh vang lên đồng thời sư huynh bọn hắn từ phía sau bay lên lưng ngựa, chúng ta lập tức ly khai, phía sau là cánh ngói miếu đổ nát đang chìm trong biển lửa.

Một đêm đi vội, ngày hôm sau tới Vinh Châu, lần này địch tập kích, chúng ta từ đầu đã chuẩn bị đầy đủ, không có bất kỳ thương vong gì, đồng thời lại áp chế nhuệ khí của đối phương. Tìm một gian khách ***, bởi vì đêm mưa cả một đêm, ai cũng bị cảm mạo, để mọi người tắm rửa, ta bảo tiểu nhị chuẩn bị sáu bát canh gừng.

Ngã Á vẫn không chịu uống, xem chúng ta từng ngụm từng ngụm uống hết canh gừng, biểu tình cứ như thể chúng ta đang uống độc dược ấy, ta có chút buồn cười, Ngã Á quả thật là người tối kỳ quái.

“Uống chút đi, uống cái này tốt nha.” Ta đột nhiên rất muốn trêu chọc hắn, nghĩ tới đồng thời cũng thực hiện luôn.

“Không uống.” Ngã Á thái độ kiên định.

“Uống chút đi, tuy rằng mùi vị hơi không tốt một chút, nhưng thật sự uống tốt lắm, so với sương sớm của ngươi còn dễ uống hơn, đã ném mật hoa chưa, so với mật còn ngọt hơn...” Ngã Á bị tác lừa bịp đã có vài phần dao động, ta cảm thấy ta hơi hơi giống ác ma dụ dỗ thiên sứ sa đọa nga.

Hắn có chút tò mò, liếm liếm môi, “Thật sự ngọt hơn mật sao?”

“Thật mà.”

Ngã Á liếc ta một cái, bưng bát, uống một ngụm nhỏ, trên lưỡi tràn ngập chua xót, “Ngươi gạt người!”

“Ha...”

Đến Vinh Châu, ta tìm thấy Bách Hiểu Sinh, chỉ có thể dùng hai từ “gian thương” để nói về tên Bách Hiểu Sinh này, một cái bản đồ mà móc túi ta tới hai vạn.

“Sao ngươi không đi cướp luôn đi.”

“Cướp làm gì? Vừa phí sức vừa không thu được bao nhiêu.”

“Gian thương.”

“Ngươi không phải người đầu tiên nói thế, càng không phải người cuối cùng.”

“Bản đồ này là thật chứ?”

“Không biết.”

“Ngươi lấy đồ giả gạt ta?”

“Không biết. Tính chân thật của bản đồ này chưa ai từng nghiệm chứng qua. Không thể trả hàng.”

Ta bị hấn quay đến suất học máu, “Đồ gian thương, tiểu nhân.”

“Cám ơn đã tán thưởng. Mai, tiễn khách.”

Hai vạn lượng mua một cái bản đồ không biết thật giả, ta là kẻ coi tiền như rác đệ nhất thiên hạ. Tuy rằng không biết bản đồ thật hay giả, mấy người chúng ta thương lượng một chút, dù sao cũng phải đi một lần, tự mình nghiệm chứng, bằng không thật chẳng biết kế tiếp phải làm như thế nào nữa.

Buổi tối, Ngã Á lại đau bụng, đến tận bây giờ ta mới hiểu được một chuyện, hấn ngoài ăn linh chi uống sương ra, nếu ăn đồ khác liền đau bụng, lần trước là thế, lần này cũng thế.

“Có phải do uống canh gừng không?”

Mặt hấn trắng bệch, gật gật đầu. Xem ra ta đoán không lầm, nhưng hấn là đồ đàn sao, chỉ cần nói cho rõ ràng, sẽ không ai buộc hấn ăn những thức ăn khác. Hiện giờ hấn đau thành như vậy đều là lỗi của ta, ta thật tự trách mả.

“Ngươi là đồ đàn sao?” Ta nhìn không được giáo huấn hấn.

Hấn thân nhiên nói: “Ngươi khi dễ ta.”

Thấy hấn còn tinh lực phản bác, hấn là không nguy hiểm tính mạng, nhưng tình cảnh bi thảm của hấn thì không cách làm làm người ta yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ngã Á lại bị bệnh, thân thể hấn hiện tại không thích hợp để bốn tâu, chúng ta đành phải tạm hoãn lộ trình, nhân lúc Ngã Á nghỉ ngơi, mua sắm thêm một số vật dụng cần thiết.

Theo bản đồ Bách Hiểu Sinh đưa, địa thế nơi đó vô cùng phức tạp, nếu chúng ta muốn mang tiêu đến đó nhất định phải chuẩn bị tốt công cuộc trường kì chiến đấu. Đối với Ngã Á động chút là sinh bệnh, tiểu sư đệ oán hận càng vượng, không ngừng oán, nói nào là người này kiêu nhược, một bộ chưa từng chịu khổ... ta cảm thấy tiểu sư đệ nói Ngã Á như vậy hoàn toàn không xác đáng, trả lời lại hấn hai câu, hấn rống ta, nói ta quan tâm Ngã Á thái quá. Ta quan tâm Ngã Á chỉ xuất phát từ đạo nghĩa, hơn nữa hấn là do ta áp tiêu, cũng không thể không để ý nhân quyền, khiến hấn mang bệnh cũng phải lên đường, cho nên chỉ nói tiểu sư đệ tính tình hài tử có ý gây sự.

Hôm đó tiểu sư đệ oán hận nói thẳng trước mặt Ngã Á, hấn vẫn giữ điệu bộ thân nhiên, nhưng năm ngày sau, bệnh của hấn vừa có chút khởi sắc đã nói với ta có thể tiếp tục lên đường, xem ra hấn cũng để ý đến thái độ của tiểu sư đệ, ta vốn định để cho hấn điều dưỡng thêm vài ngày, hấn lác đầu cự tuyệt, thái độ càng cứng ngạnh hơn.

Ly khai Vinh Châu, hướng về phía tây, bệnh của Ngã Á cứ lúc hảo lúc nặng, chúng ta vẫn chạy không ngừng, sắc mặt hấn thực sự không tốt, tiểu sư đệ cũng không phải kẻ máu lạnh, dọc đường đi cũng không nghe hấn oán hận thêm câu nào nữa.

“Tiểu sư đệ trưởng thành rồi.” Tam sư huynh cảm khái vuốt đầu hấn.

“Ta vốn là đại nhân, không được sờ đầu ta.” Tiểu sư đệ nhe răng nhếch miệng.

Chạng vạng, chúng ta đột nhiên bị tập kích, có thể là rút kinh nghiệm từ lần ở miếu hoang khiến bọn họ tổn thất trầm trọng, lần này địch nhân đến nhanh chóng lại mãnh liệt, không cho chúng ta nửa điểm thời gian chuẩn bị.

Hắc y nhân xuất sát chiêu, chiêu nào cũng xảo quyết quỷ dị, sư huynh bọn hấn lâm vào khổ chiến, mắt thấy một hắc y nhân tiếp cận Ngã Á, ta dùng sức lao đến cùng y triển đấu, phi thân lên phía trước, kéo Ngã Á đến cạnh bên, một tay ôm chặt thân thể hấn, chân định trụ, xoay tròn nửa vòng, tay kia đồng thời huy kiếm, chém ngã hắc y nhân.

Hương hoa sen đậm đậm quán quanh khứu giác ta, rất dễ chịu, ta không khỏi ngửi thêm vài cái, thật không ngờ tại thời khắc nguy hiểm này ta cứ nhiên còn có lòng thanh thản thưởng thức mùi hương như thế, tâm xuất hiện sơ hở, là bất cẩn với tính mạng của mình, ta vội thu liễm tinh thần, tập trung lực chú ý, xuất chiêu càng thêm hung hiểm.

Lần này cũng có tới mười mấy hắc y nhân, bốn sư huynh đệ bọn hấn bị từng người vây lấy, còn lại chủ yếu tập trung đối phó ta, giờ phút này ta thật sự cảm tạ phụ thân đã nghiêm khắc, bằng không ta đã sớm bị những người này đâm thủng, tuy rằng với tình huống trước mắt, thực lực chúng ta ngang hàng, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, thể lực của một người tuyệt đối không thể chống cự khi bị nhiều người công kích, ta cắn răng kiên trì, thần kinh căng hết mức, bởi vì ta biết chỉ cần một giây thả lỏng lập tức bị những kẻ này giết chết ngay lập tức.

Ta chợt phát hiện, những người này không muốn làm thương tổn Ngã Á, bởi vì ta đang ôm Ngã Á, chiêu thức của chúng chẳng còn tàn nhẫn như lúc đầu,

có phần bó tay bó chân. Thấy thế ta cũng hơi yên lòng. Ngã Á không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, ta hiện tại đã xuống sức, khó lòng phân tâm bảo hộ hần.

Đại sư huynh giết chết hắc y nhân đang cầm chân mình, nhảy lên gia nhập vòng vây, chia sẻ một ít địch nhân, ta thoáng thở gấp, tình huống trước mắt đối với chúng ta thập phần bất lợi, ra tranh thủ nhìn xung quanh, phía sau là rừng rậm, thuận tiện ẩn nấp, ta hạ quyết tâm, hướng về phía nhóm tam sư huynh gọi lớn: “Tam sư huynh, các người mau rút vào rừng!”

Thường khi xuất ngoại áp tải đều là do ta ra lệnh, bọn hần hơi chần chờ một chút, lập tức không do dự xoay người đào thoát vào rừng, lực chú ý của đám hắc y nhân đều tập trung trên người Ngã Á, hoàn toàn không đuổi theo, ngược lại còn hướng về phía chúng ta công kích, xem ra ta đoán không lầm, mục tiêu của những người này chính là Ngã Á.

Đại sư huynh tung chiêu “đại bàng triển sĩ” (đại bàng tung cánh) phóng người lên, ta vốn đã thông hiểu võ công của đại sư huynh, tức khắc nhắc chân, hai người chúng ta chân chạm nhau, hần lập tức mượn lực hướng phía sơn lâm vọt tới, sắc mặt trở nên khó coi liếc một cái. ta dùng khẩu hình ra hiệu cho hần, hòa được...

Thiếu đại sư huynh trợ giúp, ta càng thêm cố gắng hết sức, hắc y nhân thấy mãi không tấn công được, chiêu thức càng thêm tàn nhẫn, sức lực ta dần rút khỏi cơ thể, không chịu được lực công kích như vậy, vết thương trên người càng nhiều thêm. Ngã Á nhú mi thật sâu, vì không muốn ta phân tâm nên im lặng chẳng nói gì.

Sư huynh, nếu các người không nhanh lên, vậy hôm nay ta phải bàn giao mạng ở đây mất. Ta liếc mắt về hướng khu rừng phía sau.

Có thể ông trời không muốn triệu ta về sớm như vậy, sư huynh bọn hần mang theo tiếng rít từ bốn phương tám hướng vọt ra. Hắc y nhân nghe thấy âm thanh ngừng lại một chút, chính khắc chần chờ này có thể quyết định rất nhiều chuyện, ta chịu đựng một kích của hắc y nhân, chủ động nghênh đón, tiếp theo mượn lực của hần ôm Ngã Á bay vọt ra phía sau, lực đạo dần dần không đủ, hét lớn một tiếng, chém ra một đạo kiếm khí, mượn lực thành công tăng tốc vọt lên, vừa đúng lúc hòa lời đạn của sư huynh bọn hần bay ra, nổ tung giữa nhóm hắc y nhân, tam sư huynh và ngũ sư đệ cách ta gần nhất, lập tức đón lấy ta cùng Ngã Á hướng rừng sâu trốn chạy.

Nguy hiểm tạm thời được giải trừ, ta hoàn toàn kiệt sức, cuối cùng nhẫn không được nữa, bị hắc ám gọi về.

“Đại sư huynh, phía trước có sơn động.”

“Vào xem” Mọi người mang theo Lăng Phong đã hôn mê đi vào sơn động.

Sơn động này hần đã từng có người trú ngụ, nội niên bát chậu đều có đủ, nhưng lại phủ một lớp bụi thật dày.

“Ngũ sư đệ, mau đi xóa hết dấu vết của chúng ta, chú ý an toàn.”

“Ân.” Lãnh Tinh mang kiếm chạy ra khỏi động.

“Tiểu sư đệ, người ra ngoài trông chừng, ta cùng tam sư huynh người vận công chữa thương cho Tiểu Phong.”

“Ân, có ta ở đây, yên tâm đi.” Vân Kỳ dắt Ngã Á rời đi.

Vân Kỳ canh giữ cạnh động khẩu, ngay cả tiểu điểm cũng không cho vào, nhìn thấy Ngã Á một thân dính đầy máu Lăng Phong, oán giận nói: “Người đúng là thứ yêu tinh hại người.”

Nghĩ đến thương tích trên người Lăng Phong, tay Ngã Á có chút run rẩy, nhưng trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, nghe thấy lời Vân Kỳ, thần nhiên nhìn hần một cái, không nói gì.

Qua ba bốn canh giờ cố gắng, nội thương của Lăng Phong có chuyển biến tốt, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, buổi tối thì phát sốt, mọi người ăn cũng không có mùi vị gì, vội vàng thu thập rồi luân phiên nhau nghỉ ngơi. Ngã Á suốt đêm không chợp mắt, canh giữ bên người Lăng Phong, giúp hần tẩy trừ thân thể. Hừng sáng, cơn sốt cuối cùng cũng hạ, Ngã Á áp trán lên trán Lăng Phong kiểm tra, độ ẩm thích hợp, khỏe miệng lặng lẽ gọi lên.

Kỳ thật lúc được các sư huynh chữa thương, thần trí của ta đã có hơi khôi phục, biết được bọn hần đang làm gì, cũng có thể nghe thấy lời họ nói, cũng biết mình phát sốt, chẳng trách đầu óc một mảnh hỗn loạn. Ngã Á chiều cô ta một đêm, ta cũng biết, khi cơ thể đã không còn nóng, Ngã Á áp trán lên trán ta, một cổ hương sen lại tràn trong hơi thở, vô cùng thoải mái, không biết như thế nào liền đưa tay đem người phía trên ôm lấy, Ngã Á không kịp đề phòng ngã xuống, ghé vào trước ngực ta, hơi hơi giẫy giụa, lại lo lắng vết thương trên người ta nứt ra, lập tức yên lặng lại. Về phần tại sao ta muốn ôm hần, ta cho rằng do phát sốt nên đầu óc mơ hồ ngắt ngủ.

Ngã Á áp trên người Lăng Phong, lo vết thương của hần vỡ ra nên không dám cử động mạnh, hơn nữa ngực hần thật ấm áp, Ngã Á có chút chìm đắm, do một đêm không ngủ, bất tri bất giác mi mắt khép lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Tiểu sư đệ gác đêm nhìn thoáng qua hai người đang ôm nhau ngủ, nghĩ bọn họ cũng đã mệt mỏi nhiều rồi, bấu môi, không lên tiếng quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Không biết khi nào sẽ bị địch nhân tìm được, ngay khi thương thế ta chuyển biến tốt lên, chúng ta lập tức khởi hành, vì lo lắng thương thế trên người ta nên tốc độ đi rất chậm. Ngã Á nhếch nhếch môi, đi bên cạnh ta.

Nơi này rừng rậm um tùm, đường đi hiểm trở, cứ đi đến trưa mọi người đều gần như kiệt sức, vết thương trên ngực ra cứ trướng trướng khó chịu, lúc mọi người dừng lại nghỉ ngơi, ta thở hắt ra một hơi, vô cùng phiền muộn. Chắc chắn sắc mặt ta hiện giờ rất khó coi, khiến sư huynh bọn hắn cứ chốc chốc lại dùng ánh mắt lo lắng quan sát ta, ta khẽ nhếch miệng cười cho bọn hắn yên tâm.

Ngã Á dùng lá sen đựng nước, đưa đến bên miệng ta, ta quả thật rất khát liền uống luôn hai ngụm.

Hắn cúi đầu ừ rừ: “Thực xin lỗi.”

“Người không cần xin lỗi, đây là trách nhiệm của ta, nếu đã tiếp nhận tiêu, ta chắc chắn sẽ đưa tiêu hoàn hoàn chỉnh chỉnh đến nơi.”

“Ta...” Ngã Á há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

Ta nhìn ra hắn có điều khó nói, nhưng cũng không ép hắn, ai cũng có cái gọi là bí mật cả.

“Uy! Ngã Á, những người đó vì sao muốn bắt người, bọn hắn là ai, người đã phạm tội gì à?” Ta không hỏi nhưng chưa chắc người khác sẽ không muốn hỏi, tiểu sư đệ vốn luôn thẳng tính, lập tức tra vấn, ta thờ dãi, chờ sau chuyển áp tiêu này, ta nhất định phải hảo hảo sửa chữa sửa chữa hắn, nếu cứ giữ tính khí trực lai trực văng như thế, sau này ra ngoài chắc chắn sẽ ăn phải trái đắng.

Sư huynh bọn hắn cũng rất tò mò nhìn về phía Ngã Á. Ngã Á nhủ mi, liếc nhìn ta một cái, ta có chút kỳ quái sờ sờ hai má, chẳng lẽ trên mặt ta có đáp án sao?

“Ta...”

Tiểu sư đệ hét lên: “Nói a, mau nói ra, vì người mà chúng ta phải rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng như thế này, có biết không hả?”

“Hur!” Ta khiến mọi người im lặng, xa xa truyền đến tiếng vang vi vu, mọi người lập tức nín thở chờ đợi.

“Đại sư huynh, người lên chỗ cao nhìn qua một cái.”

Đại sư huynh phi thân lên cây, nhìn thấy cách chỗ này chừng trăm dặm cảnh lá đong đưa, rõ ràng là một đám hắc y nhân đang hòa tốc tiến tới, sắc mặt khẽ biến, vội nhảy xuống cây, gấp gáp: “Những người đó đuổi tới, đi nhanh lên.”

“Tam sư huynh, huynh lập tức tạo ra những dấu vết giả đánh lạc hướng bọn chúng, chúng ta đi về phía bắc.” Những dấu vết giả trên cây có thể quấy nhiễu tầm mắt địch nhân, tranh thủ cho chúng ta một ít thời gian chạy trốn, bọn chúng tuy biết những dấu vết này có điểm kỳ quái nhưng chắc chắn vẫn sẽ phái người đi trước kiểm tra, như vậy có thể phân tán thực lực kẻ địch.

Do thương thế trên người ta nên chúng ta không thể đi nhanh, chưa tới nửa canh giờ đã bị hắc y nhân đuổi kịp, nhưng chỉ có bốn tên, xem ra kế hoạch của ta cũng thu được kết quả không tệ, bọn hắn thật sự phân tán, đối với chúng ta mà nói hết sức có lợi, nhưng phải mau chóng giải quyết bốn tên này, nếu để chúng kịp thời thông tri đại đội nhân mã kia, đến lúc đó chúng ta có mà chạy đằng trời.

“Tốc chiến tốc thắng!” Sư huynh bọn hắn hiểu rõ tình huống nghiêm trọng, kiếm pháp sát bén, lấy công làm thủ, cuối cùng lấy những vết thương trả giá đại giới mà đánh gục bốn hắc y nhân.

Ngũ sư đệ lau đi huyết châu trên mặt, dò hỏi: “Tứ sư ca, làm sao bây giờ?”

“Bên kia rừng rất rậm rạp phải không?” Ta lại hỏi một vấn đề chẳng chút liên quan.

Tiểu sư đệ phi thân lên cây, nhìn một lượt, chỉ vào cánh rừng phía tây: “Nơi đó cây cối tươi tốt nhất.”

“Đi, khụ khụ...”

“Thế nào rồi?” Ngã Á vỗ lên lưng ta hai cái, ngữ khí đầy lo lắng.

“Không đáng ngại, tam sư huynh, người cứ tiếp tục tạo dấu vết giả.”

“Hào, các người đi trước đi.”

Đoàn người chúng ta thẳng hướng về phía tây khu rừng, mắt thấy trời nhanh chóng tối sầm lại, đều tự tìm nơi ẩn thân.

“Tứ sư ca... Tứ sư ca...” Tiểu sư đệ nhẹ nhàng gọi.

“Làm sao vậy?”

“Nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Thành rau trộn.”

Tiểu sư đệ lập tức nín bật, không phải ta muốn đả kích hần, nhưng đây là sự thật, nếu quả thật bị đám hắc y nhân kia tìm được, kết quả của chúng ta so với thành rau trộn còn thảm hơn.

“Người bây giờ vẫn còn có tâm tình nói đùa sao?” Ngã Á luôn ở sát bên ta, lúc hần nói chuyện, hơi thở ấm áp vờn bên tai, ta có gì đó không được tự nhiên, vội nghiêng người né tránh, thân nhiên trả lời, “Làm không khí sinh động hơn thôi.”

Không được bao lâu, xa xa truyền đến âm thanh vi vu, chúng ta ngưng thần tĩnh tâm, nín thở chờ đợi. Hơn mười hắc y nhân đi vào dưới tàn cây, bọn hần kiểm tra vô cùng tỉ mỉ, không buông tha một dấu vết nhỏ nào, tuy rằng bọn hần cầm đuốc, nhưng hiện giờ đã vào đêm, nơi đây cảnh lá rậm rạp, tầm nhìn bị ngăn trở, nếu muốn phát hiện chúng ta trừ khi có kính hồng ngoại hoặc sử hữu các giác quan phi thường mẫn cảm.

Thời gian cứ trôi qua phi thường thông thả!

Sau khi đám hắc y nhân rời đi, chúng ta chậm rãi thở ra, vì vừa rồi quá khẩn trương, vừa mới thả lỏng, tim cứ đập dồn dập, những tiếng “thịch thịch” cứ như vang vọng trong đêm tối.

Không nên hành tẩu ban đêm, hơn nữa không chừng còn sẽ gặp phải hắc y nhân, vì vậy chúng ta ở trên cây suốt một đêm, hứng hết gió tây bắc. Bình minh vừa đến, chúng ta lập tức hướng phương bắc nhanh chóng khởi hành. Ước chừng giữa trưa thì đến một cái thôn nhỏ. Tiểu thôn này tọa nơi thấp phần bí ẩn, hơn nữa mọi người ở đây đều thuần phác hiếu khách, chúng ta tạm tá túc trong một hộ nông gia, chủ nhà là một đôi lão phu thê.

Hứng gió cả đêm, vì bị thương mà sức đề kháng giảm xuống, hiện tại đã nhiễm chút phong hàn, uống thuốc, đi ngủ một chút. Khi ta tỉnh lại trời đã tối sầm, người phát bệnh sinh ra lười biếng, ta cuộn vào trong ổ chăn mềm mại ấm áp chẳng buồn động đậy một ngón tay.

Khẩu khẩu khẩu!

“Ái?”

“Ta, Ngã Á.”

Ngã Á, hần đến đây có chuyện gì? “Mời vào, cửa không khóa.”

Ta chờ trong chốc lát Ngã Á mới đẩy cửa tiến vào.

“Thân thể của ta không thoải mái, có chút bất tiện, thỉnh thứ lỗi.”

“Không sao.”

“Có việc gì thế?”

Ngập ngừng chốc lát, hần nói nói: “... Những người này đều hướng về ta.”

“Nga.” Ta nhướn nhướn mi, chờ đợi hần nói tiếp.

Ngã Á mấp máy môi: “Bọn hần muốn lấy thân thể của ta chế thuốc, máu thịt ta có hiệu quả trị liệu rất thần kì.”

Ta hơi hơi nhúu mày, “Ý người là thịt của người là thịt Đường Tăng?”

“Đường Tăng là người phương nào?”

Ngã Á lộ ra vẻ mặt chăm chú, chẳng biết tại sao với cảnh tượng này ta lại rất có hi cảm, bật cười một tiếng, thấy trong mắt hần có điểm hờn giận, ta vội nhận lỗi, “Ngượng ngùng.”

“Điều này chẳng có gì đáng cười cả, những người đó rất nguy hiểm, một lũ quỷ ăn thịt người không nháy mắt.”

“Tại hạ thất lễ.” Ta thu liễm ý cười, điều chỉnh lại diễn cảm dò hỏi: “Đó là ai? Như thế nào lại chú ý đến người?”

“Ta không biết bọn hấn là ai, cũng không biết sao họ lại chú ý đến ta, đại khái là... Lần đó ta dùng máu mình cứu thiếu chủ của Phong Diệp sơn trang, sau đó những tên này liền tới truy ta.”

Thế giới này thứ không thiếu chính là lòng tham, nếu huyết nhục của Ngã Á quả thực có hiệu quả, khó tránh khiến kẻ khác ngấp nghé thêm muốn, “Ta đã biết.”

Cũng chẳng hiểu ta đã làm gì khiến Ngã Á phật lòng, đôi mày xinh đẹp cau lại, há miệng thở dốc, hấn là muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng, đứng dậy cáo từ.

“Đi thông thả.”

Bụng có chút đói, ta đứng dậy mặc y phục, nguyên lai toàn bộ xiêm y ta đều nhiễm máu đen, chắc sư huynh bọn hấn đã cời ra, hiện tại ta toàn thân xich-lóa.

“Người... Lưu manh!” Ngã Á vốn đã đi đột nhiên quay lại, vừa vận đối diện với ta, hấn trắng mắt ngó ta rồi phát tay áo rồi đi. Ta chớp chớp mắt, nếu ta không nhìn lầm, khi này hai tai của Ngã Á đã đỏ bừng lên, ta cười cười chậm rãi mặc hảo y phục.

Người cổ đại thật sự là da mặt mỏng quả mức, nhìn thấy thân thể cùng giới tính mà cũng có thể đỏ mặt như thế.

“A...”

“Tứ sư đệ, sao lại tự nhiên bật cười như thế?” Tam sư huynh đi tới, một dạng tao nhân.

“Không có gì.”

“Com chiều đã chuẩn bị xong, người sơ tẩy đi rồi ra ăn.”

“Ừ. Đợi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Chúng ta tạm tá túc trong nhà một đôi lão phu thê, hai lão nhân gia rất hiếu khách, tuy rằng ở nông thôn không có gì sơn hào hải vị, nhưng đại nương tay nghề nấu ăn rất tốt, cháo loãng ăn sáng cũng rất có hương vị, chúng ra mấy hôm nay không có hảo hảo ăn com, lập tức ăn đến như lang thôn hổ yết, Ngã Á chỉ ngồi bên cạnh nhìn, dáng lưng cao ngất.

Đại nương hỏi ân cần: “Tiểu hỏa tử, thức ăn không hợp khẩu vị của ngươi sao?”

“Không phải, ta không đói.”

“Ngươi đừng lừa đại nương, xuất môn ra ngoài không nên câu nệ nhiều như vậy.”

“Ta thật không đói mà.”

“Đại nương, ngươi đừng quản hấn, hấn không đói bụng.” Ta cắt đứt lời Ngã Á, đại nương nhiệt tình như vậy, hấn cũng sẽ không cự tuyệt, nếu quả thật ăn com này, bụng lại bị dày vò. Ngã Á liếc mắt nhìn ta một cái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt hấn chứa đầy thâm ý mà ta không hiểu được.

Được ăn một bữa com nóng hôi ngon lành, cả người đều khoan khoái, ngã người dựa vào thành ghế không muốn động đậy. Nhưng dù sao chén bát trên bàn cũng phải có người thu thập, lão phu thê đã thu nhận và giúp đỡ chúng ta, lại cho chúng ta com ăn, ăn com xong lại để bọn họ thu thập thật là quá đáng, ra nhanh nhẹn đứng lên dọn dẹp, cho đại nương nghỉ ngơi.

“Tứ sư ca, cô lên!” Tiểu sư đệ cười híp mắt cổ vũ. Đại sư huynh bọn hấn cũng sôi nổi nắm tay lại giờ giờ, tỏ vẻ ủng hộ.

Ta lắc đầu cười khẽ... một đám lười! Ngã Á đi tới giúp ta thu thập. Lúc rửa chén, không cẩn thận đụng vào tay Ngã Á, bây giờ đã là giữa hạ, không nghĩ tới tay hấn lại lạnh lẽo như vậy, “Tay ngươi sao lại lạnh như vậy?”

“Rất lạnh.” Ngã Á thản nhiên nói.

“Sinh bệnh sao?”

“Không có.” Ngã Á đột nhiên thân thủ, đưa tay đặt vào trong tay ta, bàn tay nhỏ nằm gọn trong tay ta, hai mắt híp lại, “Thực ảm”

Ta ngẩng ra một chút, vốn định rút tay lại, nhưng nhìn đến vẻ mặt Ngã Á, lại quên bằng mình muốn làm gì.

Tay Ngã Á quả thật là lạnh đến thấu xương, nhưng nhìn dáng vẻ hần cũng không giống sinh bệnh, có thể là bẩm sinh cũng nên, tay liền dùng sức, bao phủ lấy tay hần. Bàn tay này thật đẹp, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, phi thường thích hợp để gây đàn dương cầm.

“Tứ sư... ca, các người đang làm cái gì?” Tiểu sư đệ đi vào trù phòng, chứng kiến một màn hai người cầm tay nhau, nghi hoặc hỏi.

Ta buông tay Ngã Á ra, hần đối với hành động của ta dường như có chút bất mãn, lập tức nhéo mạnh lên mu bàn tay ta khiến nó sưng lên một mảnh, ta kỳ quái nhìn hần một cái, Ngã Á rũ mắt xoay người ra khỏi trù phòng.

“Tứ sư ca, các người...?” Tiểu sư đệ hết nhìn ta lại liếc liếc mắt về phía Ngã Á.

Ta búng lên trán hần một cái, “Làm gì mà âm dương quái khí như thế, hảo hảo nói rõ ràng xem nào.”

“Ta nói chuyện đứng đắn vô cùng, có gì kỳ quái chứ, rõ ràng tứ sư ca trong lòng có quỷ, không làm việc trái lương tâm, nửa đêm không sợ ma gõ cửa.”

“Ta có cái gì quỷ, nói bừa!” Ta cốc một cú lên đầu tiểu sư đệ, “Đến trù phòng có chuyện gì sao?”

“Đại nương nói trù phòng có trà, người giúp ta tìm đi.”

Chúng ta tìm được một chút trà trong ngăn tủ trù phòng, ngũ sư đệ nói chờ ta cùng nhau uống trà rồi ôm trà rời đi. Ta đem cái chén cuối cùng rửa sạch úp vào tủ chén, tẩy tẩy dầu mỡ dính trên tay áo, lau khô tay trở về phòng.

Hiện tại đã là buổi tối, mọi người cùng nhau uống trà, cười cười nói nói một trận rồi tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Ta đã ngủ suốt một ngày, nằm trên giường lăn qua lăn lại một hồi cũng không thấy Chu công tới tìm ta chơi cờ.

Khẩu khẩu khẩu!

“Ai?”

“Ngã Á.”

“Chờ một chút.” Ta khoác vội ngoại sa, cấp tốc xuống giường mở cửa cho Ngã Á, hần chỉ mặc một bộ tiết y đơn bạc đứng bên ngoài.

“Có chuyện gì sao?”

“Ta rất lạnh, muốn ngủ cùng người.”

“Phòng người không có chăn sao?”

“Có.” Hần lẳng lặng đứng đó, tích chữ như vàng.

“... Vào đi.” Ta tránh ra cho hần tiến vào.

Hần nằm quay lưng bên cạnh ta, cho dù có đắp chăn cũng vẫn lạnh run như trước, thực sự lạnh như thế sao? Ta do dự một chút, đưa tay kéo hần vào lòng ôm chặt, dù sao cũng là nam nhân, thân thể hần thật sự hảo lạnh, hần hơi cứng người, chỉ chốc lát đã mềm ra trong lòng ta.

Nằm quá gần, hương vị dễ chịu trên người hần quanh quẩn nơi chóp mũi, trong bầu không khí thế này, ta cũng bất tri bất giác ngủ say.

....

Phía sau truyền đến hơi thở chậm rãi, Ngã Á biết Lăng Phong đã ngủ, giật giật xoay người lại, cùng Lăng Phong mặt đối mặt. Trong bóng đêm, đôi mắt Ngã Á dường như tỏa sáng, mãi một lúc sau, hần mới tìm một vị trí thoải mái trong lòng Lăng Phong, nhắm mắt ngủ say.

—

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm tinh thần sảng khoái, trừ việc tiểu sư đệ đến phòng ta chứng kiến trên giường có Ngã Á đang ngủ mà quát tháo một trận, chắc chắn hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp.

“Tứ sư ca...”

Ta nhanh chóng lấy quả lê ngăn chặn miệng tiểu sư đệ, “Tai ta nghe người nói đến muốn dài ra như cái kén rỗi.”

“Nhưng là...”

“Không có nhưng là gì hết, ăn lê của người đi.”

Tiểu sư đệ bất mãn quệt miệng, thấy tam sư huynh đi ra, hần dất tay tam sư huynh đến một bên nói thầm, tam sư huynh từ trước đến nay tính tình tốt lắm, kiên nhẫn nghe tiểu sư đệ mách chuyện.

“Ăn đi.” Ta đưa linh chi cho Ngã Á.

“Ồ đâu có được vậy?”

“Mua ở chỗ trường thôn.”

“Người mua?”

“Sáng sớm không có việc gì đi dạo một vòng trong thôn, vừa vặn nghe mấy đại thẩm khen con gái của trưởng thôn hiếu thuận, mua cho hần rất nhiều được liệu quý báu bổ thân mình, ta đi nhìn nhìn thấy có linh chi liền mua về.”

Ta nói xong, gương mặt nhìn chỉ thấy khoe miệng hần hơi hơi gọn lên, thân nhiên nhìn ta liếc mắt một cái, xé một chút linh chi bỏ vào miệng chậm rãi nhai.

“Lăng đại ca, ta có đôn (chưng) thịt cầu, người mau tới ăn.” Vân nha đầu bụng một cái chén lớn đ tới, trong chén đầy áp thịt cầu.

Ta thấy tay nàng nóng đến đỏ cả lên, vội vàng nhận lấy bát, đặt trên cội đá giữa sân, gọi mọi người đến ăn,

“Tứ sư ca, vị này là?” Tiểu sư đệ lên đến bên cạnh ta, nhìn tình chen chúc dò hỏi.

“Đây là Vân nha đầu, vừa rồi ít nhiều cũng được nàng giúp đỡ, bằng không chẳng thể mua được linh chi với giá nửa tiền thế đâu.”

Vân nha đầu mỉm cười, nói chốc nữa sẽ tới thu thập bát, ta bảo nàng không cần phiền toái như thế, lát ăn hết ta sẽ dọn rửa sạch mang qua, cô nương nông thôn không giống các tiểu thư khuê các suốt ngày mặt nhăn mày nhỏ, gật đầu rồi rồi đi.

“Yêu... Lăng đại ca... Xem cô nương nhà người ta kêu thân thiết ghê chưa. Tứ sư ca, người thật lợi hại a, đi ra ngoài một vòng liền bắt cóc được tâm cô nương người ta~” Tiểu sư đệ chế nhạo.

“Không được nói bậy làm hủy thanh danh cô nương nhà người ta.”

“Tứ sư ca thẹn kìa ~ Ha ha ~”

Tiểu sư đệ thích nháo, ta không đem lời của hần để trong lòng, mức thêm một chén thì nữa, đi tới bóng cây ngồi xuống. Ngã Á chỉ ăn được có một miếng linh chi, vừa rồi ta thấy hần ăn uống tạm được, sao trong chốc lát lại trở nên kém như vậy?

Ngã Á đem hơn nửa miếng linh chi bỏ vào trong ngực, vỗ vỗ tay như là ăn xong rồi, “Sao ăn ít như vậy? Hôm qua tới giờ người vẫn chưa ăn gì mà.”

“Thấy hơi ngán, không muốn ăn.” Hần đứng dậy rồi đi.

Ta thật không sờ tới được suy nghĩ của hòa thượng, thái độ Ngã Á thật kỳ quái, nói chuyện âm dương quái khí.

Ngã Á kỳ quái thẳng đến chàng vạng mới tốt, nhưng ăn uống vẫn không hảo được khiến người ta lo lắng có phải hần lại sinh bệnh hay không. Thân thể hần cũng thường nhân bất đồng, vậy cứ lưu lại đây thêm một thời gian nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Ở Lạc tiểu thôn dưỡng sức ba ngày, chúng ta vốn tính toán hôm nay khởi hành, nhưng không khéo sáng sớm ngủ dậy, lại nổi lên mưa to, trời âm u, mưa này một chốc cũng không ngừng, xem ra hành trình lại phải trì hoãn.

Bởi vì trời mưa, tuy rằng đã giờ Thìn, nhưng trời vẫn như cũ tối mù mịt, ta theo thói quen không thể ngủ tiếp được, đẩy đẩy Ngã Á trong lòng, nói: “Nên rời giường rồi.”

Hần trong ngực ta lắc lắc đầu, hai mắt nhìn ngoài cửa sổ không biết suy nghĩ gì. Sợi tóc hần chui vào trong quần áo ta, cùng làn da tiếp xúc, theo động tác lắc đầu của hần, khiến ta có chút ngứa, ta hơi lui về phía sau, hần ngoảnh đầu nhìn ta, trong mắt có chút không hài lòng.

Hần nói: “Người chán ghét ta?”

“Không có.”

“Vậy người vì sao trốn ta?”

“Tóc của người khiến ta ngứa.” Đưa sợi tóc của hắn từ trong nệm y của ta lấy ra.

“.....Nga.”

“Nên rời giường rồi.”

“Trời mưa.” Ta hỏi một đấng hắn trả lời một néo. Hắn vẫn nằm trước ngực ta không nhúc nhích, ta rút cuộc cũng mặc kệ hắn, không đẩy hắn ra, hai người chúng ta nằm, nghiêng tai lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài phòng.

Lại nằm nửa canh giờ, hắn mới đứng dậy mặc quần áo, cánh tay ta bị hắn gối đầu một buổi tối, hiện tại đã muốn tê dại mất cảm giác. Hắn thấy ta cau mày, liên tục vẫy cánh tay, lại gần giúp ta nhu nhết. Thủ pháp của hắn rất tốt, dùng sức đúng chỗ, nhết ta thực thoải mái, bất tri bất giác hừ ra tiếng.

“Thực thoải mái?” Trong mắt hắn mang theo nhàn nhạt tiếu ý.

“Àn, thực thoải mái.”

Hắn đứng dậy đi tới phía sau ta, hai tay đặt trên vai ta, ta đè lại tay hắn, “Không cần.”

“Không thích?” Thanh âm hắn so với vừa rồi thấp đi vài phần, ta ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy tiếu ý trong mắt đã thu lại, quả nhiên là diện vô biểu tình.

“Không có, thỉnh tiếp tục.” Ta cũng không biết căn bản là ta bị hỏng chỗ nào, còn muốn xem nét mặt tươi cười của hắn nhiều hơn nữa.

Ngài Á xoa bóp thủ pháp có thể so với đại sư cấp quốc tế, ta được hắn ấn toàn thân đều thư sướng, lại không kiềm được mà hừ hừ hai tiếng, hắn ở phía sau ta nở nụ cười, nghe được tiếng cười của hắn, ta có cảm giác thật vui vẻ.

Lại qua nửa canh giờ, chúng ta sơ tẩy hảo rồi ra khỏi phòng, ngoài phòng tiểu sư đệ đang lôi kéo tam sư huynh nghịch nước, đại sư huynh cùng lão gia chơi cờ, ngũ sư đệ cùng đại nương tán gẫu. Ngũ sư đệ tính tình ít nói, nửa ngày nghẹn không ra một câu, ai cùng hắn tán gẫu cũng thật bản lĩnh.

“Tiểu Phong thức dậy rồi sao, đại nương làm cơm cho người.”

“Không cần phiền toái, ta không đói bụng.”

Tiểu sư đệ chạy tới, móng vuốt ướt sũng đặt trên vai đại nương, nghiêng đầu nhìn ta nói: “Đại nương ngài nghỉ ngơi, tứ sư ca nói hắn không đói bụng.”

Ta ở trên mái tóc ướt sũng của tiểu sư đệ vỗ một cái, “Ấm dương quái khí làm cái gì?”

“Hừ ~~~” Tiểu sư đệ hừ một tiếng, quay sang Ngài Á một phen nhe răng nhếch miệng, lôi kéo tam sư huynh tiếp tục ngoạn nước.

“Tiểu sư đệ tâm tính hài tử, không cần cùng hắn chấp nhặt.”

Ngài Á thần nhiên gật đầu. Thời gian nhàn hạ, mọi người đùa giỡn với nhau, thời gian bất tri bất giác trôi qua, Ngài Á vẫn lẳng lặng ngồi một bên, hắn tạo nên một loại không khí điềm tĩnh nhưng lại khiến ta có vài phần mê luyến, chỉ là sau khi Vân nha đầu tới, năng lực giọng làm cho loại không khí này tiêu thất vô tung, ta cảm thấy có chút đáng tiếc.

Cổ họng của Vân nha đầu còn đặc biệt lớn hơn cả nữ sinh đến vài đề-xi-ben(Cường độ âm thanh là lượng năng lượng được sóng âm truyền đi trong một đơn vị thời gian qua một đơn vị diện tích đặt vuông góc với phương truyền âm. Đơn vị cường độ âm là oát trên mét vuông. Ký hiệu : W/m²), làm cho người ta cảm thấy khó chịu, tiểu sư đệ đúng là thích náo nhiệt, cùng Vân nha đầu quả thật là “trời sinh một đôi”, hai người nói chuyện một hồi khí thế ngất trời.

Mày Ngài Á hơi cau lại, đứng lên rồi đi.

“Ngài đại ca làm sao vậy?” Vân nha đầu nhìn bóng dáng Ngài Á rồi đi nói.

“Không biết. Tứ sư ca có đi theo không?”

“Cái gì?” Nguyên lai ta vừa rồi lực chú ý đều đặt trên người Ngài Á, tiểu sư đệ cùng Vân nha đầu nói chuyện ta một câu cũng không nghe vào.

“Tứ sư ca người thật đáng ghét.” Tiểu sư đệ bất mãn quát.

“Tiểu sư đệ nói sau cơn mưa đi hái hoa sen.” Tam sư huynh giảng hòa.

Vân nha đầu đóng cửa cánh tay ta nói: “Lắng đại ca cùng đi không, sau cơn mưa sen mới nở phi thường xinh đẹp, tiên diễm ướt át.”

Ta không rút cánh tay đang bị Vân nha đầu cầm ra, ‘tiên điểm ướt át’ ta thoáng cái liền tưởng đến hạt sương đọng trên cánh sen, không biết Ngải Á có thể uống hay không. “Được rồi, cùng đi.”

Sau khi ăn xong, mưa dần nhỏ lại, lúc chạng vạng trời quang mây tạnh, bầu không khí sau cơn mưa vô cùng tươi mát, ở xã hội thời hiện đại ô nhiễm nghiêm trọng tuyệt đối sẽ không được như vậy. Mọi người reo hò hưởng hồ nước đi đến, nói thật ra chỉ có tiểu sư đệ cùng Vân nha đầu hai người reo hò, trước khi đi có mời Ngải Á, hắn nói không muốn ra ngoài, chúng ta cũng không miễn cưỡng hắn.

Phương thảo tà dương

Thiên thủy mang mang

Vũ hận tân hà

Sơ thổ phân phương

(Hoa cỏ trong nắng chiều

Mênh mông là nước

Sen sớm sau cơn mưa

Làn đầu nở ngát hương)

(Ah~ ta ko bít làm thơ đừng chém ta >_-->

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Ba!

“Vân nha đầu” hung hăng quăng cho Ngải Á một cái tát, gương mặt Ngải Á vốn trắng ngần, không bao lâu liền xuất hiện một dấu tay đỏ hồng, nhìn thấy vô cùng chướng mắt.

“Hồ linh tinh!” Vân nha đầu nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên nâng cằm Ngải Á lên, miệng tám tặc, “Chẳng thể trách có thể mê hoặc thiếu chủ khiến người uống trà cũng nhớ, dùng cơm cũng tưởng, xem xem da thịt này, nhìn xem khuôn mặt này, đặt trên một người nam nhân thật sự lãng phí. Người nói... nếu ta hủy đi bộ mặt này, thiếu chủ có còn mê luyện người không?”

Ngải Á lạnh lùng không nói lời nào.

“Ánh mắt ngươi đây là cái gì?” Vân nha đầu càng thêm phần hận quăng cho Ngải Á thêm mấy tát, mặt hắn chẳng mấy chốc đã sưng đỏ.

Nữ nhân đáng chết.

Một đường đi, ta luôn lén theo đuôi bọn họ, đi tới Ngô Vân huyện nhân lúc nữ tử kia đi phân phó tiểu nhị dâng trà, ta lén vào phòng, Ngải Á trông thấy ta, trong mắt là kinh hãi không thể che giấu.

“Hur!” Vừa được cắt đi dây thừng trên người, hắn lập tức bỏ nhào vào trong ngực ta, ôm chặt eo ta, xem ra hắn đã bị dọa không nhẹ, khí lực ôm cũng lớn hơn, ta bị hắn ôm cũng muốn thở không nổi. Giữ cả hắn theo cửa sổ nhảy ra ngoài, nữ tử kia võ công không tầm thường, ta không muốn cùng nàng trực diện giao phong, nhảy lên ngựa, không ngừng hướng phía bắc phóng vọt đi.

Ước chừng nửa canh giờ, nữ tử đã phát hiện Ngải Á mất tích mà truy đuổi, với khinh công của nàng, bắt được chúng ta chỉ là gần trong gang tấc, để ngăn nàng đuổi theo, ta chuyển hướng chạy vào những con đường khó đi nguy hiểm. Con ngựa đi đến bên vách núi, tiếng rít phía sau gần như sát bên tai, mắt thấy nữ tử đã đuổi tới, ta bảo Ngải Á trong lòng nhắm mắt lại, ôm chặt eo ta, giật cương cho ngựa lui về sau mấy trượng. Ngải Á không hỏi tại sao, an tâm dựa thêm sát vào ngực ta, đúng là sự tín nhiệm vô điều kiện, điều này làm lòng ta trào lên cảm giác kỳ quái.

“Giá!” Ta Ta dùng hết lực quát mạnh lên lưng ngựa, con ngựa cất vó hí lên một tràng dài, thẳng hướng vách núi mà lao tới. Con ngựa bay vọt lên giữa không trung, theo luật hấp dẫn của trái đất, nó rơi thẳng xuống, ta ôm siết Ngải Á, chân đặt lên thân ngựa mượn lực, thân thể phóng vút ra ngoài, chất vật đứng trên vách núi đối diện, con ngựa cứ như thể rơi xuống dưới vách núi, nghe tiếng nó hí vang, trong lòng đột nhiên đau xót, nó đã theo ta bảy năm, hiện giờ cứ như vậy mà chết đi.

Ngải Á che mắt ta lại, thản nhiên nói: “Không nên nhìn.”

Ta hít sâu một hơi, thu liễm cảm xúc, ôm Ngã Á lắc mình tiến vào khu rừng rậm, trước mắt nữ tử kia sẽ không thể đuổi tới, chúng ta tạm thời đã an toàn.

....

Nhìn thấy mục tiêu biến mất ở vách núi đối diện, nữ tử oán hận giậm chân, liếc nhìn khe nứt rộng hơn mười trượng, nữ tử biết muốn tiếp tục truy đuổi cũng vô cùng khó khăn, phát tay áo rời đi.

—

Vừa rời bắt đắc dĩ phải sử dụng nội lực, vết thương cũ tái phát, nội tức đình trệ, thân thể không vững, ôm lấy Ngã Á, dẫm lên tầng tầng lớp lớp lá vàng héo úa.

“Khục khục... tìm... nơi an toàn...” Nội tức không đủ, vẫn chưa nói xong, trước mắt đã tối sầm, rơi vào hôn mê.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, trước mắt có bóng người lắc lư, miệng tràn đầy mùi vị huyết tinh, tiếng nói tắt nghẹn trong cổ họng, thật vất vả mới đem chữ “nước” nói ra miệng, chỉ chốc lát sau trên môi liền có gì đó nhuyễn nhuyễn hoạt hoạt lại ướt át áp xuống, như thể cam lộ thủy, ta đem từng ngụm từng ngụm uống xuống, uống đến muốn ngiên. Sao lại hết nước rồi, ta không khỏi nhíu mày, dùng sức hấp dẫn thứ đang áp trên môi mình. Thật mềm, thật ngọt, thật tron...

Lúc chân chính thanh tỉnh, ta phát hiện mình nằm trong một gian phòng trúc, phòng bày trí mộc mạc nền nã, sách chiếm hơn một nửa căn phòng, hương mắt ra phía cửa sổ nhìn một cái, đã là hoàng hôn. Nơi này là nơi nào? Ngã Á đâu?

“Người đã tỉnh?” Một người đẩy cửa tiến vào, thấy ta tỉnh lại thì kinh hãi, bởi vì ngược sáng, ta không thấy rõ bộ dáng của hắn. Không đợi ta nói chuyện, người nọ một đường vừa gọi vừa chạy ra ngoài, xem ra lại là một người tính tình nóng vội.

Loảng xoảng! Cửa lại bật mở, Ngã Á xông vào, hắn bỏ nhào lên người ta, gát gao vòng quanh ôm riết cổ ta, thân thể run lên nhẹ nhẹ. Chờ hắn ổn định cảm xúc, ta đưa tay đẩy hắn ra, không nghĩ lại thấy hốc mắt hắn đỏ rần.

Ta vô thức xoa mắt hắn, “Người...”

“Ta thức đêm” Ngã Á vội vàng nói, vành tai phấp phồng.

Hắn, này gọi là không đánh mà khai?

Hắn bị ta nhìn chăm chăm, ánh mắt dao động, hai má cũng dần dần nhuộm đỏ, không hiểu sao ta cũng có chút xấu hổ, không khí này rất chỉ là cổ quái.

“Khụ khụ... Tỉnh rồi à?” Một thanh âm khác vang lên, nhất thời đem không khí cổ quái này đánh vỡ, rta trộm thở phào nhẹ nhõm.

“Vân tiên sinh, người giúp hắn nhìn nhìn.” Ngã Á đứng lên, nhường chỗ cho nam tử. Nhìn rõ nam tử trước mặt thì ta giật mình tròng lớn hai mắt, nam tử này lớn lên thực bình thường, nhưng chẳng biết tại sao lại khiến người ta có cảm giác kinh diễm, đây chẳng lẽ là khí chất mị lực sao?

“Không được vô lễ!” Tiểu đồng phía sau nam tử quát lớn.

Ta hơi hơi rũ mắt xuống, bối rối: “Tại hạ đường đột.”

Vân tiên sinh xua tay, “Không... không ngại... khụ khụ...”

Tiểu đồng lo lắng, “Tiên sinh.”

“Vân tiên sinh, người...” Ngã Á cũng lo lắng nói.

“Không... không cần để ý, bệnh cũ thôi.” Nam tử trên mặt xanh trắng không bình thường, hắn ho thêm một hồi mới bắt mạch cho ta.

“Không sao nữa rồi, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là có thể khôi phục, khụ khụ khụ...”

“Đa tạ tiên sinh cứu giúp, tại hạ Lăng Phong.”

“Vân Dương.”

“Vân tiên sinh, hai người chúng ta bị cừu gia đuổi giết, không tiện ở lại lâu. Ngã Á, đỡ ta dậy.” Tay chân ta mỏi nhừ, Ngã Á miễn cưỡng nâng ta đứng dậy,

“Hai người các người có thể yên tâm ở đây tu dưỡng.”

“Nhưng mà...”

Vân tiên sinh nhíu mày, “Người sao giống như bà mụ thế?”

“Đúng thế, lẽ mà lẽ mẹ như đàn bà.” Tiểu đồng giong thanh tiếp.

Ta: “...”

“Khôn nhi, đi súc miệng!”

“Tiên sinh, ta...”

“Ân?”

“Được rồi, được rồi, ngươi đừng sinh khí.” Khôn nhi áp ta quay về giường, nhảy tung tăng đi súc miệng.

“Ta ở phòng bên, có việc gì thì cứ gọi ta.”

“Đa tạ Vân tiên sinh.”

Trong phòng chỉ còn lại Ngã Á và ta, Ngã Á giúp ta ngồi dựa vào giường, “Ngươi như thế nào gặp được Vân tiên sinh?”

“Ta không biết, khi đó ngươi bất tỉnh, ta cũng không biết nên đi đâu nên công ngươi đi bữa, cứ đi tới đi tới rồi đến nơi này.”

Khoẻ miệng ta khê nhếch, vận khí của hấn đúng là tốt, nhưng mà... “Môi ngươi sao lại sưng như vậy?”

Nghe thế, hấn dừng lại, hung hăng liếc mắt khoét ra một cái lỗ trên người ta, xoay người rồi đi. Ta... lại chọc tới hấn à. Nhưng mà, lúc nào nhỉ?

Chang vạng hôm qua Ngã Á tức giận bỏ đi, cứ như thế không xuất hiện lại, ta nằm suốt từ hôm qua cho đến bây giờ, cứ nằm nữa xương cốt sẽ rí rết mất, may mắn Khôn nhi tiến vào, ta nhờ vả hấn đỡ ta dậy, Khôn nhi ngoài miệng thì oán hận, nhưng vẫn đem ta kéo ra ngoài.

Trên lưng ta có một vết thương, soi gương tự bôi thuốc băng bó cũng thập phần không thuận, Khôn nhi nhìn thấy liền đi qua nói: “Đề ta giúp ngươi.”

“VẬY ĐA TẠ.”

Khôn nhi quả thực rất nặng tay, miệng vết thương bị hấn đụng vào đau dữ dội, ta hút hút không khí.

“Đau lắm hả?”

“Tạm được.”

“Nếu đau, ta giúp ngươi thổi thổi là ổn.”

“Không cần làm phiền, giúp ta băng bó là tốt rồi.”

Ta nhìn hấn trong gương nhún nhún vai, tay cầm băng vải trắng, đưa tay vòng ra trước người ta...

Ngã Á đi vào, thấy hành động của ta cùng Khôn nhi, sắc mặt lập tức âm trầm, lạnh lùng nói: “Các ngươi đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Âm thanh hấn bén nhọn, tự dưng làm lòng người sợ hãi, ta nhìn qua hấn một cái, “Không làm gì cả, Khôn nhi giúp ta thương được.”

Vì sự xuất hiện của Ngã Á, động tác Khôn nhi dừng lại, tay vẫn vòng trước ngực ta như thể đang ôm ghì lấy từ phía sau, Ngã Á xanh mặt đi tới, đẩy tay Khôn nhi ra, “Vân tiên sinh tìm ngươi có việc.”

“Vậy sao? Thế ta đi trước, thức ăn ta để ở đây, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.” Khôn nhi đem đồ vật này nọ bỏ xuống rồi chạy đi.

Ngã Á cầm mấy thứ đông tay kia lên, giúp ta băng bó, âm dương quái khí nói: “Các ngươi thật thân mật.”

“Chỉ là băng bó vết thương mà thôi, có gì mà thân với chả mật.”

Ngã Á hừ lạnh, lâm bâm gì mà trêu hoa ghẹo nguyệt, hồng hành xuất tường. Tiếng của hấn tuy nhỏ, nhưng ta vẫn nghe thấy rõ mồn một, trưng trưng

khóe miệng, hỏi: “Ngươi vừa nói gì?”

“Không có gì.”

Ngã Á nhẹ tay hơn so với Khôn nhi, những vết thương của ta không bị giày vò như mới rồi, kỳ thật thì có một số vết đã thượng được rồi, nhưng vẫn không lay chuyển được hẳn, tất cả vết thương đều phải được hẳn xử lý qua một lần mới thỏa mãn.

“Lăng Phong, không nghĩ tới tóc ngươi lại tốt như thế, trơn mềm đen bóng như tơ lụa vậy.”

Ta nhìn hấn liếc mắt một cái, hấn đây là đang trêu chọc ta sao?

“Không khoa trương như vậy.” Ta đem đầu tóc kéo ra khỏi tay hấn, hấn vẫn gắt gao nắm lấy không muốn buông tay.

“Phốc xuy!” (tiếng cười)

Ngã Á đột nhiên cười ra tiếng, ta kỳ quái nhìn thoáng qua, “Làm sao vậy? Sao tự nhiên lại cười?”

Hấn mím chặt môi cười, mi nhãn loan loan, thập phần đẹp mắt, hấn cầm gương nâng lên, ta vừa nhìn đến cũng không khỏi bật cười, nguyên lai mớ tóc phía sau đã bù xù như ổ gà, còn muốn dựng thẳng lên.

“Làm phiền lấy lược cho ta.”

Tóc rối bù, chải nửa ngày vẫn không gỡ ra hết còn làm đứt không ít tóc, da đầu cũng bị kéo đến đau chảy nước mắt, vậy mà cả một lọn cũng không chịu thẳng.

“Vẫn là để ta giúp ngươi đi, chờ ngươi chải xong còn không biết tới năm nào tháng nào.”

“Đa tạ.”

Dưới tay Ngã Á, mớ tóc cứng đầu rất nhanh đã bị khuấy phục, nhưng hấn không lập tức buông ta, ngón tay thon dài chậm rãi luồn vào tóc, da đầu ta run lên, thân thể không hiểu sao lại run rẩy, vội vươn tay đè lại tay hấn.

Hấn vô tội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Khụ, được rồi, cảm ơn.”

“Ngạ.” Hấn buông tay, lại quay qua chuẩn bị thức ăn, nhìn thấy Ngã Á bận rộn tới lui, ta trộm thờ phào nhẹ nhõm, thân thể này sao lại phản ứng thái quá như vậy? Bị một người cùng giới tính vuốt ve lại có phản ứng.

Vân tiên sinh quả nhiên không nói ngoa, những kẻ truy sát chúng ta tuy rằng có kéo đến, nhưng mỗi lần đều tới tới lui lui ngoài bìa rừng, không thể tiến vào sâu hơn, cuối cùng không công mà rút lui. Khí hậu nơi đây phi thường ẩm ướt dù chúng có muốn phóng hỏa đốt rừng cũng là không có khả năng.

“Một lũ ngu ngốc~” Nhưng kẻ đó lại hằm hừ bỏ đi, Khôn nhi vỗ tay mừng rỡ.

Vân tiên sinh mang theo hai tay nải đi tới, “Nhị vị có thể ly khai rồi.”

“Tiên sinh, cho bọn họ ở lại đây thêm vài ngày nữa đi.” Khôn nhi thập phần luyến tiếc, hấn cùng Vân Dương nhiều năm cư ngụ ở nơi không bóng người này, Vân Dương cũng không phải kẻ nhiều lời, Khôn nhi bình thường ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, nghĩ đến việc chúng ta phải đi, lại tiếp tục sống những ngày cô đơn, về mặt rất chi không nỡ.

“Đừng hồ nháo, hai người đi đi, phía sau phòng trúc có đường xuống núi.”

Vân Dương lập tức hạ lệnh đuổi khách, hai người chúng ta cũng không nói gì, nhận tay nải, ôm quyền cảm tạ: “Ân cứu mạng cả đời khó quên, ngày khác có cơ hội chắc chắn báo đáp gấp trăm lần. Còn có, thỉnh Vân tiên sinh chú ý nhiều hơn, những người đó nhất định sẽ quay lại gây phiền phức.”

Vân tiên sinh nhẹ nhàng xua tay, “Đi đi. Khôn nhi, trở về, khụ khụ...”

“Khôn nhi, tái kiến.”

“Tái kiến.” Khôn nhi bữu môi đi theo Vân Dương vào nhà, bước đi rất chậm, thật sự luyến tiếc.

Ta cùng Ngã Á theo đường mòn xuống núi, phong cảnh nơi này xinh đẹp động lòng người, nhưng nghĩ đến những hắc y nhân kia không biết khi nào sẽ đuổi tới, chúng ta nửa điểm tâm tình du ngoạn đều không có, một đường vội vã.

Buổi tối, chúng ta tá túc trong một hang động, Ngã Á nằm bên cạnh cứ trần trọc mãi.

“Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái à?”

“Không có.”

Ngà Á xoay người đưa lưng về phía ta, mới nằm yên được một chút lại động dậy, còn bất chợt phát ra tiếng suýt xoa, ta ngồi dậy, đỡ lấy hân, trong ánh trăng mờ chiếu vào thấy hân một đầu mồ hôi lạnh, “Làm sao thế này?”

Hân đáng thương nhìn ta trong chốc lát, có chút ủy khuất nói: “... Chân đau lắm.”

Đem người đỡ ngồi xong, ta khiêu lửa thêm vương, bỏ đi giấy tăt của hân, chỉ thấy trên bàn chân trắng nõn giờ đã nổi lên không ít bọt nước, có cái đã vỡ ra, máu chảy đầm đìa vô cùng thâm.

“Sao không nói sớm?”

“Ta... không phải kẻ yếu ớt.”

Không nghĩ tới tâm nhãn Ngà Á cũng bé tí như vậy, chợt nhớ đến mấy câu bát nháo tiểu sư đệ từng nói, ta bật cười: “Người không yếu ớt.”

“... Không cần nói mấy lời trái lương tâm với ta.”

“...” Ta cầm nín, quả thật có điểm trái lương tâm.

“Hanh!” Thấy ta không lên tiếng, hân biết mình đã nói đúng, hừ một tiếng, phóng tới một cặp mắt trắng.

Ta lấy khăn ướt, đỡ Ngà Á ngồi lên đầu gối mình, chà lau vết máu trên chân hân.

“Tê!” Hân bị đau liền rụt người lại.

Ta dùng lực giữ chặt chân hân, “Nhịn một chút.”

Rửa sạch sẽ, thượng kim sang được, xé một mảnh vải từ tiết y, băng bó cẩn thận.

“Trước mắt không nên mang hài.”

“Nga. Người có thể buông tay được chưa?”

Hân không nói ta cũng chẳng để ý, vừa mở miệng thì tay liền phi thường có cảm giác tồn tại, có thể cảm thấy... làn da hảo tron, không khỏi ngoắc ngoắc ngón tay sờ soạng nhiều hơn hai cái.

“Luu mạnh!”

“Ân?” Bàn chân trong tay biến mất, lại nhìn Ngà Á, chỉ thấy vành tai hân hơi hơi phấp phồng, nguyên lai vừa rồi ta bắt tri bắt giác nói ra suy nghĩ trong lòng, hơn nữa hành vi vừa rồi thật sự cùng luu mạnh không sai biệt lắm.

“Ta, người...”

“Đùa giỡn luu mạnh.”

Được, đêm nay vẫn nên im lặng là vàng.

Ngày hôm sau, ta lo thương thế trên chân hân nặng thêm, khẳng khẳng ôm hân xuống núi, ánh mắt hân né tránh, không nói gì thêm mà để cho ta ôm.

Trong lòng ta liền có một tiểu miêu cứ oa oa cù cù, ta cúi xuống nhìn chỉ thấy khoe miệng hân nhếch lên mỉm cười, “Có chuyện gì mà cao hứng thế”

“Bí mật.” Hân ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái, trong mắt tiểu ý càng thêm sâu thẳm, cúi đầu lại co tròn trong ngực ta, đột nhiên thân thể ta run lên, hân mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên sùng sốt, không đợi ta mở miệng, hân lại cúi đầu xuống rất nhanh, còn vội thở ra một hơi, y sam mùa hè vốn đơn bạc, hơi thở nóng nóng lập tức xuyên thấu y phục, ta lại run rẩy thêm một trận.

Sự thật đã chứng minh, thân thể này quả thật rất non nớt.

“Cứng ngắt.” Hân cắn lên một bên nhũ đầu ta, vô tội phán.

“Đừng nháo, buông tay.”

“Thực sự rất cứng, người có cảm giác sao?” Vẫn là loại ngữ khí vô tội này, động tác cũng hoàn toàn thay đổi.

Mặt ta phát nhiệt, duỗi tay đem hân quăng xuống đất. Hân xoa xoa đồn bộ, cười hi hi nhìn ta, lần đầu thấy bộ dáng hân linh động vui vẻ như vậy, lại không thể thốt lên bất cứ lời trách cứ nào.

Trong mắt hân chứa đầy hàm tiếu, ngâm nga: “Người đây là thẹn quá hóa giận sao?”

“Câm miệng!”

“Có phải hay không a?”

“Câm miệng!” Ta bước qua hắn, không chớp mắt đi lên phía trước, hắn cà nhấc đuôi theo, trên mặt là nụ cười mỉm.

Đây là một bộ mặt khác của hắn sao, tính khí hạo ác liệt.

Lo lắng tổn thương trên chân hắn, ta không đi quá nhanh, một trước một sau cứ như vậy đi gần nửa canh giờ, ta vòng lại ôm hắn, tuy rằng hắn vẫn nói mấy chủ đề khiến ta xấu hổ, nhưng ta cũng không thể hẹp hòi nhìn chân của hắn cứ thế mà bị phế bỏ.

“Ngươi, thực ôn nhu.”

“Câm miệng!” Thật muốn khâu cái miệng của hắn lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đêm qua mưa to, sơn đạo đầy bùn lầy lội, không thuận tiện để hành tẩu.

“Giữa trưa rồi lại đi đi.”

“Hảo, linh chi trên người còn đủ không?”

“Có thể kiên trì đến khi xuống núi.”

Ta ngồi xếp bằng, trên đùi đột nhiên có nhiều hơn hai chân, ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

“Gi thế?”

“Bôi thuốc.”

Hảo cho khẩu khí hợp tình hợp lý, trước kia hắn không phải là người như thế, nguyên lai ta nhìn lầm rồi sao? Thấy hắn nhếch lên khóe miệng, hai mắt híp lại, ta lại không muốn cự tuyệt, ta cũng trở nên kỳ quái mất rồi. Khinh nhu cời bỏ hài tất cả hắn, trên chân vẫn loang lổ vết máu, ta nhìn không được nhũn mày, “Đau không?”

“Rất đau.” Đôi môi xinh đẹp hơi hơi cong lên, có chút ủy khuất, đôi môi phiêu lượng như vậy nếu ăn vào chắc chắn sẽ rất mỹ vị... Ta đang suy nghĩ gì a.

“Đang nghĩ gì vậy?” Ngón chân hắn ở bên hông ta lộn xộn ngo nguẩy, ta vội đề lại, đối với bất cứ nam nhân nào thì vị trí kia cũng là thập phần miễn cảm.

“Không có gì.”

“Ta như thế nào lại cảm thấy mặt ngươi rất là... sắc...” (sắc = hạo sắc =)), còn có nghĩa là có màu bất thường =)))

“Ngươi thấy nhảm rồi.”

“Tê...”

Kim sang được đung vào vết thương của hắn, hắn hút một ngụm lạnh khí, để giảm bớt đau đớn, ta cúi đầu nhẹ nhàng thổi thổi lên vết thương của hắn.

Hắn đột ngột rút chân về.

Ta nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy, còn chưa bôi thuốc xong.”

Vành tai hắn ửng hồng, ngốc ngốc nhìn ta một cái, cúi đầu, tay vuốt ve mắt cá chân, “Ta tự mình bôi sẽ tốt hơn.”

Thấy hắn trở nên nhẩn nhó, ta cũng có chút xấu hổ, đứng dậy nói “Ta ra ngoài hít thở không khí.”

....

Mặt trời giữa trưa oi bức, nước bốc hơi rầm rầm, đường núi cũng khô ráo hơn nhiều. Sợ thương thể trên chân hần nặng thêm, ta lại trực tiếp ôm hần xuống núi.

Ta phân tích: “Nếu muốn thì cứ hận cái thiếu trang chủ Phong Diệp son trang gì đó đi, vì hần ngươi mới bị truy sát, chặt vật đào vong thế này.”

Ngã Á thản nhiên nói: “Ta không bao giờ hối hận về việc mình đã làm, cứu người vì khả năng ta có thể, ác hữu ác báo, thiện hữu u thiện báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc thôi. Nếu ác nhân kia không bị người giết thì trời cũng giết hần.”

“Tâm ngươi rộng lớn nhỉ.”

Hần lắc đầu: “Không, tâm ta rất nhỏ, với thứ mà ta đề ý, chỉ chứa đầy được thứ đó mà thôi, không dư chỗ cho mấy thứ khác.”

Nói vậy cũng đúng.

Xuống núi, tiến vào Vận Thành, lúc chạng vạng thu được bỏ câu đưa tin của sư huynh bọn họ, biết bọn hần đều bình an vô sự, ta cũng yên lòng. Khéo đúng dịp, ngày mai là lễ hội hoa đăng, trong thành tung bừng mừng lễ.

Ta không hòa vào dòng náo nhiệt ấy, đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn xuống ngã tư đường tấp nập người qua lại, nếu tiểu sư đệ ở đây tuyệt đối sẽ hồng hồng đất mấy sư huynh đệ chúng ta đi dạo dạo phố.

“Chúng ta đi dạo phố.”

“Đi dạo phố? Ta còn cho rằng ngươi không thích nhào vào giúp vui.”

“Ừ, không thích.”

“Vậy ngươi...”

“Hiện tại ta muốn đi dạo phố.”

Ngã Á đội sa mào đi ra ngoài, ta cũng đuổi theo.

Hội hoa đăng, thật sự là vô cùng náo nhiệt, cũng vô cùng đông đúc, không dễ dàng mới có thể ra đến đầu phố, quay đầu lại nhìn ngã tư đường cả đông người chen vai thích cách nhích từng bước, có loại ảo giác như thể mình lại tái thế thêm lần nữa.

“Đầu tóc ngươi rồi tung cả lên.” Chơi đùa cả một đường, Ngã Á thập phần cao hứng, màu hồ phách trong đôi mắt lưu quang, tràn ngập các loại màu sắc khác.

“Chen chúc như vậy làm sa mào rơi mất rồi.”

Mang theo tâm trạng lo lắng, ta nắm chặt tay hần, tiếp tục đi về phía trước, thấy người xung quanh cứ như hận không thể bám dính trên người Ngã Á, ta có chút không vừa ý, lại không nghĩ ra vì sao lại hờn giận như thế. Chộp lấy cái mặt nạ trong một sạp hàng nhỏ đeo vào cho Ngã Á, đôi mắt Ngã Á linh động chuyển qua, mắt chứa ý cười, ta hé ra cái mặt nạ trên mặt mình.

“Thường Nga? Ha ha...” Hần chìa vào cái mặt nạ của ta, ha ha cười.

“Trư Bát Giới, chúng ta đi đi.” Thanh toán bạc, tiếp tục đi xem rước đèn. Hần biết mình mang mặt nạ Trư Bát Giới, không thích chút nào, thầm nghĩ tháo xuống, ta nắm chặt hai tay hần, không cho hần loạn động.

Trên mặt Ngã Á bây giờ là hình Trư Bát Giới, không ai rảnh đến độ nhìn hần chăm chú như trước nữa, ta không khỏi cảm thấy mừng thầm, cước bộ cũng nhẹ nhàng không ít.

“Ngươi thật cao hứng lắm sao?” Hần chọt chọt mặt nạ của mình, hỏi.

“Cao hứng!”

Nghe xong câu trả lời của ta, tay hần cũng yên tĩnh, ngoan ngoãn để cho ta nắm.

“Ta muốn ăn đậu hủ hoa.”

Góc kia có một lão hần bày hàng, vì quầy hàng không chiếm được vị trí tốt, hơn nữa vào ngày hi khánh náo nhiệt này, phần lớn người tới là để dạo phố, rất ít người dừng lại ăn uống gì đó, cho nên quầy hàng lão hần chỉ mới có hai khách hàng.

“Ngươi có thể ăn sao?”

“Không, ngươi ăn ta xem.”

“...”

Không lay chuyển được hấn, chúng ta đến quầy hàng ngồi xuống.

“Lão bản, một chén đậu hoa, không cho ớt.”

Nhàn rồi vô sự, ta đánh giá hai năm từ ngồi cùng bàn, hai người bọn hấn thật là thân mật, cùng chia nhau một chén đậu hoa. cảm nhận được ánh mắt của ta, hai người ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, lại tự nhiên ăn tiếp.

“Ngài từ từ dùng, không đủ lại gọi.” Lão hán bưng đậu hoa lên.

“Để ta uy ngươi ăn.”

“Khụ khụ...” Một ngụm đậu hoa nghẹn trong cổ họng, thực sự không thể trách ta ngạc nhiên, nhưng lời Ngã Á nói, thật sự là rất...

“Không sao chứ?”

“Khụ khụ... Không... không có việc gì...”

Hai người đối diện phiêu mắt nhìn ta, trong mắt hiện lên ý cười.

“Ta uy ngươi ăn.” Hấn cầm thìa đưa đến bên miệng ta.

“Không cần, ta có thể tự ăn.”

Hấn khẳng khái để thìa đặt bên môi ta, bất động không nói, ta cũng chẳng phải lần đầu biết đến tính tình bướng bỉnh của hấn, cuối cùng phải thỏa hiệp, ăn đậu hoa, đậu hoa này được làm rất tinh tế, tron mịn dễ ăn, nhưng mà hai người đối diện kia cứ cở quái nhìn ta soi mói, thực là có chút nuốt không trôi.

Thật vật vả mới ăn xong một chén đậu hoa, lại dạo dạo thêm một chút mới trở về khách ***, không ngờ sư huynh bọn hấn cũng vừa đến. Đêm nay Ngã Á cũng coi như hưng phấn vui vẻ, dù cho tiểu sư đệ cố ý bói móc, khoe miệng vẫn nhọt nhọt ý cười không dứt.

“Ngươi hôm nay ăn mật sao?” Tiểu sư đệ hồ nghi nhìn lên Ngã Á.

Ngã Á nhìn ta liếc mắt một cái, sờ sờ đầu tiểu sư đệ, “Ta không ăn mật, ta ăn đường.”

Tiểu sư đệ nheo nheo mắt: “Ngươi có thể ăn đường?” Nghe được âm thanh của tiểu sư đệ, sư huynh bọn hấn nhìn sang, không khí này... rất cổ quái.

“Kia là đường mà không phải đường.” Ngã Á lại mỉm cười nhìn ta một cái, đứng dậy lên lầu.

“Ngã Á, giống như...” Tiểu sư đệ ngo ngo xuống ta, ánh mắt hồ nghi.

“Các ngươi sau khi rời thôn có gặp những hắc y nhân kia không?” Ta lập tức lảng sang chuyện khác.

Sư huynh bọn hấn kể lại đại khái mọi chuyện, bọn hấn mất một ngày một đêm gấp rút lên đường mới có thể cùng ta hội họp, về mặt ai cũng mệt mỏi, sau khi hiểu rõ tình huống, ta cũng kể sơ về những gì đã trải qua cùng Ngã Á, đương nhiên là lược qua đoạn gặp Vân Dương, hấn sống lánh đời vốn là không muốn để ngoại nhân biết tin tức, ta đương nhiên sẽ không nói ra.

An bày phòng ngủ cho sư huynh bọn hấn xong, ta sơ tẩy, gỡ trâm cài tóc, cới áo ngoài, đang muốn ngủ thì có người gõ cửa. Mở cửa, Ngã Á ôm chân đứng ở bên ngoài.

“Hiện tại trời không có mưa.”

“Ân.”

“Thời tiết cũng không lạnh.”

“Ân... Ta ngủ cùng với ngươi, không được sao?”

“...”

“Ta đi tìm người khác.”

Ta đưa tay túm cổ áo hấn kéo lại, “Vào đi.”

Thấy khoe miệng hấn nhếch ý cười, ta biết là lại để hấn thực hiện được gian kế, nhưng là, nghĩ đến hấn thực sự ngủ một chỗ cùng người khác, chỉ là nghĩ thôi mà trong lòng liền thập phần khó chịu, vẫn là ngủ cùng ta vẫn hơn.

“Mỗi người một cái chăn.”

“Hào.”

Nửa đêm, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, trong lòng đột nhiên có thêm một người, ta không đẩy người ra, bọc hấn vào chần kín mít, trong mùi hương sen dễ chịu mà ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Lấy tình huống trước mắt mà nhìn, quả thật là thập phần nghiêm trọng, vì để giảm bớt phiền toái không cần thiết, chúng ta sau khi thương lượng hảo, quyết định sẽ dịch dung lên đường. Ta cùng Ngã Á phần vẫn nhược thư sinh, tuy rằng ta cảm thấy khí chất của ta và hấn không hợp với bộ dạng thư sinh chút nào, nhưng tay nghề dịch dung của tam sư huynh quả thật thần sầu, giả giống như đúc; đại sư huynh và ngũ sư đệ phần hộ vệ, tam sư huynh là một dạng phong lưu công tử, tiểu sư đệ phần nữ oa oa, khoan hãy nói, tiểu sư đệ lớn lên quả thật phần phần nộn nộn, môi hồng răng trắng, hơn nữa niên kỷ còn nhỏ vẫn chưa vỡ giọng, thực sự cùng một nữ oa oa không sai biệt lắm.

“Câm miệng!” Tiểu sư đệ nhe răng gặm lên giận dữ, giật phăng đi mớ hoa hòe tam sư huynh cài trên tóc. Tam sư huynh mỉm cười không nói, lửa của tiểu sư đệ càng thêm lớn, dựa vào cái gì mà bắt hấn phần nữ nhân a.

“Hấn so với ta càng xinh đẹp hơn, dựa vào cái gì không cho hấn cũng phần nữ nhân.” Tiểu sư đệ chỉ vào mũi Ngã Á, bắt mẫn gặm giữ.

“Người có gặp qua nữ tử nào cao tám thước có thừa chưa?” Tam sư huynh nhẹ phẩy chiết phiến, nhất phái phong lưu phong khoáng.

Ánh mắt Ngã Á thẳng tắp một đường chiếu lên tiểu sư đệ, nhìn hấn chăm chăm, không bao lâu tiểu sư đệ lập tức lui về phía sau, rõ ràng là bị ánh mắt kia dọa sợ, cổ thu liễm lại quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa ta móc mắt ngươi xuống.”

Ngã Á vẫn không nói, nhìn chăm chăm vào tiểu sư đệ, đột nhiên đưa tay nâng cằm hấn lên, dịu dàng hỏi: “Cô nương họ gì?”

“...” Mặt tiểu sư đệ đỏ tới năm sáu lượt sắc màu.

“Ha ha...” Mấy người chúng ta nhìn nhau, bật cười.

“Các người thật đáng ghét!”

Ta quay đầu nhìn Ngã Á, trong mắt hấn hiện lên chút chút đắc ý, xem ra đúng như hấn nói, hấn là cái tên lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Tiểu sư đệ ghen đỏ mặt, tạm thời không có cơ hội trả thù Ngã Á nên đem toàn bộ ‘cừu hận’ chuyển mục tiêu, nơi chúng ta đang ở là một trà liêu ven đường, tiểu sư đệ nhần nhần nhỏ nhỏ bồ nhào vào người tam sư huynh, ghen ngào: “Tướng công~ người không thể vứt bỏ ta a~ ta sinh là người của người, chết là quỷ của người~ ta đã mang thai hài tử của người, người không thể bỏ mặc ta a... ta có làm tiểu thiếp cho người cũng không sao, chỉ cần người không bỏ mặc ta, ô ô...”

Tiểu sư đệ khóc lóc kể lể, trông vô cùng thống khổ thâm trầm, chúng ta không ngờ hấn lại giờ chiều này, đều giật bắn người.

“Tiểu sư đệ người thật đặc biệt.” Ngã Á thần nhiên phán.

“Khụ khụ... thật là đặc biệt.” Nhìn thấy tiểu sư đệ một phen nước mắt rồi một phen nước mũi, thực dọa người nà, thật sự muốn nói cho tất cả những ánh nhìn tò mò xung quanh đang hướng đến đây, ta không biết hấn nha, không hề biết cái tên này!

Tam sư huynh dở khóc dở cười nhìn lên tiểu sư đệ đang khóc rống, trà liêu có không ít khách nhân, tiểu sư đệ vừa rồi hò nháo như vậy, mọi người đồng loạt dùng ánh mắt lên án chiếu chiếu lên tam sư huynh, tam sư huynh chỉ có thể cười gượng.

“Ngoan! Tại hạ sẽ không không cần cô nương, về nhà ta sẽ thú người.” Tam sư huynh cũng không phải dễ chọc, nhần châu xoay chuyển, nâng cằm tiểu sư đệ lên, cúi đầu hôn hôn lên môi hấn một chút, tiểu sư đệ trợn trắng mắt, hoàn toàn hóa đá.

Ngã Á lại phán: “Tam sư huynh người càng cường hấn hơn.”

“Ha ha... Phải.”

Lần đầu tiên phát hiện, bên cạnh ta toàn là ngưu nhân.

Suốt đường đi, tiểu sư đệ cùng tam sư huynh giả tình nhân giả đến nghiện, ban đầu chúng ta đều lộ ra vẻ ghét bỏ đối phương, nhưng qua thời gian dài bị hạ độc, chúng ta đã luyện được trình độ tai không nghe thấy, nhìn không chớp mắt.

Vì đã dịch dung, tuy có gặp đám hắc y nhân vài lần nhưng chúng đều không nhận ra, biết thế lực kia ở gần bên, chúng ta nói chuyện hành sự càng thêm cẩn thận.

Đi tới phụ cận thành Chương Châu, chúng ta nghỉ qua đêm trong một tòa hoang trạch, Nơi này đã nhiều năm không người sửa sang, cỏ dại mọc lan tràn, nhưng tuyệt không ảnh hưởng gì đến bố cục của tòa trạch đệ, nơi đây có lẽ từng là một gia đình giàu có, tuy hoang tàn nhưng vẫn toát ra vẻ tao nhã như trước kia. Đi vào trung viện, chỉ thấy Ngã Á đứng trên tòa giả sơn, đầu ngẩng cao, như đang được ánh trăng gột rửa, ánh trắng trắng bạc bao phủ trên người hắn, mông lung mà dụ hoặc, giống như trích tiên sắp phi thăng rồi bỏ chốn hồng trần nhiều nhưong.

Ta thả người bay đến bên cạnh hắn, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo.

Hắn nháy mắt mấy cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nơi này gió lớn, đi xuống đi.”

“Ngã.” Hai người chúng ta hướng nhĩ phòng tiến bước.

—

“Ta ngươi sao lại lạnh như vậy, tề!” Hắn đột nhiên nhào vào lòng ta, ta nhất thời chưa chuẩn bị, đông cứng một chút. “Ngươi...”

“Làm sao vậy?” Hai tay Ngã Á vòng ngang hông ta, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt vô tội.

Thật là, ta không thể phản kháng lại ánh mắt này của hắn, “Không có gì, trở về phòng đi... Hay là muốn ngủ ở đây?”

“Thì thế nào, không được sao?” Hắn diện vô biểu tình nhìn ta, đập chặn của mình ra, chui vào trong chăn ta cọ cọ.

“... Được rồi, ngủ đi.”

Hắn hừ một tiếng, đôi tay lạnh lẽo đặt trước ngực ta, chân cũng đồng dạng lạnh băng rúc vào trên đùi ta, hắn... đây là đem ta làm noãn lô sao?

—

Mỗi khi dừng lại đầu đó, chúng ta đều phải đi thu thập sương trên hoa hồng, bằng không Ngã Á sẽ bị khát chết.

Chương Châu là hoa đô của quốc gia, nơi này có đủ các loại hoa, hoa hồng xem như cực bình thường, cơ hồ mỗi nhà đều trồng, ta thức dậy sớm, luyện xong quyền cước liền đi đến các hộ nông gia chuyên trồng hoa gần đây.

“Lưu bá, đêm qua đã thương lượng rồi, hôm nay chúng ta cần thu thập ít sương mai ở vườn hoa của ngươi.”

“Đúng vậy, ngươi cẩn thận chút, đừng làm gãy hoa, cứ tùy ý đi.”

“Đa tạ.”

Khi mặt trời đã lên cao, cũng thu được một bình sương lớn, nhiều đây đủ để Ngã Á uống vài ngày.

Ta trở lại hoang trạch, đại sư huynh đi tới, trên mặt vẫn còn vẻ buồn ngủ chưa tỉnh hẳn: “Sư đệ, sao dậy sớm vậy?”

“Ăn, bánh bao này, ăn đi.”

“Cảm ơn. Y phục của ngươi nhiễm sương ướt đầm cả rồi, nhanh đi thay đi, nếu không sẽ nhiễm thương hàn.”

“Được.”

“Sư đệ...” Đại sư huynh ca muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

“Ngươi đối với Ngã Á kia có phải đã quá tốt rồi không?”

“Hộ tiêu mà thôi.”

Hắn ngừng một chút rồi tiếp: “... Ngươi còn biết mình đang làm cái gì là được. Mau thay y phục đi.”

“Ăn.”

Đổi xong y phục, đem sương đưa cho Ngã Á, sắc mặt hắn có chút âm trầm.

Ta sờ sờ trán hắn, hắn né tránh, tay ta vuron ra không biết nên để vào đâu, “Sắc mặt ngươi không tốt, thân thể không thoải mái à?”

“Ngươi rời đi lúc nào? Đi làm gì?”

“Giờ mao, hôm qua đã nhờ Lưu bá để được thu thập sương trong vườn hoa nhà hắn. Khát sao, có muốn uống một chút không?”

Ngã Á nhìn thoáng qua bình gốm sứ trong tay ta, sắc mặt dần dần tốt hơn, “... Lấy giúp ta một ly, cảm ơn.”

“Ngon lắm.” Ngã Á híp mắt, vẻ mặt say mê như được uống rượu ngon.

Ta buồn cười nói: “Sương sớm thôi mà, không phải đều giống nhau cả sao?”

“Không giống.” Nói xong, ánh mắt sâu thẳm bình tĩnh nhìn ta, giống như bầu trời đêm thâm thúy, ta rũ mắt né tránh.

“Giờ mới là giờ thìn, giờ ty xuất phát, ngươi ngủ thêm chút nữa cũng được.”

“Không ngủ.” Ngã Á xuống giường sơ tẩy thay y phục.

“Tóc ngươi lại rối tung lên rồi, để ta giúp ngươi chải tóc.”

Ta nghiêng đầu nhìn, phần tóc bên trái không biết vì sao bị kéo loạn ra mấy lọn, “Không cần phiền vậy, ta tự chải cũng được.”

“Ngồi xuống.” Hắn diện vô biểu tình đẩy ta ngồi xuống ghế gỗ, ngón tay linh hoạt luồn vào những lọn tóc. Nói thật ra bị hắn chải tóc giúp là một loại hưởng thụ, nhưng đồng thời cũng là một loại tra tấn.

“Được rồi, ngươi đi đi.”

Được lệnh ân xá, ta nhanh bước rời đi.

....

Sau khi Lăng Phong rời khỏi, Ngã Á gỡ mấy sợi tóc trên chiếc lược, đặt vào một hà bao cũ kỹ, trân trân trọng trọng cất vào lòng.

—

Giữa trưa, đến được Chương Châu thành, kế tiếp chúng ta phải đến một địa phương gọi là Hoàng Hải huyện, cách nơi này rất xa, đó là một nơi khô cằn, cho nên chúng ta nhất định phải trữ đủ lương thực nước uống, bởi vậy dừng lại một ngày ở Chương Châu thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ngã Á hư thoát, mềm nhũn nằm trên giường, sắc mặt trắng xanh như quý.

Ta đưa thủ lô (lò sưởi nhỏ) đặt lên bụng hắn, “Ấm áp một chút sẽ khá hơn.”

Ngã Á bị tà đến lợi hại, nhưng thể chất hắn đặc thù, đại phu bình thường căn bản không thể xem bệnh cho hắn, ta lo lắng hỏi: “Ngươi trừ ăn linh sinh với uống sương ra còn nếm qua thứ khác sao?”

“Không.”

Tiểu sư đệ nhíu mày: “Từ sư ca, ngươi thu sương ở đâu?”

“Vườn hoa của Lưu bá ngoài thành.”

Tam sư huynh sắc mặt cổ quái nói: “Vườn hoa của Lưu bá có một nửa là hoa hồng, một nửa là hoa nguyệt quý, ngươi có phân biệt được hai loại này không?”

“...” Ta nghĩ chúng đều là hoa hồng.

“Tiểu Phong...” Ngải Á cúi đầu gọi lên tên ta, ta vừa ngồi xuống bên giường hắn thì một đôi tay liền gắt vòng quanh eo ta, hắn trở nên suy nhược như thế đều là lỗi của ta, vừa nghĩ đến đó, thương xót nổi lên, kéo người lên ôm riết vào lòng.

“Thực xin lỗi, là do ta không phân biệt được hoa hồng và nguyệt quý.”

“Tiểu Phong...” Âm thanh ách ách.

Ta quyết định: “Sur huynh, chúng ta dời lại ngày lên đường.”

“Cũng tốt.” Sur huynh bộn hấn ở lại bồi một lát rồi ly khai.

“Tiểu Phong...”

“Làm sao vậy?”

“Bụng khó chịu.”

“Ta giúp ngươi nhu nhu.” Ta luồn tay vào chần, nhu nhu cái bụng mềm mại của hắn.

Buổi tối, Ngã Á lại đau thêm mấy lần, mặt trắng như tờ giấy, nhìn thấy tình cảnh bi thảm của hắn, tim của kẻ tội phạm là ta lại đau đầu, sợ hắn lại phát sinh thêm chuyện gì, ta cả đêm không chợp mắt.

Da của hắn vừa mịn màng lại trắng nõn, so với những cô nương ta đã thấy càng muốn hảo hơn, bất tri bất giác tay lại vuốt ve khuôn mặt hắn, tron nhãn mà lại co dãn sờ tốt lắm, càng sờ càng nghiện, không muốn buông tay.

“Khụ khụ!”

Nghे thấy tiếng ho, ta thu tay lại, nhìn người vừa bước vào: “Đại sur huynh, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta mang thức ăn đến, còn đây là thuốc tiêu sưng.”

“Cám ơn đại sur huynh.”

“Ngươi cũng phải nghỉ ngơi một lát.”

“Ta biết.”

Đại sur huynh nhìn ta, muốn nói lại thôi, ta cắt thức ăn lại, lên tiếng: “Đại sur huynh, có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

“Ngươi có phải yêu thích Ngã Á không?”

Ta cười nói: “Đại sur huynh ngươi nói cái gì đó, Thanh Bình đang chờ ta ở nhà.” Đầu ngón tay vừa rồi vuốt ve Ngã Á nóng bỏng như bị sốt, lại không dám chống lại ánh mắt đại sur huynh.

“Ngươi nhớ rõ là tốt rồi.”

Đại sur huynh đi rồi, ta ngồi yên nhìn ngắm Ngã Á, tay lại vô ý thức chạm lên mặt hắn sờ sờ, cũng không biết qua bao lâu ta mới gọi hắn dậy.

Ngã Á lăn qua lăn lại cả đêm, ra không ít mồ hôi, người cứ ẩm ướt dính dính vô cùng khó chịu, nhưng hắn còn bệnh không nên tắm.

Không lay chuyển được hắn, ta bảo tiểu nhị nấu nước, nước nóng đủ, ta ôm hắn đi tắm, hắn cúi đầu khe khẽ kêu một tiếng, tay vẫn ôm lấy cổ ta.

Đưa hắn ngồi xuống cái ghế cạnh dục đứng, thấy hắn bất động, ta hỏi: “Muốn ta giúp ngươi côi y phục sao?”

“Không, không cần.” Hắn hơi đỏ mặt, sâu kín liếc ta một cái, cúi đầu côi áo. Thẳng đến khi được thả vào trong nước mới thở hắt ra một hơi dài.

Ta lắc đầu, nhìn không vừa mắt nên tiến tới kéo hắn từ trong nước, “Ngươi là muốn chết đuối sao?”

“Không có.”

“Vậy sao ngươi đem cả mặt chôn vào trong nước?”

“Hắn thân nhiên trả lời: “... Ngượng ngùng.”

“...” Được rồi, ta thật sự nhìn không thấu hắn.

Tắm xong, ta ôm hắn đưa trở về giường, vừa mới phóng hắn lên giường, hắn liền nhúc nhích chui hẳn cả người vào chần, nói thật ra thì ta vốn không có tâm tư gì, nhưng bị thái độ của hắn làm cho... thập phần dễ ý xúc cảm tron mịn của làn da kia khi vừa rồi ôm hắn.

“... Đêm qua ngươi đi tả cả đêm, chắc nơi đó đã sưng tấy cả rồi, đây là thuốc tiêu sưng, một chút nữa nhớ thương được cho tốt.”

“Nga.”

Hôm nay hán hình như khá hơn, sáng sớm tỉnh lại cũng không chạy tìm WC, hẳn là không có việc gì, đêm qua thức cả đêm, hiện tại đã yên lòng, thực sự mệt đến chỉ muốn lăn ra ngủ.

“Ngươi nghỉ ngơi đi, ta về phòng ngủ một lát.”

Hán giữ chặt tay ta, “Ngủ ở đây đi.”

Chúng ta ngủ cùng giường không phải một hai lần, coi ngoại sam rồi leo lên giường, vì thật sự quá mệt mỏi, không bao lâu liền mất cảm giác đối với mọi sự xung quanh.

Ngà Á nhìn chăm chăm Lăng Phong, thấy hán thở sâu, dĩ nhiên là đã ngủ say, liếc nhìn thuốc mỡ đặt đầu giường, nghĩ nghĩ, lại đẩy nhẹ Lăng Phong. Không tỉnh. Xuống giường chốt chặt cửa phòng, bò lên giường, run rẩy kéo khó tử xuống, xấu hổ liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, tay đưa về phía sau sờ sờ, quả nhiên đã bị sưng, còn đau buốt, luồn vào trong sờ sờ, nhìn đầu ngón tay ẩn một tia tơ máu, cần phải thoa thuốc vài hôm mới có thể lành hẳn, nhưng mà... Ngà Á thật sự không có dũng khí đem ngón tay của mình thăm dò sâu vào bên trong. Tâm lý giằng co hơn nửa ngày, quẹt ít thuốc mỡ, cắn môi, mặt đỏ bừng, tùy ý thoa thoa một chút liền khăn cấp kéo khó tử lên.

Khi ta tỉnh lại đã là chàng vạng, Ngà Á co lại trong lòng ta ngủ say sưa, không nỡ đánh thức hán, ta mở to mắt nằm trên giường. Hồi tưởng những chuyện đã phát sinh mấy ngày qua, ta, hình như là có chút cưng chiều Ngà Á quá mức.

Khẩu khẩu khẩu!

Ngũ sư đệ gọi: “Sư huynh, ăn cơm chiều.”

“Hào, chờ chút.”

“Nga...” Ngà Á bị tiếng đập cửa đánh thức, mơ mơ màng màng xoa mắt.

Ta đỡ Ngà Á nằm lại, xoay người xuống giường, vừa mặc y phục vừa nói: “Tỉnh đi, ngủ tiếp nữa thì đêm ngủ không được.”

“Nga.”

“Thoa thuốc chưa?”

“A?!... Rồi.”

Lúc xuống lầu, ta phát hiện đồn bộ Ngà Á vẫn mất tự nhiên, bước đi rất chậm, ta híp mắt, hẳn nhất định là chưa thoa thuốc hoặc là không có hảo hảo mà thoa.

“Ngà Á, thân thể thế nào?” Đại sư huynh hỏi.

“Đã tốt hơn.”

“Ngày mai chúng ta lên đường, có thể chứ?”

“Có thể.”

Sau khi ăn xong, nghe nốt hai tiểu khúc, liền trở về phòng ngủ. Vì ban ngày ngủ nhiều quá, hiện tại một chút cũng không mệt, Ngà Á kể cho ta nghe chuyện quê nhà của hán.

“Nơi đó quả nhiên là thế ngoại đào viên.”

“Cái gì là thế ngoại đào nguyên? Chỗ chúng ta không có cây đào.”

“Đây chỉ là một ý nghĩa thôi, thế ngoại đào nguyên là chỉ địa phương có cuộc sống an nhàn, hoàn cảnh u tĩnh.”

“Kia, ngươi có muốn đến đó không?”

“Lam Minh không phải cảm ngoại nhân tiến vào sao?”

“Ngươi cũng không phải ngoại nhân.” Hán nói thầm.

“Cái gì?”

“Không có gì, ngủ.” Hấn nghiêng người, kéo chăn che kín đầu.

“Ngươi muốn chết ngộp sao?” Ta đem chăn mền kéo xuống, lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ, chỉ chui vào chăn chốc lát, đầu tóc đã ướt mồ hôi.

“Không có.” Hấn đột nhiên quay lại, dùng cái đầu ẩm ướt cọ trên người ta rồi lập tức hí mắt cười nhìn lên ta, thấy mắt hấn linh động giao hoạt, ta bất đắc dĩ cười cười.

“Ngươi có thoa thuốc không?”

“Có.”

“Thật sự thoa?”

“Thật.”

“Vậy ngươi chạy một vòng cho ta xem xem.”

“...”

Ta thở dài một hơi, đưa hấn đặt lên đùi, lấy thuốc mỡ, trực tiếp lột khó từ hấn xuống, hấn giãy giụa kịch liệt. Kiêu đồn trắng như tuyết, cứ hoảng động trước mắt ta. Động tác của ta đình trệ, nhìn mãi đoàn thịt trắng trắng, trong người liền có chút khô nóng, ta không tự chủ sờ lên làn da trơn nhẵn mà lại rất co dãn, nhục-cảm phi thường tốt.

“Ngươi làm cái gì?” Hấn cả kinh, ở trên đùi ta càng kịch liệt vằn vẹo.

Cái mông của hấn đầy đặn trắng nõn, dưới tay ta không ngừng vằn vẹo, hô hấp ta lập tức nặng nề, thân thể nóng lên, trên mông hấn dùng sức vỗ một cái, “Đừng cử động.” Lại cảm thái, xúc cảm thật tốt nga.

“Ngươi...”

Ta hít sâu một hơi, tách hai cánh mông hấn ra, nơi đó sưng lợi hại, tựa như quả đào chín tới nát vụn, đầu ngón tay lấy một ít thuốc, trước tiên thoa ở mặt ngoài, thân thể hấn run lên, đầu cúi thật thấp, huyết khẩu cũng khản trương co rút lại.

“Ta làm ngươi đau à?”

“...”

Hấn không nói lời nào, chỉ cúi gằm mặt cam chịu, động tác dưới tay càng thêm nhẹ, thoa hảo thuốc bên ngoài, lại xoa thêm một chút để nơi đó nhu nhuyến ra, như vậy tiến vào cũng tiện không ít. Lại lấy thêm chút thuốc mỡ, đầu ngón tay thăm dò vào bên trong, nóng quá, thật chặt.

“Ngô...” Hấn cắn môi bật ra một tiếng rên.

“... Hô, ta sẽ tận lực điểm nhẹ, ngươi nhẫn nhẫn.” Thời tiết hôm nay dường như cực kì nóng.

Xoay tròn ngón tay, đem thuốc mỡ sát sát trên thành nội bích, hấn... Nơi đó không ngừng hút lấy ngón tay ta, nhãn thần ta lại u ám thêm vài phần, mà xui quỷ khiến gì đó ma lại tiếp tục thêm vào một ngón tay, thân thể hấn lại run lên. Hai ngón tay tách ra, đem huyết khẩu mở rộng, ta mê muội nhìn không chớp mắt.

Thật vất vả mới sát được hảo cho hấn, ta đầu đầy mồ hôi, chuyện này quả thực là một loại khó khăn.

Ta hít sâu một hơi nói: “Lần sau ngươi tự mình thoa thuốc, giống như ta vừa làm lúc nãy vậy, bên trong cũng phải thoa, không được làm qua loa.”

“... Ngủ nhanh đi.” Hấn che đầu, thanh âm rầu rĩ.

Ta thu thập hảo mấy thứ đông tây, nằm xuống, một đêm không mộng mị.

—

Hoa nguyệt quý

Tên khoa học và các tên khác: *Rosa chinensis* thuộc họ thực vật Rosaceae

Tên Anh-Mỹ: Chinese tea rose, Monthly rose, Bengal rose; Pháp: Rosier de Chine. Ấn độ: Cheenia gulab, desi gulab

Những tên Hán-Việt: Nguyệt Quý, Trùng Xuân Hoa, Nguyệt nguyệt hồng, Đầu tuyết hồng, Sáu khách.

Cây Nguyệt Quý thuộc loại bụi có thể cao đến 2m, thân thẳng hay phân nhánh nhiều, nhánh không lông nhưng có nhiều gai cong. Lá kép hình lông chim

có 3-7 lá phụ, phiến lá không lông, hai mặt nhám, nhẵn, có răng ở mép. Lá có kích thước dài 3-6 cm, ngang 1-3 cm. Hoa có thể, tuy ít khi, mọc đơn độc nhưng thành cụm ít hoa (thường 3-5 hoa) trên một cuống chung dài. Hoa lớn, đường kính 4-5 cm, có cánh đài hợp thành chén ở gốc. Cánh trắng mềm, xếp thành 1 hay nhiều vòng, màu sắc thay đổi từ trắng, hồng đến đỏ. Hoa có mùi thơm dịu, nhẹ. Quả hình trái soan, đường kính có thể lớn đến 2cm, màu đỏ.

Nhìn qua thì Nguyệt quý khá giống hoa hồng nên bạn nhỏ Lăng Phong không phân biệt được hai loại hoa này, cứ thấy giống-hoa-hồng là thu hết sương dẫn tới cái sự Ngã Á uống vào liền bị bệnh. Nhưng gia thật thối mác, không hề bạn nhỏ Ngã Á chỉ uống được sương trên hoa hồng sao? Vậy mở sương trên hoa sen mà lần trước bạn nhỏ Lăng Phong lấy chắc cũng không uống được, thật may là bạn nhỏ Ngã Á chưa thử)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sau khi Ngã Á khỏi bệnh, chúng ta tiếp tục lên đường, cũng không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không, từ sau khi ta sát được cho Ngã Á, không khí giữa hai người chúng ta có chút không được tự nhiên.

Hoàng Hải huyện thật vô cùng nghèo nàn, mọi người y sam lam lũ, mặt xanh người gầy rộc, hoa màu héo rũ, đất đai nứt nẻ, sông ngòi khô cạn, người sống trong những nhà hầm* trong vách núi đá, ăn rễ cỏ... Chúng ta vừa đi vào địa phận Hoàng Hải huyện, người dân bản địa sống cứ chằm chằm nhìn theo chúng ta, cứ như chúng ta là dê béo đang đợi làm thịt, thực không thoải mái.

Đại sư huynh nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

“Hảo.” Chúng ta đều đồng ý, thà ở nơi hoang thiên dã địa cũng còn tốt hơn ở nơi này, huống hồ ở đây cũng chẳng có địa phương nào tá túc được.

Chúng ta tăng tốc chạy đi, đến khi sắc trời hoàn toàn đen kịt thì tìm được một nghĩa trang, tuy nghĩa trang có nghĩa không may, nhưng xuất môn ra ngoài không nên kiêng kị qua nhiều, chúng ta xuống ngựa đi vào.

Ngã Á nhảy xuống ngựa, lão đảo, thiếu chút nữa té ngã, ta đưa tay đỡ lấy hắn, “Chân bị tê à?”

“Ấn.” Hắn dậm dậm chân.

“Vẫn còn sưng sao?”

“Ngươi tự nhìn xem chẳng phải sẽ biết?”

“?!” Thật không nghĩ tới hắn lại nói mấy lời to gan như vậy.

Thấy ta ngốc lảng, phượng nhãn hắn khẽ loan, khóe miệng nhếch lên, trêu: “A a... Ngươi tin thật à?”

“...”

“Đi thôi.” Hắn nắm tay ta, đi về phía trước. Sư huynh bọn hắn thấy hai người bọn ta lôi kéo nắm tay tiến vào, liếc mắt nhiều hơn một cái, không nói gì. Ta lúc này hơi hơi choáng, không敢 ngăn cản tay Ngã Á.

Thu thập một khoảng đất trống, trải rom làm giường, sẵn chút dã vị, nướng trên ngọn lửa trại bập bùng.

Sau khi ăn xong mắt thấy sắc trời không còn sớm, tự phân nhau mà ngủ. Nửa đêm thức dậy đi tiểu đêm, tiểu sư đệ theo ta đi ra,

“Sư ca, ngươi có phải thích Ngã Á không?” Song nhãn tinh lạng của tiểu sư đệ nhìn thẳng vào ta.

“Tiểu thí hài, ngươi có biết cái gì là thích không?”

“Đương nhiên biết, chính là muốn cùng một người vĩnh viễn ở cùng một chỗ, không xa rời nhau.”

Ta buồn cười nói: “Đi mao xí cũng không xa rời nhau?”

“Tứ sư ca! Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà!” Tiểu sư đệ đột nhiên chuyển hướng ra, lớn tiếng nói.

Ta né gáp ra sau, “Ngươi giải quyết xong rồi nói sau.”

“Hừ!” Tiểu sư đệ đỏ mặt giải quyết nốt, vội vàng vàng kéo khó từ lên.

“Sư ca, ta nói cách khác.”

“Nói đi.”

“Người luôn nói vì chúng ta hộ tiêu Ngã Á nên mới đối tốt với hần, nhưng nếu tiêu là người khác, người có giúp hần tắm không? Sẽ giúp hần thu thập sương, sẽ... giúp hần bôi thuốc? Người ngấm lại đi, người ôm một cái nam nhân cao lớn thô kệch, tắm cho hần, sờ sờ mông của hần...”

Nghe tiểu sư đệ đặt giả thiết, nghĩ đến cảnh tượng kia, thân thể ta run lên, đứng cũng không vững.

Tiểu sư đệ ôm bụng cười to.

“Ấn... đùa giỡn ta rất vui sao?” Ta nhũn mày.

“Ai bảo người bình thường luôn bày ra một bộ bất cầu ngôn tiểu.”

“Xú tiểu tử! Nhanh về ngủ đi!” Ta đá lên mông hần một cước.

Ta nhìn trắng suy nghĩ thật cẩn thận, Ngã Á... Có vẻ gì đó không giống với người khác.

Rời khỏi Hoàng Hải huyện, quả nhiên thoải mái hơn nhiều, nơi đó có thể gọi là địa ngục nhân gian, người bình thường ở lâu một chút cũng sẽ bị chinh thành không bình thường, người không bình thường gốc lâu ở nơi đó sẽ trở nên điên cuồng.

Ra Hoàng Hải huyện, Ngã Á cứ phải cùng ta cười một con ngựa, hai cái nam nhân tám thước có thừa cùng cười đối với con ngựa là quá sức, hơn nữa cũng làm chậm trễ lộ trình. Ta không đồng ý, hần cũng chẳng nói gì thêm, nhảy lên ngựa của mình, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy sương lạnh. Trong suốt quãng đường sau đó, hần vẫn như trước kia, hỏi hần gì đó thì sẽ đáp lời, không đến mức âm dương quái khí, bảo hần làm gì hay không làm cái gì, hần đều nhất nhất thuận theo, nhưng vẫn lạ ở chỗ nào đó.

“Còn linh chi không?”

“Ấn.”

“Sương hoa hồng thì sao?”

“Ấn.”

“Mất hứng?”

“Không.”

Lại lên đường, ta đưa tay về phía hần, “Lên ngựa.”

Hần mặt mày hớn hơ, thấy nét tươi cười của hần, ta hơi hơi hoa mắt, tim không tự giác mà đập chậm một nhịp. Hần nắm tay ta, nhảy lên ngựa.

Hần đúng là âm tình bất định, nhưng ta vẫn cảm thấy thích, xem ra ta thật sự đã bị “trúng độc” rồi?

Sau ba ngày, đến được Mai thành, đi liên tiếp mấy ngày khiến thể xác lẫn tinh thần chúng ta đều mỏi mệt, hảo hảo ngủ xong một giấc, đến tối tiểu sư đệ lẳng xăng đòi đi thanh lâu dạo một vòng.

“Đêm nay các hoa khôi của U Hương Các tuyển phu quân.” Tiểu sư đệ đã coi bỏ một thân nữ trang, mặc vào bộ xiêm y phong lưu phóng khoáng, phe phẩy cây quạt của tam sư huynh, một bộ dương dương đắc ý.

“Người rành quá nhỉ.” Tam sư huynh đoạt lại phiến tử, thuận thế xoay tay, phiến tử vừa đoạt lại được gõ xuống đầu tiểu sư đệ một cái.

Tiểu sư đệ xoa đầu, trừng mắt với tam sư huynh, “Ta vừa từ bên ngoài nghe tin là chạy về đây báo cho các người. Đại sư ca, tứ sư ca, Mai Hương tỷ tỷ phải nói là vô cùng xinh đẹp nga.”

Một đường luôn lo lắng bất an, trốn đông núp tây, thả lỏng một lần cũng không quá đáng.

Ta nghĩ một chút, nói: “Mọi người phải chú ý cảnh giác, không nên đùa quá trớn, nói chuyện phải cẩn thận, tam sư huynh sẽ giúp mọi người cải trang.”

“Không thành vấn đề.”

“Vẫn là tứ sư ca tốt nhất, lần này ra ngoài nhất định phải phá thân đồng tử của tứ sư ca rồi mới được về a.”

“Đúng a, tứ sư đệ năm nay mười chín tuổi, hình như còn chưa hưởng qua tư vị nữ nhân.” Tam sư huynh nhũn mày, cười ngả ngón, “Người cứ yên tâm, tam sư huynh ta bảo đảm sẽ giúp người tìm một tiểu nương xinh đẹp có kinh nghiệm, đến lúc đó đừng có vì thoải mái quá mà không chịu về.”

“Ha ha...” Bọn họ rõ ràng cố ý trêu đùa, ta cười nhạt không nói gì, ở thế giới này, mười chín tuổi vẫn còn là thân gà giò thì thật là khiến mọi người ngạc nhiên, nhưng ta cũng không muốn giải thích cái gì, không cần thiết...

“Ngươi tròng ta làm cái gì?” Tam sư huynh phe phẩy quạt, kỳ quái nhìn Ngã Á.

Ngã Á lại tròng hấn vài lần, đại sư huynh, ngũ sư đệ, tiểu sư đệ cũng không thể may mắn thoát khỏi, đều bị ánh mắt sắc như dao kia nhát nhất đảo qua, cuối cùng hấn nhìn về phía ta, “Ngươi thật sự muốn đi?”

Ta thân nhiên gật đầu, “Làm sao vậy?”

“...” Hấn nhíu mi thật sâu, “Ta cũng đi.”

“Đi thì đi thôi, có ai không cho ngươi đi đâu.” Tiểu sư đệ đứng lên, vội vàng lôi kéo: “Đi nhanh lên, đi nhanh lên, không kịp giờ mất rồi.”

Đến U Hương Các, nơi này có thể nói là tụ tập cả núi người biển người, thấy nhiều người vậy làm ta đau đầu hết sức. Thật vật vả chen vào trong, y phục trên người đã nhăn nhúm biến dạng hết cả.

Tiểu sư đệ lôi kéo chúng ta đến một cái bàn ở hàng thứ ba ngồi xuống, nhìn thấy cả phòng người, dương dương đắc ý nói: “May là ta có dự kiến trước, từ sớm đã đặt cái này này.”

“Khôn vật.” Ngã Á bĩu môi, âm dương quái khí nói.

“Ngươi ngứa da rồi phải không?”

“Đúng vậy đấy, thế nào?” Ngã Á nổi đóa, trước khi có bao giờ để ý tới mấy khiêu khích của tiểu sư đệ đâu, sao hôm nay lại giận dữ như thế.

Tiểu sư đệ xắn tay áo lên, “Đánh một trận rồi nói sau.”

“Ngươi ngồi xuống.”

“Tứ sư ca, ngươi bắt công.”

“Nhân tâm vốn là trời.” Cứ thế tích tụ sẽ thành bệnh tim.

“Tứ sư ca! Ngươi...”

“Tốt lắm tốt lắm, bắt đầu rồi, Mai Hương tỷ tỷ của ngươi đã ra rồi.” Đại sư huynh kéo tiểu sư đệ ngồi xuống.

Mai Hương bước đến chiều dài, nhất tần nhất tiếu mị ý thiên thành (một cái cau mày, một nụ cười đều đầy mị ý), vô cùng xinh đẹp, nhưng mà... Ta len lén nhìn qua Ngã Á một cái, không giống như hấn phong hoa tuyệt đại. Bị tròng mắt lại, ta sờ sờ mũi, nghiêng đầu quay sang nhìn sân khấu.

Chúng ta đến vốn chỉ để xem náo nhiệt, không nghĩ tới sẽ cùng Mai Hương xuân phong nhất độ, nên lúc đấu giá cũng không lên tiếng ra giá, nhưng tam sư huynh ăn vận thập phần phong lưu hào phóng, nên Xuân Hương lúc nào cũng hướng mắt nhìn về phía chúng ta bên này, chính là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

“Tam sư huynh, nếu không ngươi hãy thu người ta đi.” Tiểu sư đệ huych huych vai tam sư huynh, trêu chọc.

“Nàng không bằng một phần mười của ngươi. Nương tử, vì phu chỉ yêu ngươi.”

“...” Biểu tình tiểu sư đệ như thể nuốt phải ruồi, muốn phun lại phun không ra.

Cuối cùng, Mai Hương bị một tên buôn muối mua được. Đấu giá chấm dứt, một đám cô nương xinh đẹp từ phía sau đài đi tới, đến từng bàn ngồi xuống, bên cạnh ta tất nhiên cũng có một người.

“?”

Tay đột nhiên bị Ngã Á hung hăng nắm một cái, rất đau a, ta nhìn xuống, lại còn bị chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ngã Á lạnh lùng nhú mị, “Người vẫn chưa tỉnh phải không?”

“Cái gì?”

“Công tử, người lớn lên thật là tuấn, khiến tim của nô gia cứ đập thành thịch này. Công tử... người sờ sờ nô gia.”

Trong tay đột nhiên lại có gì đó mềm mềm, xúc cảm này rất quen thuộc, đang muốn buông ra, Ngã Á đứng phắt dậy, dùng sức đẩy mạnh nữ tử bên cạnh ta, lạnh lùng nói: “Cách hẳn xa một chút.”

Nữ tử ngồi dưới đất, mị nhãn như tơ, lời nói mang ba phần ý cười, “Ồi chào... công tử, thật là thô lỗ mà, thân mình nô gia đều bị đau cả.”

Mặt Ngã Á càng thâm trầm, nhìn ta mà gần từng chữ: “Người đã có ta, vì cái gì còn muốn trêu hoa ghẹo nguyệt?”

“?” Ta như thế nào nghe không hiểu hẳn đang nói cái gì. “Người đã có ta?” Hẳn khi nào thành của ta? Ta như thế nào không biết?

Tiểu sư đệ nghiêng răng: “Uy, Ngã Á, người như thế này là sao hả?”

Ngã Á hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra, liếc mắt nhìn ta thật sâu, xoay người rời đi, nhìn theo bóng lưng nhìn ưu thương mà ai oán, lòng như bị siết chặt, miệng cũng tràn ngập hương vị chua xót.

Ta đứng lên, muốn đuổi theo Ngã Á, tay áo lại bị ai đó túm lại, “Tứ sư ca, thật vất vả mới đến được đây một chuyến, phải ở lại đùa cho tận hứng a.”

“Ta lo Ngã Á ra ngoài một mình.” Bảo sư huynh bọn hắn uống ít rượu, ta vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Rời khỏi thanh lâu, một làn gió thổi qua, chớp mũi tràn ngập mùi son phấn, thực sự nhện không được mà hắc xì hai cái, lúc này ta đột nhiên rất tưởng niệm hương sen thanh tân đặc hữu trên người Ngã Á. Xa xa thấy bóng lưng thon dài cô tịch, ta để khí đuổi đến.

“Ngã Á, người làm sao vậy?”

“...”

“Ngã Á...”

Dọc theo đường đi, Ngã Á không hề nói một câu, gương mặt lạnh lùng, không biết chuyện gì khiến hắn buồn bực thành như vậy.

Trở lại khách ***, cơm chiều cũng chưa ăn, cởi áo rồi leo lên giường. Ta đến ngồi bên cạnh, hắn lập tức xoay người, chỉ quãng cho ta cái gáy trắng nõn. Tay ta vừa khoát lên vai hắn liền bị hắn đẩy ra.

Thái độ hắn như vậy, xem ra là do ta chọc giận.

“Ngã á, ăn cơm rồi ngủ tiếp.”

“...”

“Có tức giận cũng không nên gây áp lực lên thân thể của mình.”

“Ta đã làm chuyện gì chọc người tức giận sao?”

“Xem ra người hiện tại không muốn nhìn thấy ta.” Ta vừa mới đứng dậy đã bị Ngã Á kéo lại.

Hắn nhăn nhó cái mũi xinh xắn, “Trên người người rất thối, tắm sạch sẽ, ta có lời muốn nói với người.”

Thối? Ta nâng tay áo lên ngửi ngửi, trên người trừ bỏ mùi son phấn quá nồng cũng không có mùi gì khác. Hắn bảo ta đi tắm, này cũng là ý của ta, người ta bảo nếu trên người có mùi son phấn quá nồng đậm rất dễ ảnh hưởng đến mũi.

Cho tiểu nhị đổ đầy nước ấm vào dục bồn, ta thoát y tắm rửa, lúc cởi y phục, phía sau bắn tới một tầm mắt, nhìn lại, Ngã Á vẫn xoay lưng về phía ta, xem ra là ta quá nhạy cảm. Tắm xong, ta lại tới ngồi vào ghế nhỏ cạnh bên giường. Ngã Á ngồi dậy, vỗ vỗ giường, “Ngồi ở đây.”

Ta kéo mớ tóc ẩm ướt ra phía sau, đứng dậy đến ngồi ở vị trí Ngã Á chỉ định.

“Có chuyện gì, nói đi... Ngó!” Ngoài miệng đột nhiên có gì đó mềm mại, ta sùng sột, trước mắt là gương mặt thanh tú phóng đại của Ngã Á, đầu óc ta trông rỗng. Tuy rằng kiếp này ta chưa từng có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng kiếp trước thì không thiếu, hiện giờ chỉ là chạm môi thôi, ta lại có cảm giác như bị điện giật, tình huống rất là không thích hợp.

Ngã Á hai má ửng hồng, liếc nhìn ta một cái, rũ mắt xuống hỏi nhỏ: “Cảm giác thế nào?”

Lông mi Ngã Á rất dài, hơi hơi run rẩy, tựa như cái bàn chải nhỏ cứ chà qua xát lại trong lòng ta, tự dưng ta cảm thấy trên mặt mình cũng hơi hơi nóng lên, “Khụ! Cảm giác gì?”

“... Cảm giác bị ta hôn, ghê tởm không?”

“... Không biết.” Trên môi như vẫn còn lưu trữ xúc cảm vừa rồi, mềm mại, có chút lạnh... nghĩ đi nghĩ lại trong lòng lại dâng lên một cỗ nhiệt ý. Thật muốn được nhiều hơn...

“Ta thích người.”

Hắn tỏ lộ quá đột ngột, ta lại sững sờ.

Ngã Á đột nhiên ngừng đầu, thừa dịp ta còn đang sững sờ, môi áp sát lại, hơn nữa còn vờn lưỡi ra, trên khóe miệng ta chạm nhẹ một chút.

Lửa nóng trong lòng càng bùng cháy, ta thân thủ ôm lấy hắn lật lại, thanh âm khàn khàn dụ dỗ: “Hé miệng ra,”

Hắn nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn hé miệng, lưỡi ta tiến quân thần tốc, tiến vào trong khoang miệng hắn, cũng không biết có phải do hắn chỉ uống sương hay không, trong khoang miệng có một cỗ hương vị cực thanh đậm, nhưng ta lại hoàn toàn bị nó mê đảo, cuộn lấy chiếc lưỡi mềm mại bên trong, dùng sức quấn quanh.

Càng hôn lửa càng cháy vượng, trong cơ thể chỉ còn một thứ đang kêu gào, kêu gào được giải thoát... Hạ thân trường đến phát đau.

“Ngô!”

Đến khi nghe được tiếng rên rỉ của Ngã Á, lý trí ta mới trở về đại não, ta cố sức rời khỏi đôi môi hắn, ôm chặt lấy hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Chân hắn lướt qua nơi đó của ta, nó giật mạnh, càng trường đau.

“Đau...” Hắn động động vai.

Ta từ từ buông đôi tay đang siết chặt thân thể hắn, hơi thở rối loạn, cố gắng thu hồi con dã thú đang kêu gào. Thật không ngờ đối với ta, Ngã Á lại có lực hấp dẫn như vậy.

“Ha ha a...”

“Cười cái gì?”

“Không có gì.” Hít sâu một hơi, hắn hỏi phục lại bộ dạng hồ hững ngày thường, sửa sang lại nội sam xộc xệch.

“Ngủ đi.” Ta đứng dậy chuẩn bị ly khai.

Hắn bắt lấy vạt áo ta, “Người muốn đi đâu?”

“Qua phòng đại sư huynh chen chúc một đêm.”

“Ta thích người.” Ngã Á lại tỏ lộ.

Ta xoa ấn mi tâm, hắn trực tiếp như vậy làm cho người ta có chút không thể ứng đối.

Cảm giác ta đối với hắn không thể nghi ngờ, bằng không vừa rồi cũng chẳng mất đi khống chế như thế, nhưng là... ta đã có hôn thê, cha mẹ cũng đã nghĩ tới việc bông cháu lâu nay, trong khoảng thời gian ngắn ta thật không biết phải trả lời thế nào, không khí yên tĩnh đến xấu hổ tiếp tục lan tràn.

Hắn mấp máy môi, ủy khuất, ngửa đầu lớn tiếng: “Bộ dáng ta xinh đẹp như vậy, phối với người là người lời quá rồi.”

Những lời này thực sự là có hỉ cảm, ta bật cười, không khí trở nên sinh động, nhưng sắc mặt hắn vẫn đen thui, chắc là đang nghĩ ta cười nhạo hắn.

Ta cười nhẹ: “Người đây là đang mèo khen mèo dài đuôi.” (Câu gốc là tự mại tự khoa – vừa bán vừa khen)

“Không được sao?”

“Được.”

“...”

“...” Chúng ta không nói gì, chỉ nhìn nhau, yên tĩnh lại tràn ngập.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, nói nữa sẽ khiến người nhận thấy cảm xúc hắn dao động, hắn là loại người lý trí, ta thích giao tiếp cùng người lý trí.

Hắn nói như đinh đóng cột: “Người cũng có cảm giác đối với ta.”

“Đúng vậy.” Vừa rồi thân thể phản ứng không lừa được người.

“Ta cũng bị người xem rồi, sờ cũng sờ rồi, còn hôn hôn, tiện nghi cho người, người không thể không chịu trách nhiệm.”

Cái lý lẽ lùn xùn này là sao, “Người cũng không phải là cô nương?”

“Như thế nào, không muốn thừa nhận sao? Tộc ta có quy định, nếu thân mình bị ai nhìn thấy, nếu không phải người này thì tuyệt không gả hay thú.”

“... Chỗ các người thực sự lạc hậu.”

“Không được chuyển trọng tâm!”

Ta nghĩ nghĩ, lên tiếng: “Cảm giác của ta đối với người, chúng ta có thể ở chung một thời gian xem xem, không được thì bỏ.” Nghe vậy, hần lạnh mặt, song nhân bằng lãnh trướng ta, nếu ta không nhìn lầm, sâu trong đáy mắt kia là một ngọn lửa hừng hực. Ta biết nói như vậy thực ích kỷ, nhưng dù thế nào cũng phải để lại cho mình đường lui, ta hoàn toàn không tin tưởng mình có thể cùng một người nam nhân tương thủ cả đời.

“Nếu người ngại thì...”

“Không cần lo lắng, chúng ta hảo tụ hảo tán.” Hần nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn ánh mắt hần hiện lên vẻ kiên định, không biết trong lòng hần quyết định cái gì.

Hần nhắm mắt lại, hơi hơi ngửa đầu, cái tư thế này ta dĩ nhiên biết đại biểu cho cái gì, nhưng ta cố ý không nhúc nhích. Hần chờ chốc lát, không thấy động tĩnh liền mở mắt ra, thấy trong mắt ta đáy ý cười, biết bị chơi xỏ, mặt càng phát lạnh, nắm gối hướng đầu ta mà quất, ta nghiêng người né tránh, xoay người cướp lấy đôi môi hồng nhuận mềm mại kia.

Hần dường như cũng mong đợi dục vọng, ề a hai tiếng, mắt nhắm lung nhìn ta, ngoan ngoãn hé miệng để ta xâm nhập càng sâu, ta mỉm cười dùng lưỡi dò xét trong khoang miệng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Không biết có phải do khẩu phần ăn uống hay không, khoang miệng hần đầy áp hương vị hoa hồng ngọt ngào, thanh khiết như cam lộ, khiến người thực tủy tri vị. ... Càng hôn thì lý trí lại càng như đàn đứt dây, ta ôm chặt hần, động tác có chút cấp bách, muốn đưa hần nhu tiến vào trong thân thể ta. ... Gần như không thể không chế được nữa, ta cố sức bứt ra, nhìn đôi môi hồng diễm khê hé ra thờ gấp. Ngày thường hần đã xinh đẹp, hiện tại song đồng mờ mịt, môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, sắc thái càng thêm thanh mị tú lệ, thật muốn nuốt chửng hần. ... Khê thờ dài, ta đánh ra một đạo kinh khí, tắt đi ngọn đèn, trước mắt tối sầm, lúc này mới thoát khỏi sự hấp dẫn quán quạnh.

Nếu đã tính cùng hần ở chung, ta cũng không cần phải chen chúc giường cùng đại sư huynh, xoay người trên giường, hần tự giác co rúc vào trong ngực ta, hần lớn lên cao lớn, may là bộ dáng ta cũng không thấp, bằng không với động tác như vậy chắc chắn sẽ vô cùng quái dị.

“Nơi này thì sao?” Hần đột nhiên thân thủ nắm lấy nơi đó của ta.

Ta thờ dốc vì kinh ngạc, dục niệm bất giác lại bị khơi mào, bị hần vừa nắm vừa sờ như vậy, dục vọng dĩ nhiên tăng vọt, ta khàn khàn nhỏ giọng: “Buông tay.” Thanh âm trầm thấp nhưng ần giấu ba đào.

Cảm nhận được nguy cơ, Ngã Á vội buông tay.

“Ngủ đi.”

“Nhưng người...”

Còn không phải do người hay sao, ta tiếp tục liếm liếm trên môi hần, nói: “Một lát nữa thì tốt rồi, ngủ.”

Nhấn một chút, đại não trống không, dục niệm tự tiêu trừ, ta vui trong hương sen tao nhã, chìm vào mộng đẹp.

Đêm qua sư huynh bọn hần chắc hẳn say bí tỉ, ngủ thẳng giấc đến trưa hôm sau mới tỉnh lại, hậu quả sau khi uống rượu là điều khó tránh, một đám mặt nhẵn mày nhú rên rì, tự hành hạ thân thể của mình chỉ vì mấy thứ rượu, đáng lãng phí thế sao? Lo lắng cho tình trạng của bọn hần, vẫn cứ là để mai rồi hãy đi tiếp.

“Từ sư ca, làm tỉnh tửu thang (canh giải rượu), mau lên mau lên mau lên!” Tiểu sư đệ mày nhú chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

“Đêm qua uống bao nhiêu rượu?”

“Bốn?... Năm? Không phải bốn thì là năm vò, ngô... Đau chết mất.”

“Một mình ngươi uống?”

“Àn, ha ha... Lợi hại không, ác, hảo khó uống.” Tiểu sư đệ muốn nhỏ canh giải rượu ra, ta nâng cằm hắn lên, giúp hắn nhuận nhuận yết hầu, để hắn uống hết số canh kia.

“Như thế nào lại không đem ngươi uống chết.”

Tiểu sư đệ thè lưỡi, quệt quệt miệng cười: “Uống ngon mà.”

“Uống ngon quan trọng hay thân thể quan trọng?”

Thấy mặt ta ngày càng đen, tiểu sư đệ lộ ra hàm răng trắng hếu ngây ngô cười, “Đều quan trọng, hắc hắc... Ai bảo ta không có tứ sư ca ở cạnh khuyên bảo tự chủ đâu. Hắc hắc...”

Ngã Á nói: “Ngươi cười thật khó nghe.”

Trắng mặt liếc Ngã Á một cái, tiểu sư đệ thập phần đáng khinh nhìn xuống hạ thân ta, “Ta hiện tại không có tinh lực cùng ngươi so đo, tứ sư ca, hắc hắc... không biết phương diện kia ngươi như thế nào, chờ ngày nào đó cưới nương tử, nghĩ xem nghĩ xem, đột nhiên nghĩ đến tiết tình nguyên không tốt cho thân thể, liền vội vàng đem tình nguyên ghen trở về, đến lúc đó tẩu tử tuyệt đối sẽ tức chết, hắc hắc...”

Ta dở khóc dở cười búng một cái lên trán hắn, “Đầu óc toàn nghĩ mấy thứ gian xảo.”

“Hắn nói thực chính xác.” Ngã Á nhìn ta liếc một cái, lại cúi đầu nhìn nhìn xuống giữa hai chân ta.

“Hiếm khi ngươi tán thành lời nói của ta, hôm nay bỗng đại gia từ bị không cùng ngươi so đo.” Tiểu sư đệ làm ra bộ dạng khoan hồng độ lượng.

Ngã Á hơi hơi nhíu mày: “Ta có nên hành đại lễ đáp tạ lòng từ bi của ngươi không?”

“Chi cần khấu đầu ba trăm cái là được.”

Ngã Á đứng lên, cực kì chậm rãi quay lại nhìn chăm chăm tiểu sư đệ.

Ánh mắt lạnh băng của Ngã Á không phải thứ mà ai cũng có thể chống đỡ, tiểu sư đệ bị hắn nhìn đến sợ run, da gàn cuộn cuộn nổi lên khắp người, “Cái kia, ngươi... A! Sư ca, Ngã Á đánh ta, ngươi giúp ta giáo huấn hắn.”

“Đáng đánh.” Ta đứng dậy cùng Ngã Á rời đi.

“Tứ sư ca, ngươi khi dễ người!”

Sau khi đi ra, Ngã Á nói tam sư huynh dường như có chuyện gì đó, bảo ta đi xem thử.

Thấy Ngã Á có tâm tình cùng tiểu sư đệ tranh cãi, tam sư huynh không thích hợp hắn không có gì nguy hiểm, ta không sốt ruột, nói với Ngã Á: “Đưa tay cho ta xem.” Vừa rồi tay hắn không linh hoạt, chắc là bị thương, ta kéo tay hắn lên xem xét, quả nhiên, ngón tay thon dài trắng nõn có năm sáu chỗ bóng. Canh giải rượu cho các sư huynh là do hắn tự tay giao, cứ nhìn bàn tay mềm không có lấy nửa vết chai, hẳn là người chưa từng làm qua việc nặng, hiện giờ hắn lại làm những thứ này là bởi vì ta sao?

“Lần sau chú ý một chút.” Ta thoa thuốc trị bong cho hắn, thổi nhẹ nhẹ cho được mau khô rồi buông tay.

“Thổi thêm một lần.” Hắn hí híp mắt, giơ tay lên đưa đến bên môi ta. Loại thuốc trị thương này có thêm bạc hà, khẽ thổi sẽ tạo ra cảm giác mát lạnh, xem ta hắn thích cảm giác này.

Một đôi tay xinh đẹp như vậy, ta cũng không muốn có vết sẹo phá hỏng mỹ quan, hơn nữa đối với tình nhân trước giờ ta chưa từng keo kiệt thể hiện quan tâm sủng ái, cúi đầu nhẹ nhàng thổi thổi lên ngón tay hắn, cuối cùng môi ta vừa nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay, hắn như bị điện giật vội rút tay về.

Ta buồn cười trêu chọc: “Đêm qua ngươi to gan chủ động hôn ta, hôn nay chỉ là chạm chạm ngón tay, sao lại thẹn thùng thành như vậy?”

“Ta trở về phòng.”

“Ha ha.” Bộ dạng Ngã Á thẹn thùng rất đẹp cũng rất khả ái, dùng từ khả ái để hình dung một cái nam nhân cao hơn tám thước quả thật không thỏa đáng chút nào, nhưng dùng trên người Ngã Á tuyệt không cảm thấy kì quái.

Trong mắt nhân tình hóa Tây Thi, câu này không phải là không có đạo lý.

Tam sư huynh từ trước đến nay phong lưu phóng khoáng, tự xưng là tình thánh, hẳn luôn nghĩ biện pháp tìm kiếm thú vui cho mình, hiện giờ hẳn về mặt buồn bực nằm trên giường, ôm ghì cái chăn đã sắp bị cuốn thành sâu róm, đây là chuyện cực kì hiếm thấy.

“Làm sao vậy?”

Tam sư huynh: “...”

“Tam sư huynh?”

“Không hay rồi...” Tiếp tục nhào nặn chà đạp cái chăn trong lòng.

“Huynh biến thành oán phu khi nào vậy?”

“Ai...”

“Tam sư huynh, ngươi làm sao vậy?”

“Ai...”

“Gặp phải chuyện gì sao? Nghe nói ngươi sáng sớm hôm nay mới trở về.”

“Thế nào.. làm sao có chuyện gì được chứ, ha ha...”

“Tam sư huynh, ngươi có biết bốn chữ giấu đầu hở đuôi viết như thế nào không?”

Tam sư huynh thực ai oán liếc nhìn ta một cái, ta bị hắn nhìn đến phát lạnh, “... Biết là không thể gạt được ngươi, tứ sư đệ... Nếu như trong sinh mạng ngươi đột nhiên xuất hiện một người, trọng lượng hẳn trong lòng ngươi rất rất là nặng, nhìn thấy hẳn ngươi sẽ có cảm giác tâm tư dao động, nhưng ngươi không biết cảm giác đó có phải là thích hẳn hay không, cũng có thể là thích, hẳn thổ lộ với ngươi, nhưng mà ngươi không tin tưởng có thể cùng hẳn làm bạn cả đời, ngươi sẽ làm như thế nào?” Tam sư huynh nói năng có chút lộn xộn, nhưng ta cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Hắn! Nếu không phải biết tam sư huynh sáng sớm hôm nay mới trở về, ta sẽ cho rằng hắn đang nói chuyện của ta, xem ra huynh đệ chúng ta cùng gặp chung một tình huống.

Ta tĩnh lặng trả lời: “Trước lấy thân phận tình nhân tương xử (ở chung, đôi xử), nhưng cần biết dừng đúng lúc, như vậy sau khi hối hận còn có cơ hội quay đầu.”

Tam sư huynh nửa ngày mới bật ra một câu: “... Thật sự là tư tưởng ích kỷ.”

“Đúng, thực ích kỷ.” Đến nỗi hẳn rốt cuộc muốn làm thế nào, ta cũng không có quyền can thiệp, ta chỉ dùng kinh nghiệm của chính mình đưa ra ý kiến mà thôi. Kỳ thật cũng không thể xem là kinh nghiệm, bởi vì ta cũng đang ở trong giai đoạn tìm tòi học hỏi.

Trở lại phòng, Ngã Á không ở đây, hẳn đi đâu rồi? Thời kì đặc thù, một người ra ngoài là rất nguy hiểm.

“Tiểu Phong? Muốn đi ra ngoài?” Ta đang muốn đi ra ngoài tìm hắn thì hắn đã bước vào.

“Không có, ngươi đi đâu vậy?”

“Ta muốn tắm, đi bảo tiểu nhị mang nước đến.”

Ta nắm tay hắn kéo vào phòng, “Sau này có ra ngoài nhớ phải nói với ta một tiếng.”

Ngã Á nhẹ nhàng cười, “Hảo.”

“Tay ngươi sao lại lạnh như vậy?”

“Trời sinh như thế.”

“Lạnh không?”

“Không lạnh, ngô!” Hắn che miệng lại, khóe mắt nâng lên, cẩn thận nhìn vào mắt ta.

Khóe miệng ta câu lên, nắm cầm hắn, nâng mặt hắn lên, xem ra lúc trước hẳn bảo sợ lạnh là đang nói dối gạt người.

Nếu hẳn không sợ lạnh, như vậy bò lên giường của ta cũng không phải vì muốn sưởi ấm, mà bởi vì mục đích khác. “Nguyên lai ngươi từ khi đó đã đánh chủ ý lên ta.”

Hắn chuyển nét mặt, ngao khí mùi phần nói: “Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao vương. Ngươi nhìn thấy thân thể của ta, cũng chỉ có thể thuộc về ta.”

“Tuyên ngôn bá đạo như vậy, không sợ đem ta dọa chạy?”

“Ta tin tưởng có thể bắt ngươi trở về.” Thế nhân thường nói tự tin tạo ra vẻ đẹp của con người, quả thật như thế, quanh thân Ngã Á bao phủ một loại cảm giác hấp dẫn kì lạ.

Ta có một loại ảo giác, rơi vào tay giặc hình như chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tiểu nhị mang nước ấm lên, Ngã Á tự nhiên ở trước mặt ta tháo dây lưng cởi áo, động tác tuy rằng quyến rũ, nhưng cũng có chút trúc trắc, nhìn a nhìn, ta nhũn mày, chẳng trách có hơi quen mắt, đây rõ ràng là động tác cởi áo của hoa khôi thanh lâu đêm qua, hẳn đây là học đi đòi với hành sao?

Động tác múa thoát y cuối cùng, là vắn eo lắc hông, ánh mắt khiêu khích chớp một cái phóng ra nụ hôn gió, cái này Ngã Á không học được, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không làm được, cuối cùng quyết định thực hiện bằng bất cứ giá nào, nhưng mà động tác cứ cứng đờ chẳng ra gì cả.

Thật sự nhìn không được, ta bật cười: “Ha ha...”

Hắn chống eo, chỉ vào mũi ta gần giọng: “Ngươi cười nhạo ta.”

“Không có, khụ, thật không có.” Bảo đảm quá nhanh không có thành ý, hơn nữa ý cười trên khóe miệng thùy chung không thể thu liễm, thành ý cứ như vậy bị đánh cho tan tác.

Trước kia không cần thận quan sát kĩ, giờ tỉnh tề đánh giá, chưa từng nghĩ bình thường hắn mặc y phục luôn ra dáng một dạng văn nhân, cởi y phục xuống lại tốt như thế, vân da co giãn, da dẻ trắng như tuyết, búi tóc đã được gỡ xuống, vài lọn tóc rơi trước ngực, cơ thể cứ nửa kín nửa hở, thập phần mê người.

Một mực chăm chú quan sát hắn, vô ý nói lên những gì mình nghĩ, lại nhìn hắn cần môi đứng trước mặt ta, bộ dáng đầy thương cảm, khóe miệng ta nhếch lên, cánh tay duỗi ra kéo hắn vào lòng.

“Tốt lắm tốt lắm, thả lỏng, mấy thứ đông tây phạm tục đó không thích hợp với ngươi.”

“Ngươi khi dễ ta.”

“Không có.”

“Ngươi khi dễ ta.”

“Thật không có.”

“Muốn nói mấy lời này, phiền toái ngươi trước đem nụ cười xấu xa kia kéo xuống đi.”

“Ta, tê...” Cỗ đau đón, ta vỗ vỗ hông hắn, “Tiểu dã miêu, nhà ra.”

“Ông uông, ông uông. (Không buông, không buông)”

Ta buồn cười nhéo nhéo nhũ tiêm hắn, xúc cảm thật tốt, không tự chủ được mà nhéo thêm vài cái, mặt hắn lập tức nhiễm lên một tầng sắc hồng, đầu rũ xuống, ta cười cười, ôm hắn đi đến phía sau bình phong, đặt vào trong đục đùng, hắn vẫn ngoạm cắn cổ ta không buông.

“Không muốn tắm sao? Buông ra.”

Hắn nhả răng ra, đầu lưỡi phẩn hồng liếm liếm vết thương, tuy rằng thủ đoạn vụng về, nhưng quả nhiên là có trêu chọc người, thấy hơi thờ ta nặng nề, hắn nâng chiếc đùi thon dài đặt lên vai ta, phong quang mỹ lệ như ẩn như hiện trong nước, đầu lưỡi đỏ tươi liếm qua đôi môi, dụ dỗ: “Tiểu Phong... Chúng ta... tắm cùng... đi...”

Vừa rồi chẳng phải hắn còn mang một bộ dạng then thùng sao, hiện tại lại lớn mật như thế, hẳn đúng là một tên kì lạ mà, ta chọn chọn mi, “Ngươi đây là đang tính sắc dụ ta sao?”

“Như thế nào, không được sao?” Phượng nhìn nhử lại, hiệu rõ đủ dạng phong tình, ta thật sự bị hấp dẫn, cởi áo ra rồi cùng bước vào. Dục bồn rất nhỏ, một người tắm là vừa, hiện giờ thêm một người, ta chỉ có thể đặt hẳn lên người, vậy lại trong ngực mình.

Hắn nắm ta một cái, thân thể tận lực thu nhỏ lại, đầu không ngừng chôn xuống, cứ như muốn chui hẳn vào trong nước, ta nâng cằm hắn lên, nhắm gương mặt đỏ bừng mà nheo một phen, “Sao lại ngượng, vừa rồi người lớn mật như vậy mà ta tắm cùng mà.”

“Ta mới không có.”

Rõ ràng thực thẹn thùng, đột nhiên ngẩng đầu, ấn môi lên môi ta rồi lập tức rời đi. Không nghĩ tới hắn cũng có một mặt tính cách háo-sắc như vậy!

“Thế nào?”

“Muốn ta nói thật sao?” Nói thật, một nụ hôn thuần khiết như vậy còn có thể thế nào, nhưng có lẽ đêm qua đã thưởng thức hương vị của hắn, trên môi vẫn lưu lại chút ẩm áp ngọt ngào.

“Không cần nói.” Hắn nghiêng đầu đi, bắt đầu dùng sức kì cọ thân thể, động tác mạnh như thế, trên da thịt tuyết trắng xuất hiện kha khá vết đỏ lừ.

Ta bắt lấy tay hắn, “Sao lại mạnh tay như vậy?”

“Không cần ngại quan tâm.”

“Lam Minh rốt cuộc là địa phương như thế nào lại dưỡng ra một kẻ tính khí cổ quái như ngươi, nói tức giận thì tức giận liền sao?”

“...”

Ta kéo cằm hắn lên, cắn lên đôi môi xinh đẹp kia, hàm hồ nói: “Lần sau nếu muốn hôn ta, cứ như vậy.” Nói xong liền vươn lưỡi tiến vào trong miệng hắn, cùng chiếc lưỡi mềm mại kia hung hăng dây dưa.

Nụ hôn kết thúc, Ngã Á thở hổn hển ghé vào trong ngực ta, nói đứt quãng: “Thực, thoải mái.”

“Ha ha.”

Hắn thật là một người thú vị!

Ngày hôm sau chúng ta khởi hành, bởi vì lần này được hảo hảo nghỉ ngơi, mọi người ai cũng hăng hái mười phần. Ngã Á cùng ta cưỡi một con ngựa, những người kia chẳng mấy chốc đã phát hiện sự thân mật không bình thường của hai người chúng ta, sư huynh bọn hắn thấy nhưng không thể nói gì, không chớp mắt thúc ngựa chạy đi.

Tam sư huynh hắn vẫn chưa nghĩ được thông suốt, sắc mặt rối rắm,

Theo bản đồ, tiếp theo chúng ta phải đến Thanh Thành, đường xá xa xôi, vừa đi vừa nghỉ ngơi, rong ruổi hơn nửa tháng đường, cũng không phải rất mệt mỏi, nhưng trên mặt không thể thiếu nét phong sương.

Buổi trưa, chúng ta xuống ngựa nghỉ ngơi. Mấy ngày nay khí trời mát mẻ, gió xuân hây hây thổi, thích hợp lên đường, dùng xong cơm trưa, mọi người lên ngựa, phi nước kiệu, như vậy có thể vừa đi vừa dạo dạo sau bữa ăn. Gió vi vu không chỉ báo hiệu một mùa đã đến, hơi thở của đất, đồng thời cũng mang hương vị trong không khí truyền đi rất xa.

Mọi người chuẩn bị tác chiến, giờ roi thúc ngựa vọt lên, đuổi theo mùi máu tươi trong không khí chẳng mấy chốc chúng ta gặp một đám võ lâm nhân sĩ, những người đó hẳn vừa trải qua một hồi ác chiến, kẻ chết kẻ bị thương, thê thảm vô cùng, ta từ trước đến nay sống theo phương châm: có thể giúp thì giúp, không thể giúp thì đi đường vòng, miễn kết thù kết oán, thân tại giang hồ không thể không nhớ câu thân bất do kỷ.

Tiếp tục đi thêm hai ngày là đến Thanh Thành, vì thế chúng ta đem thương được đều cho đám võ lâm nhân sĩ này, đang muốn rời đi, một vị cô nương liền xông ra cản trước ngựa của ta.

“Vị cô nương này có gì chỉ giáo?”

“Gia phụ trong thương, không tiện hành tẩu, có thể mượn ngựa của các người dùng một chút?”

“...”

Thấy chúng ta không nói gì, nữ tử lại tiếp: “Xem ra các người cũng là đi về hướng đông, vừa lúc chúng ta cũng tiện đường, nếu các người không có phương tiện (mượn ngựa), chỉ cần cho chúng ta đi theo một đoạn đường là tốt rồi.”

“Mượn ngựa của bọn hắn là cho bọn hắn mất mũi, làm gì phải ăn nói khép nép như vậy.” Một nam tử xông ra, nổi giận dưng dưng nói.

Ta hơi hơi nhíu mày, tính khí như vậy mà hành tẩu giang hồ, không chết thì đúng là vạn hạnh.

“Tiểu Vĩ, cầm miệng. Gia đệ lỗ mãng, thỉnh các vị thứ lỗi.”

Đại sư huynh xuống ngựa đi tới, “Không có gì đáng ngại. Cầm đi đi.”

“Đa tạ, xin hỏi thiếu hiệp xưng hô như thế nào, ngày khác nhất định đến nhà cảm tạ.”

Đại sư huynh khoát tay, nhảy lên ngựa tiểu sư đệ, chúng ta tiếp tục chạy đi. Chạng vạng, không hề báo trước mà trời đổ mưa to, dịch dung kiêng kị nhất là gặp mưa, mấy thứ trên mặt chúng ta lem luốc trôi đi hết.

Tiểu sư đệ hết sức cao hứng còi bên nữ trang, vui sướng nói: “Trời mưa thật tốt a.” Xem ra hấn chờ đợi trời mưa không phải ngày một ngày hai.

“Có lạnh không?” Ta dùng khăn vải sạch bao lại tóc Ngã Á, lau khô tóc cho hấn.

Hấn xê dịch, ngồi hấn vào lòng ta, “Hiện giờ không lạnh.”

Vây quanh lửa trại, trong lúc hong khô quần áo, nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, chúng ta lập tức cầm lên vũ khí, ước chừng nửa nén hương, đoàn người chạt vật nhảy vào ngôi miếu đồ nát. Những kẻ này không phải nhóm võ lâm nhân sĩ gặp được lúc trưa thì còn có thể là ai.

Bọn hấn hướng chúng ta gật đầu, ngồi xuống một góc khác trong ngôi miếu, ta đề thấp đầu Ngã Á, để hấn chôn sdaau vào ngực ta, ngăn đi tầm mắt của đám võ lâm nhân sĩ, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người, ai biết những kẻ này cùng Phong Diệp son trang có quan hệ gì hay không, hiện giờ chúng ta đang phơi bày chân diện mục, cực kì nguy hiểm, cẩn thận vẫn tốt hơn.

“Ngô!” Ngã Á ở trong lòng ta giãy giụa.

Ta cúi đầu, ghé vào tai hấn nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngươi muốn ép chết ta?”

Tai hấn chậm rãi chuyển thành màu hồng nhạt, ta nhẹ nhàng liếm một chút, nghe được hấn khẽ ngậm, ta cười cười: “Ngươi nói gì?” Nói xong còn cố ý thổi một hơi nhiệt khí vào tai hấn.

“... Lưu manh.”

“Tê——” Thịt trước ngực bị hấn cắn một phát, đau nga.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Tiểu sư đệ đột nhiên đưa tay kéo tóc ta, xuống tay cũng không lưu tình, cả da đầu ta cũng suýt tý nữa bị hấn kéo cả xuống. “làm sao vậy? Có chuyện gì hảo hảo nói?”

“Ta không kéo ngươi thì ngươi sẽ phản ứng sao, ta kêu ngươi đến khăn cả giọng đây này.” Tiểu sư đệ nhướng mày, cuối cùng hướng Ngã Á liếc một cái.

“Nói đi, có chuyện gì?” Ta đem móng tóc cứu ra từ trong tay tiểu sư đệ.

“Muốn phát-tình thỉnh chú ý nơi chốn.”

“Lần sau phát-tình ta sẽ mời ngươi đi chỗ khác.”

Tiểu sư đệ: “...”

Đại sư huynh: “==”

Tam sư huynh: “(*^__^*)

Ngũ sư đệ: “___”

Ngã Á vui sướng khi người gặp họa, mắt loạn loạn nhìn ta, nhìn phản ứng đa dạng của sư huynh bọn hấn, ta thấy buồn cười, nhéo nhéo mũi Ngã Á, “Hình tượng của ta đều bị ngươi phá hư rồi.”

Hắn cùng cưỡi trong lòng ta, cười đắc ý mười phần.

Nửa đêm mưa tạnh hẳn, giữa tiết trời mùa hạ hơi nước bốc hơi cực nhanh, xem ra ngày mai lên đường cũng không thành vấn đề. Dùng xong bữa tối, chúng ta nghỉ ngơi tại đây. Đối diện là đám nhân sĩ giang hồ, có mấy người bị thương nặng, cả đêm rên rỉ không ngừng, ta ngủ không được, cứ thức thức tới hừng đông.

Ngày hôm sau, trời vừa mới tờ, chúng ta thu thập hành lý chuẩn bị ra đi. Chỉ là không ngờ tới, vừa mới thu thập xong, nữ tử hôm qua mượn ngựa lại tiến đến.

Nữ tử cẩn thận đánh giá ngựa của chúng ta, cười nói: “Không nghĩ tới thật là các người, xem ra chúng ta rất có duyên.”

Điều kiện tiên quyết của hữu duyên là phiền phức vô tận, ta tình nguyện giữa chúng ta không có bất kỳ loại duyên phận nào, chúng ta lại có thể sơ suất quên mất mấy con ngựa để bị người khác nhận ra. Ngã Á không hề liếc mắt đến nữ tử một cái, lôi kéo ta rời đi, đại sư huynh ra lệnh tiếp tục thu thập hành lý, tiến lên cùng nữ tử nói chuyện với nhau.

Đại sư huynh: “Cô nương, có gì chỉ giáo?”

“Ngày hôm qua được các người cho mượn một con ngựa, chúng ta thập phần cảm kích, nhưng là có vài vị thúc thúc gặp mưa, giò đã sốt cao, di chuyển khó khăn, hy vọng các vị có thể phương tiện, đem số ngựa còn lại của các người cho ta mượn, ta gọi là Thượng Quan Yên, bác phương Thượng Quan gia có từng nghe qua chứ? Thượng Quan gia có thể cho các người một lời hứa, trừ bỏ việc vi phạm pháp lệnh, không làm trái nhân nghĩa đạo đức, chỉ cần Thượng Quan gia có thể làm được, nhất định toàn lực hoàn thành.”

“Tại hạ cùng các vị sư đệ thương lượng một chút.”

Đại sư huynh bước về phía chúng ta, kẻ qua tình huống.

Đại sư huynh hỏi, “Tứ sư đệ, người nghĩ sao?”

Ta nhìn qua Thượng Quan Yên, thật là một người không đơn giản, nếu chúng ta không cho mượn, bọn hắn chết hết thì tốt, nhưng sự thật không hoàn mỹ như vậy, bọn hắn vẫn cứ phôi phôi, như vậy xem như Uy Viễn tiêu cục đã cùng bọn họ kết thù, trời nam biển bắc, chỉ cần giương cờ của Uy Viễn tiêu cục, tuyệt đối không tránh được truy sát của Thượng Quan gia; nếu cho mượn, chúng ta phải tốn thêm thời gian để đến được Thanh Thành, hơn nữa cái hứa hẹn kia, quả thực là nói suông, cái gì mà “Nếu Thượng Quan gia có thể làm được”, nếu quả thật có chuyện gì cần nhờ đến thế lực Thượng Quan gia, chỉ cần họ nói chuyện này họ không làm được, vừa không làm trái lời hứa lại có thể mặc kệ không đếm xỉa đến, thật sự là tính toán hào quả nhỉ.

Tiểu sư đệ ngang ngạnh vươn cổ gào: “Không cho mượn!”

“Cho!”

“Tứ sư ca, nếu đem ngựa cho bọn hắn mượn, chúng ta cười cái gì? Làm sao đến Thanh Thành?”

“Thế đôi chân kia dùng để làm gì?”

Chúng ta đem hành lý trên lưng ngựa dỡ xuống, mang trên vai. Thượng Quan Yên ôm quyền, cảm tạ. Ta hơi gật đầu, lôi kéo Ngã Á đi về phía trước.

Nữ tử phóng nhanh hai bước ngăn lại đường đi của ta, “Xin hỏi thiếu hiệp xưng hô thế nào?”

“Vương Nhị.” Ta tùy ý nói ra một cái tên.

“Vương công tử, chúng ta hữu duyên tái kiến.”

Chờ Thượng Quan Yên đi xa khỏi tầm mắt, tiểu sư đệ cấp bách rống lên: “Tứ sư huynh, cô nương người ta nhìn trúng ý người, làm con rể của Thượng Quan gia không phải là chuyện khó ơ.”

Tiểu sư đệ vừa dứt lời, Ngã Á tỉnh bơ dùng sức véo mạnh lên tay của ta, ta dám khẳng định, truyệt đối đã trầy da, ta đâu có trêu chọc gì đến hắn chứ, hung hăng cốc một cái lên trán tiểu sư đệ, “Nói nhăng nói cuội gì đấy, không được phá hư thanh danh cô nương nhà người ta.”

“A a a!! Đây không chỉ là tâm đầu ý hợp đâu, mà còn bắt đầu bao che khuyết điểm nữa kia.” Tiểu sư đệ tiếp tục hô hào, sư huynh bọn hắn cười không ngớt. Bàn tay ta phải gánh chịu cơn giận của Ngã Á, bị bóp đến muốn nát vụn, thật là lòng dạ hẹp hòi.

“Kèm chế chút, tay ta sắp nát ra cả rồi, như vậy làm sao còn có thể nắm tay đất người đi.”

“Người cho ta hiếm lạ chắc?!”

Ta nhìn thoáng qua đôi tay đang ***g vào nhau của chúng ta, hắn nói những lời như thế, nếu muốn có sức thuyết phục, có phải hay không nên nhanh như vậy đã buông ra mà nắm chặt tay ta, ta dở khóc dở cười: “Vâng vâng, là ta hiếm lạ, được chưa?”

“...” Ngã Á hơi hơi nâng cằm lên, khóe miệng nhếch lên đầy ý cười. Hắn trong lúc lơ đãng hay làm ra mấy động tác rất khả ái, khiến ta nhìn không được mà càng cưng chiều hắn.

Không có ngựa, lộ trình chậm hẳn đi, vì chúng ta hiện giờ không dịch dung (mấy thứ đồng tây để dịch dung bị ngâm nước hết cả), vì phòng ngựa bị đám hắc y nhân thần bí phát hiện, chỉ có thể chọn đường mòn hành tẩu, như vậy khiến tốc độ càng chậm hơn, cũng may mạng Ngã Á đến Lam Minh không phải tiêu khản, thời gian của chúng ta vẫn dư dả.

Buổi tối ngừng lại nghỉ ngơi là đến phiên ta gác đêm, Ngã Á tuy ngoài miệng không nói, nhưng vẫn cứ dính vào ta, ta cũng không chán ghét việc đó, ôm chặt để hắc ngũ trong lòng ta. Đại sư huynh trần trọc, ngủ không an ổn, sau lại ngồi dậy đến cạnh ta, gãi gãi đầu nhỏ giọng nói: “Sư đệ, ta có lời muốn nói với ngươi.”

“Hừ, ngươi chờ một chút.”

Ta đặt Ngã Á xuống, Ngã Á dường như không quen, hơi giật giật, ta sợ hắc tinh lại nên thuận tay điểm thủy huyết của hắn, đứng lên đi theo đại sư huynh.

Nơi chúng ta đứng có thể bao quát chỗ hạ trại, nếu có chuyện phát sinh cũng có thể phát hiện ngay lập tức, hơn nữa nói chuyện ở đây, người khác không nghe thấy được.

“Đại sư huynh, có chuyện gì?”

“Ngươi... Thực sự cùng Ngã Á sao?”

“Dường như ngươi rất quan tâm đến vấn đề tình cảm của ta?”

“...” Đại sư huynh cúi đầu không nói.

“Ta thích hắn.”

Đại sư huynh mãnh liệt ngẩng đầu, trong mắt hiện lên kinh hi, lập tức thu liễm, lại biến thành lo lắng, hắc lo lắng cho ta, hay là... chuyện khác?

“Kia, Lưu cô nương làm sao bây giờ? Nàng còn đang chờ ngươi trở về cưới nàng.”

Ta chọn mi: “Ta cưới ai hay thích ai, hình như cùng ngươi không có... quan hệ.”

Trong mắt đại sư huynh hiện lên kinh ngạc cùng phẫn nộ, “Làm sao ngươi có thể nói như vậy?”

“Ăn ngay nói thẳng thôi.”

Bên tai truyền đến tiếng xé gió, ta nghiêng đầu tránh thoát, thân thủ giữ chặt nắm tay đại sư huynh, “Đại sư huynh, ngươi đây là làm...” Lời còn chưa nói hết, tay kia của đại sư huynh theo sát tới, xem ra đại sư huynh chịu kích thích không nhẹ.

Ta tránh cú đâm của hắn, hắn vẫn không buông tha, cứ tiếp tục lao vào, giằng co như vậy một hồi, để hắc phát tiết đủ rồi, khi hắc hơi xuống sức, ta đưa tay điểm huyết đạo của hắn.

“Phát điên xong rồi chứ?”

“...”

“Hiện giờ ngươi tức giận như vậy, đừng nói với ta ngươi quan tâm tới Ngã Á.”

“Ta...”

Trong mắt ta chuyển qua, khóe miệng toét ra cười toe: “Ngươi thích Lưu cô nương?”

“Ta không có!” Đại sư huynh đỏ mặt gằm nhẹ.

“Ngươi phủ định quá nhanh, không có sức thuyết phục.”

Ta quan sát đại sư huynh.

“Ngươi nhìn cái gì?”

“Vì một nữ nhân mà ngươi trở mặt cùng huynh đệ sao?”

Ta rất hiểu thái độ làm người của đại sư huynh, hiện tại hắc đã tiêu giận, vừa bị ta nói như vậy đích thị là thập phần áy náy, ta chính là muốn cái áy náy đó của hắc, “Kỳ thật, ngươi cùng Lưu cô nương rất xứng đôi.”

“Sư đệ, ta...”

“Trở về đi.” Ta không cho hắc nói xong, giải khai huyết đạo cho hắc, đi trở về. Sở dĩ ta phải bước nhanh là vì ta không muốn để hắc thấy ý cười trên môi

ta.

“Sư đệ, ta... Ngươi hãy nghe ta nói đã, ôi chao...” Đại sư huynh phía sau ta bối rối đến vô đầu bức tai, chắc chắn bộ dáng hần bây giờ cực kì mỹ hảo.

A~

Khi dễ người thành thật quả nhiên là thú vị mà~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Bầu không khí trong đội ngũ có chút cổ quái, đại sư huynh một bộ áy náy vì đã làm sai muốn cùng ta nói chuyện, mà ta lúc nào cũng tỉnh bơ đối đãi tài không hề đá động tới, điều này làm cho mọi người nghĩ rằng ta không muốn tha thứ cho đại sư huynh.

Mọi người lo lắng liếc trộm hai người chúng ta, đây là trí tưởng tượng có hại cho sức khỏe, một chút cũng không liên can đến ta, ta vô lương nghĩ.

Tam sư huynh: “Tứ sư đệ, đại sư huynh hần...”

“Tam sư huynh, cá nướng chín rồi đây, huynh muốn ăn không?”

“Ăn.”

Tam sư huynh lui ra, Ngũ sư đệ lên sân khấu, Ngũ sư đệ từ trước đến nay trầm mặc ít lời, nhìn ta nửa ngày không nói lời nào, ta hoàn toàn phớt lờ hần, cuối cùng hần cầm một con cá đi qua chỗ khác ngồi ăn.

“Ngũ sư ca ngươi thật không có tiền đồ, cả nửa ngày trời cũng không bật ra được cái rắm”

Ngũ sư đệ: “...”

“Nói chuyện với ngươi có thể chết a.”

“Ăn ngon.”

“A!!” Tiểu sư đệ tức giận vô đầu bức tai.

“Phốc xuy!” Ta nhất thời nhịn không được, bật cười.

Ngã Á hỏi: “Chuyện gì mà cao hứng như thế?”

Ta cúi xuống, cắn cắn con cá nướng trên tay hần, đầu ngón tay hần bóng loáng mỡ cá, ta theo bản năng liếm liếm, chỉ về hướng tiểu sư đệ cùng ngũ sư đệ.

Ngã Á nhìn qua hai người bọn ngũ sư đệ, ngay sau đó liền bị cảm xúc trên đầu ngón tay kéo trở về.

Ta cười híp mắt: “Mặt của ngươi sao lại đỏ như thế.”

“Còn không phải do ngươi gây ra.” Hần liếc ta, nghiêng qua một bên, đầu ngón tay thỉnh thoảng động động.

Ta cúi đầu, trên ngón tay hần lại liếm cắn một chút làm mặt hần càng thêm đỏ bừng, xem ra ta đoán không lầm. Hần đôi khi can đảm chủ động dâng lên đôi môi, chơi trò câu dẫn, giờ chỉ liếm đầu ngón tay hần một chút mà thôi liền thẹn đến không dám ngẩng đầu.

Ngón tay trong miệng đột nhiên rút ra, ta vừa muốn nói chuyện thì tiểu sư đệ vọt tới, một tiếng sư tử rống vang lên sát bên tai, “Tứ sư ca!”

“Làm sao vậy? Muốn cùng ta nói chuyện cũng không cần làm ra bộ dạng xông pha chiến trường như vậy chứ.”

“Ngươi cùng đại sư huynh vì sao không nói chuyện với nhau?”

“Không có a.” Ta ngẩng đầu hướng về chỗ đại sư huynh ngồi kêu một tiếng, “Đại sư huynh!”

“Có ta!” Đại sư huynh kinh hãi đáp lại, “Có việc gì?”

“Không có gì.” Ta phát phát tay với tiểu sư đệ, “Xem, chúng ta có nói chuyện với nhau.”

“...”

“Trên người ta có gì cổ quái sao?” Thấy ánh mắt tiểu sư đệ cứ quét lên quét xuống trên người ta, ta không khỏi tò mò.

“Từ sư ca, người thật ra là hồ ly đúng không a.”

“Ha ha... Người cứ nói đi?” Ta cười tủm tỉm.

“Được rồi, ta mặc kệ!” Tiểu sư đệ vui đầu mãnh liệt ngoặm cá.

Ngã Á cướp lại hơn phân nửa.

“Sao cướp cá của ta!” Tiểu sư đệ rống lên.

Ngã Á thản nhiên nói: “Cá này là ta nướng cho Tiểu Phong, người muốn ăn, bên kia vẫn còn cá sống, tự mình nướng.”

“... Ta thêm vào.”

Ngã Á xòe tay, nói: “Đưa phần trong tay người trả cho ta.”

Tiểu sư đệ: “...”

“Chẳng phải người nói không thêm sao?”

“... Người lầm rồi, ý ta là ta không thêm mỡ cá sống kia.” Tay nghề của Ngã Á thực không tồi, tiểu sư đệ rõ ràng là luyến tiếc mà.

“Cá ta nướng cũng từ mỡ cá sống đó mà ra đấy.”

“Ta đều thêm, người nghe lầm rồi.”

Ngã Á híp mắt: “...”

Tối Thanh Thành, cười ngơ thì mất hai ngày, chúng ta cứ ngốc lẳng lẳng đi bộ đến bốn ngày. Xa xa nhìn Thanh Thành nguy nga sừng sững, chúng ta ai cũng thở dài nhẹ nhõm.

Đại sư huynh cảm thán: “Thanh Thành gần ngay trước mắt, cuối cùng chúng ta cũng đến nơi.”

“Hào!”

“Có mệt không?” Ta niết niết tay Ngã Á.

Ngã Á không có võ công, chúng ta đi hần cũng đi, chúng ta dừng hần cũng ngừng, cho tới bây giờ chưa từng mở miệng đòi nghỉ ngơi, hần so với chúng ta hần còn mệt mỏi hơn.

Hần lác lác đầu.

“Tới Thanh Thành rồi chúng ta có thể hào hào nghỉ ngơi.”

“Ân.”

Người luyện võ đối với sát khí đều rất mẫn cảm, chung quanh đột nhiên tràn ngập khí tức băng lãnh xơ xác, chúng ta rùng mình, vây Ngã Á vào giữa, tập trung quan sát về phía trước.

Dọc đường đi chỉ gặp mấy người của Thượng Quan gia, cũng chỉ có bọn hần thấy chân diện mục của chúng ta, không biết có phải bọn họ truyền tin tức ra ngoài hay không, hoặc phụ cận Thanh Thành có mai phục? Bất kể thế nào, kẻ tiếp hần là một hời ác chiến.

Một đám hắc y nhân vây quanh chúng ta, phòng chừng không dưới hai mươi người.

Thủ lĩnh hắc y nhân bước ra, cười âm vụ, “Tìm được các người quả thực khó khăn.”

Ta lạnh lùng nói, “Người có thể không tìm.”

“Hanh! Chỉ cần giao người ra đây, ta có thể tha cho các người một mạng.”

Tiểu sư đệ xuất thanh: “Chỉ cần các người lui ra, chúng ta tha cho các người một mạng.”

“Quả nhiên mạnh mẽ, chỉ là không biết mạng các người có cứng như lời nói hay không. Lên cho ta, trừ mục tiêu, còn lại giết không tha!”

Hắc y nhân tiến lên, hai phe chúng ta lập tức lao vào giao chiến. Võ công của nhóm người này so với những kẻ đã truy sát chúng ta cao hơn không ít, xem ra bọn chúng phải có được Ngã Á bằng mọi giá, nhưng là... Trong lòng ta hừ lạnh. Muốn mang người đi, không dễ như vậy.

Mở tiêu cục, vốn là sống những ngày lưỡi dao nhuốm máu, đối với một tiêu cục, không có gì trọng yếu hơn danh dự, nên tất cả mọi người quyết đấu không màng sinh mạng. Xét tình hình này, cho dù đối phương có thể sẽ thắng, nhưng nhất thời cũng không thể chiếm thế thượng phong. Thời gian chậm rãi trôi qua, trên thân mọi người đều xuất hiện vô số vết thương lớn nhỏ.

Cánh tay ta lại trúng một đao, Ngã Á nhào lên, ôm lấy cánh tay ta, sắc mặt trắng bệch nói: “Đề ta đi theo bọn họ đi.”

“Những kẻ này vốn là tử sĩ, cho dù mang được người đi, mọi người cũng không sống được, chỉ bằng liều mạng, trước khi chết ít ra còn bảo hộ được người không phải sao? Cẩn thận, theo sát ta, không được thất thần.”

Ngã Á lảng lảng tránh phía sau ta, dùng hết khả năng ngăn trở những đòn công kích phía sau, những người này vốn được lệnh không được thương tổn Ngã Á, như thế hấn nghiêm nhiên trở thành lá chắn bảo hộ, ta chỉ công không thủ, tranh thủ đột phá vòng vây.

“Ngô!” Ngã Á chợt kêu lên một tiếng đau đớn, ta đánh lui địch nhân bên trái, tay vươn về phía sau chụp người kéo vào lòng, chỉ thấy tay Ngã Á máu chảy đầm đìa. Ta đỏ mắt, những kẻ này thực sự muốn chết.

Sau đó chuyện gì xảy ra, ta không rõ ràng lắm, trong đầu trống rỗng, trước mắt trừ màu đỏ vẫn chỉ là màu đỏ, trên người một chút khí lực cũng không có, kiểm tung lên cũng vô lực bất động, ta bị một mảnh hắc ám cắn nuốt.

“Lăng Phong!” Ngã Á hét lên một tiếng, xông tới ôm lấy cả người đầm máu của Lăng Phong. Từ Chính, Âu Dương Vũ, Lãnh Tinh, Vân Kỳ cũng tranh nhau chạy tới.

“Tứ sư đệ!”

“Tứ sư ca!”

Mọi người kinh hoàng gọi to.

“Trúng độc rồi.” Kiểm tra qua một lần, Từ Chính nói.

“A! Người làm gì?” Chỉ thấy Ngã Á đột nhiên cắt một nhát lên tay mình, Vân Kỳ kêu lên sợ hãi.

Ngã Á không nói gì, đem cánh tay đầm đìa máu đặt bên miệng Lăng Phong, hiện tại Lăng Phong đã hôn mê, không thể nuốt xuống, thấy thế, Ngã Á trực tiếp ngậm một búng máu của mình, cúi đầu mớm vào miệng Lăng Phong.

Ngã Á không ngừng uy máu cho Lăng Phong, Âu Dương Vũ bắt lại cánh tay tái nhợt của hấn, “Người muốn chết à?”

Ngã Á mặt trắng như tờ giấy, lưng lay rồi ngã xuống trên người Lăng Phong.

“Không liên quan đến ta.” Âu Dương Vũ vội vàng rút tay ra khỏi cánh tay Ngã Á.

“Phải mau chóng vào thành.” Đại sư huynh công Lăng Phong trên lưng, chạy về phía Thanh Thành, Vân Kỳ cùng Lãnh Tinh theo sau, Âu Dương Vũ thở dài một hơi, xoay người đỡ Ngã Á lên lưng cũng vội vàng đuổi theo, trước khi đi nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh đồng đầy xác người như trên chiến trường Tu La, lòng vẫn đầy sợ hãi cùng kinh ngạc. Vừa rồi, bộ dạng Lăng Phong thật sự là dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Đoàn người vội vàng vào Thanh Thành, ngụ lại Thanh Vân khách ***, cũng tìm đại phu trong thành đến chẩn trị cho Lăng Phong.

Sau khi vọng, vẫn, vẫn, thiết (4 cách xem bệnh), đại phu nhíu mày thật sâu, mấy người chợt có dự cảm bất hảo.

Từ Chính vội hỏi: “Đại phu, tình trạng thế nào?”

“Này...” Đại phu ngập ngừng ấp úng.

“Có chuyện gì, không cần ngại cứ nói thẳng.”

“Người này trúng một loại kịch độc gọi là ‘đoạn trường’, người trúng độc không đến một khắc sẽ chết, nhưng không hiểu sao độc tính trong người vị công tử này không hề chuyển biến xấu, tuy là vậy nhưng độc cũng đã xâm nhập sâu vào lục phủ ngũ tạng.” Nói đến đây đại phu lại nhíu mày, thờ dãi: “Xin thứ cho lão phu tài sơ học thiển, vô năng vô lực, các vị hãy chuẩn bị hậu sự đi.”

Đại phu thu phí chẩn bệnh rồi rời đi.

Người nằm trên giường kia rõ ràng còn hơi thở, nhưng đại phu lại bảo chuẩn bị hậu sự. Đám người Từ Chính không thể chấp nhận, toàn bộ đại phu trong thành đều mời đến, nhưng kết quả chẩn đoán đều giống nhau, mọi người suy sụp, sắc mặt tái nhợt.

Ngã Á hôn mê vì khí hư, nghỉ ngơi một lát là được, tỉnh lại biết được thương thế Lăng Phong, sắc mặt trắng bệch, nhắm mắt lại, thu liễm những cảm xúc không cần thiết liền đứng dậy.

Đờ Lăng Phong dậy, không nói hai lời liền chém một nhát lên vết thương trên tay, máu chảy ròng ròng, đang cúi xuống muốn ngậm máu vào miệng, Từ Chính giữ lại tay hắn, xé mảnh vải trắng băng bó lại vết thương kia.

“Vô dụng thôi.” Từ Chính nhỏ giọng nói.

Ngã Á hơi nhíu mày, rút mạnh tay ra, kéo xuống lớp vải, để xuống vết thương làm máu lại chảy ra, hắn nhìn các sư huynh đệ của Lăng Phong, bình tĩnh nói: “Ta biết mình đang làm gì.”

Cổ thư đã ghi lại: Người Lam Minh là thiên nhân. Máu họ có thể làm thuốc, tim có thể kéo dài tuổi thọ, râu tóc...

Nhìn Lăng Phong chậm rãi nuốt xuống những giọt tiên huyết kia, mọi người bất chợt cũng mơ hồ chờ mong.

Không biết phải uy Lăng Phong bao nhiêu máu, nhưng có thể thấy sắc mặt hắn rõ ràng có tốt lên, tuy rằng vẫn khó coi như trước nhưng ít ra cũng không còn ám màu xanh tím đáng sợ nữa.

Ngã Á nhếch nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng đặt Lăng Phong nằm xuống giường, sắc mặt hắn trắng như giấy, môi nhuốm đỏ tươi, so với quý cũng không khác bao nhiêu. Ngồi bên giường, cũng không quay đầu lại hỏi: “Bên ngoài có đại phu không?”

Vân Kỳ nhảy dựng lên, vội vã chạy đi, “Ta đi xem xem.”

Âu Dương Vũ khuyên nhủ: “Người sang phòng bên nghỉ một lát đi.” Sắc mặt Ngã Á hiện giờ khiến mọi người lo lắng không yên.

“Không cần.” Ngã Á không để ý những người trong phòng, cúi đầu cẩn thận hôn nhẹ lên môi Lăng Phong. Lần đầu tiên có người vì hắn mà phát cuồng, muốn không thích cũng khó. Người nam nhân này a, bình thường lúc nào cũng bày ra bộ dáng nghiêm cần gò bó bản thân, lại còn có chút lãnh tính, không nghĩ tới trái tim của hắn lại nóng như thế, đến mức có thể làm người tổn thương, Ngã Á áp môi vào sát hơn.

“Từ huynh, Tiểu Phong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên trở thành như vậy?” Ngã Á ngẩng đầu lên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lăng Phong.

Nghe vậy, những người khác cũng nhìn về phía Từ Chính, Lăng Phong đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, cả người đầm máu lại như chiến thần, giết người như ma. Hình ảnh đầy huyết tính ấy, hiện giờ ngấm lại cũng khiến người lạnh toát.

“Ài...” Từ Chính thờ dãi một hồi, nói: “Đây là chuyện hơn mười năm trước, lúc ấy các người còn nhỏ nên không nhớ đó thôi. Chuyện phát sinh khi tứ sư đệ bảy tuổi, lúc ấy sư mẫu ngã bệnh, cần gấp một vị thuốc, ta mang theo tứ sư đệ đến hậu sơn tìm thuốc, không ngờ lại gặp một lão nhân già bị thương rất nặng, chúng ta cứu người nọ, dần dần trở nên thân quen, từ đó chúng ta hay chạy đến hậu sơn thăm lão nhân già, người nọ cảm kích chúng ta nên chỉ điểm võ công cho chúng ta, nhưng không ngờ một đêm nọ, tứ sư đệ đột nhiên bị quái lão nhân đó bắt đi.

Sư phụ mang người đuổi theo, vì ta tương đối quen thuộc địa hình nên mang sư phụ đến hậu sơn tìm người, đến nơi thì chỉ còn một gian nhà trống, người đã biến mất. Bất đắc dĩ, sư phụ mang theo các sư thúc theo dấu tích truy tung, chẳng ai ngờ lão nhân già hoạt kia cố ý để lại dấu hiệu giả dẫn mọi người lạc hướng, tìm hết cả đêm mới nhớ sau núi có một sơn động. Vào sơn động thì thấy hai người, một chết một bị thương, người chết chính là lão nhân quái dị kia, Tứ sư đệ thì bị thương nặng, sư phụ thăm dò mạch tượng của tứ sư đệ, biết hắn đột nhiên có thêm một giáp (60 năm) công lực. Nếu công lực này đặt trên một người trưởng thành thì chẳng khác gì bảo vật từ trên trời rơi xuống, là một hảo sự, nhưng tứ sư đệ lúc ấy chỉ mới bảy tuổi, một oa oa bảy tuổi làm sao chịu được nguồn nội lực mạnh mẽ như thế, nếu cố chấp giữ lại sẽ chỉ làm hại tứ sư đệ, để giúp tứ sư đệ giải trừ đau khổ do nội lực đó gây ra, sư phụ cùng các thúc thúc thương lượng, nhưng cũng chỉ nghĩ ra một kế tạm ứng phó, chính là hợp lực đem một giáp công lực ấy đẩy vào đan điền tứ sư đệ, tuy có thể bảo hộ tứ sư đệ nhưng cũng là chôn xuống một tai họa ngầm, ta nhớ lúc ấy sư phụ nói với tiểu sư đệ, hắn tuyệt không được kiêu ngạo, không nên có quá nhiều cảm xúc dao động, nếu không một giáp công lực kia cũng sẽ bị kích thích.

“...”

Hiểu rõ sự tình, mọi người đều trở nên trầm mặc. Ánh mắt Ngã Á tối sầm, xem ra là lỗi của hắn.

“Đại... đại phu đến đây!” Vân Kỳ công đại phu trên lưng xông vào, một đường chạy gấp nên giờ thờ hồng học.

Âu Dương Vũ kéo đại phu vào phòng, “Ngươi nghỉ ngơi một chút đi, đại phu, bên này, thỉnh.”

Đại phu có chút không kiên nhẫn, nhưng động tác bắt mạch lại không hề chậm chạp, “Không phải bảo các người chuẩn bị hậu sự rồi sao, như thế nào còn... Thật sự là kỳ diệu! Kỳ diệu! Kỳ diệu!” Đại phu liên tục thốt lên ba chữ “kỳ diệu”, dưới ánh mắt mong ngóng của mọi người, lại sờ soạng trên người Lăng Phong, kinh hi nói: “Các người đã làm như thế nào, tâm mạch người này đã mạnh hơn rồi, chỉ cần các người trong vòng bảy ngày tìm được giải dược, mạng người này nhất định giữ được.”

Nghe thế, mọi người nửa mừng nửa lo, vui mừng chính là mạng sống Lăng Phong còn có cơ hội, lo chính là muốn kiếm được giải dược nhất định phải trở thành địch nhân của bọn võ lâm chính tông cường đại kia, đừng trông mong hồ có thể tự lột da, nhưng lại không thể xác định độc này liệu có giải dược hay không. Hy sinh vô ích là không sáng suốt.

Tiền đại phu xong, mọi người cùng nhau thương nghị, Ngã Á nói: “Ngày trước chúng ta phân tán, ta cùng Tiểu Phong bị thương, sau lại được một ẩn sĩ cứu giúp, y thuật người này vô cùng cao siêu, không bằng đi tìm người này, hẳn nhất định sẽ có cách chữa. Tuy rằng đường xá xa xôi, nhưng có máu của ta bảo trợ, Tiểu Phong sẽ không có chuyện gì.”

So với việc đi Phong Diệp sơn trang bề rầy lão hồ thi đề nghị này khả thi hơn rất nhiều, mọi người phân công nhau hành động, thu thập hành lý, những vật dụng cần thiết cho hành trình, thuê xe ngựa, mọi việc hoàn thành lập tức lên đường.

Hơi thở cuối cùng của Lăng Phong nhờ máu của Ngã Á giữ lại, Ngã Á mỗi ngày đều trích không ít máu, cơ thể suy nhược, trừ lúc ụy máu của Lăng Phong, ăn cơm, đi nhà xí, những lúc khác đều ngủ vùi.

Ngã Á là kẻ lộ si (lạc đường), nếu không ngày đó hẳn cũng không nhờ lão bộc đưa mình đến tiểu cục nhờ họ đưa mình về nhà, nhưng lần này lại giống như gặp kỳ tích, đối với lộ tuyến tìm kiếm Vân Dương lại nhớ hết sức rõ ràng. Trên đường cơ hồ không đi lạc oan uổng lần nào.

Mọi người căn cứ vào lộ tuyến của Ngã Á, ngày đêm lên đường, cuối cùng đi tròn bốn mươi lăm ngày mới đến được chân núi Ngã Á đã nói. Nhìn Lăng Phong ẩn ẩn từ khí, Ngã Á vàng vọt khô gầy, mọi người không màng mỗi một công hai người lên núi, nhưng mặc kệ bọn hắn chuyển thế nào, đi thế nào, chỉ vòng quanh giữa sườn núi, thủy chung không thể lên tới đỉnh.

“Đây là núi non quái gì vậy? Tại sao không thể đi lên?” Vân Kỳ tức giận đá bay nhánh cây dưới chân mình.

Mấy người Từ Chính cũng nghi hoặc, mặt lộ rõ vẻ sốt ruột.

“Ngã Á, tỉnh... Tỉnh...”

“Ngô!” Ngã Á bị Âu Dương Vũ lay tỉnh, thần trí không rõ, mơ mơ màng màng.

“Chúng ta bị vây khốn rồi, làm sao lên được đỉnh núi đây?”

“... Không biết, chúng ta xuống núi... rồi cứ thế đi thẳng lên...” Nói xong lại ngất đi.

“Mặc kệ có đường hay không, đi thẳng về phía trước.” Âu Dương Vũ chỉ suy tính trong chớp lát, vừa nói xong lập tức dẫn đầu đi về phía trước.

“Tam sư huynh, cứ đi thẳng luôn không theo khuôn phép gì a?” Vân Kỳ truy vấn.

“Không biết.”

Từ Chính nhận lấy Lăng Phong từ trên lưng Lãnh Tinh, “Cứ xem ngựa chết là ngựa sống đi.”

Đoàn người cứ thế thẳng tiến, không cô phụ danh ngôn muôn đời của Lão Tán, “thế gian vốn không có đường đi, nhiều người đi mãi mà thành đường”, cứ gặp sông là lội, gặp cây thì treo. Đi khoảng nửa canh giờ, mọi người thấy thấp thoáng một gian nhà trúc, ánh mắt ai cũng sáng ngời. Cước bộ rào nhanh hơn, nhưng chuyện cổ quái lại xuất hiện, trúc gian kia rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng vô luận bọn hắn đi như thế nào, khoảng cách giữa bọn hắn và trúc gian kia dường như không hề thay đổi.

Mấy người nhìn nhau, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, đối với những chuyện thế nhân không hiểu được, vô hình chung luôn tồn tại tâm lý sợ hãi.

Mọi người sốt ruột, tính mạng Lăng Phong cùng Ngã Á giờ đã như chỉ mành treo chuông, không còn bao nhiêu thời gian để hao phí, Vân Kỳ nuốt nước bọt, áp chế sợ hãi trong lòng cao giọng rống lên: “Vân Dương! Vân Dương! Nếu ngươi không ra sẽ chết người đó! Vân Dương—”

Chim thú trong núi bay loạn!

Thấy Vân Kỳ cao giọng rống, Từ Chính, Âu Dương Vũ, ngay cả Lãnh Tinh vốn không thích nói chuyện cũng lên tiếng gọi, âm thanh bốn người không nhỏ, hơn nữa trong núi sâu vắng vẻ nên tiếng vọng lại càng lớn, quả thực chỉ có thể dùng “đỉnh tai nhức óc” để hình dung.

Cũng không biết hô bao lâu, đến khi tiếng cổ họng đau rát chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn thì một thanh y thiếu niên chậm rãi thông thả đi ra, nói cũng kỳ quái, bọn hắn đi nửa ngày mà không kéo ngắn được khoảng cách, nhưng thiếu niên kia chỉ vعاanf hai ba bước liền xuất hiện trước mặt mọi người.

“Các ngươi ở đây quỷ rống cái gì?” Thiếu niên ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Thỉnh tiên sinh cứu người.”

Khôn nhi vốn định nói tiên sinh đi vắng rồi, nhưng khi thấy người trên lưng Âu Dương Vũ và Từ Đang thì cả kinh, không nói hai lời liền mang người chạy về phía nhà trúc, vừa chạy vừa la: “Tiên sinh, cứu mạng a, tiên sinh!!”

Vân Dương ho khan đẩy cửa đi ra, thấy Khôn nhi vừa chạy vừa gào to, mày nhăn lại, thấy thế Khôn nhi vội vàng che miệng lại. Tiên sinh thích yên tĩnh, tối không chịu nổi náo nhiệt, Khôn nhi vừa vận chạm phải điều hần tối kỵ nhất.

Khôn nhi nắm hai tai mình, úy khuất: “Tiên sinh, lần sau Khôn nhi không dám nữa, ngươi muốn trách gì thì tối rồi nói có được không, ngươi mau đến xem Lăng ca ca cùng Ngã ca ca đi, bọn hần sắp không được rồi, tiên sinh...”

“Mang người vào, khụ khụ khụ...” Vân Dương hạ mắt, xua tay giục nhóm Từ Chính mang người trên lưng vào nhà.

Đem Lăng Phong và Ngã Á đặt nằm song song trên giường, Vân Dương bảo một người lưu lại, những kẻ khác đều lui ra ngoài, mọi người thương nghị, cuối cùng Từ Chính lưu lại.

Vân Dương nhìn mặt Lăng Phong ẩn hiện tử khí, hỏi: “Bao nhiêu ngày rồi?”

“Năm mươi ngày.”

“Tồn thương ở nơi nào?”

Từ Chính đỡ Lăng Phong dậy, cởi bỏ y sam của hần, chuyển nhẹ thân người cho Vân Dương quan sát miệng vết thương trúng độc trên lưng Lăng Phong. Tuy rằng vết thương có thượng được mỗi ngày, nhưng độc tính mãnh liệt khiến da thịt xung quanh miệng vết thương bị hoại tử, nhất định phải cắt xuống.

“Khôn nhi, Vân Lộ (một loại thần dược có thể khiến xương khô sinh thịt, ngàn vàng khó cầu), chậu than, đao, liệt tửu.”

Khôn nhi ngoài cửa dựng thẳng lỗ tai, vừa nghe Vân Dương phân phó, rầm rập chạy tới nhà trúc chuẩn bị mấy thứ Vân Dương tiên sinh cần, Âu Dương bọn hần lo lắng đi qua đi lại ngoài cửa.

Trong lúc Khôn nhi chuẩn bị mọi thứ, Vân Dương quan sát Ngã Á, chỉ nói: Khí huyết hao hụt nghiêm trọng, thân thể suy nhược nặng, cần điều dưỡng vài năm, mấy năm tới không thể chịu một nhọc, sống đến bảy mươi không phải việc khó.

Các thứ được đưa tới, Khôn nhi giúp Vân Dương khai phương thuốc cho Ngã Á.

Từ Chính đỡ Lăng Phong ngồi dậy, mình cũng ngồi phía trước, Vân Dương ở phía sau Lăng Phong. Đổ liệt tửu vào chậu than, ngọn lửa bùng lên, trong không khí tràn ngập mùi rượu cổ quái, hơi tiêu dao trên ngọn lửa, mắt không nháy một cái đã đem dao đâm vào miệng vết thương của Lăng Phong, máu đen theo lưỡi đao chậm rãi chảy ra, bên giúp Lăng Phong xử lý miệng vết thương bên nói: “Thứ độc Lăng Phong trúng liệt tính quá mạnh, cần phải trị tận gốc... Ngươi không giống loại dễ bị kích động nên ta mới lưu ngươi lại.”

Nghe Vân Dương nói mình vô năng thì Từ Chính giật mình, không ngờ cảm xúc dao động rất nhỏ ấy bị Vân Dương nhìn thấu, hít sâu một hơi, “Thực xin lỗi, tại hạ lỗ mãng rồi.”

Vân Dương ho một chút, thân nhiên đáp: “Không ngại, mặc dù ta không thể giúp hần triệt hết toàn bộ độc tố trong cơ thể, nhưng có người có thể. Ngươi từng nghe qua Dược Tiên sơn chưa?”

“Từng nghe qua, nhưng đó không phải chỉ là truyền thuyết sao?”

“Mấy truyền thuyết vớ vẩn không hần chỉ là tin đồn vô căn cứ, cũng phải dựa vào sự thật, Dược Tiên sơn quả thật có tồn tại, chỉ là truyền thuyết bảo nơi đó có thần tiên cư ngụ, ở đó không có thần tiên gì hết mà là sư huynh của ta. Tốt lắm, khụ khụ khụ...” Hơ dao cắm vào chậu than, ngọn lửa bốc cao, Vân Dương nặng nề ho lớn.

“Tiên sinh, ngươi...”

“Bệnh cũ, không đáng ngại. Mấy ngày nay ta sẽ giúp hần áp chế độc tố, các ngươi tranh thủ nghỉ ngơi đi, lên Dược Tiên sơn không dễ dàng đâu.”

“Đa tạ tiên sinh.”

Vân Dương khoát tay đi vào nội thất.

Khôn nhi bưng thuốc đã được giao trở về, nói với ba người đang lo lắng bồn chồn trước cửa: “Ta đã giúp các ngươi chuẩn bị phòng, trong phòng có thuốc nhuận hầu, các ngươi đi nghỉ ngơi trước, có sư phụ ở đó Lăng đại ca sẽ không có việc gì đâu.”

Được Khôn nhi bảo đảm, trong lòng cũng thả lỏng phần nào, nhưng không tận mắt thấy thì mọi người không cách nào hoàn toàn yên tâm, tạ ơn hảo ý của Khôn nhi nhưng không chịu rời đi. Khôn nhi nhún nhún vai, đẩy cửa tiến vào, vừa vận chỉ thấy Vân Dương rửa sạch miệng vết thương cho Lăng

Phong.

Mở cửa cho mấy vị chờ ngoài cửa tiến vào, bọn hấn mặc dù vội vã, nhưng không làm rối loạn, ào ào nhìn về phía Từ Chính. Thấy Từ Chính gật gật đầu mới yên tâm thở dài một hơi, kẻ vai sát cánh ly khai, ngày đêm gấp rút lên đường chạy hơn năm mươi ngày, cũng lo lắng bất an hơn năm mươi ngày, có khi hai ba ngày không chợp mắt, thật không lời nào nói lên cảm xúc của họ lúc này.

Uy thuốc cho Ngã Á và Lăng Phong, thấy sắc mặt hai người chuyển biến tốt hơn, Từ Chính cảm tạ Khôn nhi, rời đi. (Thuốc của Ngã Á là do Vân Dương đặc biệt phối chế, uống vào sẽ không bị đau bụng.)

Nhờ được vật điều trị, sắc mặt Ngã Á dần trở nên hồng nhuận, sắc tím đen trên mặt Lăng Phong cũng biến mất không dấu vết, chỉ còn ửng vàng như sáp nến, vì dư độc chưa hoàn toàn tiêu trừ nên vẫn chưa tỉnh lại, mọi người cảm kích ơn cứu mạng, thu nhận và giúp đỡ của Vân Dương. Ở Vân Lĩnh nghỉ ngơi điều dưỡng hơn mười ngày, mọi người lại khởi hành.

Lúc sắp lên đường, Vân Dương cho Ngã Á một phương thuốc, “Thân thể ngươi đặc thù, phương thuốc này là đặc biệt để ngươi điều dưỡng thân thể.”

“Đa tạ, đại ân của tiên sinh ngàn lời không cảm tạ hết, xin nhận một lạy của tại hạ.” Ngã Á xoay người hành đại lễ, Vân Dương nghiêng người né tránh.

“Chỗ của ta không thịnh hành thứ này, Khôn nhi.” Vân Dương nhìn Khôn nhi một cái, trở về phòng.

Khôn nhi tiến lên, thề lưỡi, “Tiên sinh tính khí lạnh lùng, mọi người đừng để ý, Từ đại ca, đây là giải độc, đây là dược bồi dưỡng cơ thể, mỗi người mang theo một ít, đa số các loại độc đều có thể giả, cho các ngươi biết điều này nga, thuốc đó đều là tiên sinh mấy ngày nay đặc biệt làm cho các ngươi ấy.”

“Đa tạ.” Mọi người đồng thanh.

Khôn nhi khoát tay, “Các ngươi nhanh đi Dược Tiên sơn, chờ Lăng đại ca tốt lên thì các người trở về tìm ta chơi, đây là...” Hắn lấy từ ngực áo một khối ngọc bội xanh biếc tặng cho mấy người, tiếp tục nói: “Cầm nó tự nhiên sẽ có thể lên được núi, nhớ kỹ nga, ngàn vạn lần không thể cho người khác.”

“Ta xin ghi nhớ.”

Mấy người cáo biệt Khôn nhi, bái biệt người trong gian nhà trúc đã khép chặt cửa, đi xuống núi.

Vân Dương từ trúc ốc bước ra, liếc mắt nhìn Khôn nhi, “Ngọc bội của ngươi đâu?”

“Cho Lăng đại ca bọn hấn rồi.” Khôn nhi thề lưỡi.

“Nếu ngươi lạc đường trong núi, đừng nghĩ ta sẽ đi tìm.”

“Tiên sinh, không có ta chẳng phải ngươi sẽ rất cô đơn sao?” Không có ngọc bội, Khôn nhi sẽ không tìm thấy đường trở về.

“Ồn ào.”

“Tiên sinh!” Thấy Vân Dương càng đi càng xa, Khôn nhi kêu oa oa đuổi theo.

Lên Vân Lĩnh dùng hết ba ngày, xuống núi chỉ mất nửa canh giờ. Trên đường đi thấy rất nhiều thứ cổ quái kì diệu không thể dùng lẽ thường mà giải thích, nhưng họ đã không còn kinh sợ khi thấy chuyện quái dị nữa.

Trên bản đồ giá một vạn lượng, Dược Tiên sơn ở phía đông nam, Lam Minh nằm phía đông bắc, hướng đến Dược Tiên sơn đồng nghĩa với cách Lam Minh càng xa. Trước mắt chừa khỏi cho Lăng Phong là mục tiêu chủ yếu của đoàn người, tìm Lam Minh là chuyện thứ hai.

Càng đi về phía đông nam, khí hậu càng nóng bức, đứng trên mặt đất mà có cảm giác như lập tức sẽ bị nướng chín, Vân Kỳ đập một cái trứng gà rải lên mặt đất, chỉ một nén nhang, trứng đã chín tới.

Vân Kỳ chỉ miếng trứng trên đất, nói tinh bơ: “Chín rồi.”

Cả bọn cho hấn mấy cái xem thường.

“Nếu không tìm thấy chỗ râm mát, chúng ta sẽ biến thành trứng gà chín tới.” Âu Dương híp mắt, vừa lau mồ hôi vừa phe phẩy quạt, hình tượng hấn hiện tại làm sao còn có thể gọi là “phiên phiên giai công tử phong lưu phóng khoáng”, cả y tụ phiêu nhiên cũng được cắt ra để lộ cánh tay trần, đương nhiên mang đậm chất đại hấn đoàn chính.

Khi đến vùng núi Hòa Vân, thấy y phục mọi người đều ngắn, y tụ không có, người nào cũng vén tay áo lên tận vai, nữ tử thì thân nhiên lộ nửa ngực trần, điều này làm mọi người không thể thích ứng, nhưng đi lại tại địa giới này một ngày đường, bọn hấn cũng gia nhập vào hàng ngũ những người xiêm y bất chính. Ở địa phương này, ai ăn mặc chỉnh tề thì người đó là gốc tử. Ngã Á là người duy nhất ngoại lệ, nói sao cũng không chịu tháo y tụ xuống, trên người còn khoác ti sam mỏng, không thể nghĩ ngờ hấn chính là gốc tử trong mắt mọi người.

Ngã Á cùng Lăng Phong ngồi trong xe ngựa, vì trời nóng hừng hực, trong xe ngựa y như lò lửa, tháo rèm che bốn phía cùng vách phía sau, bốn bên thông gió, cũng coi như hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trong cơ thể Lăng Phong vẫn tồn tại độc chất, nhưng đã được Văn Dương tiên sinh thanh trừ không ít, tuy rằng người vẫn luôn hôn hôn trầm trầm, trên đường đi cũng thanh tỉnh vài lần.

“Nước...” Đôi môi Lăng Phong khẽ mấp máy, Ngã Á cúi xuống gần để nghe cho rõ rồi mở túi da dê, ngâm một ngụm nước, uy Lăng Phong uống.

Trên đường đi, mọi thứ ăn uống của Lăng Phong đều được Ngã Á uy như thế, mọi người cũng không còn kinh ngạc như trước nữa. Một ngụm nước vừa rồi chỉ đủ làm ướt đi bờ môi khô nứt, vẫn không đủ giải khát, Ngã Á định uy thêm một ngụm nước, bất chợt Lăng Phong cắn môi của hắn, làm thế nào cũng không buông, nếu không phải biết Lăng Phong hôn mê, Ngã Á sẽ cho rằng hắn cố ý, bởi đầu lưỡi bá đạo hữu lực, mang theo hỏa nhiệt liếm qua răng Ngã Á, linh hoạt luồn vào sâu hơn trong khoang miệng, cuốn quýt lấy lưỡi của hắn, hấp thụ hết những giọt nước còn sót lại, Ngã Á giương mắt nhìn bọn Tử Chính ngoài xe ngựa vài lần, thấy bọn họ không phát hiện chuyện đang phát sinh, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, tuy rằng hắn thích Lăng Phong, nhưng thân thiết cùng Lăng Phong trước mặt nhiều người như vậy, hắn không làm được, có thể đem người thẹn chết mất.

Thật vất vả mới có thể tách ra khỏi Lăng Phong, Ngã Á bùng môi thở dốc. Lại ý tứ liếc qua những người kia vài lần, thấy mọi người vẫn không chớp mắt tiến về phía trước, thoáng yên lòng, chậm rãi hít thở điều hòa nhịp tim.

Ngâm một ngụm nước, lại cúi đầu.

....

Buổi tối, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Ban ngày mặt đất bị mặt trời nướng suốt một ngày, đêm về mặt đất vẫn nóng bỏng như cũ, trực tiếp nằm trên mặt đất một thời gian cơ thể nóng hầm hập ướt đầm mồ hôi như bị nhấn nước, nghỉ qua đêm vài lần, mọi người cũng rút được kinh nghiệm, không còn chập vật như mấy lần đầu nữa. Trên mặt đất trải một lớp cỏ khô thật dày, tuy thế này sẽ không làm da bị nướng chín, nhưng địa khí bốc hơi lên lớp cỏ, thập phần oi bức, trên người ai nấy đều nổi đầy mẩn đỏ.

“Ngựa chết được, tam sư huynh, giúp ta gỡ gỡ~” Lưng Văn Kỳ ngựa ngáy vô cùng, cọ xát qua lại trên lớp cỏ, nhưng dù thế nào cũng không gỡ được đến chỗ ngựa, một chút tác dụng đều không có, lẫn đến bên người Âu Dương, để hắn gỡ gỡ giúp mình.

Trên lưng Văn Kỳ nổi đầy mẩn đỏ, không thể trào (cào, gãi), chỉ cần một nhát là làm nát vụn cái lưng này, Âu Dương Vũ để hắn nằm úp sấp, quạt gió lên lưng hắn, “Nhịn một chút, còn hai ngày nữa chúng ta có thể rời khỏi Hỏa Vân sơn.”

“Khó chịu lắm.” Văn Kỳ nâng tay lên, muốn tự mình gãi.

Thấy Văn Kỳ không nghe lời, Âu Dương trực tiếp điểm huyệt đạo của hắn, Văn Kỳ trợn mắt nhìn.

“Ta là vì muốn tốt cho ngươi.”

“Tốt cái gì... Ngô! Ngô ngô ngô....”

Không muốn nghe Văn Kỳ cảm râm, điểm luôn á huyệt của hắn.

Hừng sáng hôm sau, mọi người lục đục lên đường. Khí hậu buổi sáng sớm không oi nồng đến chết người như buổi trưa, mọi người tăng tốc chạy đi, tranh thủ thời gian để mau chóng rời khỏi nội giới Hỏa Vân sơn.

Con đường phía trước khá bằng phẳng, khí hậu mát mẻ, mọi người tăng tốc nhanh hơn, chiều ngày hôm sau rốt cục đã thoát khỏi “luyện ngục nhân gian”.

Theo bản đồ, lộ trình kế tiếp chủ yếu là đường núi hiểm trở, xe ngựa đi trên đường này vô cùng khó khăn. Đặt xe ngựa dưới chân núi, Tử Chính công Lăng Phong trên lưng, những người khác theo sát phía sau, Ngã Á không có võ công, thể lực cũng không bằng mọi người, để không cản trở, hắn tận lực cản rằng kiên trì, chỉ khi thật sự không cố gắng được nữa mới nói nghỉ ngơi. Mọi người cũng hiểu tình trạng thân thể của hắn, ở những đoạn sơn đạo gập ghềnh thì luân phiên công hắn.

Bỏ lên mười ngày, rốt cục đã đến được dưới chân núi Dược Tiên.

Dược Tiên sơn cao vút chạm mây, lưng chừng núi sương mù bao phủ, mây trắng lượn lờ, không cô phụ cái tên tiên sơn. Mọi người kinh thán sơn phong tuấn vĩ (ngọn núi trắng lệ xinh đẹp), nhưng cũng xuất hiện vấn đề, cả tòa Dược Tiên sơn thẳng tắp sừng sững kiêu ngạo đứng giữa đất trời, không có lấy một sườn dốc thoải thoải.

“Thiên a, núi này cao thật cao, nhìn không thấy đỉnh luôn. Nhưng mà... chúng ta làm sao đi lên được đây?” Vân Kỳ sợ hãi than, cú này khó khăn rồi đây.

Những người khác đều có cùng một dạng nghi hoặc.

Mọi người đặt Lăng Phong xuống, đi lòng vòng quanh chân núi, thạch bích bóng loáng như lau, căn bản không có điểm để mượn sức leo lên, muốn lên được đỉnh Dược Tiên sơn quả thực là kẻ ngốc nói mê.

Âu Dương Vũ hỏi: “Đại sư huynh, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Từ Chính nghĩ nghĩ một chốc mới trả lời: “Ngũ sư đệ, khinh công người tốt nhất, người thử xem có thể bay lên không, chú ý an toàn.”

“Hào.” Lãnh Tĩnh khẽ gật đầu, đưa tay ra trước mặt Âu Dương Vũ, “Vân Tiêu.”

Vân Tiêu là một thanh chủy thủ, chém sắt như chém bùn, một thượng cổ thần binh vô cùng lợi hại.

“Xong việc nhớ trả lại ta.” Âu Dương Vũ lòng không cam tình không nguyện đưa Vân Tiêu cho Lãnh Tĩnh, Lãnh Tĩnh là kẻ cuồng binh khí, đã muốn Vân Tiêu từ lâu rồi.

Lãnh Tĩnh nắm chặt chủy thủ, mượn lực dưới chân phi thân lên, mỗi khi mất lực liền cắm Vân Tiêu vào thạch bích, nhờ đó tăng lực đạo tiếp tục bay lên, dần dần, thân ảnh Lãnh Tĩnh biến mất trước mắt mọi người.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, tập trung tinh thần, chuẩn bị tư thế, nếu Lãnh Tĩnh sảy chân rơi xuống thì lập tức lao tới đỡ lấy trong thời gian nhanh nhất.

Ước chừng nửa canh giờ, Lãnh Tĩnh xuất hiện trước mắt mọi người, ở phía trên chừng trăm thước, thân thể lung lay, trực tiếp nhảy xuống.

Từ Chính vội hỏi: “Thế nào? Thấy đỉnh núi không? Có gặp Dược Tiên không?”

Sắc mặt Lãnh Tĩnh đỏ lên, hơi thở tán loạn, “Hò... không có, núi này cứ như không có đỉnh, rất... rất cao.”

Đây không phải là tin tốt lành.

Âu Dương xòe tay ra trước mặt Lãnh Tĩnh muốn lấy lại chủy thủ, Lãnh Tĩnh quăng cho hắn một cái nhìn coi thường, đi đến gốc đại thụ ngồi xuống nghỉ ngơi cạnh Lăng Phong. Âu Dương kéo khóe miệng, Lãnh Tĩnh muốn thử dùng Vân Tiêu đã lâu, hiện giờ rốt cục cũng đã để cho hắn được toại nguyện rồi.

Lên núi khó khăn như thế, mọi người tinh tâm thương lượng một phen. Lúc sau lại thử qua mấy phương pháp, nhưng Dược Tiên sơn quả thật rất cao, hơn nữa vách núi nhẵn bóng trơn tuột, các loại phương pháp đó đều kết thúc trong thất bại.

Bọn hắn có rất nhiều thời gian, có thể đợi, nhưng Lăng Phong không thể đợi được, độc tố trong cơ thể hắn đã ăn vào lục phủ ngũ tạng, nếu không thanh trừ hoàn toàn, thân thể sẽ suy sụp, bao nhiêu sinh mệnh cũng hao mòn hết.

Ngã Á đột nhiên đứng lên, dưới chân núi thẳng tắp mà quỳ xuống, những người khác thấy thế vội tiến lên kéo hắn dậy, nhưng thái độ Ngã Á cương nghị, hắn cảm thấy chỉ có thành ý mới có thể cầu được người trên kia xuống đây.

Đầy đám Từ Chính ra, cất giọng hô to: “Dược tiên!! Chúng ta được Vân Dương tiên sinh chỉ dẫn đến đây cầu dược, mong tiên sinh hạ sơn nhìn một chút, Dược Tiên, nếu người nghe thấy, thỉnh người xuống núi nhìn một chút, chúng ta là được Vân Dương tiên sinh chỉ dẫn đến đây cầu dược, mong tiên sinh nể tình Vân Dương tiên sinh, xuống núi nhìn qua một chút — Dược Tiên!!!”

“Dược Tiên, thỉnh người hạ sơn, chúng ta được Vân Dương tiên sinh chỉ dẫn đến đây cầu dược...”

“Dược Tiên, nếu người không xuống, ta sẽ quỳ mãi nơi này không đứng dậy...”

“Dược Tiên — van cầu người, xin hãy hạ sơn nhìn một chút!”

Ngã Á lớn tiếng gọi, thanh âm truyền tới chín tầng mây, không bao lâu thanh âm đã khàn đục. Thấy hắn vì Lăng Phong mà làm được đến thế này, đám người Từ Chính cũng quỳ xuống cùng nhau van gọi.

Mặt trời lặn rồi lại mọc, không biết đã qua bao nhiêu ngày, cổ họng ai cũng sưng đỏ, không thể phát ra âm thanh được nữa, dù là thế, Ngã Á vẫn không bỏ cuộc, bất động như núi quỳ tại nơi đó, môi khai khai hợp hợp, thấp giọng lầm bầm: “Dược Tiên, thỉnh người hạ sơn, chúng ta được Vân Dương tiên sinh chỉ dẫn đến đây cầu dược... Nếu Lăng Phong chết, ta sẽ bắt người chôn cùng...”

....

Dược Tiên bế quan bảy bảy bốn mươi chín ngày, hôm nay vừa xuất quan, người nô bộc cầm liễn vọt tới trước mặt hắn, lo lắng khoa tay múa chân.

“Có chuyện như thế?” Dược Tiên chọn mi.

“A a a a...” Ách bộp vội vàng gạt đầu, tiếp tục khoa tay múa chân.

“Không cần gấp, ta sẽ xuống dưới xem xem, ngươi đi nấu nước, chốc nữa ta cần tắm rửa.”

“A.” Ách bộp gạt đầu lui ra.

Dược Tiên mang theo dược xuống núi, thính lực hắn cực tinh tường, thanh âm của Ngã Á khàn khàn, nhưng lời nói rơi vào tai hắn không sót một chữ, nghe thấy câu uy hiếp cuối cùng kia, chỉ cảm thấy thú vị liền bật cười.

“Ài!”

Nghe thấy tiếng cười, mọi người mới giật mình phát hiện chân núi lại có thêm một người, bọn hắn lại không hề phát hiện ra. Đám người Từ Chính lập tức đề phòng quay quanh Ngã Á.

Âu Dương Vũ lớn tiếng hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Dược Tiên nhẹ nhàng huy y tụ, vạt áo tung bay, tùy ý mà tiêu sái, “Các ngươi không phải đang tìm ta sao?”

Mọi người nhìn nhau, Vân Kỳ nheo mắt: “Ngươi là Dược Tiên?” Dược Tiên sao lại có thể trẻ như vậy.

“Không thể giả được.” Dược Tiên cười hờ hững.

Dược Tiên một tay nhắc một người, đem Ngã Á cùng Lăng Phong lên Dược Tiên sơn.

Nhìn Dược Tiên, Ngã Á và Lăng Phong đột nhiên biến mất, Vân Kỳ ngẩng đầu hét to: “Ngươi đem tứ sư ca đi đâu? Núi cao như vậy, chúng ta làm sao bây giờ?? Uy!!”

Từ Chính gọi: “Tiên sinh!”

Dược Tiên cao giọng đáp lại: “Bọn ngươi đến Mai thành phụ cận đợi.”

Lưu lại một câu này, mọi bóng dáng đã biến mất vô tung vô ảnh, Từ Chính biết ngốc ngốc ở nơi này cũng không phải cách, chỉ có thể theo lời Dược Tiên, xuống núi đến Mai thành chờ.

Hoa mắt ngất đi, Ngã Á phát hiện mình đang ở trên đỉnh Dược Tiên sơn, chung quanh mây mờ lượn lờ, hoa hồng liễu lục như tiên cảnh chốn nhân gian, hắn hiện đang đứng bên vách núi, nhìn về phía sau, chỉ thấy mây trắng tầng tầng, qua khe hở giữa các lớp mây nhìn xuống vực sâu không đáy. Đại não mơ hồ, huyết thái dương đập thình thịch, lại chóng mặt, trước mắt lóa lóa rồi tối sầm, vội ngồi bịch xuống.

“Ngươi muốn tìm cái chết sao?” Thấy Ngã Á bên cạnh lão đảo sắp ngã xuống, Dược Tiên vội vàng kéo người lại.

“...Chân nhuyễn.” Sắc mặt Ngã Á tái xanh.

“Ngươi quả nhiên thành thật.”

Ngã Á thản nhiên nói: “Mẫu thân ta giáo dục rất tốt. Tiên sinh, Tiểu Phong đâu?”

“Đã được Ách bộp dẫn đi.”

Ngã Á chấp tay: “Đa tạ tiên sinh.”

“Chỗ này của ta không nuôi người nhàn rỗi vô dụng.”

“Ta sẽ chế cùi nấu nước, may áo nấu cơm.”

“Chỉ phí ăn mặc thuốc thang của người bệnh hết thảy đều do ngươi phụ trách.”

“Hảo.”

Cứ như vậy, Ngã Á cùng Lăng Phong ngụ lại Dược Tiên sơn.

Lên Dược Tiên sơn năm ngày, ta tỉnh lại, vì dư độc tồn lại trong người đã lâu, thân thể suy nhược, xuống giường cũng là việc khó khăn.

“Tỉnh rồi à?” Ngã Á bưng thuốc đi tới.

“Ân. Giờ nào rồi?” Thân thể hơi lười, không muốn động đậy chút nào.

“Giờ thì canh ba. Uống hết thuốc này đi.”

Nhìn đôi tay Nga Á đầy vết thương, trong lòng ta tê dại chua xót, ta kỳ thật không đáng để hắn làm như thế, lau đi vết bụi trên mặt hắn, “Trở thành tiểu hoa miều rồi.”

“Xấu xí sao?” Ngã Á vui đùa nói.

Ta mỉm cười, “Không có, phiếu lượng hơn nhiều.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Hắn mắng ta một câu, nhưng từ ý cười trên khóe miệng có thể thấy được hắn rất cao hứng.

Nhìn thấy hắn mặt mày rạng rỡ làm hiện lên lúm đồng tiền xinh đẹp, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ xúc động, đưa tay dè thấp đầu hắn, phủ môi lên.

“Tiểu... đồ thuốc...”

“Vậy ngươi không nên cử động.” Ta liếm liếm môi, nhìn thấy gò má hắn chậm rãi ửng hồng, trong mắt ta tràn đầy ý cười.

“Ngươi... ngô!” Bị ta nhìn đến xấu hổ, hắn há mồm muốn nói, chỉ chờ có thể, lưỡi ta hoạt nhập vào khoang miệng hắn, hương sen đậm đậm tràn ngập, hảo ngọt! Cuốn đầu lưỡi hắn vào dùng sức hấp thụ, ta chưa bao giờ biết hóa ra tâm tình của mình lại có thể nhiều loạn đến thế, dục niệm kêu gào trên từng tế bào, thật tưởng niệm... vì vậy càng muốn đòi hỏi nhiều hơn... Ta biết mắt ta hiện tại đích thị đang bị dục vọng bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

“Xin lỗi đã quấy rầy, các người có thể tiếp tục.” Dược Tiên tiến vào, vừa vận chứng kiến một màn này, sâu kín nói một câu, nói xong, không những chẳng rời đi mà ngược lại ngồi một bên ung dung quan sát tiếp, trong mắt là hứng thú dạt dào.

“Ngươi không sợ bị đau mắt sao?” Ta kéo Ngã Á vào ngực, hướng mắt về phía kẻ bắt nhả nào đó.

“Không sợ, các người tiếp tục đi.”

Dẫn xuống dục vọng, trắng mắt liếc Vân Dược một cái, nói với người trong lòng: “Thuốc của ta đâu, nếu không uống thì sẽ lạnh mắt.”

Ngã Á xấu hổ chui ra khỏi ngực ta, cúi đầu đem thuốc đến, bộ dạng phong tình này của hắn ta chỉ muốn một mình độc chiếm, không nghĩ tới Vân Dược cũng có cơ hội này, ta trầm mặt xuống cho người nào đó một cái mặt trắng.

Vân Dược giải độc cho ta, quả thật là ân nhân cứu mạng ta, vốn nên tôn kính hắn mới đúng, nhưng từ khi chứng kiến tính cách xấu xa của hắn, ta thật không thể kính trọng hắn như Vân Dương được. Bởi vậy bình thường đối với hắn cũng không biết lớn nhỏ, nhưng hắn chẳng những không trách cứ mà còn cao hứng vô cùng, ta đoán hắn dường như có khuynh hướng thích ngược thì phải.

“Quý hẹp hòi.” Vân Dược bĩu môi.

Ta không thèm để ý đến hắn, uống thuốc xong thì tán gẫu cùng Ngã Á một hồi thì đi ngủ, thân thể này vẫn còn hư nhược quá.

...

“Uy, hết củi rồi.” Vân Dược gác chân nhịp nhịp, nói với Ngã Á.

Ngã Á thu thập chén thuốc, thản nhiên nhìn Vân Dược một cái rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng Ngã Á rời đi, lại nhìn nhìn Lăng Phong đang ngủ yên lành ngọt ngào, Vân Dược sờ sờ cái cằm trơn bóng, hắn cảm thấy hắn hoàn toàn bị coi thường, đây cũng không phải là chuyện tốt.

“Ách phó.”

Ách phó chạy tới, “A a...”

Nhìn Ách phó khoa tay múa chân “a a” suốt nửa ngày, Vân Dục phát giác tìm hấn tới tâm sự là lựa chọn rất không sáng suốt, liền khoát tay để Ách phó rồi đi.

Ban ngày ngủ nhiều, tới đến thập phần có tinh thần, ủng Ngã Á trong lòng, thỉnh thoảng vì hấn dịch dịch chán. Cúi đầu nhìn ngắm dung mạo xinh đẹp kia, không khỏi lâm vào trầm tư, sau khi được Vân Dương tiên sinh cứu chữa, tuy rằng ta vẫn hôn mê nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh, có thể cảm giác được mọi thứ đang diễn ra xung quanh, ta biết vì cứu ta, Ngã Á đã trích không ít máu của mình khiến cơ thể suy nhược, trên đường cầu y lại càng lao tâm khổ tứ nhưng chưa từng mở miệng than thở một câu nào. Vì thỉnh Dục Tiên hạ sơn, kẻ ngao khí như hấn không ngại vì ta mà quý xuống, cầu xin đến cô hòng sung đồ đến không thể phát ra âm thanh, còn có những ngày ngủ tại Dục Tiên sơn, giúp Vân Dục từ chế củi đến nấu nước, may áo nấu ăn, lại cực nhọc ngày đêm không thể yên ổn nghỉ ngơi để chiều cô ta, chiếc cảm xinh xắn cũng trở nên nhợt nhạt, ta biết hết thấy những gì hấn đã làm vì ta, khiến ta cảm động lại đau lòng. Một người đối với một người khác cảm động cùng thương tiếc, không thể chỉ dùng ưu thích thông thường để giải thích.

“Đời này ta sẽ không phụ ngươi.” Ta cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi Ngã Á, hạ lời thề.

Kỳ thật ta cần một lý do để hạ quyết tâm, ta không phải người dễ dàng động tâm, nhưng nếu thật sự động tâm, thượng cùng Bích Lạc hạ hoàng tuyền, chỉ cần một người duy nhất.

Có lẽ, đêm đó khi ta nghĩ giúp đại sư huynh và Lưu cô nương kết thành giai ngẫu, ta cũng đã không thể bỏ hấn xuống được nữa.

Vậy ngày mai cho hấn một kinh hi đi.

—

Ngã Á ngửi khí thân nhiên: “Ngươi nói thật?”

Sau khi thổ lộ tình cảm, thấy Ngã Á dường như không có tí gì vui mừng, ta hơi nghi hoặc.

“Án.”

“Hừ... Ta biết ngươi sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta.” Hấn có điểm đắc ý.

Bộ dáng hào kiêu ngạo, nhưng không mất ta dù thế nào cũng thất rất đáng yêu, quả nhiên thuận theo triệt để lời người truyền tụng, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, ta cười nhẹ, cắn lên chóp mũi hấn một cái, “Vậy là ngươi muốn bắt ta sao?”

“Dĩ nhiên... Ngươi thật sự quyết định cả đời này sẽ cùng một chỗ với ta?” Song nhãn không thể che giấu đi niềm vui sướng.

“Án.”

“Cha mẹ ngươi thì sao?”

“Ta sẽ giải quyết, chuyện này không thành vấn đề. Còn cha mẹ ngươi, sẽ đồng ý ngươi cùng một nam nhân cùng một chỗ à?” Ta có chút bận tâm.

Ngã Á nhướn khóe mắt, nhìn ta một cái: “Nói cho ngươi biết một bí mật.”

Ta làm ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

“Lần này ta ra ngoài vốn là đi tìm tình nhân.”

Nga? Xem ra ta cực kì may mắn khi bị hấn chọn trúng, ta nên cảm tạ lão thiên gia đã an bày duyên phận này không? Ta nhếch khóe miệng, trêu chọc: “Kết quả ngươi không thấy đường về nhà.”

Hấn trầm mặt, “Ta chỉ là không cẩn thận mà thôi.”

“Đúng thế, ngươi không cẩn thận nên đã quên đường về nhà.”

Ngã Á: ==

“Ha ha...” Ta ôm hấn cười phá lên.

Ngã Á quăng cho ta một cái bạch nhãn.

Hai người chúng ta ngọt ngào khăng khít, tình ý chính nùng, đang hưởng thụ bầu không khí tốt đẹp thì ngọn nến Vân Dục lại xuất hiện. Hứng thú dạt dào nhìn chăm chăm đôi ta, cho dù da mặt dày thế nào đi chăng nữa cũng chịu không nổi hấn cứ trực tiếp ngắm loạn kiểu như thế.

“Hôn a, như thế nào lại không hôn.”

Ta đỡ Ngã Á, nâng trán, bắt lực nói: “Ngươi có chuyện gì?”

“Mấy hôm nay thời tiết tốt, ta định nhờ Ngã Á giúp ta đem y thư ra phơi nắng.”

Y thư? Trong lòng ta xẹt qua ý tưởng. Ngã Á không có võ công, xuất môn ra ngoài khó tránh gặp phải hiểm nguy, ta cũng không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, hắn cần phải có năng lực tự bảo vệ bản thân. Hắn hiện giờ đã trưởng thành, nếu muốn học võ công đến mức kha khá là không có khả năng, nhưng học y thì không giống như vậy, tuổi nào cũng có thể học, hơn nữa y độc vốn cùng một chi, y giả chẳng ai không biết dụng độc, độc có thể giết người vô hình, tự bảo vệ mình là không thành vấn đề.

Ta nói: “Mấy y thư đó có thể xem không?”

“Giúp ta phơi sách, dĩ nhiên có thể tùy ý mà xem.”

“Hảo, chúng ta sơ tẩy một chút sẽ qua đó.”

—

Tuy rằng tính cách Vân Dục rất xấu xa, nhưng không thể phủ định y thuật của hắn rất cao, được hắn điều dưỡng, nửa tháng đã có thể xuống giường, chỉ qua một tháng, công lực đã khôi phục được năm thành.

Dục Tiên son cao vút chạm mây, vách núi bóng loáng như lau, ngay cả cao thủ muốn bay lên cũng là chuyện không tưởng, trừ phi người kia đã luyện “Yên tử phi” hoặc “Đạp lăng hành” – hai bộ khinh công đã thất truyền từ lâu, đến mức lô hỏa thuần thanh (thành thực, đạt đến đỉnh cao), mới có thể lên được, cho nên nơi này thực sự rất an toàn.

Ta quyết định ở lại đây thêm vài ngày, đợi võ công hoàn toàn khôi phục, Ngã Á học y có chút thành tựu thì sẽ hạ sơn, ta viết một phong thư, nhờ Vân Dục mang xuống cho sư huynh bọn hắn báo bình an.

Vân Dục trở về cũng mang theo thư tín của sư huynh bọn hắn, trong thư nói bọn hắn tất cả đều bình an, chớ nhớ nhưng, cũng bảo chúng ta chiếu cố tốt thân thể của chính mình.

Tuy Vân Dục người này không câu nệ tiểu tiết, nhưng trong phương diện thu đồ đệ lại thập phần nghiêm khắc, cũng không muốn nhận Ngã Á làm đồ đệ. Chúng ta cũng không tiện cưỡng cầu, chỉ mượn y thư của hắn mà nghiên cứu. Không ngờ Ngã Á lại có bản lĩnh đọc qua là không quên, y thư xem qua một lần là có thể nhớ rõ ràng, những điểm hắn không thông tự nhiên đã có sẵn lão sư ở cạnh, vừa mới bắt đầu, Vân Dục chỉ lo luyện thuốc của mình, trả lời qua loa cho có lệ, nhưng có mấy lần Ngã Á đưa ra nghi vấn, khiến Vân Dục suy nghĩ khá lâu, tiếp xúc một thời gian, Vân Dục phát hiện Ngã Á có tiềm năng học một hiểu mười, sau đó Vân Dục mới nghiêm túc giảng dạy cho Ngã Á, mặc dù không chính thức bá sư, nhưng Ngã Á cũng đã xem như là đồ đệ của Vân Dục.

Ngã Á gần đây có vẻ say mê luyện đan, mỗi ngày đều cùng Vân Dục ở được lư lần qua lần lại, mà ta lại trở thành chuột bạch mỗi ngày giúp hắn thí nghiệm tân dược. Thuốc vốn có ba phần độc, may là Vân Dục cứ vài ngày lại giúp ta bài độc, bằng không giờ cũng chẳng biết ta ra làm sao rồi nữa. Ngã Á đối với việc học y rất có thiên phú, không chừng có ngày trở giỏi hơn thầy nữa cho xem, Vân Dục đối với đồ đệ này rất hài lòng và yêu thích, các chủng dược kinh hi kỳ cổ quái hỗn tạp đều nhồi nhét vào đầu Ngã Á, cũng may hắn có trí nhớ siêu nhân, bằng không chắc chắn giờ đầu đã to ra gấp mấy lần.

Luyện xong một bộ kiếm pháp, ta lau đi mồ hôi trên trán, xa xa nhìn thấy Ngã Á cùng Vân Dục về mặt vui vẻ hướng bên này chạy tới, ta biết kiếp sống chuột bạch của mình bắt đầu rồi.

“Đây là cái gì?” Viên thuốc đen thui, mùi vị cổ quái, thấy thế nào cũng không giống như làm ra cho người ăn.

“Đại hoàn đan.”

Cái tên nghe kêu nhĩ, ta hơi hơi nhú mi, “Không ăn được không?”

“Không được!” Hai người trăm miệng một lời. Thầy trò bọn hắn thực sự ăn ý quá mà.

Ta đưa tay ôm lấy eo Ngã Á, lấy lòng nói: “Nuơng tử, ngươi không sợ vị phu ăn vào sẽ chết a.”

Ngã Á nghiêng đầu vươn đầu lưỡi ra, ở trên môi ta nhẹ nhàng đảo qua, động tác kia liêu nhân đến miễn bàn đi, ta truy đuổi chiếc lưỡi đỏ hồng kia, thật muốn đem đầu lưỡi bướng bỉnh ấy cắn một cái, bất tri bất giác càng níu kéo thêm nụ hôn của hắn, hôn đến mức đầu óc choáng váng, đến khi phục hồi lại tinh thần, ta đã ăn hết cái Đại hoàn đan kia.

Đối diện với mỹ nhân kế của ái nhân, kết quả là ta thua thảm hại, nhưng mà vẫn cảm thấy ngọt như ăn mật.

Hương vị cái Đại hoàn đan kia quả thật là khủng khiếp, tòm đến muốn nôn, Ngã Á vỗ vỗ lưng ta, bê trà dâng nước, giúp ta đem cái thuốc ghê tởm đó nuốt xuống hết.

“Ta quyết định rồi!”

Vân Á đột nhiên lớn tiếng nói, ta và Ngã Á ngẩng đầu nhìn hấn.

“Ta cũng phải tìm một cái nam nhân.” (Y: *té ghế*)

Ngã Á tò mò hỏi: “Vì cái gì?”

“Vì có thể câu dẫn hấn tới thử thuốc.” (Y: *té ghế tập 2* chứ nữ nhân thì không câu dẫn tới thử thuốc được sao *cười lăn*)

Ta cùng Ngã Á nhìn nhau, không biết nói gì. Vân Dược từ trước đến nay hành sự như sấm vang chớp giật, vội vàng chạy đi, trở về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường tìm nam nhân. Đào mắt thấy hấn tha bao phục chạy vù qua, ta nhanh tay lẹ mắt túm lại, “Ngươi có trách nhiệm làm thầy một chút có được không, đồ đệ ngươi kinh công như mèo ba chân, từ nơi này đi xuống chẳng phải là muốn hấn ngã chết sao.”

“Ta mang các ngươi xuống.”

Ta như rồng mây: “Sau khi xuống rồi chúng ta sẽ không tới thăm ngươi nữa.”

“Vì sao a?”

“Vì chúng ta lên đây không nổi.” Sự thật vĩnh viễn là lý do tốt nhất.

Vân Dược liếc qua nhìn Ngã Á một cái, Ngã Á làm như không có việc gì, thản nhiên nói: “Không sao đâu sư phụ, tuy rằng ta lên không nổi, nhưng nếu chúng ta hữu duyên ắt sẽ gặp lại, ngươi cứ việc đi hết ngũ hồ tứ hải tìm chồng đi.”

Ta và Ngã Á rời đi, nghiêng đầu liếc về phía sau vẫn thấy Vân Dược đang đứng đó tự phiên não, ta thực muốn cười. Tâm tính hấn thực sự quá đơn thuần, xuống núi một cái còn không bị làm thịt hay sao.

Ta cùng Ngã Á ở nhà gỗ thường trà một lúc, Vân Dược ôm bao phục nhỏ nhỏ, âm thầm phiêu vào, nhìn nhìn về phía Ngã Á, thấy mặt hấn vẫn lạnh như trước, cau cau mày, “Chờ ngươi học thành ta sẽ lại hạ sơn không được sao?”

Ngã Á liếc mắt với ta một cái, hai người chúng ta nhìn nhau cười.

Ngã Á nói: “Hảo.” Trong mắt hấn hiện lên giao hoạt.

Buổi tối, hai người nghiên cứu dược tính của Đại hoàn đan, di chứng đã phát cả rồi, ta cả người khô nóng khó chịu, chỉ muốn kiếm khối băng hay dòng nước lạnh nào đó để lăn lăn lăn. Ngã Á thấy ta cứ tạt nước lên người, nhảy qua giữ chặt tay ta lại.

“Nhấn nhấn một chút là được rồi.”

“Buổi tối gió lớn, ngươi cứ trở về phòng trước đi, ta không sao, chờ hết nóng ta sẽ vào.”

“Ta giúp ngươi.” Ái nhân khăng khăng nhiệt tình là đây.

Ngã Á run rẩy trong gió lạnh, ta cứ xối nước lên người, không ít nước cũng vẩy lên người hấn, hấn rung mình một cái, một trận gió thổi qua, thân hình cũng lung lay theo. Ta quăng thùng gỗ, bắt đấm dĩ thờ dài một hơi, xoay người bế lấy ái nhân, hướng nhà gỗ đi đến.

“Ngươi muốn gì?” Hấn chui vào góc giường, mặt chôn trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn ta.

“Ta không có tâm tình đó, đến đây giúp ta hạ nhiệt.” Ta lột sạch y phục hấn, cũng cởi hết y phục của mình, lao vào cái người đang co ro trên giường, thân thể hấn trời sinh thiên hàn, vừa đúng lúc dùng để hạ nhiệt.

Da thịt kề cận, hấn ngượng ngừng nhích tới nhích lui trong lòng ta, ta vỗ vỗ lên mông hấn, “Đừng nhúc nhích, đừng để ta phải đổi tính chất.”

“Tính chất là gì? Có ý gì?”

“Tính chất sắc lang.” Hấn cứng người khi bị ngón tay ta lướt qua khe mông. Tuy hấn có thể không hiểu ý trong lời nói của ta, nhưng động tác cũng là cách giải thích tốt nhất, tại hấn lập tức nhiễm đỏ.

“... Lưu manh.”

Da thịt mềm mại ở trên người ta cứ cọ tới cọ lui, ta bị hấn cọ đến muốn bốc hỏa, nhưng lúc này không phải lúc muốn hấn, ta nhắm mắt, niệm Tinh Tâm Chú, cánh tay dùng sức, đem hấn gắt gao khảm vào trong ngực.

—

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Kinh công độc môn của Dược Tiên là do sư phụ hấn (trên danh nghĩa là sư công của Ngã Á) đặc biệt vì hấn mà sáng tạo, không cần phải có nội lực thâm hậu, chỉ đơn thuần dựa vào sự khéo léo, xem ra người nọ là một vị kỳ nhân, loại kinh công này được gọi là “Phiêu diêu”, mặc dù tốt nhưng chỉ thích hợp với một số người, ví dụ Ngã Á vừa học đã biết, mà ta thì chỉ nhập môn thôi cũng phi thường khó khăn.

Ngã Á tập trung học tập “Phiêu diêu” cùng y thuật, ta luyện một bộ đao pháp thập phần bá đạo, đây là do Vân Dược đưa tới, nói là có thể phối với một giáp công lực dư thừa trong đan điền cực kì thích hợp, hơn nữa theo sự tinh tiến của đao pháp, nội tức cũng chẳng còn khi có khi không cản trở như trước. Ta vô cùng cảm kích Vân Dược đã trợ giúp, Vân Dược chỉ khoát tay nói bộ đao pháp này là của sư thúc hấn, hấn không thích hợp để luyện, để đây mãi cũng lãng phí, không bằng để người hữu duyên tập luyện.

Lúc Ngã Á học thành cũng là lúc Vân Dược hưng phấn chạy thẳng đến phòng ngủ của chúng ta, xuất ra một bao phục nhỏ. Ở chung hơn năm tháng, Vân Dược thoát nhìn ngoài mặt thì tâm tư kín đáo, nhưng thật ra hấn là kẻ cực kì đơn thuần, để một mình hấn lưu lạc giang hồ chúng ta chẳng thể yên tâm nổi, ta tặng yêu bài cho hấn, tuy rằng Uy Viễn tiêu cục không phải đại môn phái gì, nhưng vẫn có chút ít thế lực, ta dặn hấn nếu gặp phải chuyện gì khó giải quyết thì cứ đến Uy Viễn tiêu cục nhờ giúp đỡ.

Ngã Á dặn dò: “Sư phụ ra ngoài, trời lạnh nhớ phải mặc thêm áo, không được ăn thức ăn của người khác cho, không được đi theo người lạ, mấy nơi có cô nương lẫn nam tử tụ tập thì không nên vào... Nếu có người muốn hôn người, đá nát tiểu bảo bối của hấn cho ta...”

Những lời công đạo Ngã Á dặn dò Vân Dược thật sự thâm thẳm, ta không có can đảm để nghe.

Vân Dược thương cảm nói: “Ta sẽ rất nhớ các người.”

“Tái kiến, chú ý an toàn.” Ta phát tay cùng hấn chia tay.

Đứng bên vách núi, Vân Dược đi ba bước lại quay đầu một lần, cuối cùng Ngã Á trực tiếp tung cước đập người xuống.

Ta giật mình há hốc mồm nhìn vực sâu phủ đầy mây trắng bên dưới.

Ngã Á cười híp mắt, lạnh nhạt hỏi: “Có ý kiến gì à?”

Ta vội vàng nâng cằm lên, “Không có.”

Ta... dường như đã tìm thấy một người vợ rất cường hấn.

Vân Dược đi rồi, chúng ta đến phòng hấn vợ vét hết toàn bộ các loại thuốc tốt không chừa một thứ gì, điển tịch y học quý báu cũng sao ra hai bản, thu thập hành lý, xuống núi tìm các sư huynh đệ. (*lau mồ hôi*)

Lấy kinh công của ta mà muốn xuống Tiên Dược sơn thì chẳng khác gì tự sát, thế nên Ngã Á mang ta xuống núi, kỳ thật là hấn dùng kiểu hoàng tử ôm công chúa mà bế thốc ta lên, nhìn thấy khóe miệng hấn nhếch lên, đáy mắt xuất hiện tia cười tà ác, ta không thể không hoài nghi hấn đây là đang trả thù ta trước nay luôn dùng kiểu ôm công chúa mà ôm bế hấn.

“Tiểu Phong, người theo ta cùng về nhà đi.”

Cảm giác vừa nhảy vực vừa nói chuyện cũng không tệ lắm, bên tai là tiếng gió gào thét, ta lớn tiếng hỏi: “Chúng ta bây giờ không phải giúp người tìm đường về nhà sao?”

“Người biết ta không phải có ý này.”

“Vậy người có ý gì nào?”

“Không thành thật.” Hấn dùng lực nhéo một phát ngang hông ta.

“Ngô, người mưu sát thân phụ?” Ta kéo khóe miệng.

“Giết là đáng.”

“Giết ta rồi ai sẽ giúp người làm ấm giường?”

“Hanh.”

“Ha ha...”

Đáp xuống chân núi Dược Tiên, tiếng gió rít cứ như vẫn chưa biến mất, cứ ong ong u u vang lên bên tai. Phụ cận Dược Tiên sơn không có nông hộ nào cư ngụ để mua phương tiện di chuyển, chúng ta đành phải dụng sức của đôi chân mà đi tiếp, Ngã Á đã học thành “Phiêu điều công pháp”, khinh công rất cao, hai người chúng ta sánh vai nhau, nhàn nhã dạo bước.

Từ Dược Tiên sơn đến Mai thành không gần, giữa trưa chúng ta nghỉ ngơi bên cạnh một dòng suối nhỏ. Ngã Á ngồi bên uống sương hoa hồng, trên môi ngưng tụ hơi nước, ướt át mềm mại, lúc này hần vươn đầu lưỡi, theo bản năng liếm liếm môi, thật ra đây chỉ là một động tác đơn thuần, nhưng ta lại cảm thấy cứ như đang khiêu khích, nhất thời miệng đắng lưỡi khô, đột nhiên kéo đầu hần lại gần, cắn lên đôi môi hồng ấy.

Ta dùng sức hấp duyên chiếc lưỡi mềm, hấp thu cam lộ trong khuôn miệng xinh xắn ấy, cho hần tất cả yêu thương cùng khiêu khích kịch liệt. Đột nhiên lại bị hôn, hần bất ngờ nên ngẩn người ra, nhưng lập tức chuyển khách thành chủ, đẩy đầu lưỡi ta ra ngoài rồi xông tới tấn công, môi lưỡi cuốn vào nhau mãnh liệt như bạo hóa, ở trong miệng ta dùng sức xáo động, hấp dẫn, tàn sát bừa bãi... Có khi bị động cũng không tội, là một loại thể nghiệm mới lạ, ta cuốn lấy lưỡi của hần, mặc cho hần chủ động. Nụ hôn của hần tuy hơi trúc trắc nhưng lại thực mê người, dần dần đốt lên lửa nóng toàn thân, ta không thể kiềm chế bật ra một tiếng than, lưỡi hần cắn rờ nuốt hết, ngăn lại tiếng than vừa bật ra kia.

Lần đầu tiên ta thử nghiệm các kiểu hôn đa dạng như vậy, khi cả hai tách ra thì đôi môi đã sưng đỏ, khẽ chạm là đau, cứ như lap xường nướng. (= =)

Nhìn tình trạng bi thảm của đôi phương, chúng ta bật cười.

Buổi tối tá túc trong một ngôi miếu cổ, giữa trưa ngày thứ hai đã chạy tới Mai thành. Tìm ký hiệu sư huynh bọn hần lưu lại, chúng ta tìm được họ ở Duyệt Lai khách ***.

Thấy ta nhìn mãi tên khách ***, Ngã Á nghi hoặc hỏi: “Tên khách *** có gì cổ quái sao?”

“Không có, chỉ cảm thấy tên này rất thường thấy thôi, được rồi, chúng ta vào đi.”

Ở Dược Tiên sơn sáu tháng rỗng, tuy rằng đã gọi thư cho sư huynh bọn hần, nhưng không thấy mặt thì không thể hoàn toàn yên tâm. Để tránh họ lo lắng không cần thiết, ta từng nhờ Vân Dược mang ta xuống gặp bọn hần một lần báo bình an. Từ lần đó đến nay cũng đã ba tháng có thừa, không biết hiện tại bọn hần thế nào. Đi vào Xuân Viên sư huynh bọn hần thuê riêng, chỉ thấy đại sư huynh đang luận bàn quyền pháp cùng ngũ sư đệ. Thấy hai người chúng ta tiến vào, bọn hần lập tức thu thế, mắt hần chứa kinh hi chào đón.

Đại sư huynh vỗ vai ta: “Thân thể cường tráng, thần sắc không tệ.”

“Đại sư huynh cũng thế.”

Ngũ sư đệ trầm mặc ít lời trực tiếp cho ta một quyền, thấy ta dễ dàng hóa giải quyền kinh được hần dùng đến ba thành nội lực, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Luận bàn.”

“Ngày mai đi.” Ta đón lại nắm đấm của ngũ sư đệ, “Tam sư huynh với tiểu sư đệ đâu?”

Đại sư huynh tức giận nói: “Tam sư huynh người ở Nghênh Xuân lâu sống mơ mơ màng màng, tiểu sư đệ còn đang ngủ.”

Ta nhìn canh giờ hiện tại, hỏi: “Như thế nào bây giờ còn ngủ, chẳng lẽ sinh bệnh sao?”

“Bệnh cái gì mà bệnh, hần là lưỡi, có thể ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.”

“A! Đại sư huynh, sao người lại nói xấu sau lưng ta.” Tiểu sư đệ khoác chăn lao tới, cho đại sư huynh một quyền tượng trưng, lập tức nhảy lên người ta, kinh hi, “Tứ sư ca người rốt cục cũng xuống núi, nhớ người muốn chết, ha ha ha...”

Tiểu sư đệ vẫn sôi nổi như vậy, xem ra thật không có chuyện gì.

Đại sư huynh mang giúp hành lý cho ta cùng Ngã Á, dẫn chúng ta vào nhà, “Đi, vào nhà nói.”

Tiểu sư đệ dán chặt trên người ta sống chết không buông, ta chỉ có thể vừa lôi hần vừa theo đại sư huynh vào phòng.

Sau khi vào nhà, ta và Ngã Á sơ tẩy một phen, mọi người ngồi xuống vừa uống trà vừa kể lại tình hình phát sinh gần đây, sư huynh bọn hần biết độc của ta đã hoàn toàn được giải, cũng yên lòng, theo lời sư huynh bọn hần, ở nơi này chưa từng thấy hắc y nhân xuất hiện, nhưng cũng không thể lý giải được nguyên do.

Sáu tháng trước một đường đến Dược Tiên sơn cầu y, sư huynh bọn hần tuy có ẩn giấu hành tung, nhưng nếu đám hắc y nhân xuất quỷ nhập thần kia muốn biết hành tung chúng ta hần không khó, vì sao sáu tháng tiền lại chưa từng xuất hiện, là gặp chuyện gì, hay là đang kiêng kỵ cái gì?

Nghĩ mãi không ra, đành đem nghi hoặc này để trong lòng.

Tam sư huynh được tiểu nhị khách *** tìm về, sư huynh bọn hần gọi thêm vài món ăn, thêm hai vò rượu ngon, mọi người quyết định đêm nay không say không về, xem như cho ta và Ngã Á đón gió tẩy trần.

Nghỉ ngơi sáu tháng xương cốt muốn rí rết, mọi người thương lượng, quyết định ngày một lên đường. Nghỉ tạm trong sáu tháng này, sư huynh bọn hắn đã chuẩn bị tốt hành lý, đến lúc xuất phát thì không cần chạy đôn chạy đáo, trực tiếp lên ngựa là được.

Ta hỏi: “Đại sư huynh, trong nhà thế nào rồi?”

“Tháng trước chúng ta nhận được bồ câu đưa tin trong nhà, nói hết thầy bình an, không cần nhớ nhưng.”

Ta im lặng suy nghĩ.

“Làm sao vậy tứ sư đệ? Có gì không đúng sao?”

“Nhưng hắc y nhân kia sáu tháng không xuất hiện, chuyện này có vẻ khác thường. Đại sư huynh, người tiếp tục viết một lá thư, nói cho phụ thân cần nghiêm túc đề phòng, một khắc cũng không thể thả lỏng, chúng ta cần phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.”

Đại sư huynh nhìn Ngã Á một cái, nói: “Từ lần tiếp tiêu này, phòng ngự trong nhà có phần lỏng lẻo hơn, nếu người lo lắng thì để ta nói lại cho bọn hắn.”

Nghe đại sư huynh nói như vậy, Ngã Á diện vô biểu tình, ta không biết hắn đang suy nghĩ gì.

—

Ngã Á thúc ngựa cùng ta cười, thản nhiên nói: “Kỳ thật ta cái gì cũng không còn muốn.”

Ta nhú mày, “Người biết ta đang suy nghĩ gì?”

“Ánh mắt của người nói cho ta biết.”

Lần đầu tiên nghe nói có người có thể từ ánh mắt mà đọc ra suy nghĩ trong lòng ta, là công phu ẩn tàng của ta giảm đi, hay là Ngã Á có ánh mắt độc đáo, nếu để cho ông nội kiếp trước biết, chắc chắn ta sẽ ăn roi đến da tróc thịt bong.

“Hiện giờ người biết ta nghĩ gì không?” Ta hỏi.

Ngã Á nhìn chằm chằm vào mắt ta trong chớp lát, lần này hắn thất vọng rồi, nhưng thất vọng thì thất vọng, hắn không hề biểu hiện ra một chút gì, cảm hơi hơi nâng lên, kiều ngạo: “Biết, nhưng ta không nói cho người.”

“Ha ha...”

Tiểu sư đệ phía sau lớn tiếng hét to: “Đại sư huynh, ta lên nói cho người biết nga, tứ sư ca đang cùng Ngã Á liếc mắt đưa tình.”

Ta thân thủ vỗ một phát lên đầu tiểu sư đệ, “Người còn lên nói cái gì, ba dặm quanh đây đều có thể nghe thấy tiếng hét của người.”

“Không được đánh đầu ta, đại sư huynh~ tứ sư ca khi dễ ta!”

Đại sư huynh cười một tiếng, “Nga.”

“Người nga là có ý gì?”

“Biểu hiện bên ngoài chính là ý của ta.”

Tiểu sư đệ giơ chân, giương nanh múa vuốt đánh về phía đại sư huynh.

Dọc đường cứ cãi nhau chí chóe, lộ trình cũng chẳng còn buồn chán nữa.

Theo như bản đồ, Mai thành lệch khỏi lộ tuyến của chúng ta rất xa, nhất định phải theo hướng nam đi qua Lĩnh Nam tới Thạch Vũ thành mới có thể kéo gần lộ tuyến, Lĩnh Nam là một thảo nguyên rộng lớn, nơi một số dân tộc thiểu số tụ tập. Chúng ta quyết định lộ tuyến, hướng Lĩnh Nam tiến lên.

Trên giang hồ địch nhân cừu sát, tranh đấu giữa các phái không phải chưa từng xuất hiện. Nhưng, vừa mới vào địa giới Lĩnh Nam, liền gặp được mùi máu tanh trong không khí, theo vị đạo nồng đậm này mà nói, chết không ít người.

Chúng ta lặng lẽ tiếp cận nơi đang xảy ra đả đấu, bởi vì không biết sự tình thế nào, cũng không rõ hai phe này là thế lực nào, chúng ta ẩn giấu bản thân. Hiện tại chúng ta đang ở biên giới Lĩnh Nam, nơi này là một khe núi, địa hình hiểm yếu, quái thạch lởm chởm, thích hợp để chặn đường cướp bóc, cũng thích hợp ẩn nấp, không giống đại thảo nguyên chỉ có đồng cỏ mênh mông vô cùng, không thể che giấu hành tung.

Tuy rằng chúng ta làm việc nhất quán theo quy tắc: Xuất môn ra ngoài có nhiều bất tiện, trong phạm vi khả năng cho phép thì có thể giúp đỡ, nhưng không nên bị cuốn vào giang hồ thị phi phi phi. Giang hồ và quan trường kỳ thật khá giống nhau, sâu như biển, một khi bước vào thì rất khó rút ra.

Chúng ta giấu mình sau núi đá, thông qua đàm thoại của hai bên để nắm tình hình, chính ta hai phe cùng tranh đoạt thứ gì đó, mà đồ vật kia là cái gì, bọn hắn nói cực khó hiểu, chúng ta nghe cũng chẳng hiểu ra sao cả, tối tăm mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Giang hồ dưới ngòi bút của Jy tiên sinh có điểm đặc sắc, chính nghĩa và tà ác không dựa vào biểu hiện bên ngoài để đoán định, hơn nữa với sự phát triển của truyền thông, mấy bộ phim trên truyền hình luôn suy diễn ái hận tình cừu là phải thế này thế nọ, dần dần sinh ra trong ta một số ấn tượng lẫn khái niệm cũng không kém đặc sắc. Chính phái cũng không nhất định đại diện cho chính nghĩa, tà giáo cũng không nhất định đại biểu cho tà ác, được rồi, ý của ta chính là đám nhân sĩ chính phái luôn cho ta cảm giác họ giả dối làm ra vẻ, đó cũng là một loại tàn hại.

“Cười cái gì?” Ngã Á hỏi nhỏ bên tai ta.

Môi hán gần ngay trước mắt, ta biết đôi môi ấy tốt đẹp đến thế nào, thân thể nhột nhạt, trực tiếp hôn lên một cái, Tai Ngã Á lập tức đỏ bừng.

Hán giận dữ trừng: “Chú ý nơi chôn chứ.”

Ta cam đoan, “Lần sau không thế nữa.”

“Đại sư huynh muốn hỗ trợ không?” Tiểu sư đệ hỏi.

“Lấy tình huống trước mắt, nhân sĩ chính phái sớm muộn cũng thủ thắng, chúng ta không cần làm điều thừa thãi.”

Chúng ta vẫn ẩn thân không lộ diện, khoảng hai nén hương, đám người tà giáo bị giết không còn một tên. Nhóm chính phái hân hoan vui sướng, sau đó lại bắt đầu giở trò, nhưng người này lại có thể vơ vét các thứ trên người xác chết, ngân phiếu ám khí chẳng hạn, hành vi này nếu đặt trên những kẻ khác có lẽ không có gì đáng nói, nhưng nếu chụp mũ lên thứ gọi là ‘nhân sĩ chính đạo’, loại hành vi này dù nghĩ thế nào cũng làm cho người ta không thoải mái.

Hiển nhiên ý nghĩ của sư huynh bọn hán cũng giống ta, mày nhướng lên, biểu hiện trên mặt kỳ quái. Ngã Á trực tiếp hừ lạnh một tiếng, nội lực của hán nông cạn (huyền nội khí chỉ để học khinh công), hơi thở bật ra ngoài, đám người kia có một số võ công không tồi nên dễ dàng nhận ra một hơi thở cực khẽ như thế.

Một hán tử trung niên hướng về nơi chúng ta ẩn thân hừ một tiếng: “Kẻ nào! Lăn ra đây!”

Hán vừa quát, những người khác lập tức cảnh giác nhìn về phía chúng ta. Nếu giờ giả câm giả điếc xem như không biết thì chúng ta giống như bị tai trộm chuông, mấy người chúng ta nhìn nhau, rời khỏi nơi ẩn nấp bước ra.

Trung niên hán tử hát hàm: “Các người là người phương nào?”

Trong phương diện ngoại giao đều là do đại sư huynh xuất mã, lần này cũng không ngoại lệ, đại sư huynh bước từng bước về phía, ôm quyền nói: “Ngư Dương thành, Uy Viễn tiêu cục.”

Đại sư huynh xuất ra tiêu kỳ cho những người này xem. Người cầm đầu bên kia tiến lên, nghiệm chứng thật giả, dần dần buông lỏng cảnh giác.

“Mai thành Không Động.”

“Hạnh ngộ.”

Hai bên thông báo danh tính, vì không có mâu thuẫn tranh chấp lợi ích nên nhanh chóng chia đường mà đi.

Giờ đã là mùa đông, vạn vật điêu linh, thảo mộc vình khô, từ xa nhìn lại thảo nguyên Lĩnh Nam hoang vu, một mảnh đất vàng trải dài bát ngát. Gió trên thảo nguyên rất to, cũng lạnh thấu xương, thổi qua mặt như bị dao cắt. Ngã Á đứng lúc chế một ít thuốc mỡ, phòng chống lạnh loét da cũng như phòng khô nứt, nhờ vậy chúng ta mới không chịu nhiều khổ. Khó.

Gió trên thảo nguyên không ngừng thổi, hơn nữa còn là thổi ngược chiều, cho nên chúng ta hành tẩu cũng không được nhanh.

Hôm nay, thời tiết phi thường lạnh, lạnh đến mức muốn đông thành đá, chúng ta ai cũng phủ áo khoác thật dày, chỉ lộ ra đôi mắt.

Ngã Á không chịu được lạnh, hai người chúng ta cùng cưỡi một con ngựa, ta gài gao khóa chặt hán trong lớp phi phong (áo choàng) của mình, tiểu sư đệ thấy thế vội học theo, xoa xoa tay nhảy vào trong lòng tam sư huynh, miệng xuyết xoa, đôi tay lạnh băng trực tiếp luồn vào lớp tiết y của tam sư huynh. Tam sư huynh bị hán làm lạnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tam sư huynh không lưu tình hăng đập vào đầu tiểu sư đệ hai cái, hỏn hển nói: “Ngươi muốn ta cóng chết à?”

“Ngươi mà chết cóng thì ai làm ấm tay ta a.” Tiểu sư đệ cọt nhả.

“Ngươi là tiểu vô lại.”

Tiểu sư đệ cũng biết cách làm của mình có điểm không phúc hậu, nhếch miệng cười: “A a...”

“Làm sao vậy?” Ngã Á ở trong lòng ta giật giật.

“Ngộp muốn chết, ta muốn hít thở không khí.”

“Bên ngoài lạnh lắm.”

“Một chút là được.”

Ta hạ áo khoác trùm qua đầu hấn xuống một chút, chỉ cho phép lộ ra đôi mắt.

Ngã Á tiếp tục xoay xoay, ” Ta ngộp lắm rồi, ngươi chỉ kéo thế này, một chút cũng không đủ.”

Ta bắt đắc dĩ, tiếp tục kéo áo khoát xuống tí nữa, để cho cả mặt hấn hiện ra.

“Tê... Thật là lạnh.” Gió lạnh thổi tới trước mặt, hấn thờ dốc vì kinh ngạc, nhắm vào lòng ta mà cuộn tròn, ta lại ôm hấn chặt một ít.

“Khi nào thì có thể đi ra ngoài a?” Hấn nhìn về phía xa xa hỏi.

Thảo nguyên Lĩnh Nam mệnh mông bát ngát, lấy tốc độ hiện giờ của chúng ta, nếu muốn hoàn toàn đi khỏi đây ít nhất phải còn nửa tháng lộ trình. Lĩnh Nam thảo nguyên chỉ có mấy người, các dân tộc thiểu số sống quần cư, người rất thưa thớt phân bố trên vùng đất rộng lớn, bình thường rất khó gặp người khác. Buổi tối dừng lại nghỉ ngơi, chúng ta may mắn nhìn thấy mấy cái chiên bao (giống như nhà bạt của người Mông Cổ), chúng ta ai nấy hấn hoan, xem ra tối nay không phải ăn ngủ dã ngoại.

Nơi này tụ tập năm gia đình, hơn hai mươi miệng ăn, hỏi ra mới biết bọn họ là Khương tộc. Những người này rất hiếu khách, nhiệt tình hoan nghênh chúng ta tá túc, vừa vặn nhà Mã Triêm đại thúc còn thừa một chiên bao, thu thập những tạp vật bên trong xong liền cho chúng ta ở lại đây. Trái có một ngum mã nãi (rượu sữa ngựa) nóng hổi, phải một ngum thịt dê nướng nóng phồng tay, chúng ta ăn uống hăng say, được ăn uống no đủ, cả người ấm áp, có cảm giác như vừa được tái sinh, thoải mái thở dài một hơi.

Trên đường bốn tẩu thập phần vất vả, nói chuyện với chủ nhà một chút, chúng ta liền nghỉ ngơi. Chiên bao không rộng lắm, tài nguyên cũng có hạn, nông gia chỉ dọn ra ba cái giường, như thế ta và Ngã Á ngủ một giường, đại sư huynh và ngũ sư đệ một cái, tam sư huynh cùng tiểu sư đệ một cái. Những chiếc giường này vốn là giường đơn chỉ để một người ngủ, hai đại nam nhân nằm cùng thì chen chúc khó chịu, để phòng nửa đêm ngủ té xuống đất, ta nhắc Ngã Á lên, để hấn ghé vào trên người ta mà ngủ, tiểu sư đệ cũng tự giác, vừa lên giường liền leo hấn lên người Tam sư huynh, vị giường nhỏ đã được bốn người chúng ta giải quyết tốt, lại nhìn về phía đại sư huynh và ngũ sư đệ, ngũ sư đệ tính khí lạnh nhạt, rất khó tưởng tượng bộ dáng hấn ghé vào trên thân người khác hoặc người khác tựa vào người hấn mà ngủ. Chúng ta ngoắc ngoắc đuôi chờ xem kịch vui, nhưng sự thật thường chỉ khiến người thất vọng, chỉ thấy đại sư huynh cùng ngũ sư đệ thẳng tắp song song nằm trên giường, không hề nhúc nhích, cứng như tượng đá, cư nhiên lại còn ngủ say nữa. Hai vị này cũng quá kỳ nhân đi!

Ta không thể không thừa nhận thân thể trẻ tuổi quả nhiên rất dễ bị trêu chọc, trong đầu ta không có bất kỳ tư tưởng gì, nhưng thân thể chạm vào Ngã Á thể này, tự dưng lại nảy sinh phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

Thân thể Ngã Á cứng đờ, ta biết hấn sắp đến, động tác trên tay càng nhanh hơn, song đồng hấn mông lung, hơi thở càng thêm dồn dập, ta chọn đúng thời cơ hôn lên môi hấn, chặn lại toàn bộ những tiếng rên rỉ liêu nhân.

“Hò... hò...”

Hấn từng ngum từng ngum thờ dốc, ta cười cười: “Âm thanh của ngươi lớn như vậy không sợ sư huynh bọn hấn nghe thấy à?”

Hấn nghiêng qua trừng ta một cái, không nói gì.

“Ha hả, thoải mái sao?” Tay ta lưu luyến trên vùng mông đầy đặn của hấn.

“Không thoải mái.”

“Nga... Thật vậy à?” Ta đùa cợt.

“Àn?” Hắn tròn to mắt, không thể tin được mà lắp bắp: “Làm sao người... Như thế nào...”

“Bảo bối, người chỉ lo cho mình thoải mái mà quên đi vì phu, nơi này của vì phu cũng khó chịu nha.” Ta biết bây giờ da mặt hắn cực mỏng, kỳ thật ta chỉ cố ý nói vậy để trêu chọc hắn mà thôi, không ngờ ta vừa mới dứt lời, hắn liền thân thủ giữ lấy nơi đó của ta, tay học theo động tác vừa nãy của ta mà chuyển động...

“Ngô... di chuyển lên xuống... Đúng thế, chính là như vậy.”

“Thật lớn.” Hắn ngây ngốc nói xong, đưa cả hai tay xuống nắm lấy ta.

Đến khi ta xuất ra, hai người đã thờ hồng hộc, trong chiến bao không phải chỉ có hai người chúng ta, ở dưới mí mắt người khác (tuy rằng bọn hắn đã ngủ cả rồi) làm ra loại sự tình này, làm việc lên lút thế này tinh thần đặc biệt căng thẳng – vô cùng kích thích, chẳng trách mọi người luôn nói: thể không bằng thấp, thấp không bằng trâu. Nguyên lai làm việc vụng trộm có một loại hương vị đặc biệt.

Ta dịch dịch góc chăn, hôn hôn trán của hắn, khẽ nói: “Ngủ đi.”

“Y phục...”

Vừa rồi hành sự, tiết y trên người đều bị cởi ra, hiện giờ chúng ta đang phơi bày hình thái tự nhiên nhất của con người, da thịt trắng thăn kề nhau, ta cười nhẹ: “Roi xuống đất hết rồi, ngày mai hãy nhặt lên, cứ vậy ngủ đi.”

Lại cảm khái da thịt Ngã Á sao lại trơn nhẵn mềm mại như thế, sờ lên như thể tơ lụa hảo hạng, cảm xúc cực tốt. Nghĩ đi nghĩ lại, đối với sự tồn tại của người phía trên lại nảy sinh cảm giác phi thường nãy liệt, không khỏi lại tâm viên ý mã*, ta vội liếm môi, ta vốn không phải người có dục vọng quá mạnh, nhưng sau một thời gian đối mặt với Ngã Á, không biết sao lại càng giống sắc lang chỉ biết dùng nửa thân dưới mà suy nghĩ.

—

Hôm sau, ta bị tiếng tiểu sư đệ kinh hô làm tỉnh lại, Ngã Á trên người ta cũng bị đánh thức, mơ mơ màng màng mở hai mắt, hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại. Tiểu sư đệ đã sớm đứng lên, lúc này hắn đang hắt tung rèm cửa, theo khe hở được mở nhìn ra ngoài, tuyết trắng xóa phủ trùm, ngân trang tổ khóa, xem ra đêm qua đã có một trận tuyết lớn, bao trùm một phiến thiên địa, chẳng thể trách đêm qua lại lạnh như vậy.

“Oa~ Thật sáng a. Đại sư huynh, tam sư huynh! Các người mau đến xem a~” Tiểu sư đệ phát huy tính cách nóng vội của mình.

Rèm được vén lên, gió lạnh nhấm thẳng vào bao chiến mà càn quấy, ta run lên, vội kêu: “Tiểu sư đệ, người buông rèm xuống trước đi có được không, gió lùa vào hết cả rồi.”

“Sư huynh các người đều là đồ đại lười, mau dậy đi, chúng ta chơi ném tuyết.”

Mùa đông rét lạnh, điều mọi người thích làm nhất là co ro trong ổ chăn ấm áp, hiện giờ ta, Ngã Á, đại sư huynh cùng tam sư huynh nhất quyết co cụm phòng thủ trong ổ chăn, Ngũ sư đệ thật ra đã rời bao chiến rồi, nhưng tính khí hắn cũng giống như băng tuyết không thú vị tí nào, tiểu sư đệ cũng không có hứng thú nắm lấy hắn cùng nhau chơi đùa, bởi vậy mang mấy quả cầu tuyết trở về phá hoại chúng ta.

Đại sư huynh và tam sư huynh bị hắn phá đến mức dù không muốn cũng phải chui ra, nhưng ta không quên ta cùng Ngã Á giờ chẳng mặc gì trên người, nếu chỉ mình ta thì không vấn đề gì, hiện hai người cũng không mặc, thấy như thế nào cũng mờ ám cả, ta không muốn bị bọn hắn cười nhạo, nắm chặt chân không buông tay, Ngã Á cũng ngượng ngùng, giúp ta giữ lại chân.

Tam sư huynh sáng tỏ cười cười, trong mắt cười nhạo mười phần đủ mười, hắn bắt lấy tay tiểu sư đệ, kéo ra ngoài, “Đi, chúng ta đi làm mấy quả cầu tuyết trước, chờ tứ sư đệ bọn hắn ra tới, chúng ta lập tức tấn công.”

“Hào.”

Tổng được mấy kẻ không liên can, ta cùng Ngã Á nhìn nhau cười cười, vội ngồi dậy mặc y phục, tiết y, áo bông, ngoại sam, áo khoác... khắp người đều được bao nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mới đi ra ngoài.

Suru!

Mới vừa bước ra liền nhận ngay tập kích, nghe tiếng gió vút, ta và Ngã Á trốn ra hai bên, tiểu sư đệ thấy một quả ném không trúng, quả thứ hai, thứ ba, thứ tư lập tức theo sát lao vun vút tới, với khinh công của Ngã Á ta cũng không lo hắn sẽ bị đánh trúng, cho nên chúng ta chia ra hai bên cùng nhau đối chiến. Nghiêng người né tránh, nắm lên một vốc tuyết vo nhanh thành viên cầu, phản kích.

Tiểu sư đệ, đại sư huynh, tam sư huynh ba người một đội, bên bọn hắn “lượng thực” thừa không ít, ta và Ngã Á vừa ra tới liền nhận ngay một trận công kích diện rộng như thế, hiện giờ chỉ có thể né, cơ hồ không có lấy một chút thời gian để phản kích.

“Á!” Tiểu sư đệ đột nhiên kêu thán một tiếng, xem ra là đã trúng đòn rồi. Ta vẫn chưa ra tay, xem ra là Ngã Á công kích thành công, ta liếc mắt một cái, hần buồng buồng tay nói không phải hần, vậy là ai?

“Án?” Ngũ sư đệ đi tới, trong tay là hai quả cầu tuyết.

Ngũ sư đệ nhếch miệng cười cười, hướng khuôn mặt tuần tú của tam sư huynh ném tới ba quả cầu tuyết, “Như vậy mới công bằng.”

“Ha ha a...”

Ngũ sư đệ gia nhập phe chúng ta.

Chúng ta đùa giỡn bắt điếc nhạc hồ, cư dân nơi đây cũng bị cuốn hút, gia nhập cùng chúng ta. Chỉ thấy những quả cầu tuyết bay đầy trời, không cần thận một chút liên trúng đạn, chơi một hồi cũng không còn phân biệt địch ta gì nữa, cuối cùng hề thấy ai là cứ ném. Chúng ta đùa tới thích thú hả hê, lúc cuộc hỗn chiến kết thúc thì trời đã trưa, chúng ta ai nấy cả người ướt sũng.

Mã Triêm đại thúc nói, cách đây hai dặm về hướng tây có một ôn tuyền, mùa đông được tắm ở ôn tuyền là một loại hưởng thụ, thu dọn đồ đạc, dưới sự dẫn dắt của Duy Thập, đi đến ôn tuyền, đồng hành còn có hai cô nương Khương tộc cùng hai chàng trai, phân biệt gọi là: Hải Na, Lạp Ba, Thư Tương, Nhật Ác.

Đi khoảng hai nén hương đã đến mục tiêu, nếu bình thường hai dặm chẳng thể mất đến gần ấy thời gian, nhưng vì trận tuyết đêm, giò tuyết phủ dày ngang đầu gối, rất khó đi, may mắn hôm qua chúng ta tìm được thôn làng này, bằng không tuyết lớn như vậy, không chừng đã bị chôn mất rồi.

Nơi này có ba hồ ôn tuyền lớn, hai cô nương chọn một hồ ôn tuyền, sư huynh bọn hần tìm một hồ cách xa các cô nương, tuy nói Khương tộc tương đối phóng khoáng, nhưng nam nữ vẫn nên cần tránh tị hiềm, ta cũng không muốn thân thể Ngã Á bị người khác nhìn thấy, nên cái ôn tuyền cuối cùng ta và Ngã Á bao hết.

Ngã Á trần trụi ngồi xuống chỗ cách ta khá xa, ta từ từ đi qua, thấy hần muốn ly khai, ta nhanh tay lẹ mắt tóm lấy eo hần, áp vào tai hần, thấp giọng hỏi, “Chạy cái gì?”

“Ta không chạy, ta là muốn bơi lội.”

Ta chọn chọn mị, cười, “Nga... Thật à?”

Ngã Á nhìn về hướng khác, lựa chọn làm lơ ta.

A...

Tay ta đưa xuống dưới mông hần, dùng sức nâng lên, ôm đến trên đùi mình, hần khó chịu giật giật.

Ta vỗ vỗ lên mông hần, “Đừng nhúc nhích, ta cũng không muốn đánh dã chiến ngoài trời.”

Hần lập tức bất động, nhưng lại hung hăng néo thắt lưng ta một cái.

Ta dù sao cũng là kẻ đúng mực, sợ hần tức giận nên không trêu chọc thêm nữa. Chúng ta ngâm mình trong ôn tuyền, hưởng thụ làn nước nóng thấm vào cơ thể.

“A—”

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng kêu bén nhọn của nữ tử, ta và Ngã Á vội đứng lên, phủ thêm ngoại sam lướt đến hướng phát ra âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đi vào ôn tuyền bên các cô nương, chỉ thấy Hải Na đã bất tỉnh, Lạp Ba vẫn còn thanh tỉnh, nhưng bộ dạng nàng cứ như chỉ hận không thể ngất theo. Thấy chúng ta đã chạy tới, nàng run rẩy đỡ Hải Na bước lên bờ, ta nâng hai người lên, đem áo khoác choàng lên cho cả hai.

Ngã Á tiến lên xem xét tình trạng hai người, ta chỉ vào một thi thể gần đó, dò hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

“Ta... Ta cũng không biết, ta với Hải Na đang tắm... Đột nhiên... người này đột nhiên xuất hiện... Ta...” Vừa bị lạnh vừa bị dọa, sắc mặt Lạp Ba không thể chỉ dùng hai từ khó coi mà miêu tả được.

“Tốt lắm, không có việc gì.”

Vừa nói xong, sư huynh bọn hắn cũng đã tới.

Thư Tương cuống cuống hỏi: “Sao lại thế này? Hải Na làm sao vậy?”

Ngã Á đáp: “Không có gì đáng ngại, chỉ là bị dọa, sợ quá nên ngất đi thôi.”

Ta phân phó: “Các người đưa Hải Na và Lạp Ba về trước, nơi này chúng ta sẽ xử lý.”

Thư Tương và Lạp Ba nhìn nhau, gật đầu đồng ý, công Hải Na và Lạp Ba nhanh chân chạy về phía chiến bao.

“Đi?! Người này hảo quen mặt.” Tiểu sư đệ ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể nói.

Nghe vậy, ta cũng đi qua xem xét, ngày chết là một nam tử, ước chừng hơn hai mươi tuổi, trên mặt và toàn thân có khá nhiều vết đao sâu nghiêm trọng, một đao trước ngực là vết thương trí mạng, cẩn thận quan sát, thật sự là có hơi quen mặt.

Tam sư huynh nghiêng đầu: “Này không phải một trong số đám nhân sĩ chính phái chúng ta đã gặp khi tiến vào biên giới Lĩnh Nam sao?”

“Đúng thế.” Ta gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: “Xem ra bọn họ đi cùng đường với chúng ta, không biết trên đường đã gặp cái gì. Để tránh chúng ta bị hiểu lầm không cần thiết, đại sư huynh và tam sư huynh đem chôn thi thể này đi. Ngũ sư đệ, tiểu sư đệ, các người đi thu thập tất cả đồ dùng của chúng ta, không được để sót bất cứ thứ gì.”

Mọi người phân công làm việc, ta quay sang Ngã Á đang đứng run rẩy trong tuyết, đôi chân trần lạnh run đến đỏ, xoay người công hắn lên lưng, đưa tay ra phía sau đỡ lấy bờ mông săn chắc, “Nằm cho vững, đừng để rơi xuống.”

“Nga.” Hắn tự giác đưa tay vòng qua cổ ta.

Ta mang Ngã Á sau lưng, giúp tiểu sư đệ và ngũ sư đệ thu thập, đem cả khu vực khôi phục thành nguyên trạng, sau đó cả nhóm vội vàng hướng chiến bao đi đến. Thật vất vả mới được đi tắm ôn tuyền một lần, không chỉ tắm ra một tử thi, cả đám lại còn bị đông lạnh, quả thật là đi không chọn ngày mà. Trở lại chiến bao, mượn mấy cái dục dũng, nấu chút nước ấm. Thử thử độ ấm trong dục dũng đầy nước, ta đem Ngã Á vẫn đang phát run trong chấn đào ra, hai ba động tác đã coi sạch y phục của hắn, đặt người vào trong nước, chính mình cũng coi y phục, bước vào dục dũng.

Ôm người vào trong ngực, ta xoa xoa đôi chân và mắt cá chân cho hắn, “Còn lạnh không?”

“Tạm được, hắt xì!”

“Tạm được?” Ta thiếu thiếu mi, đưa tay lên lau chớp mũi cho hắn.

“So với tạm được thì thiếu một chút.”

“Vân Dục từng đặc biệt phối chế thuốc chữa thương hàn cho người, còn không?”

“Không có, nhưng ta nhớ phương thuốc, lát nữa ta viết lại là được.”

“Hảo.”

Ta chậm rãi xoa nắn tứ chi hắn để máu lưu thông, toàn thân hắn dần dần ấm lên, gương mặt cũng trở nên hồng nhuận, cả người mềm mại oa vào trong ngực ta.

“Buông tay.” Nơi hiểm yếu đột nhiên bị người nắm lấy, ta lắp bắp kinh hãi, liếc nhanh qua dục dũng của sư huynh bọn hắn sau lớp bình phong, thấy họ không nhìn qua mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Người không muốn à?” Hắn nháy mắt.

Ta giữ lại tay hắn, “Chú ý trường hợp.”

“Thật sự có muốn không?” Tay hắn nhẹ nhàng động, hô hấp của ta lập tức trở nên nặng nề, hắn còn ngại không đủ kích thích, chìa ra chiếc lưỡi đỏ au, chậm rãi liếm liếm cánh môi phấn nộn, ‘oanh’ một tiếng, ta hình như nghe thấy âm thanh lý trí đứt đoạn như dây đàn.

Thấy mình đã câu dẫn thành công, Ngã Á nhìn ta cười dài, thân thể mềm mại cọ xát trên người ta, thực sự giống hệt một tiểu miêu nhi.

May mắn tự chủ mà ta vẫn kiên ngoan không hoàn toàn sụp đổ, không đến mức giữa ban ngày ban mặt làm trò ăn sạch cái tên giáo hoạt này trước mắt các sư huynh đệ, vào thời khắc này ta phi thường cảm tạ ông nội kiếp trước, nếu như không có hắn lúc nào cũng áp dụng thiết huyết huấn luyện, tự chủ của ta cũng không vững chắc như vậy.

Lúc trước vẫn luôn là ta khiêu khích hắn, hiện giờ đổi lại thành hắn câu dẫn ta, ta nên khen hắn là đệ tử giỏi không?

“Hô! Tiếp tục ngâm nữa thì nước lạnh mất.” Ta hít sâu một hơi, cầm lấy áo khoác trên bình phong, bao chặt lấy Ngã Á, tiếp tục nhét vào trong chăn, ta lấy một chiếc khăn sạch, lau khô nước trên người, tiếp lại lưu loát mặc lại y phục chỉnh tề.

“Ngươi muốn đi đâu?” Ngã Á nhìn chằm chằm đến khi ta vừa mới ra tới cửa rèm, híp mắt dò hỏi.

“Lúc này mọi người chắc đã nhiễm lạnh, ta đi nấu canh gừng.”

Hắn nhìn xuống, chỉ vào hạ thân của ta, lên tiếng: “Mặc kệ nó sao?”

“Mặc kệ.”

“Ngươi như vậy là không có hậu nga, nó sẽ oán ngươi mất.” Ngã Á làm ra một bộ như đang bên h vực kẻ yếu.

Còn không phải do ngươi gây ra, ta trở mình liếc mắt một cái, bắt đắ dĩ sờ sờ đầu của hắn, nói như dụ dỗ, “Chải tóc xong đi rồi ta trở lại.”

“Dài dòng.”

“Nghe lời.”

“...Nga.”

“Nôn... tam sư huynh, ta muốn nôn-” Tiểu sư đệ ở bên kia khoa trương nôn khan lên.

Tam sư huynh không sợ lạnh, vẫn phẩy phẩy phiến tử hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bị hai tên nào đó làm ghê tởm.” Nói xong liếc qua phía ta một cái, tiếp theo tay uốn thành lan hoa chỉ* đặt dưới cằm, té thanh té khí ủy khuất: “Lang quân... Ta luyến tiếc ngươi a a a ——”

Ta dở khóc dở cười hung hăng gõ hên đầu hắn một cái, “Bộ dáng không đứng đắn.”

“Hanh!”

Muộn bếp của Mã Triêm đại thúc, đại thúc sáng khoái đáp ứng. Chè củi, nấu nước, dựa theo phương tử Ngã Á đưa cho nấu ra một nồi canh gừng ngọt ngào, canh gừng không được tính là thuốc, rất dễ uống đối với bất ai, hơn nữa hiệu quả khử hàn phi thường tốt, ta cấp cho sư huynh đệ mỗi người một chén lớn, còn lại đều phân cho các nông hộ.

Làm xong, ta bụng mấy chén canh gừng trở về phòng, chỉ thấy sư huynh bọn hắn đang ngoạ say mê, Ngã Á cả người co cụm trong chăn, giống hệt con sâu, nhúc nhích tới nhúc nhích lui. ta ngồi xuống giường, uống một ngụm canh gừng, thiếu thiếu mi, được Ngã Á thay đổi cách nấu, canh gừng dễ uống hơn không ít, cùng với các loại thức uống nóng thời hiện đại không sai biệt lắm, ba ngụm uống xong canh gừng, đặt chén lên bàn, chà xát khoe miệng còn đọng nước, thân thủ vỗ vỗ lên phần gò lên dưới lớp chăn.

Mao mao trùng (con sâu róm) dùng một chút lại ngoạ nguy tiếp.

“Làm sao vậy? Chui vào trong chăn không khó chịu sao?”

“... Không khó chịu.” Trong chăn truyền ra âm thanh rầu rĩ.

A! Đây là làm sao vậy, ta quét mắt qua sư huynh bọn hắn, cả nhóm nhún nhún vai cũng không biết sao lại như thế. Ta dùng sức kéo kéo chăn, Ngã Á lập tức giữ rịt lại, kéo thế nào cũng không xong, cuối cùng ta chỉ có thể đem cả người lẫn chăn bế đặt lên đùi, “Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái ả?”

“...”

“Ngã Á?”

Chăn hé ra một khe hở nhỏ, lộ ra đôi mắt sáng trong suốt, ta cúi đầu cười cười, chui đầu vào khe hở nhỏ xíu kia. Ngã Á trong bóng tối dò hỏi: “Ngươi chui vào đây làm gì?”

“Hẹn hò cùng tiểu nương tử của ta.”

“A... ai là tiểu nương tử của ngươi.”

“A a... ta chưa nói đó là ngươi nha.”

“...”

“Ngao!” Cái mũi của ta thiếu chút nữa bị cắn rụng.

—
Âu Dương phe phẩy cây quạt hỏi Vân Kỳ, “Tứ sư đệ bọn hần đang làm cái gì ha?”

Vân Kỳ sờ sờ cằm, nhìn chăm chăm Lăng Phong cùng Ngã Á, suy nghĩ đã sâu xa lại càng thêm sâu xa.

Lãnh Tinh lạnh lạnh đến một câu: “Trò hôn môi.”

Khụ —

Phốc —

Từ Chính, Âu Dương, Vân Kỳ ba người như bị sét đánh, “Trò hôn môi” ba chữ kia từ miệng Lãnh Tinh thốt ra, như thế nào lại kì quái như thế chứ.

Bị mọi người câu câu chăm chú nhìn, Lãnh Tinh có chút ngượng ngùng, tứ tai hần đang phấp phồng là thấy được, nhưng hần là ai a, hần là Lãnh Tinh, dù có ngượng cũng không biểu hiện ra ngoài, nhân đồng hần vẫn vô ba, diện vô biểu tình tiếp tục cuộc chơi** bị cắt ngang vì hai kẻ kia: “Tịch dương tây hạ, chỉ có một từ.”

“Nhật (mặt trời?)”

“Nhĩ (cái tai?)”

“Nguyệt lượng (ánh trăng?)”

“Ngu mỹ nhân?”*** Từ Chính, Âu Dương cùng Vân Kỳ nghĩ mọi giả thuyết, các loại đáp án lần lượt xuất hiện.

Mà ở trong chốn, Lăng Phong đang thương tiếc chiếc mũi cao như tinh xảo như đao tước của mình.

—

* Cái này là Liên hoa chỉ, đổi ngón trở thành ngón giữa thì trở thành Lan hoa chỉ, một hành động của các cô nương gia thời cổ, tạo ra dáng vẻ yêu kiều thướt tha của nữ nhân :>

** Có vẻ như các bạn ấy đang chơi “đoán tự hoa”, một người sẽ đưa ra một câu liên quan gì đó đến đáp án, và người chơi sẽ đoán đáp án đó là gì, trong dân gian, người chơi sẽ mua tự hoa, nếu đáp đúng sẽ được tiền.

*** Ngu mỹ nhân: Ngu Cơ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sau khi cái mũi đáng tự hào của ta bị in lại dấu răng, ta rốt cục cũng đào được Ngã Á từ trong chốn, vì nãy giờ cứ chôn trong chốn, đôi má hần đỏ au, lại vì cao hứng mà đôi mắt đẹp tràn đầy thần thái, lấp lánh lấp lánh.

Ta nhìn hần, nhẹ nhàng hỏi: “Thực sự không có việc gì?”

“Không có việc gì, tinh lực dư thừa quá mà thôi.”

Sờ tóc hần vẫn ướt mem, mắt ta không tự giác nheo lại: “Sao không lau khô tóc? Cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Tóc quá dài, tay lại quá yếu.”

Mái tóc hần giờ đã dài ngang gối, vừa dày vừa mềm, nếu muốn lau khô quả thật là một công trình gian khổ, ta lúi lét mớ tóc còn trong chốn ra, điều chỉnh hần ngồi thoải mái trên đùi ta rồi giúp hần lau tóc.

“Tam sư huynh, ném lược với khăn sạch qua đây giúp ta.”

“Tiếp lấy.” Tam sư huynh dùng khăn bao lấy lược, ném qua một lần cho ta.

“Cám ơn.”

Chẳng biết từ lúc nào bên ngoài lại đổ một trận tuyết nhỏ, nhưng lại phủ trùm thể gian, trong nhất thời nửa khắc chúng ta cũng không thể lên đường, thời gian dư dả, nên ta tí nữa chần lại, lau khô từng lọn tóc, sư huynh bọn hắn vậy quanh bếp lò say mê với trò đoán tự hoa.

Thăng đến chạng vạng, bên ngoài đột nhiên trở nên náo loạn, có rất nhiều tiếng nói, trong mắt tiểu sư đệ hiện lên vẻ tò mò, nhảy dựng lên lao ra, xem ra hôm nay ở mãi một chỗ khiến hắn ngẹn lăm rồi, mấy người chúng ta cũng phủ thêm áo khoác, cùng đi ra ngoài.

Nhìn qua, nguyên lai là nhóm chính phái nhân sĩ đã gặp lúc ở biên giới Lĩnh Nam. Xem ra đúng như sở đoán, lộ tuyến của bọn hắn giống với chúng ta, trong trận đại tuyết hôm qua bọn họ không có nơi ngụ lại, trên thân thể nhiều người có tổn thương nghiêm trọng do giá rét. Nhưng mà... nhìn kỹ, những tổn thương này so với tổn thương do giá rét bình thường có một chút bất đồng.

“Họ bị băng hạt (bò cạp tuyết) cắn.” Ngã Á nhẹ nhàng nói.

Chúng ta nhìn về phía hắn, hắn lập tức giải thích: “Khi đọc [Kỳ dược kinh] của sư phụ ta từng thấy qua, trên có ghi lại trên những vùng núi tuyết phương bắc có một loại băng hạt, băng hạt vốn là độc vật, nhưng nếu sử dụng đúng cách vẫn có thể làm thuốc, đối với những bệnh về mắt rất công hiệu. Băng hạt có độc tính cực mạnh, sau khi bị nó cắn, miệng vết thương nhìn qua rất giống như bị nứt da lở loét do giá rét, nếu người trúng độc không được trị liệu, mỗi ngày đều bị hàn độc ăn mòn, tới khi những vết nứt da kia lan khắp toàn thân, hắn cách ngày chết cũng không xa.”

Tiểu sư đệ vội nói: “Đúng rồi, buổi sáng chúng ta chôn người kia, người nói bọn họ có biết không...”

Ta bịt chặt miệng hắn, quãng qua một cái nhìn cảnh cáo, “Họa từ miệng mà ra.”

Tiểu sư đệ gật gật đầu, ta buông tay ra, đưa bàn tay đầy nước bọt xoa xoa lên vai hắn. Tiểu sư đệ há to mồm, rất giống như muốn lao vào cắn ta hai cái.

“Những người này không phải kẻ thiện lương, nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chúng ta vẫn nên trở về trường bỗng đi.” Đại sư huynh nói xong, quay trở lại chiến bao.

Đại sư huynh nó thật hữu lý, lần áp tiêu này không giống những lần trước, mọi sự đều không thể xem thường, chúng ta phải sạch tuyết bám trên người, vạch rèm cửa trở lại chiến bao. Vẫn là trong này âm áp, chúng ta ngồi xuống quanh bếp lò.

Ngoại giới và trong chiến bao chỉ cách nhau một tầng vải bố, động tĩnh bên ngoài chúng ta nghe được nhất thanh nhị sở. Không Động vốn là danh môn chính phái trong chốn võ lâm, rơi vào hoàn cảnh này rồi mà vẫn còn cố duy trì tư thế nhân thượng nhân, vênh mặt hất hàm sai khiến các nông gia “Con mẹ nó người này, con mẹ nó chỗ ấy...”, không được thì dùng vũ lực bức bách.

Những người này nghĩ mình là gia gia nì, thật làm cho người người căm ghét.

“Những tên này sao lại ghê tởm như vậy?” Trán tiểu sư đệ khắc hẳn hai chữ ‘chán ghét’. Ta nhìn Ngã Á, sắc mặt hắn lãnh đạm không ít, xem ra cũng là bị những kẻ kia làm hỏng tâm tình.

“Nơi này rất lớn, người tùy tiện phun.” Ngũ sư đệ lạnh lạnh đề nghị.

Tiểu sư đệ nhe răng: “Ngũ sư huynh, ta cảm thấy người cứ tiếp tục làm người căm là tốt nhất.”

“Không tốt.”

“... Tức chết ta.” Cùng Ngũ sư đệ cãi nhau, đó là do chính mình rãnh rồi không có chuyện gì tự tìm khổ nạn.

“Ha ha...”

Mấy sư huynh vô lương chúng ta cười mà không nói gì, hai người nào đó vẫn tiếp tục cãi nhau.

“Đang nói gì cao hứng thế?” Nhật Ác bưng một đôn thịt dê nóng hằm hập bước vào.

“Ha! Thịt dê!” Tiểu sư đệ nhảy dựng lên, nhào đến bên người Nhật Ác.

“A mẹ (mẹ) ta làm củ cái đôn thịt dê, ăn rất ngon, các người tới nếm thử.”

Chúng ta chen chúc chen chúc để rộng thêm một khoảng cho Nhật Ác, hắn đặt tiểu bồn lên lò lửa, đợi thịt nóng lên, chúng ta lập tức nhắc đĩa, quả thật giống như lời Nhật Ác, tay nghề a mẹ của hắn quả thật cao siêu, đôn thịt dê ăn cực kì ngon miệng.

Những ngày ở trên Dược Tiên sơn, Ngã Á cùng Vân Dược luôn ngụ trong được lư bí bí mật mật, còn không cho ta đi vào, vì tò mò nên ta có nhìn trộm vài lần, nhưng vì học thuật ngăn cách, ta hoàn toàn không biết bọn họ đang làm cái gì, nhưng sau đó, thể chất Ngã Á xảy ra biến hóa, ví dụ như củ cái đôn thịt dê trước mặt này có thể ăn một chút, những vẫn không thể ăn nhiều, nếu không vẫn sẽ bị tà.

Thấy Ngã Á đặt đĩa xuống, Nhật Ác kì quái hỏi: “Sao vậy, không hợp khẩu vị à?”

“Không, ta ăn no rồi.”

“Con tôm còn ăn nhiều hơn người.”

Ngã Á còn thật sự trả lời: “Ta tuyệt đối ăn nhiều hơn con tôm.”

“... Nga...” Nhật Ác ‘nga’ nửa ngày mà vẫn không tìm ra nguyên do.

Ta dò hỏi: “Nhật Ác, nhóm người vừa rồi ở lại nhà ai?”

“Ở lại trong nhà Hải Na.”

“Nhà của Hải Na? Nhà nàng không phải chỉ có hai cái chiến bao sao, một cái để ở, một để chứa nông cụ, những người đó nghỉ ngơi ở đâu?”

“Hanh! Ở đây chỉ có chiến bao của nhà Hải Na là mới dựng đầu đông, những người đó cho rằng nơi đó tốt nhất, chúng đuổi hết người nhà Hải Na ra ngoài, chiếm lấy hai cái chiến bao họ.” Nhật Ác hung hăng cắn miếng thịt dê, cảm hận nói.

Đại sư huynh nhíu mi hỏi: “Vậy một nhà Hải Na đâu?”

“A mã (cha) ta thu dọn chiến bao nhà ta, cấp một gian cho họ ở tạm.”

Đại sư huynh gật đầu, “Như vậy cũng tốt, những người giang hồ đó cũng không phải thiện nam tín nữ gì, ít chọc tới mới tốt, các người tốt nhất cách bọn họ xa một chút.”

“Àn, a mụ ta cũng nói như vậy.”

Ăn xong thịt dê, Nhật Ác ở lại chiến bao chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi rời đi. Thấy sắc trời đã tối, mọi người thu dọn nghỉ ngơi. Nửa đêm, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng sa sa rất nhẹ, ta mở mắt, nghiêng tai lắng nghe, tiếng vang dần tiếp cận gần hơn, xem ra không phải là ảo giác, bên ngoài quả thật có cái gì đó. Ngẩng đầu, chỉ thấy đại sư huynh, tam sư huynh và ngũ sư đệ đã tỉnh lại, ta và tam sư huynh lập tức đánh thức Ngã Á cùng tiểu sư đệ.

“Ngã Á dụi mắt, “Như thế nào... ngô.”

Ta che miệng hắt, để tay lên môi mình, nói thật khẽ, “Hừ... Bên ngoài có biến.”

Ngã Á không thèm nói lại, co ro trong ngực ta, tay nắm thật chặt vạt áo trước của ta, hít thở thật khẽ, ta thực thích thái độ gặp nguy không sợ này. Không biết tình huống bên ngoài thế nào, phòng vạn nhất, chúng ta phủ chăn lên gối, vờ như người vẫn đang say ngủ trên giường, lấy vũ khí rồi tự tìm nơi ẩn náu.

Sa sa... Sa sa...

Tiếng động càng ngày càng gần, dùng kiếm rạch một vết lên chiến bao, xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài. Hôm nay vừa đúng ngày mười sáu, ánh trăng sáng tỏ, sáng như ban ngày, có thể thấy được mọi vật. Nhưng nhìn đến nửa ngày, cái gì cũng không thấy mà tiếng động kia lại càng lúc càng vang, giống như có thứ gì đó đang cấp tốc tiếp cận nơi này.

“Thấy cái gì không?” Ngã Á nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì cũng không có.”

“Ta xem xem.”

Ta tránh qua cho Ngã Á nhìn ra, nghiêng đầu nhìn về phía sư huynh bọn hắn, nhờ ánh trăng, ta nhìn thấy trên mặt bọn hắn cũng đồng dạng nghi hoặc. Tình huống này quả thật có chút quỷ dị!

“A!” Ngã Á đột nhiên cả kinh kêu một tiếng.

Lòng ta nhảy dựng, vội vàng kéo người sát vào ngực, cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Ngã Á nhíu mày: “Đó là băng hạt.”

“Băng hạt?”

“Ân.”

Thấy Ngà Á biết tiếng vang bên ngoài là vật gì, sư huynh bọn hắn tự lại đây, Ngà Á liếc mắt nhìn qua mọi người, nói tiếp: “Lúc sáng ta đã nói qua, vết thương trên người những kẻ kia chính là bị băng hạt – một loại độc vật – cắn, theo như [Kỳ được kinh] ghi lại, băng hạt hình dạng như nhện, đặc thù là thân thể cao gầy, đuôi cong và chứa kịch độc, băng hạt và những loại hạt từ thường thấy giống nhau, nhưng chúng cả người trong suốt, còn nữa, băng hạt cùng hạt từ bất đồng ở chỗ tính chất của độc tính lẫn sự phân bố độc tính, hạt từ bình thường chỉ tích độc ở đuôi, nhưng toàn thân băng hạt đều có độc, chỉ cần tiếp xúc thì lập tức trúng Băng Hàn chi độc, lúc đầu chỉ làm nứt da, nếu không kịp thời bài độc, hàn độc lập tức xâm nhập vào cơ thể, đến khi da nứt lan hết toàn thân, người đó cũng hết thuốc chữa.”

“Trong suốt? Chẳng trách không nhìn thấy.” Tam sư huynh nhủ mảy.

“Mọi người bao kín thân thể lại.” Ta vừa kéo áo choàng bao lấy Ngà Á vừa nhắc nhở sư huynh bọn hắn, băng hạt xuất hiện thế này thật quái dị, lát nữa không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đó, phòng ngừa chu đáo lúc nào cũng tốt nhất.

Nghe được lời nhắc nhở của ta, mọi người nhanh chóng mặc thêm y phục bao khắp người, nhìn chẳng khác gì gấu bọc.

Chúng ta tiếp tục giám sát chặt chẽ động tĩnh bên ngoài, một tiếng ngựa hí vang vọng thiên không, tiếng kêu thê lương bén nhọn, nhưng lập tức ngưng bật, thông qua khe hở nhìn ra bên ngoài, con ngựa cột ngoài đó vừa bị băng hạt bức hại. Chính là không nghĩ tới độc tính băng hạt lại mạnh như thế, nháy mắt đã khiến con ngựa to lớn hơn rất nhiều chết ngay lập tức, nếu dùng độc kia lên con người, tuyệt đối không tránh khỏi số kiếp. Nhưng mà... Tại sao đặc tính lũ bò cạp này lại không giống băng hạt mà Ngà Á nói? Là giống biến dị sao?

Ta nhìn qua Ngà Á dò hỏi, Ngà Á lắc đầu.

Bầu trời đêm lại lâm vào trầm tịch, lẳng lặng, không có bất kỳ tiếng vang nào, rất giống sự yên tĩnh trước cơn bão lớn. ta hơi khẩn trương, không phải bởi vì sợ hãi, mà bởi vì hưng phấn. Bầu không khí áp lực thế này cho ta cảm giác đó mới là nơi ta thuộc về, mọi tế bào cũng sục sôi, xem ra ta vẫn thích hợp với những kích thích thế này trong cuộc sống. Khóe miệng dần dần gọi lên, đã lâu không được hưng phấn như thế.

“?” Khóe miệng bị người đè lại, ta nhủ mảy nhìn về phía chủ nhân động tác trên.

Ngà Á thần nhiên nói: “Thật khó coi.”

“Khó coi thì đừng nhìn.”

“...” Hắn nhìn chằm chằm vào ta, trong mắt hiện lên sự bướng bỉnh.

Ta cúi đầu cười, nắm cầm hắn, dán đôi môi lạnh lẽo lên đôi môi cánh hoa, khe khẽ ma xát trong chốc lát, buông khỏi đôi môi hồng nhuận, thở sâu, bình ổn xao động trong cơ thể, thu liễm lại nhãn đồng.

Lại qua thêm nửa nén hương, tiếng động kia đã gần trong gang tấc. Bình tĩnh và kiên nhẫn của đám nhân sĩ giang hồ đã bị bào mòn, ba người cảm kiếm xông ra. Chưa đi được mấy bước đã kêu thảm một tiếng, vút vũ khí đưa hai tay lên mặt và cơ thể ra sức tra khảo, huyết nhục đầm đìa, máu tươi tung tóe, băng hạt bị nhuộm đỏ, lúc này chúng ta mới nhìn thấy rõ, băng hạt bò đầy trên người ba kẻ kia, không qua bao lâu, cả ba trùng lớn hai mắt, thẳng đờ ngã nhào trên đất.

Khốn thật, chờ băng hạt đột kích cũng không phải cách, ta bảo mọi người dùng khăn che mặt lại, một người cầm ít tro than chạy ra, vừa chạy vừa sái, băng hạt dần hiện hình trên mặt đất.

Ta cao giọng nói với mọi người: “Chúng ta phân công nhau đi xem nhóm nông gia thế nào, sau đó lập tức tập hợp ở đầu thôn.”

“Hào.”

Chúng ta nhanh chóng lao vào trong lớp tuyết phủ dày, dưới chân vang lên những tiếng “rắc rắc”, bước chân cũng trở nên dính dấp, nghĩ đến đám băng hạt kia chắc cũng bị đạp chết không ít. Trên người cũng có thứ gì đó leo lên, nhưng vì không thấy, đáy lòng cực không thoải mái, may mắn chúng ta đã phủ kín người, những vật nhỏ này chỉ có thể bò lên bò xuống trên người để trang trí.

Mã Triêm đại thúc đã bị băng hạt cắn chết, những nhà khác cũng không thoát khỏi.

Sau một nén nhang, chúng ta tập hợp ở đầu thôn, trừ năm sư huynh đệ chúng ta và Ngà Á, còn có Nhật Ác và hai nữ tử, tình huống khẩn cấp không nên nhiều lời, chúng ta luân phiên đỡ lấy Nhật Ác và hai nữ tử kia, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hùng đông vừa lên, tiếng vang sa sa đã dần không còn nghe thấy, chúng ta giảm lại tốc độ, lúc này mới cảm thấy hai chân mỏi nhừ, nội tức hỗn loạn, mọi người vội tìm được một hõm đất che được gió, tạm thời tu sửa làm chỗ nghỉ ngơi. Sợ đám băng hạt còn ẩn trên người, hai người một tổ, để người kia kiểm tra thân thể, quả nhiên không ngoài dự đoán, có mười mấy con băng hạt nằm ẩn ở những góc chết của y phục.

Kiểm tra xong, hai nữ tử hung hăng đâm chết băng hạt, ta vội vàng lấy ống trúc thu lấy một con.

“Người lấy cái thứ này làm cái gì?” Lục sam nữ tử trừng mắt giận dữ.

Ta thần nhiên nhún vai: “Trên đời thứ gì cũng có công dụng.”

“Ngươi...” Nữ tử mặc y phục màu tím kéo kéo ống tay áo của nàng, đưa mắt ra hiệu.

Ta cùng các nàng vốn chẳng quen biết, cũng lười xem các nàng làm gì, ngồi vào bên cạnh đồng lửa, xoa xoa bàn tay lạnh như băng của Ngã Á, “Thế nào?”

“Không có việc gì.”

“Lạnh sao?”

Ngã Á không nói gì, trực tiếp đem bàn tay lạnh băng nhét vào trong ngực ta, cái lạnh xông vào khiến ta hít ngay một ngụm lạnh khí, “Ngươi...”

Hắn nhú mày, cười dài nhìn ta. Thực không có biện pháp với hắn, ta lắc lắc đầu, đưa bàn tay kia bỏ nốt vào trong áo. Tay hắn trườn xuống eo ta ôm chặt, hít mát tựa vào trên vai ta.

“Tứ sư ca... tay của người ta cũng lạnh nà... ủ ấm cho...” Tiểu sư đệ sáp lại gần, đem móng vuốt vươn đến trước mặt ta, âm dương quái khí nũng nịu.

“Đi qua một bên.” Trực tiếp phóng cho hắn một cái liếc mắt.

Tiểu sư đệ lập tức khóc lóc om sòm, “Không công bằng! Không công bằng!”

Ngã Á thần nhiên phán: “Tìm tướng công của ngươi đi.”

“Tướng công ta? Ai?”

Ngã Á hất đầu về phía tam sư huynh, tiểu sư đệ biểu tình quái dị.

“Hắn mới không phải tướng công ta! Không cho ngươi nói bậy!”

“Tiểu Phong, cái thành ngữ kia nói thế nào?” Ngã Á tự tiểu phi tiểu hỏi ta.

Ta cười cười: “Giấu đầu hở đuôi.”

“...” Tiểu sư đệ trừng lớn mắt, miệng oa oa kêu gào, “Tứ sư ca khi dễ người! Tứ sư ca khi dễ người!”

“Ồn ào.” Ngũ sư đệ lạnh băng đến một câu.

Tiểu sư đệ dừng một chút, tiếp tục quát to, thanh âm tăng cao thêm một đoạn, “Ngũ sư huynh khi dễ người! Tứ sư ca khi dễ người, oa...”

Tam sư huynh vươn tay cuốn lấy người tới bên cạnh mình, thân thủ che luôn cái miệng huyền não của tiểu sư đệ. Bên tai lập tức thanh tĩnh, chúng ta đồng lòng giờ ngón cái lên với tam sư huynh, tiểu sư đệ vẫn giãy giụa trong lòng tam sư huynh.

Tiểu sư đệ từ trước đến nay âm ỉ quen thói, chúng ta cũng xem như thường, vừa sưởi ấm vừa bàn tính bước hành động tiếp theo. Hôm nay tình huống xảy ra bất ngờ, nhưng ngẫm lại đám người phái Không Động mang theo hàn độc xuất hiện trước mặt chúng ta thì bằng hạt kết đàn kéo đến tập kích cũng là chuyện tất nhiên, xem ra phái Không Động đã chọn đến nhân vật khó nhằn rồi.

Áp tiêu tuy tính là có một chân trong giang hồ, nhưng từ khi ta tiếp nhận Uy Viễn tiêu cục đến nay, đã hạ lệnh cho tiêu sư tận lực không dính vào quan hệ với nhân sĩ giang hồ, một khi dính vào sẽ mang đến vô số phiền phức không đáng có, chúng ta luôn thừa hành chuẩn tắc này, cho nên đối với hai vị nữ hiệp còn may mắn sống sót của phái Không Động dĩ nhiên không mấy quan tâm.

Hiển nhiên cách làm của chúng ta khiến người khác không thoải mái, nữ tử lục y cắt đứt lời chúng ta, ngang ngạnh nói: “Các ngươi phải bảo vệ ta an toàn về nhà.”

Nàng, bị thiếu nữ sao? Nói chuyện mà không cần phải thông qua đại nãi.

Chúng ta dừng một chút, lại tiếp tục đề tài vừa rồi, không ai phản ứng lại nàng, nữ tử lục y sắc mặt càng khó coi. Nàng ta cũng có vài phần tự sắc, theo cách ăn mặc của nàng ta rồi đến nhất cử nhất động, khẳng định là từ nhỏ đã được cung chiều đến lớn. Nàng chỉnh lại biểu tình trên mặt, nâng cằm lên, cao ngạo nói: “Cha ta là chủ môn phái Không Động, ta là đại tiểu thư phái Không Động, chỉ cần các ngươi đưa ta về nhà, phụ thân chắc chắn sẽ tạ ơn xứng đáng, cha ta là đại nhân vật trên giang hồ, sau này các ngươi nhất định có thể phát triển đến vô hạn.”

“...” Chúng ta không nói gì.

Tiểu cô nương này thật sự là bị làm hư, đạo lý đối nhân xử thế cũng không biết. Trong mắt nữ tử áo tím chợt hiện lên vẻ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Từ y nữ tử tiến lên che miệng lục y nữ tử, cười nhẹ, nói: “Thật có lỗi, Tiểu Nhi được sủng từ nhỏ nên tính cách không tốt.”

Lục sam nữ tử gọi là Tiểu Nhi, dùng sức kéo tay từ y nữ tử, hai mắt tròn tròn, ô ô kêu, giống như đang cực kì không phục.

“Tại hạ Mai Thành phái Không Động Khúc Ly, đây là tiểu sư muội Khúc Tiểu Nhi, đa tạ ân cứu mạng của các vị thiếu hiệp.” Nói xong lén nhìn qua Ngã Á một cái, trong lòng ta khẽ động, nàng vừa rồi dường như đã chú ý quá nhiều đến Ngã Á, không biết có ý đồ gì, ta thoáng nghiêng người, ngăn trở tầm mắt của nàng.

Khúc Ly hướng ta nhìn qua, gật gật đầu cười yếu ớt, ta đáp lễ.

“Tê...” Đùi đột nhiên bị người nhéo một cái, ta thờ dốc, vừa đau vừa kinh ngạc.

Ta nhìn lại người ở phía sau, nhướng nhướng mày, “Làm sao vậy?”

Ngã Á lắc đầu, thản nhiên nói, “Không có gì.” Nói thì nói vậy, nhưng bàn tay đang ngắt nhéo trên đùi ta vẫn không hề thả lỏng ra xiu ra, ta dám khẳng định, đùi chắc đã bị hấn nhéo đến tím bầm rồi.

Ta dùng ánh mắt ý bảo hấn — có thể buông ra hay không? Hấn không biểu lộ cảm xúc gì nhai nhai linh chi, nhìn cũng không nhìn ta lấy một cái, trực tiếp coi nhẹ sự tồn tại của ta.

Đại sư huynh đem lương khô phân phát cho Khúc Ly cùng Khúc Tiểu Nhi, “Tại hạ Từ Chính, tiêu sư của Ngư Dương Uy Viễn tiêu cục, đây là tam sư đệ ta Âu Dương Vũ, tứ sư đệ Lăng Phong, ngũ sư đệ Lãnh Tinh, tiểu sư đệ Vân Kỳ.”

Đại sư huynh không giới thiệu Ngã Á với hai người kia, ta cũng cảm thấy không cần phải giới thiệu làm gì.

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, hiếm khi thời tiết trong như thế này, mặt trời đã mọc lên từ phương đông, “Chúng ta bây giờ không còn ngựa, khí trời tốt thì lên đường, trước khi trời tối hy vọng sẽ tìm được nông gia nào đó.”

Mọi người đồng ý, Khúc Ly và Khúc Tiểu Nhi kết giao đi cùng chúng ta, Nhật Ác là người sống sót duy nhất trong thôn, hiện tại lên đường với chúng ta, chờ rời khỏi Linh Nam mới an bày cho hấn.

Một đường đi chung, tính tình Khúc đại tiểu thư thực sự làm người ta chịu không nổi, nhưng nếu so với loại người lòng dạ thâm trầm như Khúc Ly thì cô gái không có đại nảo kia lại khiến ta thích hơn. Nhưng hiển nhiên người hiểu lễ lễ tri thức như Khúc Ly càng được đại sư huynh bọn hấn yêu quý, chủ yếu tất cả mọi người thích Khúc Ly, không thể nào ưa nổi Khúc Tiểu Nhi như ta, dù loại nguyên do trộn chung một chỗ, Khúc Tiểu Nhi bất tri bất giác lại thích kẻ cận ta, vì thế mặt Ngã Á lúc nào cũng bám một tầng mây âm u.

Ta thờ hất ra thật dài, ta đã nhận định hấn, tuyệt sẽ không trêu chọc bất cứ ai nữa cả.

Tối hôm đó vẫn không tìm được nông gia nào, mọi người dọn sạch chỗ tuyết trên mặt đất lấy một khoảng đất trống, trải thảm lông và áo khoác lên mặt đất, mọi người chia nhau ra ngủ, ta dịch chuyển, thân thủ kéo Ngã Á qua, mặc hấn vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay ta kiểm chế, ta cúi đầu ngậm lấy vành tai lạnh lẽo kia, thấp giọng hỏi: “Khi nào trời mới quang đăng lại đây?”

“... Hấn, ngô.”

Phía sau tai hấn là bộ vị mẫn cảm nhất, ta nhếch khóe miệng, liếm lộng thẳng đến khi hấn thở gấp mới thôi.

“Thế nào?”

Ngã Á phụng phịu, thản nhiên nói: “Không thế nào cả.”

Nếu tai hấn không ửng đỏ lên thế kia, những lời kia nhất định cũng sẽ có xiu xiu cảm giác thoải mái.

“A...” Ta cố ý thổi một hơi vào tai hấn, nhìn hấn run run, những nhân từ xấu xa trong ta nháy mắt thức tỉnh, không nghĩ tới rằng ta cùng những người nam nhân khác mắc chung một chứng bệnh — thích khi dễ ái nhân. Tay ta vói vào vạt áo hấn, dừng lại ở vòng eo mềm mại, nhắc chân kẹp lấy đùi hấn vào giữa hai chân mình.

Hấn giật giật nhưng ta thủy chung vẫn vững như Thái sơn, hấn liếc ta một cái sắc lém, “Không được cùng nàng ta thân mật như vậy.”

“Hào.” Kỳ thật ta căn không không hề thân mật quá mức với Khúc Tiểu Nhi, nhưng nếu so sánh với sư huynh bọn hấn luôn tránh xa nàng, thái độ bình thường của ta liền có vẻ như thân mật quá mức, ta cũng chẳng giải thích gì, gật đầu xác nhận, sự thật luôn là chứng cứ tốt nhất.

Từ đó về sau, ta học tập theo sư huynh bọn hấn, áp dụng thái độ coi thường đối với Khúc Tiểu Nhi, Ngã Á mới chịu cười, nhưng mà dần dần kẻ không

còn ý cười trên mặt lại chính là ta.

Tam sư huynh vỗ vỗ vai ta, “Người cùng Ngã Á sao lại thế này, luân phiên nhau chơi trò mặt phủ mây đen à?”

Ta nhú nhú mi, “Người không thấy Khúc Ly đôi với Ngã Á hơi bị ân cần sao?”

“Đó không phải gọi là ân cần, là lấy lòng mới đúng. Bộ dạng Ngã Á xinh đẹp như vậy, Khúc Ly thích hắn cũng không có gì đáng trách.” Tam sư huynh vui sướng khi người gặp họa, phe phẩy chiết phiến.

Ta trắng mắt lườm tam sư huynh một cái, “Dùng não một chút được không, người làm như ai cũng giống người, chỉ biết dùng nửa thân dưới suy nghĩ vẩn đề.”

“Có ý gì?”

“Khúc ly đối với ngã Á chú ý thái quá.”

Ngũ sư đệ đi tới, ngồi xuống cạnh chúng ta, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi Khúc Ly có nhắc đến Lam Minh.”

Lam Minh? Nơi này là mục tiêu của chúng ta, vì Ngã Á thân thể đặc biệt, chúng ta dọc đường đi đã cố ẩn hết hành tung, trừ năm người chúng ta, hôm nay lại nghe cái tên ‘Lam Minh’ từ miệng ngoại nhân, không thể không khiến chúng ta cảnh giác.

Tam sư huynh thu liễm nửa-người-bên-dưới, ra vẻ tự hỏi, sờ sờ cằm đánh giá Ngã Á đang ở gần Khúc Ly, lầm bầm nói: “Càng nhìn càng không thích hợp.”

Ta bắt đắc dĩ thở dài một hơi, hần nhìn hai cái liền có thể thấy được người ta trong lòng có quỷ sao? “Lòng nghi ngờ sinh ám quỷ.”

Tam sư huynh híp mắt tiếp tục than thở, “Xấu xí, vẻ mặt gian xảo, mắt nhỏ, mũi cù tỏi, trừ việc không có răng thô to thì cũng xấu ngang nhau. ...”

Ta nhú mày, là ai mấy hôm trước luôn mồm khen người ta là chim sa cá lặn? Ta đứng lên tránh xa khỏi hắn, ngũ sư đệ cũng thế, tình trạng tam sư huynh hiện tại chúng ta không nên quấy rầy.

“Hoa hồng lộ còn bao nhiêu?”

Ngã Á giờ giờ túi da trong tay, “Còn một túi.”

“Cần phải cố gắng kiên trì đến khi rời khỏi Lĩnh Nam.” Ta cầm tay hắn, không còn lạnh băng như lúc trước. Xem ra mấy hôm nay giữ ấm cho hắn đã có hiệu quả rõ rệt.

Ta căn dặn: “Không được cởi quần áo”

“... Giống gấu lắm”

“Có giống gấu thì đó cũng là một con gấu xinh đẹp, Tê...” Đùi lại bị néo, vết bầm lúc trước còn chưa có tan nữa, hôm nay đã xanh lại càng thêm xanh.

Mày ta nhú chặt không giãn ra được, Ngã Á nhìn ta trong chốc lát mới hỏi: “... Thật sự rất đau?”

“Ân.”

“Ta...”

“Quan hệ của các người thật tốt.” Khúc Ly ở một bên hâm mộ nói.

Ta cười mà không nói, đứng lên kéo Ngã Á ngồi xuống một bên, vẫn không biết mục đích của Khúc Ly là gì, sau này tốt nhất không nên để hai người này đơn độc ở chung.

Ta ngồi xuống, kéo người ngồi xuống trên đùi, dặn dò: “Sau này không được một mình ở riêng với Khúc Ly.”

“Hảo.” Hắn đáp ứng mà không cần suy nghĩ.

Loại tín nhiệm vô điều kiện này của hắn, ta thích.

Được Lăng Phong căn dặn, Ngã Á rõ ràng tận lực trốn tránh Khúc Ly tiếp cận, sự tức giận của Khúc Ly ngay cả kẻ tối ngu xuẩn như Khúc Tiểu Nhi cũng có thể nhìn ra.

“Sư tỷ, người làm sao vậy?”

Khúc Ly hít sâu một hơi, hướng về phía Ngã Á bên kia liếc mắt một cái nói: “Không có gì.”

“Sư tỷ, người có chuyện gì phải nói cho ta biết, không chuyện gì có thể làm khó được bốn cô nương!” Khúc Tiểu Nhi vỗ ngực bảo đảm.

“Thật không có... Sư muội giúp sư tỷ một chuyện gấp được không?” Khúc Ly chớp mắt đã có được chủ ý.

“Chuyện gì?”

“Đưa tai lại đây.”

....

“Hảo, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Khúc Tiểu Nhi hí mắt cười bảo chúng

Buổi tối trước khi ngủ đột nhiên thu được một phi tiêu truyền thư, trên đó chỉ có vài chữ: Lam Minh. Một mình đi đến mười dặm về phía đông, nơi đó có thứ người cần.

“Lam Minh?” Ta niệm hai chữ này, xem ra âm mưu thì chỗ nào cũng có a.

Đưa tờ giấy cho sư huynh bọn hắn xem, cũng báo cho bọn hắn: Chú ý an toàn, ta đi một chút sẽ trở lại.

Sư huynh bọn hắn lo lắng, muốn đi cùng ta, ta nghĩ nghĩ rồi để tam sư huynh đi cùng, những người khác thủ lại chỗ này, nhất định phải bảo vệ an toàn cho Ngã Á. Ngã Á chỉ nhìn ta một cái không hề nói gì.

Vội vàng hướng phía đông đi mười dặm, đất trời ngập tuyết không có lấy một bóng người.

“Không có ai?” Tam sư huynh cau mày.

Ta đánh giá bốn phía, đất phủ tuyết trắng xóa, thảo nguyên mênh mông vô bờ căn bản không có nơi để ẩn thân, đột nhiên, ta dường như nghe được âm thanh gì đấy, ta giơ ngón trỏ đặt trên môi, “Hừ... tam sư huynh, người cẩn thận nghe.”

Ô ô.... Ô ô....

Thiên địa vốn yên tĩnh bất chợt tràn ngập tiếng khóc than....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tiếng khóc rất mong manh, nghe kỹ lại giống như động vật nhỏ nào đó đang gào thét. Từ sau khi linh giáo được sự lợi hại của băng hạt, chúng ta đối với mảnh đất phủ đầy tuyết bí ẩn này thật phần cảnh giác.

Ta và tam sư huynh dựa lưng vào nhau, kiểm một hồi mới tìm được nơi phát ra âm thanh, chúng ta chậm chậm đến gần, khi đã khá gần mới phát hiện, tuyết nơi này hình như hơi cao hơn xung quanh, dấu vết rất rõ ràng.

Ô ô...

Lần này nghe rõ hơn, tiếng khóc từ trong đồng tuyết truyền ra, ta cùng tam sư huynh liếc nhìn nhau, động thủ đào tuyết lên, khi thấy thứ bên trong, chúng ta trừng lớn hai mắt, thiên toán vạn toán cũng không tính ra, trong đồng tuyết lại là Khúc Tiểu Nhi, nàng đã lạnh cóng đến mất đi tri giác, chỉ có đôi môi khẽ mở phát ra những tiếng nức nở.

Tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này? Ai làm Vi sao phải làm như vậy? Làm thế này có dụng ý gì?

Trong nháy mắt, trong đầu ta xuất hiện rất nhiều câu hỏi, cảm thấy sự tình có điều không đúng, ta đứng lên, nói với tam sư huynh: “Người mang nàng trở về.” Nói xong, hướng về phía tây lao tới.

Một đường chạy như bay, trở lại nơi chúng ta đang ở tạm, đồng lửa rừng rực cháy hành lý đều còn, nhưng bốn bề yên tĩnh, một người cũng không có, ngóc từ đều có thể nhìn ra điểm không ổn, ta hít sâu một hơi, cắn mạnh lên đầu lưỡi nhằm làm cho mình tỉnh táo lại, những chuyện có liên quan đến Ngã Á luôn luôn thách thức lý trí ta. Tìm tòi xung quanh một phen, một chút dấu vết đánh nhau cũng không có, nhưng phía sau đồng hành lý lại có dấu chân hỗn độn còn lưu lại.

“Có chuyện gì?” Phía sau ta, tam sư huynh lo lắng hỏi.

“Biến mất hết cả.” Ta xoay người nhìn Khúc Tiểu Nhi đang nằm trên đất, hỏi: “Nàng thế nào?”

“Thân thể bị thương tổn nặng do giá rét, đã lâm vào hôn mê, nhưng trong thời gian ngắn không có gì nguy hiểm đến tính mạng.”

“Nàng xuất hiện ở nơi ước định tuyệt đối không phải trùng hợp, chắc chắn nàng biết gì đó, kế tiếp phải trông cậy vào ngươi.” Ta vỗ vỗ vai tam sư huynh.

“Trông cậy vào ta làm cái gì? Ta cũng không phải đại phu.”

Ta không để ý hấn, đứng dậy tới bên hành lý của Khúc Tiểu Nhi, lấy ra một bộ y phục, ném tới trước mặt tam sư huynh, “Mau mau giúp nàng đổi bộ y phục ướt sũng đó đi, ta canh chừng cho ngươi.”

“Tại sao ngươi không đổi cho nàng ta?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Ta cũng là nam.”

“...” Ta không nhìn hấn phản bác, đứng lên, ở bốn phía tìm tòi lại một lần, xem có thể tìm được đầu mối gì khác hay không.

Cuối cùng phát hiện được một thứ: bên dưới túi của đại sư huynh vẽ một dấu hiệu “S”, từ trước đến nay ta không quan tâm đến chuyện trên giang hồ, không biết ký hiệu “S” này đại biểu cho cái gì, “Tam sư huynh, ngươi tới đây một chút, ta phát hiện thứ này.”

Tam sư huynh đầu đầy mồ hôi ngồi xổm xuống bên cạnh, ta thân nhiên liếc mắt ngó hấn một cái, lạnh lạnh nói: “Thỉnh coi chừng nửa-thân-dưới của ngươi, chờ ly khai khỏi Lĩnh Nam, tiểu nương hoa phổ mặc cho ngươi chọn, ta mời khách.”

“Hanh! Ngươi thực hào phóng, ta cảm ơn ngươi!”

“Đừng nói vô nghĩa, nhìn xem đây là cái gì.” Ta không để ý tới oán hận của tam sư huynh.

Tam sư huynh cẩn thận nhìn một chút, nói: “... Ròng.”

Ta nháy mắt mấy cái, cái dấu hiệu “S” này nhiều nhất là bị nói thành “rắn” hoặc “con giun” mới đúng chứ, nhưng “ròng” thì thực không giống bình thường.

Tam sư huynh cười quái dị thăm thẳm, “Đại sư huynh từ trước đến nay vốn không đụng đến mấy thứ đan thanh (tranh), có thể vẽ ra bức tranh ‘ròng’ như vậy đã là không tồi rồi.”

Vấn đề vẽ vôi của đại sư huynh có vấn đề không nằm trong thảo luận chính, hiện tại chủ yếu chính là tung tích của bọn hấn, ta hỏi, cắt ngang vấn đề vẽ vôi kia, “Vẽ ký hiệu đó có nghĩa là gì?” Ta quyết định từ giờ trở đi sẽ bồi bổ tri thức giang hồ của mình.

“Ròng là tượng trưng cho thiên tử, trừ thiên tử không ai dám dùng dấu hiệu này, nhưng gần đây trên giang hồ xuất hiện một tổ chức kỳ quái nửa chính nửa tà, họ lấy ‘ròng’ làm ký hiệu cho tổ chức, gọi là Ngự Long giáo.”

Ngự Long? Không chế Thiên Long sao, là gan tổ chức này thật không nhỏ, “Vậy tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?”

“Ta cũng không biết... Đúng rồi!” Tam sư huynh đột nhiên tỉnh ngộ.

“Nghĩ đến điều gì sao?”

“Nhớ lúc chúng ta tiến vào thảo nguyên Lĩnh Nam không? Khi đó phái Không Động chém giết những người kia có gọi họ là ‘yêu nghiệt tà giáo’, còn có băng hạt đường như tập kích ngay sau khi nhóm người Khúc Ly đến, khi chúng ta cứu các nàng ra có hỏi các nàng có phải bị người đuổi giết không, hai người các nàng áp ứng.”

Ta chỉnh lý lại tin tức, cau mày, “Ý của ngươi là người của Ngự Long giáo mang sư huynh bọn hấn đi, nhưng ở đây không có dấu vết đánh nhau, dưới tình huống ấy mà muốn mang người đi là rất khó, đại sư huynh bọn hấn không phải người hồ đồ, nếu như có rời đi nhất định cũng sẽ truyền lại tin tức cho chúng ta.”

Nói xong, ta cùng tam sư huynh nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Có nội gián.”

Mấy ngày nay đều là do Khúc Ly nấu ăn, xem ra nàng ta đã bỏ thuốc vào thức ăn, nhớ đến ngày đó Khúc Ly từng nhắc đến hai chữ ‘Lam Minh’ khiến ta không khỏi hoài nghi liệu có phải nàng ta biết Ngã Á có thân thể đặc thù hay không. Xem ra tình cảnh Ngã Á rất nguy hiểm.

Tam sư huynh tìm được thức ăn còn thừa, quả thực là có mê dược, vậy là ta suy đoán không sai.

Ngự Long giáo hành tung bí ẩn, chúng ta căn bản không biết phải tìm từ đâu, trước mắt chỉ có thể chờ Khúc Tiểu Nhi tỉnh lại, xem xem nàng có biết chút gì không.

Khúc Tiểu Nhi sốt cao liên tục không lùi, ta và tam sư huynh luân phiên làm ướt khăn trong tuyết, giúp nàng hạ nhiệt, lăn qua lăn lại suốt một đêm, sốt đã hạ bớt, giờ thìn thì Khúc Tiểu Nhi tỉnh lại.

Tam sư huynh phụ trách nấu ăn, ta phụ trách từ miệng nàng hỏi ra tin tức này nọ, bình thường cũng mỹ nữ nói chuyện phiếm đều là việc của tam sư huynh, hôm nay hẳn thái độ khác thường nhất quyết đi nấu cơm, xem ra đêm qua thay y phục cho cô nương nhà người ta đã khiến hắn chịu dày vò không ít.

“Thế nào rồi?”

Khúc Tiểu Nhi hai mắt đầm lệ nói: “Đau, toàn thân đều đau.”

Ta đem đồng sang cao do Ngã Á đặc chế đưa cho nàng: “Cao này chuyên trị nứt da, hiệu quả tốt lắm.”

“Cám ơn người, Lãng đại ca.”

“Không cần khách khí. Mảnh giấy này là do người viết?” Ta đưa mảnh giấy kia cho nàng xem.

“Àn, là ta viết, đại sư tỷ nói muốn ta giúp một việc, ta dựa theo lời đại sư tỷ viết ra, sau đó đến nơi kia chờ người, nhưng mà...” Khúc Tiểu Nhi hấp hấp mũi, âm mũi nặng nề nói tiếp: “Ta mới đợi có một lát, đột nhiên cổ đau buốt, ngắt đi, khi tỉnh lại thì đã bị vùi dưới tuyết rồi, ở đó lạnh lắm, ta đã tưởng mình sẽ chết rụng, ô ô...” Khúc Tiểu Nhi nói xong, đột nhiên ôm lấy cánh tay ta khóc rống lên, chuyện đã xảy ra hôm qua đối với một tiểu cô nương mà nói, có phần quá mức, kinh sợ cũng là chuyện tự nhiên, ta vỗ lưng an ủi nàng.

“Tiểu Nhi, người biết Ngự Long giáo sao?”

“Biết, sư thúc bọn hắn lúc đi vào Lĩnh Nam có bảo là muốn tìm yêu nghiệt Ngự Long giáo báo thù.”

Tam sư huynh đi tới, hỏi: “Người có biết Ngự Long giáo ở đâu không?”

“Biết, nhưng ở đó không có lấy một bóng người.”

Nghe vậy, ta trong lòng vui vẻ, nói: “Ăn cơm xong người mang bọn ta đến Ngự Long giáo được không? Sư tỷ của người cùng sư huynh đệ của ta mất tích có thể quan hệ đến bọn chúng.”

“Hảo.”

Dùng cơm xong, tam sư huynh lại đảm đương việc công Khúc Tiểu Nhi lên đường, vốn hắn không muốn, nhưng ta đã đe dọa hắn, nói: nếu người không chịu công, ta sẽ nói cho Tiểu Nhi biết đêm qua người đã đem nàng xem rụng. Tam sư huynh á khẩu không nói gì được, đành cam chịu công Khúc Tiểu Nhi trên lưng, đi trước dẫn đường, ta xách hành lý theo phía sau.

Trên đường, Khúc Tiểu Nhi hậu tri hậu giác hỏi: “Y phục của ta là do ai đổi?”

Tam sư huynh nhanh chóng trả lời: “Từ sư đệ đổi cho người.”

Ta: “...”

Khúc Tiểu Nhi xấu hổ liếc mắt nhìn ta một cái, ta chỉ cảm thấy mình đụng phải một cái đại phiền phức rồi, ngậm tròng tam sư huynh, bước nhanh về phía trước. Không biết đại sư huynh bọn hắn có gặp nguy hiểm gì hay không, Ngự Long giáo bắt sư huynh bọn hắn, có phải là do hướng về Ngã Á mà đến? Không biết Ngã Á như thế nào rồi? Trong lòng chợt hốt hoảng.

Hy vọng Ngự Long giáo kia không phải đánh chủ ý lên người Ngã Á.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Được Khúc Tiểu Nhi chỉ dẫn, chúng ta rất nhanh đã tìm được Ngự Long giáo. Trên mặt tuyết nhất vọng vô tế sừng sững một sơn trang được xây từ cự thạch đen tuyền, tới gần thêm, cả sơn trang tràn ngập một cỗ áp lực khiến người ngạt thở. Ta để tam sư huynh và Khúc Tiểu Nhi chờ dưới một bụi cỏ khô héo, ta đi do thám trước.

Tránh thoát hộ viện tuần tra, một đường quan sát xuống dưới, nơi này tuy rằng có không ít giáo chúng, canh phòng cũng rất chặt chẽ, nhưng cũng không phải Ngự Long giáo chân chính, nếu ta đoán không lầm, nơi này hẳn chỉ là một phân đàn nho nhỏ của Ngự Long giáo mà thôi.

Son trang khá lớn, một bên tránh né hộ vệ tuần tra, một bên quan sát cấu tạo cùng địa hình của son trang, vậy mà lại có thể hao phí một canh giờ.

Thấy ta trở về, tam sư huynh thoảng yên lòng, lại bắt đầu trêu chọc: “Ta đang chuẩn bị xông vào cứu ngươi.”

“Không cần lãng phí cảm tình.”

“... Thế nào?”

“Son trang đề phòng rất thâm nghiêm.”

“Sư huynh bọn hấn ở trong này sao?”

Tam đem y phục rườm rà trên người cởi ra, mặc vào y phục dạ hành, nói: “Ta nghe lên mấy tên thống lĩnh nói chuyện, sư huynh bọn hấn quả thật bị chộp đến nơi này. Ta tính đêm nay lại vào quan sát một phen, ngày mai cứu người.”

Ta sư huynh nói: “Ta đi với ngươi.”

“Hảo.”

“Ta cũng phải đi.” Khúc Tiểu Nhi cũng nhào vô giúp vui.

Ta thần nhiên cắt ngang hưng trí của nàng, “Không được.”

“Vi cái gì, ta không muốn chờ ở chỗ này, ta muốn cùng các ngươi đồng cam khổ cộng hoạn nạn.”

Ta lấy ra hòa chiết tử đem chùi thủ hun đen, ngẩng đầu vốn định bảo tam sư huynh giải thích, không nghĩ tới hấn thế nhưng lại né thật xa, ta vốn rất chán ghét loại người phiền toái, nhưng nếu không giải thích với Khúc đại tiểu thư sẽ càng thêm phiền toái, khề thờ dài một cái, nói: “Ngươi đi cùng chúng ta, nếu cả ba đều bị bắt thì chúng ta sẽ lâm vào tử cục, nếu ngươi lưu ở bên ngoài, một khi chúng ta bị tóm thì còn có ngoại viện, ngươi liền là ngoại viện trọng yếu của chúng ta.” Ta thành khẩn nói, vỗ vỗ của nàng.

Mắt Khúc Tiểu Nhi lấp lánh: “Ta rất trọng yếu?”

“Àn.” Ta gật đầu.

“Vậy ta sẽ ở đây làm ngoại viện trọng yếu.”

Ta cúi đầu sửa sang lại mọi thứ cần thiết cho cuộc ‘thăm hiểm’ đêm nay, lừa một tiểu nha đầu đơn độc tinh khiết không có đầu óc, một chút cảm giác thành tựu đều không có, ngược lại còn cảm thấy tội lỗi.

“Sư đệ...” Tam sư huynh hí mắt cười huých huých vai ta, trong mắt hiện lên trêu chọc.

“Làm cái gì mà cười ***-đăng như thế?”

“Khui!” Tam sư huynh bị ế một chút, “Sư đệ, nhờ ngươi sau này có nói mấy lời như vậy nữa thì đừng dán bộ mặt lạnh như thế, làm người ta chẳng có cảm giác ngon miệng chút nào.”

“Hi...” Ta đem hai khóe miệng giương lên: “Như vậy được rồi chứ.”

“Cười kiểu này so với khóc còn khó coi hơn.”

“Xoi mói.”

Dùng qua com chiều, ta nhắm mắt, để đại não rơi vào trạng thái trống không. Màn đêm buông xuống, ta bịt kín mắt, cùng tam sư huynh lặng lẽ tiến vào hắc thạch son trang.

Ẩn náu trên nóc phòng, quan sát và ghi chép thời gian hoán ban của nhóm hộ vệ. Sau khi tìm được quy luật, thừa dịp bọn hộ vệ bận rộn hoán ban, chúng ta lặng lẽ ám sát, đánh ngất hai tên hộ vệ, thay vào y phục của bọn hấn, tam sư huynh trở tài diệu thủ dịch dung thành bộ dáng của hai hộ vệ kia. Xong việc, ta và sư huynh trao đổi ánh nhìn, phân công hành động.

Ta phụ trách kiểm tra tây viện, tam sư huynh phụ trách kiểm tra đông viện, sau nửa canh giờ tội hợp tại chủ phòng.

Có được y phục cùng gương mặt này, làm ít mà thu được lợi to, ước chừng hai nén hương đã kiểm tra xong tây viện, nhưng không hề thấy bóng dáng sư huynh bọn hấn, len vào trong phòng cũng chẳng phát hiện được mật thất gì, xem ra không ở trong này. Không biết bên tam sư huynh thế nào.

Rời khỏi tây viện, hướng chủ ốc chạy tới, trong lúc đó đụng ngay một đội tuần tra, ta nấp vào toàn giả sơn. Khi bọn tuần tra đã xa, ta vốn định rời đi, nhưng khi bước ra, không biết lại vấp vào thứ gì đó, cước bộ lão đảo, cánh tay đập mạnh lên tạch bịch.

Đông!

“?” Nghe được tiếng vang trống rỗng, lòng ta hiện lên nghi hoặc, đứng vững, tay gõ gõ đập đập lên thạch bích.

Đông đông đông!

Quả nhiên không phải ảo giác, bên trong thạch bích có ánh sáng. Nơi này chắc là có mật thất hoặc mật đạo, cũng không có gì đáng nói, đã thấy quá nhiều trên TV nào là mật đạo trong sơn động này nọ, tầm thường hết sức, xem ra người lãnh đạo của Ngự Long giáo cũng không ngoại lệ. Lấy chiết từ, cẩn thận kiểm tra thạch động, tìm xem có cơ quan mở thạch môn ra hay không.

Kết!

Trên thạch bích tròn nhẵn có một chỗ hơi gồ lên, ta ấn một cái, sườn đông thạch bích mở ra một cánh cửa, ta cầm chặt chùy thủ lạng lẽ tiến vào. Lúc đầu dung đạo rất chật hẹp, chỉ vừa cho một người đi qua, càng vào sâu càng rộng, cuối cùng có thể chứa vừa một chiếc xe ngựa. Ở góc cuối dung đạo, vừa rẽ vào, đột nhiên một trận gió âm hàn thổi qua, một người từ trên trời giáng xuống, ta lập tức lui về phía sau, nhấc chân đá văng người nọ. Theo xúc cảm từ chân truyền đến, cứng rắn, không giống như là người. Không có đợt công kích thứ hai, ta đứng dậy đưa hỏa chiết đến gần xem xét, nguyên lại là một tượng người đá.

Kỳ quái. nơi này vì sao lại có tượng người đá vốn dùng để bồi táng?

Bước qua tượng đá, tiếp tục đi vào bên trong, càng vào sâu càng lạnh, trên tóc và cả mi mắt đều kết một tầng băng sương.

Rời khỏi dung đạo, tiến vào một băng động, nơi này càng lạnh hơn, tứ chi cũng dần muốn đông băng, nếu không phải có một thân nội lực chống đỡ, ta hiện tại chắc đã thành tượng băng mất rồi. Cả băng động vô cùng trống trải, ở giữa chỉ có một giường băng, nằm trên đó là một bạch y nhân. Vì khoảng cách khá xa nên ta không thấy rõ bộ dáng.

Ta bước lại gần xem xét, vừa nhìn vào đã kinh hãi, người này... là sư phụ của Ngã Á – Vân Dược?

Tại sao hắn lại ở đây? Hắn đã gặp chuyện gì?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, ta vội nhảy vào nắp sau băng sàng. Chủ nhân cước bộ kia rất nhanh đã đến gần băng sàng, ta ngừng thở, xem xem người tới rốt cuộc là ai, muốn làm gì, cùng Vân Dược có quan hệ gì.

Một nam tử có gương mặt lạnh lùng ngồi trên băng sàng, không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt không chút huyết sắc của người nằm trên giường, thỉnh thoảng vuốt ve thân thể, hôn lên đôi môi lạnh như băng. Xem ra “Vân Dược” đã gặp phải tình tiết câu huyết lâm đầu, nam nhân ngồi đó đại khái nửa canh giờ mới rời đi, ra thiếu chút nữa bị đông cứng.

Ta gõ gõ đánh đánh khắp phòng băng, cũng không phát hiện được cơ quan gì, xem ra dưới hòn giả sơn chỉ có băng động này, nếu ở đây không có gì đáng lưu tâm, ta lạng lẽ rời đi.

Thậm chí việc ‘Vân Dược’ vì sao xuất hiện ở đây, có nên cứu hắn hay không, tạm thời không nằm trong phạm vi lo lắng của ta, hơn nữa ta e rằng nếu mạng hắn ra ngoài ngược lại là hại hắn, người vừa rời đặt ‘Vân Dược’ ở đây đích thị là có thâm ý.

“Sao giờ mới đến? Phát hiện cái gì sao?” Tam sư huynh ghé vào nóc chủ ốc đợi non nửa canh giờ.

Ta đem chuyện băng động kể cho hắn, cũng hỏi hắn có phát hiện gì không.

Tam sư huynh phẩy phẩy tay, “Không có, đông viện trống rỗng.”

Ta nhủ mi suy nghĩ sâu xa, “Đông viện và tây viện đều trống không, vậy trong này canh phòng nghiêm ngặt như thế chắc chắn là có nguyên nhân.”

“Đi chủ ốc xem thử.”

“Hảo.”

Hai người chúng ta nhỏ giọng lên vào chủ ốc, bên trong bài trí hết sức đơn giản, vừa nhìn là thấy hết, chúng ta phân công nhau dò xét trên tường và dưới sàn xem có cơ quan gì hay không.

“Tam sư huynh, nơi này.” Ở phía sau giá sách ta tìm được một cánh cửa.

“Đi, đi xem.” Tam sư huynh đi trước, ta theo sát phía sau. Phía sau cửa đá là một thông đạo được xây dựng khá chắc chắn, nghiêng tai lắng nghe, tiếng nước nổ tinh tế cùng tiếng thét the the không ngừng phiêu đảng bên tai.

Ta và tam sư huynh đề cao cảnh giác, xâm nhập thông đạo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Tuy từ nơi chúng ta đứng cánh hồ một khoảng, nhưng cả ba trắng trơn tụ tập thế này, chẳng chóng thì chày cũng sẽ bị hộ vệ phát hiện, kẻ sách duy nhất hiện nay chỉ có thể phủ phục trên mặt đất, còn muốn qua sông thì phải suy nghĩ thêm.

Tam sư huynh quan sát một lượt khắp hồ, nói: “Mặt hồ rất rộng, lấy khinh công của ta nếu trên đường không mượn lực, tuyệt đối sẽ rơi xuống nước.”

Ngũ sư đệ lập tức nói: “Ta đi.”

Trong ba người, chỉ có Ngũ sư đệ bay qua được, nhưng để hắn một mình xâm nhập vào vòng vây của địch nhân, quá nguy hiểm.

“Không được” Ta lạnh lùng lên tiếng: “Chắc chắn còn biện pháp khác.”

“Ngẩng đầu.” Ý ngũ sư đệ là muốn ta ngẩng đầu, ta có chút khó hiểu, vừa ngẩng đầu lên nhìn, thấy tình hình từ phía xa xa kia, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đông lại trong nháy mắt, nguyên lai trong khi chúng ta bên này suy tính thì bên kia đã xuất hiện một lão đạo đầu tóc bạc phơ, một tay cầm dao một tay cầm bát, đang lấy máu của Ngã Á, sắc mặt Ngã Á càng thêm tái nhợt, trở nên gần như trong suốt, khiến người ta có loại ảo giác như hắn sắp tiêu tán đến nơi. Ta siết chặt nắm hai đấm, móng tay đâm ngập vào da thịt.

Trong tình thế này, ta cư nhiên lại có thể bình tĩnh, trong thanh âm không hề có bất kỳ cảm xúc dao động nào, “Không được.”

Ta vừa dứt lời, ngũ sư đệ đã phi thân lên, hướng về tiểu đảo giữa hồ lướt qua, ta vội vờn tay, nhưng tốc độ ngũ sư đệ quá nhanh, ngay cả bóng dáng của hắn đều không bắt được.

Việc đã đến nước này, ta chăm chú nhìn thân hình ngũ sư đệ, để trong thời khắc mấu chốt có thể giúp ích cho hắn. Khi tới gần tiểu đảo, ngũ sư đệ khựng lại một chút, thân thể đã bị lực hút của Trái Đất tác dụng, sắp rơi xuống, ta vội nhặt một viên đá trên mặt đất, dùng sức ném đi, viên đá bay tới dưới chân ngũ sư đệ, hắn lập tức mượn lực, nhún người phi thân lên tiểu đảo, động tĩnh lớn như thế đương nhiên khiến bọn hộ vệ phát hiện ra chúng ta. Ngũ sư đệ vừa đánh vừa lấy dây thừng trong lòng ra, cột vào thạch trụ gần đó nhất. Đầu dây bên kia, dùng sức ném về phía chúng ta bên này bờ hồ.

Ta bắt lấy dây thừng, cũng đem dây cột vào trên một khối cự thạch, nói với tam sư huynh, “Tam sư huynh, người đi trước đi.”

Tam sư huynh phi thân đạp lên dây thừng, bay về phía tiểu đảo giữa hồ, bên kia ngũ sư đệ tử thủ bên thạch trụ, vì ngăn không cho dây thừng bị cắt đứt, có chút bó tay bó chân, vết thương trên người càng ngày càng nhiều.

Chờ sau khi tam sư huynh đến được tiểu đảo, ta cũng lập tức xông tới. Đến cạnh ngũ sư đệ, đánh lui mấy hộ vệ. Không cần phải bảo vệ dây, khí chất trên người ngũ sư đệ lập tức biến đổi, lạnh lùng nhìn quanh, ra tay càng thêm tàn nhẫn.

Dựa theo kế hoạch đã thương lượng, tam sư huynh và ngũ sư đệ đem đại đội nhân mã vây ở hai cánh trái phải, ta từ giữa tiếp cận Ngã Á, vùng kiếm giết hết những tên vương bận trước mắt, di động qua những thạch trụ gần Ngã Á, trong lúc đó, ta cũng đem toàn bộ xích sắt trên người họ toàn bộ chém đứt.

Đến bên người Ngã Á, chém đứt dây xích trời buộc hắn, chạm vào gương mặt lạnh lẽo ấy, “Ta mang ngươi rời đi.”

“Ân.” Hắn bình tĩnh đi theo bên cạnh ta.

Chúng ta chém giết không ít hộ vệ, nhưng nhân số của chúng lại càng lúc càng nhiều, xem ra tiểu đảo này có mật đạo, bằng không địch nhân sẽ không tới nhanh như vậy.

Nhìn qua đại sư huynh bọn hắn đã đến và đang suy nghĩ phương pháp đi qua bên này để giúp chúng ta (dây thừng chúng ta dùng để qua đây đã bị chém đứt trong lúc đánh nhau), ta dương giọng nói to: “Đại sư huynh, các người theo đường cũ trở về.”

Đại sư huynh cũng hô to: “Nhưng mà...”

“Đi nhanh lên!” Xoay người nói cùng tam sư huynh và ngũ sư đệ: “Tam sư huynh, ngũ sư đệ, chúng ta tiếp tục tấn công vào trong.”

Rất nhanh đã tiến vào trung tâm tiểu đảo, quả nhiên như ta nghĩ, nơi này thật sự có mật đạo, một đường bậc thang hướng xuống dưới.

Ngũ sư đệ lên tiếng: “Ta cản phía sau.”

Chúng ta mới vừa vào mật đạo, phía sau liền vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc, cả thạch động chấn động kịch liệt, chúng ta bị lắc đến đứng không vững.

“Ngũ sư đệ!” Thêm một tiếng nổ mạnh vang lên, trong lòng ta có dự cảm bất hảo, đang muốn cùng tam sư huynh quay lại tìm ngũ sư đệ, không nghĩ tới liền thấy ngũ sư đệ mặt mày xám trắng chui ra.

“Ngũ sư đệ, không sao chứ?” Tam sư huynh kiểm tra thân thể ngũ sư đệ.

“Không.”

Tam sư huynh lại hỏi: “Ngươi còn có lời hỏa đạn?”

“Vừa rồi là cái cuối cùng.”

Chúng ta lo lắng kiểm tra hắn thêm một lần, thấy hắn thật sự không có chuyện gì, lúc này mới chịu buông tha, cầm lấy cây đuốc trên tường, xâm nhập sâu vào mật đạo.

Cửa vào đã bị chặn, những người đó cũng không thể đuổi kịp trong một chốc, chúng ta không cần đi quá nhanh (vì phải vừa đi vừa khôi phục thể lực). Ngã Á thở gấp, cước bộ trầm trọng, ta nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn sắc mặt trắng bệch, trên trán phủ một tầng mồ hôi tinh mịn, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình thản, nhưng ta biết hắn đã suy yếu lắm rồi. Ta quay lưng về phía hắn, ngồi xổm xuống, đưa hai tay ra phía sau lưng, “Lên đây.”

Ngã Á cũng không tìm cớ, ghé vào trên lưng ta. Tay giữ chặt, xóc người lên.

“Thế nào?”

Ngã Á tựa đầu trên vai ta, nhắm mắt lại, lông mi thật dài cọ cọ trên mặt ta hai cái, đôi môi mỏng khê mở, “... Mệt.”

“Vậy ngủ một lát, chúng ta lập tức đi ra ngoài.”

“... Ân.”

Tam sư huynh nhỏ giọng hỏi ngũ sư đệ đêm đó xảy ra chuyện gì.

Ngũ sư đệ hiếm khi lại chau mày, nghĩ nghĩ nói: “Không rõ ràng lắm.”

Ta nói: “Thử nói xem?”

“Đêm đó sau khi chúng ta dùng cơm xong thì đi nghỉ ngơi, mới ngủ một chút, khi mở mắt ra đã là gian thạch thất mà các ngươi tới cứu chúng ta.”

Làm khó ngũ sư đệ một hơi nói nhiều từ như vậy.

Tam sư huynh vỗ vỗ lên vai ngũ sư đệ, “Không tồi, tiếp tục cố gắng.”

Ngũ sư đệ: “?”

“Nói chuyện a, vừa rồi ngươi nói một hơi ba mươi ba từ.” (câu gốc là 40 từ, nhưng câu trên đã bị tại hạ giảm lược còn 33 rồi còn đâu ; ^ ;)

Mặt ngũ sư đệ lúc này càng lạnh hơn, tam sư huynh không biết từ đâu rút ra một chiết phiến, cười híp mắt phẩy a phẩy. Khóe miệng ta cũng không tự chủ được mà nhếch lên.

Ngã Á đột nhiên lên tiếng, “Mê dược.”

“Còn chưa ngủ?”

“Ân.”

Tam sư huynh nghĩ nghĩ rồi hỏi Ngã Á, “Ý của ngươi là, các ngươi trúng mê dược?”

“Ân.” Ngã Á gật đầu, hắn không cần ăn cơm nên không bị mê đảo, chờ hắn phát hiện trong thức ăn có phục dược, Lãnh Tinh bọn hắn đã ngủ như chết rồi, đang muốn bổ cứu, phía sau chợt có một trận tinh phong đột kích, tiếp theo cổ đau xót, liền mất tri giác.

Ta nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy vết bầm xanh trên cổ hắn, “Còn đau phải không?”

“Ân.” Ngã Á dậm dậm nói: “Kê tập kích ta có mùi hương rất quen thuộc.”

Ta hỏi nhưng đã biết câu trả lời: “Khúc Ly, phải không?”

“Ngươi đã phát hiện?” Ngã Á hỏi lại.

“Ân.”

“Tiểu Phong, ta còn thiếu một người thử thuốc.” Ngã Á híp mắt lại, song đồng ánh lên vẻ nguy hiểm.

“Hào.”

Thềm đá lúc đầu là hướng xuống, sau lại dần dần hướng lên, và lại độ dốc càng lúc càng lớn, cuối cùng lên đến chín mươi độ, chúng ta chỉ có thể leo ra ngoài, ta cột chặt Ngã Á trên lưng, chui thủi cắm phập vào thạch bích mượn lực, ước chừng qua một canh giờ mới có thể ra khỏi đó. Mặc dù giờ đã là mùa đông rét lạnh, nhưng chúng ta ai nấy đều ướt đầm mồ hôi. Vừa mới bắt đầu thấy nóng thì nghĩ muốn cởi bớt y phục, nhưng cởi ra chưa được bao lâu, gió lạnh cứ vi vu vu thổi qua, ai nấy đều lạnh đến răng khua lập cập, run rẩy không ngừng, cũng hận không thể rũ sạch hết mồ hôi trên y phục.

Tam sư huynh nhìn nhìn bốn phía, âm thanh nghi hoặc, “Nơi này... là?”

Ngắm nhìn bốn phía, nơi này hẳn là một loạn tắng cương, mấy nắm mộ nhỏ lẻ loi dựng sơ sài, phía trước là hậu viện của hắc thạch sơn trang. Xem ra chúng ta đã rời khỏi sơn trang, nhưng tại sao cửa thông ra khỏi mật đạo lại ở bên ngoài?

Hắc thạch sơn trang vốn đã tràn ngập bí ẩn, hôm qua thì thấy người nằm trong băng động kia lớn lên giống hệt Văn Dục, hôm nay tiến vào thạch động lại gặp bóng người phiêu động, vu sư lấy máu người, hồ nước ăn mòn mọi thứ, mật đạo... Cuối cùng mặc danh kỳ diệu đi ra ngoài, bất cứ ai đều có nguyên vẹn tính hiếu kỳ với những điều thần bí, trong đầu ta nảy ra rất nhiều nghi vấn, nếu bình thường rảnh rỗi nói không chừng sẽ tiếp tục dò thám để tìm hiểu thực hư, nhưng mục đích chủ yếu hiện tại là áp tiêu, hơn nữa lòng hiếu kỳ của ta từ trước đến nay cũng không mạnh mẽ gì cho lắm.

Ta nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Hào.”

Chúng ta vội vàng đến nơi Khúc Tiểu Nhi đang đợi. Tam sư huynh đi phía trước, ngũ sư đệ phụ trách cản lại phía sau, đột nhiên hắn lại lên tiếng gọi, “Tam sư huynh, tứ sư huynh, nơi này!”

Chúng ta dừng lại, nhìn lại theo hướng hắn chỉ. Có một người đang nằm ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Xâm nhập thông đạo, mùi máu tươi đậm đậm ập vào khoang mũi, ta không khỏi nhú mi, càng vào sâu, mùi vị huyết tinh càng nồng đậm, ta có loại dự cảm bất hảo.

Trong thông đạo có không ít cơ quan, tránh dẫm thảo kinh xà, ta cùng tam sư huynh trọng chi hựu trọng (bước nhanh nhưng cẩn thận) tiến bước, bởi vậy lãng phí rất nhiều thời gian.

Cuối thông đạo là một gian thạch thất, ta và tam sư huynh ẩn nấp trong bóng tối, quan sát cảnh tượng bên trong. Quả nhiên thấy đại sư huynh bọn hắn bị giam trong lao phòng thứ hai, xem ra bọn hắn thật sự bị người Ngự Long giáo mang đi, nhưng không thấy Ngã Á, hắn không bị trói đến đây sao? Hay là bị nhốt ở nơi khác?

Tỉ mỉ quan sát một lượt, vẫn không thấy bóng dáng Ngã Á, cuối cùng ta và tam sư huynh liếc nhau, lặng lẽ rời khỏi hắc thạch sơn trang.

Quan sát hết địa hình, đánh giá lộ tuyến tiến thoái, chúng ta quyết định sáng sớm ngày mai lập tức cứu người, khi đó là thời khắc hắc ám nhất, cũng là lúc người ngủ say và mất cảnh giác nhất, cứu người vào thời điểm này thập phần thích hợp.

Hung hăng ngủ hết một ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi khi hùng sáng, chúng ta liền bắt đầu hành động. Khúc Tiểu Nhi lần này không ồn ào muốn đi theo, xem ra trải qua chuyện hôm qua, nàng trưởng thành không ít.

Sắp đến thời gian dự trữ, tam sư huynh dịch dung cho hai chúng ta rồi yên lặng lén vào hắc thạch sơn trang, vì hôm qua đã tra xét kỹ càng nên lần này tiến vào khá thoải mái, né tránh hộ vệ tuần tra, phi thân xâm nhập chủ ốc, tiến vào thạch thất.

Giơ tay chém xuống, vô thanh vô tức, vô thanh vô tức hạ gục tên thủ lao. Mở khóa cứu người, thấy mọi người đều bình yên vô sự, gánh nặng trong lòng cũng được hạ xuống phần nào.

Ta bình tĩnh hỏi: “Đại sư huynh, Ngã Á đâu?”

Đại sư huynh đi đến một băng ghế đá, đánh vài cái có quy luật lên nó, một tiếng ầm vang lên, trên mặt đất xuất hiện một cánh cửa, “Ngã Á bị dẫn vào đây.”

Ta phi thân nhảy vào địa môn, sư huynh bọn hắn theo sát phía sau, hang rất sâu, trong lúc rơi xuống, bên tai vang vọng tiếng gió rít, lại có vài phần cảm giác tê lương. Cũng không biết qua bao lâu, phía dưới có vài tia sáng chiếu lên, ta biết đã sắp đến nơi, thủy thủ trên tay hung hăng cắm vào thạch bích, nhờ có lực cản, tốc độ rơi xuống chậm lại.

Đạp trên mặt đất, vừa khéo có bóng người hướng qua chỗ này, ta giơ tay lên cho sư huynh bọn hắn thấy để ngừng lại, lách mình nấp vào chỗ tối.

Bóng người càng ngày càng gần, ta không khỏi nhủ mi, nếu thị lực của ta không có vấn đề, người này đi đường cứ như là đang bay bay. Bóng người càng lúc càng xa, ta lặng lẽ đi theo phía sau nó.

Từ Chính cúi đầu nhìn nhìn phía dưới, thấy bóng người đã gần như rời khỏi, nhân tiện nói: “Người đã đi rồi, chúng ta đi xuống đi.”

Sau khi bọn Từ Chính đều chạm đất mới phát hiện xung quanh không thấy bóng dáng Lăng Phong.

“Đại sư huynh, lúc này người nhìn thấy tứ sư đệ đi hướng nào không?” Âu Dương Vũ hỏi.

“Phía dưới quá tối, không thấy được.”

Vân Kỳ truy vấn, “Vậy bây giờ làm sao đây, tùy tiện chọn một con đường rồi mò mẫm mà đi sao?” Trước mặt bọn họ hiện tại có bốn con đường, giống nhau như đúc.

Âu Dương Vũ gật gù: “Có chút đầu óc.”

“Bên này.” Lãnh Tĩnh đột nhiên lên tiếng, cất bước hướng về con đường thứ nhất bên trái đi tới.

Đám người Từ Chính vội đuổi theo, Âu Dương Vũ tò mò hỏi: “Tứ sư đệ, làm sao người biết phải đi đường này?”

“Dấu hiệu.”

“Xem nơi này!” Vân Kỳ kêu lên, ý bảo mọi người quan sát vách tường, trên thạch bích cứ cách một đoạn liền có kí hiệu ‘X’, Lăng Phong xưa nay thường có thói quen dùng gạch chéo làm dấu hiệu.

“Hừ...” Âu Dương Vũ đưa tay che miệng Vân Kỳ, Vân Kỳ lờm một cái, kéo tay hắn xuống, vĩnh viễn không thèm nói gì nữa.

Mọi người theo dấu hiệu tiến bước, rẽ trái rẽ phải, ngay lúc mọi người hoa mắt chóng mặt chẳng biết đã rẽ bao nhiêu lần, sắp bị lạc hướng tới nơi, trước mắt xuất hiện một sơn động sáng ngời, trước mắt mọi người nhất thời rộng mở sáng chói.

Ta theo bóng người phiêu động đi về phía trước, cuối cùng vào một thạch động sáng như ban ngày, đỉnh thạch động gắn đầu đá dạ quang, thực sự là một khoản không nhỏ a.

Sau khi ta tiến vào thạch động, bóng người phiêu động kia cũng biến mất vô tăm vô tích...

Nơi này sáng quá mức, không dễ ẩn thân, phía trước có một khu kiến trúc cản trở tầm mắt, cho nên không thể thấy rõ toàn bộ thạch động, cũng không biết Ngã Á có phải ở đây hay không. Ta hít sâu một hơi, tiềm nhập thạch động, mượn những góc chết của tòa kiến trúc kia để ẩn tàng thân mình.

Phía sau có một hồ nước cực lớn, thực khó tưởng tượng hồ này làm sao xuất hiện ở sâu dưới mặt đất thế này, nếu như là thiên nhiên tạo ra, vậy thì thiên nhiên quả thật tài hoa quá mức, nếu như là nhân tạo, thì chủ nhân nơi này thực sự là đã hao tài tốn của khổng lồ, chỉ là không biết nó có tác dụng gì.

Trong hồ nước có một khối đất trống, trên đấy lại sừng sững hơn mười thạch trụ, trên đó đều có một người bị trói, họ ăn mặc giống nhau, nhưng chỉ cúi thấp đầu không hề có sinh khí, ta căn bản không thể phân biệt ai là ai, rốt cuộc có Ngã Á hay không. Nơi này thủ vệ sâm nghiêm, vì tránh đá thảo kinh xà, ta không dám tiếp cận quá gần, đứng xa xa nhìn tình trạng thê thảm của người trên trạch trụ, thật hy vọng Ngã Á không ở đây.

Cũng không biết có phải cảm nhận được ánh mắt của ta, người trên thạch trụ thứ ba đột nhiên ngẩng đầu lên, khiến người canh giữ hắn hoảng sợ. Song đồng kia tầm tối vô ba, thẳng tắp chạm vào tầm mắt ta, tiến vào trong đầu, tuy rằng ta không thấy rõ bộ dáng của hắn, nhưng ta biết ‘hắn’ là ai, đầu ngón tay không thể không chế mà run kịch liệt.

Ta hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sao lại như vậy, sau vài lần mới có thể dần xuống áp lực dao động trong lòng. Xúc động, vĩnh viễn đều là khúc dạo đầu của chuyện không hay, kiếp trước đã được lão gia tử nghiêm khắc giáo dục, ta đã vứt bỏ thứ ‘xúc động’ này, nhắm mắt lại, tiếp tục mò mẫm ra, trong mắt đã nhạt đi dao động.

Ta cẩn thận quan sát địa hình chung quanh, tính toán phải cứu người như thế nào, kỳ thực cứu người hết sức dễ dàng, nhưng phiền toái ở chỗ đám hộ vệ rườm rà kia, nhất định phải dụ bọn hắn rời khỏi mới có thể cứu người, không biết sư huynh bọn hắn có thấy được ký hiệu ta lưu lại hay không. Ta cần sự trợ giúp của bọn hắn.

Ta phỏng đoán thời gian, ước chừng qua hai nén hương, đầu huyết động có tiếng xôn xao, xem ra hẳn là sư huynh bọn hắn đã đến, nhưng lại khiến cho địch nhân chú ý.

Trên vai đột nhiên có thêm một bàn tay, “Thế nào?”

Không cần nhìn cũng biết người đến là ai, ta chỉ vào thạch trụ thứ ba bên phải nói: “Ngã Á ở đó, đại sư huynh bọn hần đâu?”

“Đại sư huynh và tiểu sư đệ đang ngoạn trò trốn tìm.” Tam sư huynh ở bên tai ta phẩy quạt một cái.

“Tam sư huynh, lát nữa nguoi và ngũ sư đệ chia ra hai bên phân tán sự chú ý của hộ vệ, ta phụ trách cứu người.”

“Hảo, chú ý an toàn.”

“Các nguoi cũng thế.”

Tam sư huynh cùng ngũ sư đệ gật đầu.

Chúng ta phi thân tiếp cận hồ nước, khi đến gần hơn, ta phát hiện nước trong hồ có khuynh hướng giống như thủy ngân, nghiêng đầu thấy tam sư huynh và ngũ sư đệ cũng lộ ra ánh mắt suy nghĩ sâu xa, xem ra bọn hần cũng đã phát hiện hồ nước khác thường. Ta nhỏ một bụi cây, quăng vào trong nước, bụi cây nháy mắt chìm xuống, không bao lâu nơi đó liền ục ục bốc lên bọt khí, cũng tản mát phát ra mùi vị hôi thối.

“Là độc thủy!” Tam sư huynh ngưng mi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Lật người nọ lại, không ngờ đó lại là Khúc Ly, nàng... tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, bị thương không nhẹ.

Ngã Á nhờ tam sư huynh vạch mi mắt và mở miệng nàng, lại nhìn nhìn bên tai, rồi khẽ mỉm cười nói: “Không chết được.”

Nghe vậy, ta cùng ngũ sư đệ quay đầu rời đi. Bởi vậy có thể thấy rằng, sư huynh đệ ta vốn vô cùng ăn ý.

.....

“Uy, các nguoi...” Âu Dương Vũ chóng hông nhìn trời không thể thốt nên lời, lại nhìn nhìn theo Lăng Phong và Lãnh Tĩnh đã đi xa, nhìn nhìn lại Khúc Ly hôn mê nằm trên mặt đất. Hiện tại hần nội tâm mâu thuẫn, nếu cứu, hần cảm thấy nữ nhân này vốn chẳng phải thứ tốt lành gì để phải bỏ công như thế, nếu không cứu thì lương tâm cắn rứt.

Lý trí và tình cảm đánh nhau một phen, cuối cùng Âu Dương Vũ lại đảm đương nhiệm vụ lao lực, nhận mệnh đem người khiêng trên vai, cất bước đuổi theo Lăng Phong cùng Lãnh Tĩnh.

.....

Ta niết niết miệng Ngã Á, “Đã ngủ chưa?”

“... Chưa.” Âm thanh ừ ừ vang lên bên tai.

Ta nhú nhú mày, “Bọn hần lấy nguoi bao nhiêu máu?”

“Hình như... hai chén.”

Thấy bộ dạng hần ỉu xiu, ta cực kỳ đau lòng. Sau này, tuyệt đối tuyệt đối không để hần gặp phải chuyện như thế nữa. Nhưng kẻ thương tổn đến hần đều phải chết!

“Ngủ một lát đi.”

“Không... muốn ngủ.”

“Ân?” Cổ đột nhiên bị cắn một ngụm, ta ngẩn người, quay đầu nhìn lại, “Làm sao vậy?”

Hần khẽ hé mắt, miệng càng thêm dùng sức, ta biết hần đang muốn trút giận, cũng không phải rất đau nên cứ để hần tùy ý.

Cảm thấy hần nói lòng rằng, ta cười dài nhìn người phía sau, “Có muốn cắn thêm một ngụm bên trái không, cho cả hai bên đối xứng luôn.”

“... Hanh.” Hần nhắm mắt lại không để ý đến ta.

.....

Chúng ta rất nhanh đi đến nơi hôm qua ước định, không nghĩ nhóm đại sư huynh cũng đã ở đó. Khúc Tiểu Nhi thấy chúng ta, bật dậy chạy đến gần, nắm y tú ta nói: “Phong ca ca, các người đã rời khỏi đó rồi à, nếu các người còn không ra ta sẽ vào đó tìm các người.”

Đại sư huynh đi tới, hỏi: “Thế nào?”

Ta trả lời: “Không có việc gì. Còn các người?”

“Hoàn hảo, vừa chạy ra khỏi sơn trang liền gặp được Nhật Ác, hẳn mang chúng ta đến đây.”

“Là ta là ta nga!” Khúc Tiểu Nhi nhanh chóng nhắc tay.

Ta: “?”

“Nhật Ác là do ta tìm thấy, cũng là ta bảo hắn đến phụ cận sơn trang đón người! Còn có, còn có, ta còn trộm được một chiếc xe ngựa.” Khúc Tiểu Nhi hất cằm, một bộ chờ đợi được khen.

Đột nhiên, ta thấy bóng dáng Ny Ny từ trên người nàng, buông Ngã Á, kéo kéo mũi nàng, khen: “Nha đầu người thật là lợi hại!”

“Hi hi...”

Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta thu thập hành trang lập tức rời đi.

Ngã Á thân thể hết sức yếu ớt, ở trong mã xa một chốc đã ngủ say, mã xa rất lớn, tất cả chúng ta ngồi vào cũng thừa rộng rãi, mã xa lớn như vậy không biết nha đầu Tiểu Nhi kia làm thế nào trộm tới được. Nhật Ác ở bên ngoài đánh xe, ta ôm Ngã Á vào trong ngực, nghe sư huynh bọn hắn phân tích chuyện phát sinh trong mấy ngày qua.

Tam sư huynh rút ra kết luận: “Vậy mục đích của Ngự Long giáo lần này chính là Ngã Á.”

Mọi người gật đầu, mục tiêu của Ngự Long giáo là Ngã Á tuyệt không thể nghi ngờ, nhưng tại sao chúng lại biết thân thể đặc thù của Ngã Á, huyết nhục của hắn có thể dùng làm thuốc.

Đại sư huynh nghĩ nghĩ nói: “Trước khi chúng ta tiến vào thảo nguyên Linh Nam vốn đã che dấu hàng tung, cơ bản không ai biết chúng ta, Linh Nam lại là nơi hẻo lánh, dân cư thưa thớt, tuyệt đối không ai có thể tiết lộ hành tung của chúng ta ra ngoài, nhưng những chuyện này phát sinh dường như có quan hệ tới việc chúng ta gặp được người phái Không Động, cứu Khúc Ly và Khúc Tiểu Nhi, sau đó Ngự Long giáo liền tìm đến chúng ta.

Tiểu sư đệ bĩu môi, “Đại sư huynh người nói nhiều lời vô ích, cứ nói thẳng ra là phái Không Động cùng cái Ngự Long giáo kia cấu kết làm việc xấu là được rồi. Tê... Người là cậu a!”

Khúc Tiểu Nhi trừng mắt hung ác cắn lên tay tiểu sư đệ, hắn đau đến mức thở ra một ngụm lạnh khí.

“Ngô ngô ngô...”

“Đồ nha đầu chết tiệt! Người phản rồi!”

Đại sư huynh và tam sư huynh mỗi người túm một tên, mất sức chín trâu hai hổ mới tách được hai người ra, mỗi tên chiếm cứ một phương, thờ hồn hèn trừng mắt nhìn đối phương.

“Phong ca ca, phái Không Động không hề cấu kết với Ngự Long giáo làm việc xấu!” Khúc Tiểu Nhi ủy khuất hô.

Thay vì nói phái Không Động cấu kết với Ngự Long giáo, chi bằng nói Khúc Ly và Ngự Long giáo thông đồng với nhau thì chuẩn xác hơn. Có đôi khi không biết gì cũng chẳng tệ lắm, đơn thuần ngốc nghếch là phúc.

Ta đưa tay xoa đầu nàng, cho nàng một cái mỉm cười an ủi.

“Hiện tại trong lòng ta có rất nhiều nghi vấn, tin rằng Khúc Ly nữ hiệp sẽ không ngại mà giúp ta giải đáp.” Ta lạnh lùng nhìn nữ tử đang giả vờ hôn mê trong góc kia.

Tiểu sư đệ cả kinh, “Khúc Ly? Nàng tỉnh rồi? ... Tứ sư ca, Khúc cô nương vẫn chưa tỉnh.”

“Không nên để cảnh tượng trước mắt làm ảnh hưởng đến sức phán đoán, nếu một người thực sự hôn mê, hô hấp sẽ đều đặn, tim cũng đập thông thả hơn, người không ngại thì cứ thử một lần. Nga, đúng rồi, ta cảm thấy người tốt nhất là đàm nàng ta một đao thử xem, làm thế để phán đoán là chính xác hơn cả.” Ta thần nhiên nói.

Tam sư huynh vân vân khóe miệng nói: “Vậy để ta tới, các người cho ta mượn chủy thủ dùng một chút.”

“Đây.” Ngũ sư đệ đem chủy thủ trong tay đưa cho tam sư huynh.

Tam sư huynh đánh giá từ trên xuống dưới vị nữ hiệp nào đó, sờ sờ cảm lo lắng hỏi: “Hạ đao từ đâu thì tốt nhất đây?”

Khúc Tiểu Nhi trừng lớn mắt, “Các người... Ngô ngô!”

“Hừ...” Ta điểm á huyết của nha đầu ngốc, để ngón tay trở lên môi, suýt khế.

“Ngô... đây là... Sao lại thế này? Ta... ở nơi nào?” Khúc Ly dụi mắt tỉnh lại, thần tình ngây thơ.

Giả vờ thật hay, nàng ta có thể đến Hollywood đóng phim được rồi.

Ta kéo bàn tay vừa rơi xuống của người trong lòng vào áo khoác, hỏi: “Khúc nữ hiệp, chúng ta quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, người làm sao biết được thân thể đặc thù của Ngã Á?”

Đại sư huynh truy vấn: “Là người dùng mê dược đem chúng ta mê đảo?”

Tam sư huynh tiếp: “Người cùng người của Ngự Long giáo có giao dịch gì?”

Khúc Ly hai mắt ngưng lệ, “Người... các người đây là đang thẩm vấn phạm nhân sao? Ta... cái gì cũng không biết, anh anh anh...” Khúc Ly khóc như thể đang chịu ủy khuất ghê gớm.

Trong mắt ta hiện lên chán ghét, nhớ có ai đó từng nói qua, những cô gái thích khóc không nhất định là người nhu nhược, mà là làm ra vẻ, Khúc Ly đây là đại biểu điển hình!

Ta quyết định nhắm mắt làm ngơ, mặc cho sư huynh bọn hắn xét hỏi. Kết quả cuối cùng là: Phong Diệp sơn trang phân phát võ lâm thiếp, cũng về chân dung Ngã Á lên đó, nói hắn là yêu quái, là ác ma chuyên ăn tươi nuốt sống con người. Nhân trang chủ của Phong Diệp sơn trang qua đời cũng là do hắn hãm hại, nếu võ lâm nhân sĩ bắt được Ngã Á, làm ơn phái người đến Phong Diệp sơn trang, chủ nhân sơn trang muốn tự tay giết chết địch nhân, báo thù cho Nhân trang chủ. Nếu ai có thể bắt được Ngã Á và mang người đến Phong Diệp sơn trang, tân trang chủ tất sẽ hậu tạ, bởi vậy — Ngã Á bây giờ là yêu ma bị mọi người truy sát> Đương nhiên kết quả thẩm vấn cũng có thể là một hồi âm mưu.

Còn về việc tại sao Khúc Ly biết đến bí mật của Ngã Á, nàng nói có một biểu ca ở Phong Diệp sơn trang nên nắm được tin tức.

Ngã Á đột nhiên lên tiếng: “Ta chán ghét nàng ta.”

Ta lạnh lùng: “Ném nàng ta xuống mã xa.”

Khúc Tiểu Nhi vốn còn muốn nói gì, thế nhưng khi biết Khúc Ly cùng ma giáo cấu kết, hại chết các sư thúc bá, cũng ngậm miệng lại không thốt nửa lời.

Mã xa tiếp tục lên đường, ngũ sư đệ và Nhật Ác thay nhau đánh xe.

Nhìn thấy người trong lòng sắc mặt tái nhợt, trong lòng ta hiện lên đủ loại ý niệm, Phong Diệp sơn trang vốn luôn bí mật hành sự, tại sao hiện giờ lại giống trống khua chiêng như vậy, chẳng lẽ là có gì đó đã thay đổi? Ở Linh Nam tin tức tắt nghẽn, hiện giờ cũng chỉ có thể thông qua lời nói của Khúc Ly để hiểu biết đại khái một chút.

“Đại sư huynh dùng bồ câu đưa tin, thăm dò tin tức.”

“Đã làm rồi, ba ngày sau tất sẽ nhận được hồi âm.”

“Hảo, chúng ta cần phải lập tức biến mất trên thảo nguyên Linh Nam.”

Mọi người: “?”

Ta thần bí cười, nhìn về phía tam sư huynh, “Cái này thì phải nhờ đến tam sư huynh.”

“Mất tích sao?”

Tên thuộc hạ gật đầu, “Vâng, những người đó không hiểu sao đã hoàn toàn biến mất.”

“Thảo nguyên mệnh mông, một đám người sống lại có thể mất tích dưới mí mắt các người, thật sự là nuôi không các người, một đám phế vật!”

Chúng thuộc hạ cúi đầu: “...”

Tân trang chủ của Phong Diệp sơn trang hít sâu một hơi, chỉ vào gã thuộc hạ bên trái nói: “Giáp Nhất, người nói một chút tình huống cụ thể trong lúc đó.”

“Vâng, theo trình thám báo lại, mục tiêu bị người của Ngự Long giáo bắt đi, sau được người của Uy Viễn tiêu cục cứu thoát. Sau đó chúng ngồi mã xa một đường xuống phía tây, sau mã xa dừng lại trong thung lũng, trong khi đó đám người kia cũng có rời mã xa hoạt động vài lần, nhưng ngày hôm sau chẳng còn ai ra vào nữa, trình thám phát hiện điều kỳ quặc, đợi thêm một thời gian cũng chẳng thấy ai nên mới đến gần xem xét, bên trong không còn một bóng người.”

“Phế vật! Thực sự là phế vật! Đều cút ra ngoài cả cho ta!”

Nhâm trang chủ tức giận đập nát mọi thứ trong phòng.

Giáp Tam hỏi: “Lão đại, bây giờ nên làm gì?”

Giáp Nhất nhìn về phía đám người tâm phúc, mọi người đều nhìn về phía hắn, Giáp Nhất nghĩ nghĩ nói: “Kế hoạch hiện nay chỉ có thể tăng cường nhân thủ giữ chặt thảo nguyên Lĩnh Nam cùng địa phương qua Hồng Vũ thành, để những người đó cẩn thận kiểm tra, không được để thoát bất cứ nhân vật khả nghi nào.”

Giáp Tứ có chút lo lắng, chần chờ nói: “Quan phủ nơi đó nói như thế nào?”

“Hồng Vũ thành thành chủ cùng trang chủ giao tình không cạn, chờ trang chủ viết một lá thư, chuyện đó liền không còn là vấn đề, các người nhanh chóng tụ họp từ sĩ, nhất định phải tìm được người.”

“Dạ.” Mọi người tuân lệnh tán đi.

Ngày đó ngồi mã xa rời khỏi hắc thạch sơn trang, vì có không ít thế lực nhắm vào Ngã Á, để bảo tồn sức chiến đấu, cũng để hộ tiêu an toàn, chúng gia trình diễn một màn kim thiên thoát xác. Ta cố ý cho mã xa dừng lại trong một khe núi, lợi dụng những góc sai lệch của thị giác, đào một cái hố dưới mã xa, chúng ta nấp trong đấy, trong hai ngày đã gặp hai nhóm người, đều vội vàng tới rồi hấp tấp rời đi.

Chúng ta biến mất ly kỳ, thêm nữa, trong mã xa và vách đá xung quanh lại có những từ ngữ tranh về kỳ quái khiến người ta sợ hãi như đứng trước địa ngục A Tỳ, với cả đại đa số người thời này đều kính sợ quỷ thần, chắc chắn bọn hắn cũng sẽ không cẩn thận kiểm tra.

Tuy rằng nơi này ẩn thân rất tốt, nhưng nếu thời gian quá lâu, đám người kia kịp phản ứng lại đến điều tra thì chúng ta lập tức bị bại lộ ngay, ở bên trong hết một ngày, sau thừa dịp đêm tối, vội vã chạy ngược lại hắc thạch sơn trang.

Đại sư huynh nhẹ giọng nói: “Trời rất tối, mọi người cẩn thận.”

Hôm nay là ngày mừng một đầu tháng, trời tối đen như mực, hơn nữa mọi người không thể đốt đuốc, chỉ có thể nghiêng ngả lão đảo hành tẩu trong bóng tối. Ngày đó vốn không đi quá xa, nên chỉ khoảng nửa đêm đã tới gần hắc thạch sơn trang.

Ngày ấy vì cứu Ngã Á bọn hắn, ta và tam sư huynh đã điều tra hắc thạch sơn trang, ta đặc biệt nhớ kỹ bộ dạng tên gia nô phụ trách ra ngoài mua sắm, “Tam sư huynh, kế tiếp nhờ vào người.”

“Không thành vấn đề.” Tam sư huynh lấy ra mấy dụng cụ dùng để dịch dung, ở trên mặt chúng ta câu câu họa họa, sau một canh giờ, ai nấy đều biến dạng hết cả.

Khúc Tiểu Nhi vuốt mặt, ngạc nhiên nói: “Ta đã đổi mặt thật sao? Phong ca ca, có phải ta sẽ mãi bị biến dạng không a?”

“Đồ quê mùa, xấu muốn chết.” Tiểu sư đệ xem thường nàng.

“Đồ xú tiểu tử chưa dài lông, có dũng khí thì người lập lại lần nữa đi.”

“Ranh con quê mùa! Sừu bát quái!”

Khúc Tiểu Nhi và tiểu sư đệ suốt đường đi cứ cãi nhau không ngừng nghỉ (may là hai tên ấy có chừng mực, tuy cãi nhau nhưng cũng biết giảm nhỏ âm thanh), mấy người chúng ta đã miễn dịch, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến bọn hắn. Ta cùng tam sư huynh quen thuộc địa hình hắc thạch sơn trang, đến rạng sáng, hai người bọn ta nhảy qua tường cao lên vào hắc thạch sơn trang, đi vào tây viện, giết chết người phụ trách mua sắm, lại đem bọn Ngã Á vào, thần không biết quỷ không hay trở thành người của Ngọc Long trang, mà nhóm người áp tiêu của Uy Viễn sơn trang cũng biến mất tại thảo nguyên Lĩnh Nam.

Người của Ngự Long giáo cũng không hỏi kỹ bản thân và gia đình đối phương, giáo chúng qua lại cũng không trao đổi với nhau, như thế càng hỗ trợ cho chúng ta, dù có lộ dấu vết cũng có thể lấp liếm cho qua chuyện.

Trước khi xâm nhập vào đây, ta kể Ngã Á nghe về người đã nhìn thấy trong băng động dưới hòn giả sơn. Ngã Á lo lắng an nguy của Vân Dục, sau khi chúng ta dung nhập hắc thạch sơn trang, thừa dịp đêm tối, ta mang theo hắn lên vào mặt động nọ.

Tượng người đá trong dừng đạo hình như nhiều hơn so với lần trước, hơn nữa những tượng này mặt mũi dữ tợn, làm người ta sợ hãi. Tay Ngã Á lạnh hơn bình thường rất nhiều, không biết là do bị dọa sợ hay do nhiệt độ trong băng động ảnh hưởng.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Ta kéo người vào trong ngực, tiếp tục đi.

Ngã Á thả lỏng tựa vào ngực ta, khẽ gật đầu.

“Ân?” Ngã Á nhìn chăm chăm một tượng đá, hơi hơi ngưng mi.

“Làm sao vậy?”

“Chờ một chút.” Ngã không trả lời ngay, hẩn rời khỏi lòng ta, đi quanh một tượng người đá có bộ mặt hung tợn, cao thấp đánh giá.

Đột nhiên, hẩn biến sắc, hỏi thúc: “Đi nhanh lên.”

Ta ôm lấy hông hẩn, chạy về phía trước.

“Ta biết khinh công.”

“Đây là một loại bản thân.” Ta hơi hơi nhú mày.

Khỏe miệng hẩn câu lên, xem ra tâm tình không tệ lắm.

“Tượng đá vừa rồi có vấn đề gì sao?”

“Đây không phải là tượng đá mà là tượng côn trùng, đặc biệt dùng nội tạng người để nuôi bằng hạt, chẳng thể trách bằng hạt tập kích thôn làng của Nhật Ác lại tà như vậy... Muốn biết nguyên lý chế tạo tượng côn trùng không?”

“Kính cẩn lắng nghe.”

“Chính là đem hạt từ mẹ cấy vào cơ thể con người, nó sẽ đẻ trứng trong cơ thể kẻ đó, độ ẩm trong cơ thể con người rất thích hợp để trứng nở ra, bằng hạt vốn là loại chí âm chí hàn, sau khi toàn bộ trứng nở ra, kẻ là dụng cụ chứa trứng sẽ tươi sống chết cứng, quá trình biến đổi này khá chậm, nên tượng đá kia mới có vẻ mặt dữ tợn như thế.”

Thấy hẩn diện vô biểu tình giảng hết sự tình, phản ứng đầu tiên của ta là tay của hẩn lại trở nên lạnh hơn, cũng không phải bị dọa mà là chịu ảnh hưởng từ băng động.

Đi vào trong mật động, ‘Vân Dược’ vẫn nằm trên băng sáng như trước.

Ngã Á ghé sát vào nhìn nhìn, ngón tay sát sát lên mặt ‘Vân Dược’ một chút liền nói: “Đây không phải sư phụ.”

Má trái người băng này có một khóa lệ chí (nốt ruồi dưới mắt), Vân Dược không có, lần trước băng sương bao phủ khá dày, bởi vậy ta không phát hiện điểm bất đồng.

Ta nói: “Trừ khóa lệ chí kia, bộ dạng người này lớn lên quả thật giống Vân Dược như đúc.”

“Ân, người này đã chết nhiều năm, nếu rời khỏi đây sẽ lập tức thối rữa.”

Đây là chuyện của người này, lòng hiếu kỳ của chúng ta cũng không nặng, không hề có ý định tiếp tục tìm hiểu, ta nói: “Đi thôi.”

“Hào.”

Ta ôm lấy hẩn hướng phía ngoài bay đi.

.....

Mười ngày sau, có một lần được chọn ra ngoài mua sắm, mấy người chúng ta đều nằm trong đội ngũ ấy. Có được cờ hiệu của Ngự Long giáo, chúng ta một đường thông suốt rời khỏi thảo nguyên Lĩnh Nam.

Hồng Vũ thành nằm nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, là địa phương quan trọng từ thời cổ đại đến hiện đại, thành chủ đương nhiệm Hồng Vũ thành là tam triều nguyên lão của Đại Uyên quốc, tên là Hồng Vũ. Hoàng triều xem xét Hồng gia nhiều đời trung lương, phong Hồng Vũ làm Trung Vũ Vương, cho phép nắm giữ mười vạn binh, vạn mẫu ruộng tốt. Muốn vào Hồng Vũ thành, nhất định phải đi qua Nam Hạp Cốc.

Vừa tiến vào Nam Hạp Cốc, từ xa nhìn lại, địa phương quan trọng này được quân đội hùng hậu trấn giữ, không những vậy còn có rất nhiều nhân sĩ giang hồ, thủ binh cũng nghiêm ngặt tra hỏi những người muốn vào Hồng Vũ thành, đồng thời quẹt lên mặt người qua đường một loại nước màu lam nhạt.

Tam sư huynh nói: Loại dược thủy kia là khắc tinh của dịch dung thuật, dịch dung trên mặt chúng ta chỉ có thể chống lại một lần, lần thứ hai dính dược thủy đó, diện cụ sẽ lập tức bị lộ trần. Còn nói, thứ dược thủy kia thập phần sang quý, thực sự là tài đại khí thô, lãng phí như thế cũng không đau lòng.

Tuy rằng người của Phong Diệp sơn trang không mặc y phục nhất quán, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng mang theo dấu hiệu của sơn trang, nhiều người thêu hình lá phong trên cổ tay áo hoặc vạt áo, cũng có người đeo phôi sức hình phong điệp, có kẻ dùng phong điệp trang trí trâm cài tóc hay thúc phát,

vừa vắn đám nhân sĩ giang hồ đứng quanh nhóm binh lính cũng mang dấu hiệu đó. Xem ra chúng ta biến mất đã khiến chủ tử Phong Diệp son trang đứng ngồi không yên, nhưng mà... vì lẽ gì quân đội cũng nhúng tay vào? Chẳng lẽ... thành chủ Hồng Vũ thành cũng muốn xông vào chia một chén canh, không thể phủ nhận rằng rất nhiều người đều có khao khát được trường sinh bất lão.

Ta dận dò mọi người: “Hết thấy cẩn thận.” Nghiêng người đi đến gần Khúc Tiểu Nhi, sư huynh bọn hắn dừng một chút, liếc mắt nhìn ta một cái, làm như vô tình vẩy Khúc Tiểu Nhi vào giữa. Thân nhiên nhìn lướt qua Nhật Ác cũng đang bị chúng ta bảo hộ giữa đội ngũ, ta ghé ngón tay Ngã Á, hắn đáp lại, chậm rãi chuyển đến phía sau chúng ta. Ta chưa bao giờ là người thiện lương gì, để Nhật Ác vào giữa sự bảo hộ thật ra là muốn hắn trở thành thể thân, nếu hôm nay thực sự có tình huống xấu phát sinh, ta sẽ dùng hết sức mình để có thể bảo hộ Ngã Á.

Nhật Ác sờ sờ mặt mình, không xác định hỏi: “Thứ này hữu hiệu sao?”

Đối với người hoài nghi kỹ thuật của mình, tam sư huynh từ trước đến nay sắc mặt vốn không chút thay đổi, cho hắn một cái bạch nhãn cực lớn: “Người có thể tự mình kiểm chứng.”

“Nghiệm chứng thế nào?”

Tam sư huynh chỉ đám thủ vệ bên kia, bữu niu môi, nhỏ giọng nói: “Người có thể nói với bọn hắn biết người là giả, bọn hắn sẽ giúp người nghiệm chứng miễn phí.”

Nhật Ác gượng cười: “A... Ha ha... Thứ này thực hữu hiệu.”

Đến lượt chúng ta bước tới trước mặt đám binh lính, tuy chúng ta chỉ là đám ‘hạ nhân của Ngự Long giáo’, nhưng xem ra bọn hắn cũng không muốn gây chuyện, tuy nói giang hồ và triều đình là hai phạm vi thể lực, bình thường nước sông không phạm nước giếng, nhưng bất kể giáo phái nào đi chăng nữa, một khi đắc tội triều đình quyền quý thì nhất định phải bị diệt môn. Người Ngự Long giáo vốn sống những ngày lưỡi dao nhuốm máu, khí tức trên thân dù có che giấu cũng bất đồng với đám dân chúng bình thường, binh ca kiểm tra thập phần cẩn thận, mấy người chúng ta tuy rằng trong lòng khản trương, nhưng vẫn không biểu hiện bất kì cảm xúc nào trên nét mặt.

Vừa rồi ta quan sát địa hình nơi này, nếu muốn tẩu thoát thì vô cùng bất lợi, nếu quả thật đánh ở đây, phần thắng hoàn toàn không cao. Ta nắm chặt binh khí trong tay, lặng lẽ nghiêng người ngăn trở thân hình Ngã Á.

....

Sau hai nén hương, binh ca phẩy tay, chúng ta an toàn tiến vào Hồng Vũ thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tiến vào Hồng Vũ thành, chúng ta không lập tức rời khỏi đội ngũ, thừa dịp đám người hắc thạch son trang mua sắm không chú ý mới chuẩn bị thuê trúc viên của Hồng lâu làm nơi ở tạm. Tối đến, chúng ta mới chia nhau mang Tiểu Khúc Nhi và Nhật Ác lặng lẽ rời khỏi khách *** của nhóm người Ngự Long giáo, lau đi dịch dung trên mặt, từng nhóm lên vào Trúc viên.

Sau khi đã ổn định chỗ ở, dưới kỹ xảo của tam sư huynh, mọi người được mang lên khuôn mặt cực bình thường. Tin rằng hiện tại sẽ không người nào biết chúng ta vốn là ai.

Trên đường đi tinh thần ai nấy đều căng thẳng, không thể hảo hảo nghỉ ngơi, tạm thời đã không có gì nguy hiểm, chúng ta sơ tẩu qua, dùng văn xan (bữa tối) rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Kinh công Ngã Á là được Vân Dược truyền thụ, tuy rất tốt nhưng thể lực hắn vẫn không đủ, còn phải gấp rút lên đường theo đội mua sắm, cố nén thân thể không thích hợp.

Bảo tiểu nhị mang lên một bồn nước ấm, cạo hết hải miết của Ngã Á, ta đặt chân hắn vào trong nước, lại dùng thuốc mỡ đặc biệt phối chế cao thấp xoa bóp, trên đùi hắn mỗi nhất, ta cũng áp dụng vài phần công phu mát xa.

Ngã Á thoải mái híp mắt nói lầm bầm, “Hôm nay...”

“Ân?”

Ngã Á mở mắt, song đồng lãnh liệt chợt lóe rồi biến mất, “Khúc cô nương kia trong lúc nguy hiểm như vậy vẫn không hề lui bước, Phong ca ca... kêu đến tiêu-hồn như vậy.”

Ta cười nhẹ hỏi: “Ăn dấm rồi à?”

“... Ăn hạnh.” Hắn khép mắt, môi vênh lên hừ một tiếng.

“Trẻ con.”

“[Trẻ con] là ý gì?”

“Là nói người xinh đẹp.”

“Người cho ta là hài tử ba tuổi sao.” Ngã Á nhăn mũi.

“Ta không bị luyến đồng.”

Ngã Á mạnh mẽ mở mắt, nhấc chân lên hướng về phía mặt ta, ta lập tức nắm chặt lấy chân hắn, dùng sức kéo một cái, thuận thể đem chân hắn đặt trên vai. Vừa rồi xoa bóp chân cho hắn, khổ tử cũng đã cởi ra, tư thế một chân đặt trên đùi ta, chân kia nghiêng nhiên nằm lên vai ta thế này, đùi mở rộng, mặc dù vẫn còn khổ tử che đậy, nhưng phong quang giữa hai chân cứ như ẩn như hiện thế kia lại càng tăng thêm mị lực, ta cứ vậy mà nhìn chăm chăm không chớp mắt.

“Nhìn... nhìn cái gì vậy, nhắm mắt lại.” Hắn muốn kéo cái chân đang đặt trên vai ta xuống, ta dùng sức dè lại, không cho hắn đạt được ý nguyện.

“Buông ra!”

Ngẩng đầu, thấy đôi má ửng một tầng hồng nhạt, ý cười trong mắt càng đậm, “Thẹn thùng à?”

“Mới... mới không có.”

“Ta tiếp tục xoa bóp, nơi này của người khẳng định cũng rất mệt mỏi.” Đầu ngón tay vạch một ít thuốc, men theo chiếc đùi tròn mịn chậm rãi trượt xuống, dừng lại ngay trên bẹn đùi, khi hắn đang trừng mắt thì dùng sức ấn xuống một cái.

“A...” Hắn kêu lên một tiếng, bẹn đùi không chỉ là bộ vị mẫn cảm trên cơ thể, khi bị tổn thương do đi lại nhiều hoặc sử dụng quá độ thì dùng sức nhấn một cái, lập tức làm người ta đau nhức khó chịu. Hắn hạ mắt, vênh vênh miệng, ủy khuất nói: “Con người ác độc.”

Thấy bộ dạng ủy khuất đó, ta lại càng muốn khi dễ hắn thêm, xem ra cái tính thích khi dễ ái nhân càng lúc càng nặng hơn rồi.

Ta cắn lên mắt cá chân quang hoạt, híp mắt nhìn hắn run rẩy, khoe miệng cong lên, dụ dỗ: “Mau tới gọi Phong ca ca cho ta nghe.”

“Không gọi.”

“Thật sự không gọi?”

Ngã Á mím môi, ra vẻ thà chết không phục.

Thình thoảng khi dễ ái nhân một chút cũng không ảnh hưởng đến đại cục, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên bắp đùi và bẹn đùi, kỹ xảo phong phú kiềm hãm khiến cơ thể hắn bần rần ra.

“A... A...” Hắn liên tục phát ra những âm thanh quái dị.

Không biết âm thanh trên-giường của hắn như thế nào, hắn sẽ càng khiến người mơ màng hơn cả bây giờ, ta thật khản trương muốn được biết, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Ta là nam nhân bảo thủ, nếu như đã nhận định hắn, vậy ta phải loại bỏ tất cả những nhân tố không tốt bên ngoài trước, sau đó ở đêm tân hôn mới ăn sạch hắn. Tuy rằng hắn là nam nhân, nhưng ta vẫn muốn cho hắn một hôn lễ long trọng.

Đi vào cõi thần tiên trở về, chỉ thấy Ngã Á đã yếu ớt ngã xuống giường, thở gấp gấp, đôi má hàm xuân, vô cùng câu nhân. Đối mặt với hắn luôn khiến lý trí ta bị khiêu khích không thôi, ta nghĩ phải mau chóng chấm dứt màn xoa bóp này đi thôi, nên hơi ngất ngư triệt tiêu luôn khổ tử của hắn, như thế sẽ dễ thượng được hơn, nhưng hiển nhiên lúc này đầu óc ta chẳng còn đất dùng nữa, không hề tiên liệu khi hạ thân hắn hoàn toàn bại lộ ra trước mắt thì gây cho ta chấn động vĩ đại đến mức nào.

Ta mê muội nhìn chăm chăm vào hắn, tuy đây không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng vẫn khiến ta không thể nào dời mắt. Hắn ngượng ngùng nháy mắt mấy cái, động tác ngón tay xoay xoay góc áo thật khả ái, vì thẹn, không chỉ gương mặt đỏ bừng, cơ thể cũng phấp phấp hồng, bộ vị tư mật giữa hai chân cũng không ngoại lệ. Hắn tựa như một đóa sen đang nở rộ, hơn nữa còn vô cùng có mị lực.

Dưới thách thức vĩ đại thế này, lý trí ta cuối cùng đứt phứt, ta cúi đầu, bắt đầu từ bắp chân, chậm rãi tiến dần lên, hôn xuống một tác lại một tác da thịt.

....

Tách ra song đồn mượt mà, đóa hoa kiều diễm thẹn thùng co rút, cúi đầu...

Ta đẩy đầu lưỡi vào cúc hoa không ngừng co rút kia rồi rời ra, khi hơi ngẩng lên thì nghe được hần đang thì thào tự nói, dù âm thanh rất nhỏ nhưng ta vẫn nghe không sót những gì hần than thở.

“May mắn vừa rồi đã tắm trước... may là vừa rồi đã tắm...”

Phốc xuy!

Ta không nhịn cười được.

Người này thật đáng yêu mà!

Ta cúi đầu, hung hăng hôn một cái lên môi hần.

Hần mở mắt ra, ngơ ngác nhìn ta trong chốc lát, nháy mắt mấy cái, “Xong rồi?”

“Xong rồi.”

“... Vì sao không tiếp tục”

Ta: “...”

Ngã Á: “??”

Ta ho một tiếng, “Ta nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc rồi lại muốn ngủ.”

“Ngươi nhìn được?”

“... Được.” Giữa hai chân trưởng đầu dương trào hoàn toàn không có sức thuyết phục.

“Kỳ thật ngươi cũng có thể làm cho xong.”

Thật sự là người mạnh dạn.

Ta: “...”

Thấy ta không nói lời nào, hần nháy mắt mấy cái, kéo lên một bên chăn, xấu hổ ngo ngoáy chui vào, một sợi tóc cũng không lộ ra, trong suốt quá trình hần cũng không phát ra một tiếng động nào. Nhìn người co cụm thành một đoàn trong chăn, ta buồn cười, nhưng lo lắng mình đã chọc ả nhân buồn nhiều hơn.

Co cụm trong chăn không tốt cho cơ thể, ta cố gắng hống hần chui ra, nhưng hần đã hạ quyết tâm, mặc ta dồ thế nào cũng đều vô dụng.

“Bảo bối... ra đây đi, không cần xấu hổ,”

“... Kỳ thật...”

“À?” Rốt cục ả nhân cũng chịu nói chuyện, dấu hiệu tốt.

“Ta gọi ngươi Phong ca ca là không đúng.”

Ta biết hần đang nói lảng sang chuyện khác nên cũng hòa theo, hỏi ngay: “Vì cái gì?”

“Bởi vì ta lớn hơn ngươi.”

Hần lớn hơn ta? Thật nhìn không ra a. Trong mắt người khác có thể hần lãnh liệt thanh lệ, nhưng trong mắt ta hần lại rất ôn nhu điềm đạm, tuy nói ra thì mười người biết Ngã Á đã có chín người không tin, nhưng ta hiểu rõ là được. Tâm vô trần khiến hần chẳng có vẻ gì như người lớn tuổi hơn ta.

“Năm nay ta đã hai mươi chín.”

“?!” Thật không nhìn ra nha, hần lại hơn ta mười tuổi, ta thật sự bị kinh hãi nga,

“Có phải rất già hay không?”

“Một chút cũng không già.”

Cái đầu nhỏ nhỏ trong chăn lộ ra, “Tuy rằng ngươi đang nói dối, nhưng ta rất thích nghe lời nói dối thiện ý đó của ngươi.”

Vừa rồi là xấu hổ đến biến thành đả điều, giờ lại để tâm vào những chuyện vụn vặt sao, ta buồn cười đào người trong chần ra, “Người một chút cũng không già, thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi so ra còn kém người rất nhiều, người phong lưu phóng khoáng, tuấn mỹ phiêu dật... Da thịt trơn mịn tinh tế...”

“Lưu manh!”

Ta dừng một chút, nếu bị ái nhân gọi là “lưu manh”, vậy đừng nên cô phụ “cái tên hay” đến mực này. Tay luôn xuống hông hấn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đùa giỡn lưu manh!” Khóe miệng hấn cong cong, mi nhân thượng dương, cả người tỏa ra sắc thái phấn chấn. Ta quyết định kéo dài thời gian đùa giỡn lưu manh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đã qua hơn nửa mùa đông, nhưng thời tiết vẫn lạnh giá không thay đổi chút nào, những ngày ở thảo nguyên Lĩnh Nam kia, mỗi ngày đều bị giá lạnh dày vò, tuy rằng ngày nào cũng thoa thuốc mỡ chống nứt da, nhưng thân thể vẫn không tránh khỏi bị tổn thương do giá rét. Ta coi như là tốt nhất rồi, tay trái chỉ có hai vết thương, không ảnh hưởng nhiều lắm, nhưng Ngã Á thì không được như vậy, xảy ra nhiều chuyện khiến hấn bị tổn thương không nhẹ, hai chân bó đều có vết thương, cử động một chút cũng đau, khi ẩm áp thì lại bị ngứa, lúc nào mảy cũng cau lại. Chân của đại sư huynh bọn hấn cũng có tổn thương, không thể hành động linh hoạt như lúc trước.

Trong tình huống đó, ta dự tính đầu xuân năm sau mới lên đường, dù sao chỉ qua một tháng nữa là đã đến mùa xuân rồi.

Một đường chạy đi lại phải trốn tránh đám hắc y nhân thần bí đuổi giết, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi rồi, lợi dụng một tháng này hào hào nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, sư huynh bọn hấn đều đồng ý.

Vì tránh gây chú ý, chúng ta thường xuyên thay đổi nơi ở, hơn nữa tác phong làm việc càng thêm thập phần điều thấp (kiêm tốn, không làm gì khiến người khác chú ý). Điều thấp là vương đạo, quả nhiên không sai.

Hồng Vũ thành dưới sự cai quản của Hồng Vũ phát triển rất tốt, nhân dân an cư lạc nghiệp, cơm áo không lo, tội phạm trộm đạo cũng ít đến không ngờ, nhưng nhân sĩ giang hồ lại đầy rẫy, hơn nữa bọn chúng còn có quan hệ không tầm thường với đám người trong quan phủ, không biết đang mưu tính điều gì.

—

“Còn ngứa sao?” Ta nhẹ nhàng xoa ngón chân nứt da của Ngã Á, trời ngày càng ẩm hơn làm mấy vết nứt cũng khỏi hấn, cơn đau buốt bị cái ngứa khó nhịn thay thế.

“Lại trào trào.” Nói xong hấn vươn tay muốn tự mình động thủ.

Ta vội giữ lấy tay hấn ngăn lại, trong lúc này mà để hấn trào lên vết thương mới lành nhất định sẽ khiến da non rách ra, còn dễ bị nhiễm trùng.

“Để ta làm là được rồi.”

Hấn không ngừng rút lại chân, muốn giẫy ra khỏi tay ta.

“Dừng trào, ngứa chết.”

Nghe vậy, ta liền không trào, nhắc cái chân còn lại đặt lên đầu gối, cẩn thận thoa thuốc mỡ lên những vết thương.

“Hôm nay khí trời thật tốt.” Hấn hí mắt đánh giá mặt trời sáng lạn.

“Àn.” Ta mỉm cười nhìn Ngã Á nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, cực kì giống mèo con phơi nắng, lười nhác mà cao ngạo.

“Cười cái gì?” Hấn nhử mày hỏi.

“Không có gì.”

“Đi lên.” Hấn xô dịch qua một bên, túm lấy ta kéo lên ghế quý phi, hai người chúng ta cũng chẳng phải dạng người nhỏ nhắn gì, ghế quý phi vốn nhỏ hẹp không thể chứa hết cả hai, ta dùng sức ôm Ngã Á phóng lên trên người, hấn giật giật tìm một vị trí thoải mái, tiếp tục hí mắt phơi nắng.

“Mùa xuân sắp tới rồi.”

“Ân.”

“... Là mùa quan trọng nhất trong năm.”

“?” Một năm mới bắt đầu từ mùa xuân, mùa xuân đối với một số ngành nghề là vô cùng trọng yếu, ta gật đầu, “Đúng, rất trọng yếu.”

Hắn ngẩng đầu, thần sắc hơi hơi xấu hổ, vành tai cũng ửng màu phấn hồng, “Cái kia...”

Lần đầu thấy hắn mang bộ dạng nhún nhúm như thế, với một người không có nhiều thói quen như hắn thì cũng thật mới lạ.

“Làm sao vậy?” Ta nhìn không được nhéo nhéo vành tai mềm mại của hắn.

“Ngươi nên nắm chắc cơ hội a.”

“?”... Ta với hắn hình như lại xuất hiện tình trạng ông nói gà bà nói vịt, ta quyết định khiêm tốn hạ mình hỏi: “Nắm chắc cơ hội gì?”

“... Đồ đàn!” Xấu hổ gừ gừ, hắn hung hăng cho ta một quyền rồi đứng dậy rời đi.

Ta: “...?”

Ta nằm trên ghế quý phi, dần có xu hướng hóa thạch, ta làm sao lại chọc phải ái nhân ngào kiều như thế?

“Tứ sư đệ, sao lại nằm ngay đơ ở chỗ này?” Tam sư huynh phe phái chiến tử đi tới, quả nhiên hắn quanh năm quạt không rời tay nga.

“...” Ta híp mắt nhìn quét qua tam sư huynh.

Tam sư huynh khụ một tiếng, “Có chuyện gì hảo hảo nói, đừng làm ra vẻ như muốn ăn ta chứ.”

“Ta không muốn ăn ngươi, ta chỉ đánh giá giá trị con người ngươi.”

“Có phải rất có giá đúng không?” Đôi mắt hoa đào loan loan, khóe miệng cong cong.

“Còn đang đánh giá. Tam sư huynh, ta có một nan đề, ngươi có thể giúp ta giải đáp không?”

“Nói thử xem.”

Ta đem chuyện lúc nãy nói với Ngã Á kể lại không sót một chữ cho tam sư huynh, xem thử hắn có thể hiểu được ý tứ ẩn trong những câu từ hay không.

Tam sư huynh sờ sờ cằm, tạo dáng thâm trầm “Này sao...”

“?”

“Ta cũng không rõ lắm.”

Thật muốn đâm cho hắn một quyền từ cằm đi thẳng lên, nhưng ánh mắt tam sư huynh rất vô tội, khiến ta không thể nào hạ thủ được, khóe mắt co rút, đứng dậy rời đi.

Hai ngày nay hành vi của Ngã Á thập phần cổ quái, tìm về một số miêu miêu cầu cầu. Mùa xuân đã về đến trước tầm mắt, đối với động vật mà nói, đây là mùa dựng dục thai nghén đời sau, mỗi khi đêm xuống, nhóm miêu miêu cầu cầu dùng sức kêu gào gọi bạn tình. Không chỉ chúng ta mất ngủ, mấy hộ dân phụ cận cũng tới nhắc nhở vài lần, hi vọng chúng ta có thể quản mấy con miêu cầu đó. Nhưng đây là hành vi rất bình thường của động vật trong mùa phát xuân, chúng ta cũng không thể vô nhân đạo mà thiến sạch chúng nó, vốn nghĩ nên tống xuất mấy con miêu cầu đó đi, nhưng Ngã Á mỗi ngày đều hưng phấn quan sát miêu miêu cầu cầu ***, muốn đem chúng vứt đi là không có khả năng, lần đầu tiên ta cảm thấy ái nhân của mình có chút đáng khinh.

Đại sư huynh nhìn ta muốn nói lại thôi, ta liền lên tiếng: “Đại sư huynh, có chuyện không ngại nói thẳng.”

Đại sư huynh đưa mắt nhìn cửa nhĩ phòng đã đóng chặt, khụ một tiếng, không dễ chịu nói: “Khụ, cái kia... Ngã Á có phải có chút gì đó không đúng lắm.”

Đại sư huynh không phải người đầu tiên hỏi như vậy, ta không đổi sắc, “Không có việc gì, hắn chỉ là có tinh thần nghiên cứu thôi, mấy ngày nữa thì tốt rồi.

Tiền đại sư huynh đi rồi, ta xoa xoa mi tâm, gõ cửa nhĩ phòng.

Ngã Á mở một khe cửa, đưa tay làm động tác bảo ta không được lên tiếng, trộm kéo ta vào phòng, bên trong là nhóm miêu miêu cầu cầu đang say sưa giao-phối.

Hình tượng hắn trong lòng ta càng thêm đáng khinh, ta bất đắc dĩ liếc mắt một cái, đưa tay che đi hào quang hưng phấn tỏa ra trong đôi mắt hắn.

Hắn gõ lên tay ta hỏi: “Làm gì đó?”

“Không sợ mất nổi mần sao.”

“Không sợ, buông tay, ta còn chưa có học được đâu.”

“...”

Trong nháy mắt ta như mất đi ngôn ngữ, qua hết nửa ngày, ta giữ lấy mặt hắn, đem tầm mắt kia chuyển tới trên mặt ta, “Bảo bối... người học cái này làm gì?”

Hắn đưa mắt nhìn một đôi miêu miêu ***, ngồi thẳng lên, hơi hơi nâng cằm, khoe miệng khê nhếch, ngạo khí phán: “Tiểu Phong, cùng ta *** đi.”

Ta: “...!”

“Không muốn?”

“Không có, nhưng tại sao người đột nhiên...”

“Bởi vì mùa xuân tới rồi.”

Ta xoa mi tâm, là do không cùng chủng tộc sao, ta nghe mà không hiểu hắn đang nói cái gì, “Chuyện này thì liên quan gì đến mùa xuân?”

“Người tộc ta hai mươi tuổi thân thể thành thực liền có thể tiến hành ***, hiện giờ ta hai mươi chín, đã sống uống phí hết chín năm.” Vừa mới dứt lời, chưa cho ta thêm thời gian phản ứng, hắn mạnh mẽ nắm tay ta kéo về sương phòng.

Thẳng đến khi bị hắn áp trên giường, nhận ra sức nặng trên người, ta mới hoàn hồn, vội giữ chặt lấy bàn tay đang tích cực tháo cởi thắt lưng ta, nhắc lại lời lần trước: “Ta nghĩ đến đêm động phòng mới lại muốn người.”

“Ta biết, người đã nói.” Hắn giật tay khỏi tay ta, tiếp tục cởi y phục.

“Vậy người hiện tại vì cái gì...”

“Giao phối cùng người muốn ta có quan hệ gì sao?” Hắn hơi nghiêng đầu, ngây thơ hỏi.

Nhìn song đồng vô tội nhìn ta không chớp, ta hoài nghi hệ thống lý giải của mình xuất hiện sai lầm, nhưng mà... “****” cùng “Ta muốn người”, không phải cũng cùng một ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Động tác thoát y vô cùng tiêu sái, nhưng khi hắn xịch lửa giăng chân ngồi trên bụng ta thì lại xấu hổ đến đỏ mặt. Tai đỏ ửng, cơ thể cũng nhiễm thương một tầng hồng nhạt, hắn luống cuống rũ mắt, làn mi run rẩy, đôi mắt nửa mở ôn nhu nhìn ta, hắn cắn cắn môi trườn xuống khỏi người ta, nhấn nhá nằm sấp trên giường, đồn bộ nhếch cao cao, làm ra tư thế mời gọi.

Đây là muốn ta trực tiếp vào thẳng vấn đề sao?

Ta vội bóp mũi lại, tình hình trước mắt thực sự vượt qua năng lực thừa nhận của ta. Cảm thấy trong khoang mũi nóng bừng lên, ta thầm nghĩ, nếu lúc này không kịp bóp mũi lại, khi hắn bày ra bộ dạng câu dẫn kia, ta sẽ không còn chút mặt mũi mà chảy máu mũi ba nghìn thước. Dù lúc nào, đối mặt với hắn luôn khiến tự chủ của ta dễ dàng tan chảy không còn dấu vết.

Mỹ cảnh trước mắt khiến lòng người miên man bất định, ta neho neho mắt, nhìn chăm chú vào nơi tư mật kia. Dưới cái nhìn nóng bỏng của ta, hắn run lên nhẹ nhẹ, màu phấn hồng trên làn da càng đậm.

Làm tình là một việc đòi hỏi tiêu hao thể lực, xử lý tốt cơ thể cả hai, ta ôm hắn ngủ thật say. Khi tỉnh lại đã là giữa đêm, ta sờ trán hắn, may mắn không phát sốt, lúc đó mới cảm thấy thả lỏng. Nhớ có người từng nói qua, nếu cái thứ kia lưu trong người sẽ dễ phát sốt, lúc giúp hắn tẩy rửa vốn định lấy thứ kia ra, tuy nơi tư mật sưng đỏ ửng ửng nhưng lại không hề có lấy một chút tinh X, trong lòng ta nghi hoặc, không biết chúng nó biến đi nơi nào rồi, nhưng ta chắc chắn nó còn lưu lại trong cơ thể hắn, hiện giờ hắn cũng không nóng lên, cũng coi như yên tâm phần nào.

“Ngô.”

Ta hôn nhẹ lên trán hắn, “Tình?”

Hắn híp mắt, khoe miệng nhỏ cười, vòng tay ôm lấy cổ ta, đón nhận nụ hôn, kỳ thật phải nói là hưởng thụ mới đúng.

Ta khéo léo xoa bóp thắt lưng hắn, “Thế nào, có phải không thoải mái?”

“Không, người cực kỳ giỏi.” Nói xong hắn hiếp mắt liếm liếm đôi môi sưng đỏ, một bộ hoàn toàn thỏa mãn.

“À! Cảm ơn lời khen ngợi của người.” Ta như thế nào lại thấy hắn giống như yêu tinh chuyên hút tinh khí nam nhân, cảm giác của ta sai lệch sao?

“Nghĩ gì thế?”

“Không có.” Ta cần bàn tay đang tác quái trên mặt mình.

“À!”

Chúng ta tiêu thành một đống, hưởng thụ ôn tình sau khi hoan ái.

—

Ta vuốt ve cái bụng hơi nhô cao của hắn, nghi ngờ hỏi: “Sao bụng người lại trương lên thế kia?”

Hắn nhướn mày, giận dữ liếc mắt vào ta, “Người cứ nói xem?”

“... Ăn nhiều.”

“Người mới ăn nhiều... Được rồi, chính là ăn nhiều.” Hắn ôm lấy khoe miệng, đôi mắt mang theo một tia nhíp nhân dụ hoặc, chậm rãi nói: “Ăn, nhiều, tình, X, của, người.”

Máu mũi ta lại có xu thế muốn tuôn ra, ta vội bóp chặt mũi, hắn phản ứng của ta rất buồn cười đi, hắn cười ha ha, cả người mềm nhũn trên người ta.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Ta nhẹ nhàng áp tay lên bụng hắn.

Hắn đẩy tay ta ra, hai tay ôm lấy bụng làm ra tư thế bảo hộ, “Bí mật.”

“... Việc kia có ảnh hưởng đến thân thể của người sao?” Ta cau mày.

“Không có.” Hắn ghệt vào trên người ta, làm một bộ không muốn nói nhiều.

Được rồi, hắn không muốn nói thì ta cũng không truy vấn nữa, chỉ cần thân thể hắn không có ảnh hưởng gì là tốt rồi.

Ngủ suốt một ngày, hiện tại tinh thần đầy đủ, Ngã Á lại khác, chỉ nằm nhắm mắt một chút đã rúc vào ngực ta ngủ say sưa, ta nhào người, lấy được du trong y phục đặt đầu giường nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng bị sử dụng quá độ của hắn, hi vọng ngày mai không khiến hắn đi lại khó khăn.

Sáng sớm hôm sau.

Luyện xong một bộ kiếm pháp, ta đến sương phòng đánh thức Ngã Á.

Đêm qua có giúp hắn xoa bóp, sáng nay hắn chỉ nhuyển chân và ê ẩm một chút, những thứ khác không ảnh hưởng gì. Ta giúp hắn ngồi xuống, uy hắn uống canh.

Àn?

Sư huynh bọn hắn nhìn ta bằng ánh mắt chứa đầy trêu tức, ta thần nhiên hỏi: “Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao?”

Đại sư huynh nhìn nhìn ta, lại dòm dòm Ngã Á, ngượng ngùng ho nhẹ.

Tam sư huynh phe phẩy đến muốn rách cả cái quạt, híp mắt hồ ly cười xấu xa.

Tiểu sư đệ then đỏ mặt, nhưng nhiều hơn cả là tò mò, thỉnh thoảng liếc trộm ta và Ngã Á.

Ngũ sư đệ tuy rằng vẫn giữ bộ mặt đờ như cũ, nhưng số lần ánh mắt phiêu động thì nhiều gấp đôi so với bình thường.

Hôm nay mọi người đều thật khác thường. Chẳng lẽ trên mặt ta và Ngã Á có khắc hai chữ gian-tinh sao?

Trong bầu không khí cổ quái này, mọi người dùng thời gian gấp đôi để ăn hết bữa sáng.

Mùa xuân đến, sông băng tan chảy, vạn vật trở mình hồi sinh, chúng ta cũng nên khởi hành. Nghỉ ngơi chỉnh đốn một tháng, mọi người tinh thần sung mãn, thu thập hành lý, mua năm con ngựa, lập tức lên đường. Căn cứ vào bản đồ, rời khỏi Hồng Vũ thành, tiếp tục đi về hướng tây, tiến vào Hoài Nam đạo, lại đi về phía bắc một nghìn dặm là có thể đến vùng đất ẩn thế trong truyền thuyết – Lam Minh.

Trên đường đi Ngã Á tâm tình kích động, chuyến tiêu dài rồi cuộc cũng đã sắp hoàn thành, chúng ta cũng thập phần thư sướng, tiểu sư đệ vừa đi vừa hăng ca.

Đi vào Hoài Nam đạo, mọi người dừng lại nghỉ ngơi ở quán trà ven đường, ta đưa hoa hồng lộ cho Ngã Á, hỏi: “Cảnh tượng quen thuộc sao?”

“Ta chưa từng tới nơi này.” Ngã Á lắc đầu.

“Cha mẹ ngươi sẽ thích ta sao?” Ta mà cũng có thể đa sầu đa cảm như vậy, thật chẳng giống ta chút nào.

Ngã Á hồ hững mà tự tin nói: “Ngươi là nương tử ta lựa chọn, phụ thân và mẫu thân ta nhất định sẽ thích.”

“Ta là nương tử của ngươi?” Ta nhấp một ngụm trà, buồn cười nhún mày.

“Đương nhiên. Không phải sao?”

“Ngươi nói rất đúng, tướng công.” Ta lại cười nói.

Nghe vậy, khoe miệng Ngã Á vênh lên, song đồng loan loan.

“Tứ sư ca, ngươi có cảm thấy quanh đây hình như hơi nhiều nhân sĩ giang hồ không?” Tiểu sư đệ và tam sư huynh kín đáo liếc quanh.

“Ân.” Ta nhìn lướt qua quán trà, cả quán có năm cái bàn, trừ bàn của chúng ta bên này, những bàn bên kia đều là những nhân sĩ giang hồ mặt đầy phong trần, trên đường đến Hoài Nam đạo, cũng gặp phải kha khá người giang hồ vội vàng xuôi ngược.

“Ta đi hỏi thăm, xem xem gần đây giang hồ xảy ra chuyện gì.”

“Ân.” Ta gật đầu đồng ý, tính khí tiểu sư đệ tuy rằng nhanh nhẹn nóng vội, nhưng hẳn biết cái gì nên nói cái gì không, hơn nữa nếu bàn về vấn đề nói chuyện phiếm thu thập tin tức, tiểu sư đệ tuyệt đối không có đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Không bao lâu, tiểu sư đệ mang về mặt thần bí chạy về.

“Các ngươi đoán xem chuyện gì xảy ra?”

Thấy bộ dạng hẩn đắc ý thập phần, ta nhin không được ý muốn trêu chọc, đặt chén trà xuống, thần nhiên nói: “Giang hồ đại sự.”

“Ách?” Tiểu sư đệ há hốc mồm kinh ngạc đến không nhả ra được nửa chữ.

Ta cười nhạt, “Không đúng sao?”

“Đúng, nhưng là.... A! Tứ sư ca khi dễ ta!” Tiểu sư đệ oa oa kêu to.

Tam sư huynh vươn tay tóm người kéo về phía mình, phe phẩy chiết phiến quạt cho tiểu sư đệ: “Nói đi, chuyện gì xảy ra.” Nói xong còn nghiêng mặt liếc qua ta một cái.

Ý cười trên môi vẫn không giảm, ta lấy túi nước đổ thêm một ít lộ thủy cho Ngã Á.

Tiểu sư đệ nói: “Vẫn là tam sư huynh tốt nhất, không giống như tứ sư ca luôn khi dễ ta. Ta nói các ngươi biết nga, Phong Diệp sơn trang phát thiệp anh hùng, kêu gọi hiệp sĩ chính nghĩa thiên hạ đến tụ hội ở An Dương, thương lương đề cử võ lâm minh chủ. Những người này nhận được tin tức mới khởi hành lên đến đó.” Nói xong nheo mắt nhìn nhóm nhân sĩ võ lâm xung quanh.

Ta nhún mày, Phong Diệp sơn trang không phải ngon đèn cạn dầu, giờ lại đột nhiên bày vẽ đề cử tân minh chủ võ lâm là bởi vì sao, liệu có quan hệ gì đến Ngã Á không?

Chúng ta bắt động thanh sắc ly khai trà quán, tiếp tục lên đường.

Dựa vào bản đồ, chúng ta đã sắp đến được Lam Minh, trong thời điểm này cũng không ai muốn xảy ra sơ sót gì, thận trọng từ lời nói đến việc làm, xử sự khiêm nhường không gây chú ý. Ngã Á cận hương tình khiếp (gần kề thứ mình tưởng niệm nên tâm trạng bất an), tình tự đều hiển lộ ra ngoài, trong mắt là lo lắng cùng tưởng niệm.

Trên đường chúng ta thu được phi cấp truyền tin mua từ Bách Hiểu Sinh — tin tức về Phong Diệp sơn trang cũng như những sự liên quan đến việc đề cử tân võ lâm minh chủ lần này. Bách Hiểu Sinh làm việc hiệu suất rất cao, chỉ cần một ngày là đã có kết quả.

... Bốn tháng trước, lão trang chủ Phong Diệp sơn trang qua đời, Đại công tử kế thừa gia sản...

... Hai tháng trước, Thiếu trang chủ (trưởng tử) của Phong Diệp sơn trang ốm chết, tin tức này có lẽ chỉ là lời đồn đãi, chỉ nên tin một nửa...

.... Nửa tháng trước, đương nhiệm trang chủ Phong Diệp sơn trang thú một nữ tử không rõ lai lịch, nghe nói nữ tử này so với Giang Nam đệ nhất mỹ nữ còn muốn đẹp hơn ba phần...

.... Mười ngày trước, Phong Diệp sơn trang phát ra anh hùng thiếp, mời các lộ quần hùng tề tụ ở An Dương, ngoại trừ đề cử minh chủ võ lâm, còn có đại sự cần thương lượng, bản nhân (ta) cũng được mời đến...

... Một ngày trước, nhận được ủy thác của ngươì...

...

Đọc tin tức của Bách Hiểu Sinh, ta chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, người này thật sự là một tên gian thương vô lại, mấy cái tin tức không có bao nhiêu tác dụng này mà chém ta đến một ngàn lượng, hơn nữa trong thư còn nói một ngàn lượng này đã là giảm giá cho khách quen?

Tiểu sư đệ đem thư tín trị giá một ngàn lượng kia giẫm nát dưới chân, hung hăng mắng: “Đồ gian thương! Con mẹ nó gian thương!”

Ngũ sư đệ diện vô biểu tình nói: “Nướng nó đi.” Con điều hâu đưa tin bị ngũ sư đệ nắm trong tay có lẽ đã cảm nhận được nguy hiểm nên giấy giữa kịch liệt.

Quét mắt một vòng, thấy chúng ta không có ý kiến, ngũ sư đệ lập tức động thủ nhỏ lông điều hâu.

Tiểu điều nhi càng thêm thê thảm, giấy giữa cũng lợi hại hơn. Chúng ta không nhìn thẳng, đem một ngàn lượng quăng xuống nước, dù sao cũng phải lấy vài thứ cho hả giận.

Ngã Á đột nhiên lên tiếng: “Đợi một chút.”

Nếu ta không phải bị ảo giác, thì ta thề rằng đã thấy trong mắt con điều hâu ánh lên sự mong đợi ghen ngào. Tiểu điều nhi mở to đôi mắt nhỏ đen huyền, ‘thâm tình’ nhìn Ngã Á. Ngã Á cười nhẹ với con điều hâu, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, “Hấp lên ăn ngon hơn là nướng.”

Mọi người: “...”

Cuối cùng, con điều hâu vẫn không bị chúng ta cho vào bụng, mọi người chỉ muốn dùng nó để hạ hỏa mà thôi, không biết có phải nó vẫn còn choáng váng với lời của Ngã Á hay không mà vẫn ngây người ra đó, đến tận khi ngũ sư đệ đã buông tay rồi mà vẫn không chịu bay đi, ngốc hồ hồ dính lấy ngũ sư đệ.

Điều hâu còn gọi là chim ưng, thuộc loại ác điều có vóc dáng nhỏ, theo thể hình mà đánh giá thì đây có thể là con cái, điều hâu giống cái còn hung mãnh hơn so với giống đực, đừng nhìn nó bây giờ ngốc hồ hồ, nhưng chỉ cần một tác động nhỏ sẽ lập tức biến thành loài phi cầm hung mãnh.

Ta dặn ngũ sư đệ: “Thích thì lưu lại, nhưng phải cẩn thận đó.”

Ngũ sư đệ gật đầu, hơn nữa lại còn nhếch khóe miệng, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng ta biết hán đích thị rất thích con điều hâu ngốc gian trá này, lại dặn dò thêm vài câu rồi tùy hân.

Đi thêm năm ngày, rốt cục cũng đã tới ẩn địa trong truyền thuyết — Lam Minh. Nhưng mà...

Trước mắt là dãy núi lượn lờ, chung linh đục tú (đất thiêng sinh hiền tài), linh khí bức người, không thể phủ nhận đây là nơi tu thân dưỡng tính, là địa phương ẩn thế cực tốt, nhưng mà nơi này không hề có lấy một chút dấu vết của con người, nói cách khác, đây không phải Lam Minh, bản đồ là giả. Đi hơn nửa năm, trải qua gian khổ hiểm nguy tất nhiên không cần nói tới, kết quả lại chẳng được gì, loại cảm giác này thật làm cho người khó chịu. Tâm tình mọi người cũng đều bất hảo.

Tiểu sư đệ là người đầu tiên bùng nổ, nắm lấy con điều hâu trên vai ngũ sư đệ, oán hận kêu gào: “Hôm nay lão tử muốn bắt ngươì khai đao! Nhóm lừa nướng điều hâu ngốc!”

Ngũ sư đệ vội thân thủ cứu thoát điều hâu từ trong tay tiểu sư đệ, điều hâu ngốc hí mắt cọ cọ lên mặt ngũ sư đệ, ngũ sư đệ lại chụp nó qua một bên không cho cọ nữa.

Những người khác cũng sinh khí không ít, sau mới nguôi dần, lúc trước dù sao cũng đã nghĩ đến tình huống này, nếu không còn có thể thế nào. Cấp tốc chạy năm ngày đường, ai nấy đều mệt, thương lượng rồi quyết định hạ trại nghỉ ngơi. Chờ ngày nào đó tìm được bản đồ chân chính, hoặc ngày nào đó Ngã Á chợt nhận ra đường quen mà một đường chỉ mọi người đến Lam Minh cũng nên, nhưng khả năng thứ hai có vẻ như cực kì nhỏ bé.

Cảm xúc Ngã Á suy sụp rõ ràng, cũng khó trách được, cứ nghĩ đã về đến nhà, kết quả lại mừng hụt một phen, không suy sụp mới là lạ.

Ta đem người lăm trong lòng, hôn nhẹ lên môi và trán hắn, “Không nên nản chí, ta sẽ giúp ngươi tìm được đường về nhà.”

“...” Ngã Á yên lặng không nói, cuộn vào ngực ta nhẹ nhàng thở dài.

Buổi tối, mọi người nấu canh nấm, hôm nay là đầu mùa xuân, nhưng khí trời vẫn còn hơi lạnh, ăn một bát canh nóng người cũng ấm áp không ít. Vây quanh đồng lửa, mọi người bàn tính chuyện nên về lại tiêu cực trước.

Thân phận Ngã Á nhạy cảm, hơn nữa dưới sự ‘tuyên truyền’ của Phong Diệp son trang, không ít thế lực muốn có được Ngã Á, nên lựa chọn sáng suốt trước mắt là phải hồi phủ trước, để Ngã Á danh chính ngôn thuận ‘mất tích’.

“Từ sư đệ, ngươi đi khuyên nhủ người nhà của ngươi đi.” Tam sư huynh huých huých ta.

Ta nhìn theo hướng tam sư huynh chỉ, mới không để ý một chút, Ngã Á lại ngồi bên đó uống Thiêu dao tử, thân thể hắn đặc thù như vậy sẽ chịu không nổi mấy thứ đó. Ta ba bước thành hai bước đến, lấy đi túi da dê trong tay hắn.

“Uống nữa thân thể ngươi sẽ chịu không nổi.”

“Không, không có việc gì, hức...” Đôi mắt mờ mịt hơi ửng đỏ, nấc lên.

“Tốt lắm, ngoan... Nghe lời...” Tửu lượng của hắn không tốt, là ‘một ly đã say’ trong truyền thuyết, nhưng tửu phẩm thì không có gì đáng chê trách, mềm nhũn trong ngực ta, chính là miệng không ngừng mấp máy.

“Nóng...”

“Làm sao vậy?” Ta giữ lấy đôi tay không ngừng kéo y phục.

“Nóng...” Ngã Á hơi hơi cau mày, không ngừng than nóng, đôi môi tản ra hương hoa hồng cùng mùi rượu cần loạn trên mặt ta, đột nhiên, hắn dùng sức tì vào vai ta mà đứng lên, tiếp theo giang rộng hai chân choàng qua hông ta, kiêu đồn nhẹ nhàng cạ vào bộ vị tối mẫn cảm của nam nhân. Vật kia bị kích thích, sinh ra phản ứng sinh lý bình thường, ta cũng không muốn để sư huynh bọn hắn xem xuân-cung-sống miễn phí, dùng sức ôm người lại, giữ chặt những động tác liều nhân kia lại.

“Tiểu Phong...” Hắn khàn giọng gọi khẽ tên ta.

“Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?” Dùng y tụ lau đi mồ hôi trên trán hắn.

“Ta... chúng ta *** đi. Hức...”

Tê ——

Phía sau truyền đến tiếng nhiều người hút không khí. Mạch máu trên thái dương ta đập đập, hai chữ ‘giao-phối’ này quả thực là gần giống, gần thành, gần bằng lời cửa miệng của ái nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Ta siết chặt người trong lòng, không cho hắn lộn xộn, nếu cứ tiếp tục thế này e rằng ta sẽ sớm đầu hàng vô điều kiện.

Nhẹ giọng làm yên lòng người yêu dấu: “Không được hồ nháo.”

“Không, không có. Tiểu Phong... nóng... Chúng ta *** đi...” Hai tay và thân thể hắn đều bị ta chế trụ không thể động đậy, hắn ỳ ạch cong môi, vùi đầu vào cổ ta liếm liếm như mèo nhỏ.

Ta thờ đốc kinh ngạc, thật đúng là yêu tình mà, ta có động tình đấy, nhưng bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa cũng không đạt tiêu chuẩn, ta niệm tình tâm chú, áp chế lửa nóng trong lòng cũng như nhiệt lưu trên cơ thể.

“Tiểu Phong...”

Vừa rồi quan sát địa hình thì phát hiện phía sau núi có một lương tuyến (hồ nước lạnh), nước nơi đó rất mát, chắc sẽ có tác dụng hạ hỏa, trước mắt cần phải mang Ngã Á đến đó, ta bế hắn lên, đi về phía sau núi.

Sư huynh bọn hắn thấy thế liền phát ra những âm thanh thôn thức đầy thiện ý, khóe miệng ta co rút, đi được hai bước thì dừng lại, nói: “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thánh (không được nhìn, không được nghe những điều vô lễ), thỉnh các vị nhắm mắt bịt tai, đa tạ hợp tác.”

Sư huynh bọn hắn dừng một chút, trên mặt biến sắc mấy lượt khiến ý cười trên môi ta càng thêm sâu sắc.

“A! Tứ sư ca biết xấu hổ... Thẹn chết được...!@#S%...”

Từ rất xa vẫn còn nghe thấy tiếng nói khiển trách của tiểu sư đệ, ta cười cười, ôm Ngã Á rảo bước đến lương tuyến. Nước ở đây quả nhiên rất lạnh, ta rùng mình một cái, hắn không thoải mái giãy giụa.

“Ngoan... lập tức tốt ngay...”

Ngâm trong nước lạnh, thân thể khô nóng của hắn hạ nhiệt không ít, vừa rồi ta bị hắn trêu chọc một trận khiến tâm thần nhộn nhạo giờ cũng hoàn toàn quay về điểm zero... Thân thể hắn vốn tính hàn, ta sợ hắn không chịu nổi hàn ý nên chỉ đợi đến khi hắn dịu bớt xao động thì ôm người rồi khỏi lương tuyến.

Y phục ướt đầm, gió đêm thổi qua mang đi tất cả nhiệt lượng ít ỏi trong cơ thể, người trong lòng ta càng lạnh đến lợi hại, ta cúi đi tiết ý ướt lạnh trên người, dùng ngoại sam bao bọc lấy cả hai.

Vừa rồi hắn uống một ngụm thiêu dao tử, lại trải qua lễ rửa tội trong lương tuyến nên giờ thanh tỉnh không ít, sương mù mông lung trong mắt đã tản đi, thay vào là xấu hổ đến nóng đỏ mặt.

“Lạnh sao?” Cảm thấy người trong ngực hơi co lại, ta vòng tay ôm hắn chặt hơn.

“Không có.”

Ta quan sát địa hình xung quanh, ôm hắn đi vào ngòi phía sau một tảng đá lớn cản gió.

“Thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái, nhẹ nhàng lắc đầu.

Ta dựa vào trên mặt đá, hắn ngo ngoáy trong ngực ta, tìm cho mình một tư thế thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn vô vầng ánh sao tỏa sáng rạng rỡ giữa thình không, thình thoảng thấp giọng chuyện trò, hưởng thụ thời gian êm ấm hạnh phúc.

Ta hôn lên đôi môi lạnh lẽo, nhẹ giọng dỗ dành: “Chớ nản lòng, chỉ cần Lam Minh không biến mất, một ngày nào đó sẽ tìm được.”

“Ân.”

...

Hắn nằm trong lòng ta thình thoảng lại giãy giụa, dần dần càng vặn vẹo nhiều hơn, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Ta sờ lên vàng trán lạnh lẽo, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tiểu... Tiểu Phong...”

“Ân?”

“Ta... Chúng ta *** đi.”

Khụ!

Lại là câu này? Ta hoài nghi... chẳng lẽ... cúi xuống cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, bộ dạng hiện tại thực sự là độc nhất vô nhị, ta chọn mị, đưa tay xuống dưới sờ soạng, hắn không ngừng vặn vẹo dồn bộ.

“A —” Hắn cúi đầu rên một tiếng.

“Thân thể không thoải mái sao?” Ta thật không yên tâm về thân thể hắn.

“... Không có, Tiểu Phong...” Hấn lắc đầu, song đồng mệnh môn, mê ly mà dụ hoặc.

Ngón tay ta trượt xuống sâu hơn, chạm đến mật huyết bên dưới, nơi đó đã mềm mại ẩm ướt.

Đầu ngón tay chậm rãi thăm dò đi vào, thế mà lại phát ra âm thanh va chạm, Ngã Á khựng lại một chút, liếc nhìn lên, thấy trong mắt ta là vẻ đùa cợt cùng hài hước, hấn xấu hổ vội vàng cúi đầu khảm vào ngực ta.

“Ha ha...” Ta thấp giọng cười.

Cái miệng nhỏ nhắn bên dưới không ngừng cắn nuốt ngón tay ta... Nếu hấn muốn, là tình nhân ta đương nhiên sẽ thỏa mãn hấn, nhưng là...

Ta đỡ hông hấn, để hấn giạng chân ngồi khóa trên thắt lưng mình, khoe miệng câu lên một độ cong tà ác, nhẹ giọng dụ dỗ: “Bảo bối... Muốn thì tự mình tới.”

Trong tiếng gió truyền lại âm thanh yêu tình đánh nhau, đám người Từ Chính đều xấu hổ đến đỏ mặt.

Âu Dương Vũ mạnh tay phe phẩy chiếc phiến, suýt xoa, “Trời, hôm nay nóng quá.”

Từ Chính ho khan, “Khụ, hình như đúng là vậy.”

Người từ xưa đến nay luôn đeo bộ mặt đơ bấy giờ trên mặt cũng dâng lên thần sắc cổ quái, lại cứ ngồi im không nhúc nhích lấy một phân.

Vân Kỳ mất thể diện nhất, cúi đầu, hai tay đặt ở giữa chân, hai cái tai xấu hổ đến đỏ bừng bừng, điều này cũng nói lên hấn là kẻ thiếu tự chủ nhất trong bốn người.

Âu Dương Vũ trêu chọc hấn, “Yêu... Tiểu sư đệ, có phải tiểu đệ đệ rục rịch rồi không?”

“Ngủ xuẩn nguoi muội!”

“Ăn nói như thế đấy hả?” Âu Dương Vũ gõ lên đầu hấn, lực đạo không nhẹ, Vân Kỳ bị hấn gõ thế mà lại giảm bớt được tình trạng tâm viên ý mã.

“Tam sư huynh, lại gõ thêm một cái.” Vân Kỳ trông mong nhìn lên Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cổ quái ngó hấn, “Muốn bị đánh sao?”

“Cho nguoi đánh thì nguoi cứ đánh đi, không cần nhiều lời vô nghĩa.”

“Nguoi nói thế ta càng không đánh.”

“Nguoi... hạnh!”

Đột nhiên...

“Tiểu Phong... nơi đó... Thật thoải mái... A... Tiểu Phong...” Ngã Á khàn giọng rên nhẹ, âm thanh đầy tình sắc cứ tiếp tục kiên trì bay tới, mặt Vân Kỳ càng nóng bừng, vụn vụn hai cái, đứng dậy phóng vọt đi.

Âu Dương Vũ vùng phiến từ vài cái, cũng đứng dậy đi theo hướng Vân Kỳ vừa ly khai.

Khoe miệng Từ Chính co giật, nhìn tư thế ngồi không thể nào tự nhiên của Lãnh Tĩnh, đột nhiên lại muốn nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của hấn nên đứng dậy bước đến ngồi xuống cạnh Lãnh Tĩnh, ý tứ liếc qua giữa hai chân hấn, “Muốn giúp đỡ không?”

Sắc mặt Lãnh Tĩnh càng thêm cổ quái, ngưng mi nhìn như thể đang thấy quái vật, đứng dậy rất nhanh, đi xa khỏi chỗ Từ Chính một đoạn mới ngồi xuống, kéo điều hầu ngọc trên vai xuống, dùng sức chà đạp nó.

Từ Chính ho khan hai tiếng, chậm rãi cúi đầu che mặt, hấn phát hiện hình như bản thân đã biến thành kẻ xấu xa mất rồi.

Ta thỏa mãn ôm Ngã Á trở lại nơi dừng trại đêm qua, không khí nóng bỏng ái muội không ngừng dao động, ta nhìn sư huynh bọn hấn mấy lần, đại sư huynh cười híp mắt nói đêm nay hấn gác đêm, tam sư huynh ôm đôi mắt gấu mèo cúi đầu họa quyền quyền, ngũ sư đệ vẫn diện vô biểu tình, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy trong ánh mắt hấn có nghi hoặc nho nhỏ, tiểu sư đệ biểu đạt cảm xúc rõ ràng nhất, trợn mắt nhìn ta và Ngã Á.

Trong bầu không khí cổ quái này, ta ôm Ngã Á ngủ ngon suốt một đêm, không biết sư huynh bọn hấn thì ngủ nghỉ thế nào ha, ta vô lương tưởng tượng.

Hôm sau, mọi người đều thức giấc đúng giờ. Cần thận ôm Ngã Á từ trên người ta đặt xuống, duỗi cái lưng mỏi nhừ, hít thở không khí tinh khiết nơi núi

rừng, nơi này không hồ là vùng đất chung linh dịc tú, chỉ một lát sau cơ năng trong cơ thể đã khôi phục, dường như còn cảm thấy khỏe mạnh hơn cả bình thường. Sơ tấy qua, ta bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi ăn xong, cả nhóm thương lượng, bắt đầu kế hoạch để cho Ngã Á mất tích một cách ‘hoành tráng’.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Trong kế hoạch mất tích này cần phải có sự tham dự của Bách Hiểu Sinh. Nghĩ đến tên gian thương chỉ biết ăn tươi nuốt sống, ta không khỏi đau đầu, tìm hân hử trợ không biết phải tốn hết bao nhiêu ngân lượng đây.

Thuê hai người diễn hí kịch, một người phần thành bộ dạng của Ngã Á, một người thì trở thành đại sư huynh, còn đại sư huynh và Ngã Á thật thì đổi sang diện mạo bình thường theo thương đội rồi đi trước.

Năm sư huynh đệ chúng ta cùng áp tiêu — “Ngã Á” đột nhiên xuất hiện ở Vọng Viễn thành, môn hạ trình thám của Bách Hiểu Sinh rải rác khắp giang hồ, “so ỹ” đem tin tức này truyền đến tai các đại môn phái, nhanh chóng khiến người Phong Diệp son trang lẫn những môn phái tự xưng mình là hiệp sĩ chính nghĩa sôi nổi tụ tập tại Vọng Viễn thành, hy vọng bắt được tên “yêu ma quỷ quái” Ngã Á kia.

Sư huynh đệ chúng ta hòa vào dòng người vừa ra khỏi thành, “không cần thận” bị đám chính nghĩa chi sĩ vây khốn ở Từ Vân sơn, “Ngã Á” bị giết rồi rơi xuống vách núi trong lúc loạn chiến, đỉnh Từ Vân cao vút trong mây, ngã xuống tuyệt đối thì cốt vô tồn, nhân sĩ chính phái thổn thức một trận rồi rút lui.

Vài ngày sau, trên giang hồ lại truyền ra tin tức, nói thiên hạ đệ nhất tiêu cục Ngự Dương thành – Uy Viễn tiêu cục, thất thủ đánh mất tiêu. Vì lời đồn này, danh tiếng tiêu cục chịu ảnh hưởng rất lớn, những người nhờ Uy Viễn tiêu cục hộ tiêu lần lượt hủy bỏ, chuyển qua tiêu cục khác, từ đó sinh ý Uy Viễn tiêu cục xuống dốc không phanh, thu ích âm đạm, không bao lâu đã rút lui, bán đất trả nợ, biến mất ở Ngự Dương thành. Có người đi điều tra, nhưng không ai biết Uy Viễn tiêu cục đi đến nơi đâu, cứ như Uy Viễn tiêu cục hoàn toàn biến mất trên đời chỉ trong một đêm ngắn ngủi vậy.

.....

Chúng ta không nhanh không chậm tiếp tục chạy đi, không rảnh mà để ý đến mấy cái đuôi thừa thải phía sau. Qua nửa tháng, cái đuôi cũng rút, chúng ta tụ họp với Ngã Á và đại sư huynh ở Phần Dương.

Các phương diện đều đã được sắp xếp ổn thỏa, không phải vội về nhà, Ngã Á cũng không biết đường quay về Lam Minh nên không cần gấp. Chúng ta dự tính trên đường sẽ du ngoạn ngắm hồ quang thập sắc (cảnh đẹp) của Đại Uyên quốc, nơi các danh lam thắng cảnh, bởi vậy cùng sư huynh bọn hân thương lượng, sư huynh bọn hân cũng muốn ngao du giang hồ một phen, vừa đi vừa nhìn xem qua một lượt, vì thế quyết định chia nhau lên đường.

Ta dĩ nhiên là cùng một nhóm với Ngã Á, đại sư huynh và ngũ sư đệ một nhóm, ngũ sư đệ vốn định đi một mình, nhưng chúng ta lo lắng một người thì không an toàn nên đề nghị của hân lập tức bị bác bỏ, tam sư huynh cùng tiểu sư đệ một nhóm, tiểu sư đệ có vẻ không vui, nhưng nhìn ngũ sư đệ liền đem lời đã đến bên miệng nuốt vào, nhưng vẫn quay qua nhe răng múa vuốt với tam sư huynh.

Trước lúc chia tay, tam sư huynh lôi nhân bì diện cụ từ trong rương, phân phát mấy thứ hữu dụng cho chúng ta, nói: “Đây là do ta dùng nguyên liệu thu thập được trên đường đi chế thành, không bị thấm nước, sau khi mang lên mặt, trừ loại dược thủy đặc thù, nếu không sẽ không thể nào lấy xuống được.”

Ta hỏi: “Cái này có ảnh hưởng đến lớp da thật không?”

Tam sư huynh nháy mắt, xấu xa cười nói: “Không đâu, bởi vì vật liệu chủ yếu để chế tạo thứ này là da ~ người —”

“Thật buồn nôn.” Tiểu sư đệ lập tức ném thứ trên tay vào mặt tam sư huynh, tam sư huynh thuận tay chụp lấy trước khi cái diện cụ chạm đến mặt mình.

Thấy phản ứng của tiểu sư đệ, tam sư huynh cười càng quái dị: “Ta nói thế ngươi liền tin?”

Mọi người bảo trì trạng thái im lặng, xoay người rồi đi.

Ngã Á vội nói: “Đợi một chút.”

Tam sư huynh phe phẩy chiết phiến, chậm rì rì hỏi: “Ngã công tử còn có gì phân phó?”

“Bí được.” Hân chột chột diện cụ trên mặt, ngụ ý muốn hỏi lấy thủy dược để gỡ ra.

“Ngươi đây là muốn trần lột ta sao?”

Ngã Á vẫn đứng yên, ta đi tới đến bên cạnh bảo bối nhà ta, đưa tay – lấy ra đây.

“Phu xướng phụ tùy đấy à?” Trên mặt tam sư huynh có chút hâm mộ chột lóe rồi biến mất, “Nếu không như vậy đi, ngươi nói cho ta biết lý do ngươi muốn lấy bí được, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Ngã Á về mặt thành thật nói: “Khi cùng Tiểu Phong ***, ta không muốn nhìn thấy mặt người lạ.”

Phốc —

Không thể phủ nhận bảo bối nhà ta trả lời thật cường hãn, nhìn lướt một vòng, theo như biểu tình trên mặt mọi người, xem ra bọn hắn cũng đã biết trước câu trả lời rồi.

Tam sư huynh trầm mặc trong chốc lát, nói: “... Chỗ của ta hiện giờ không có, đây là phương thuốc, ngươi tự mình chế đi.” Nói xong lời kéo tiểu sư đệ lên ngựa rồi đi.

Đại sư huynh và ngũ sư đệ cũng chia tay chúng ta.

Ngã Á nhét phương thuốc vào lòng, khoe miệng khê nhếch nhìn như đang rất hào hứng.

Ta nhảy lên ngựa, vươn tay về phía hắn, nói: “Đi thôi.”

“Hào.”

“Còn muốn...” Hôm nay khí lực của Ngã Á phi thường lớn, lại đẩy ngã ta, giạng chân khóa ngòi ngang hông ta, đưa thân nóng rực tiến vào thân thể hắn.

“Ngô!” Nội bích bên trong co rút lại, giống như một cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn cố gắng cắn nuốt. Nganh nhiệt bị đè ép khiến ta bị kích thích rên khê một tiếng đau đớn. Mắt thấy hắn lại cử động, ta dùng sức kéo người vào lòng giữ chặt, kèm chế mọi động tác của hắn, hắn mất hứng gãy giữa.

“Đến đi, bảo bối.”

Hắn không nói lời nào, khoe mắt hâm chứa xuân tình, cúi đầu cắn cắn cổ ta, nhào người đóng đưa vòng eo.

Được rồi, là do ta không có cách nào chịu nổi một Ngã Á dụ hoặc đến như vậy. Đỉnh động thất lung, lại tiếp tục tiến xuất.

...

Đêm nay đã phóng xuất đến tám lần rồi, lại nhìn thấy ái nhân vẫn không muốn buông tha mà tiếp tục bò trên người, ta cảm thấy đau đầu, chẳng lẽ hắn thật sự là yêu tinh hút tinh khí người sao, cũng không biết ‘no’.

“Tiểu Phong... Còn muốn...”

Ta thờ dãi, trực tiếp điểm lên thủy huyết của hắn. Thấy hắn mềm nhuyển ghé vào trên người ta, ta nhịu mảy, cảm thấy cực kì đau đầu.

Cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua người có tính dục hưng thịnh như vậy, mỗi khi thấy hắn không biết thỏa mãn quần chặt ta không buông, dùng mọi cách để được làm một cái, kỳ thật trên phương diện nào đó, ta cảm thấy chính mình mới là kẻ ‘bị làm’.

Ta tẩy trừ sạch sẽ thân thể Ngã Á, khi muốn lấy đi troc dịch còn lưu lại trong cơ thể hắn thì lại phát hiện nơi đó chẳng có lấy chút gì cả, chẳng lẽ... thật sự bị hắn ăn sạch sao?

Ngày hôm sau, vừa mới tỉnh lại liền nhận ngay ánh mắt ai oán chăm chú của ai đó.

Tay ta lại theo thói quen xoa bóp vòng eo mềm mại, hôn hôn lên môi hắn một chút, “Làm sao vậy, bảo bối?”

“Hôm qua tại sao lại điểm thủy huyết của ta?” Hắn nhướn mày, thập phần mất hứng.

Khoe miệng ta cứng đờ, “Khụ, cái kia... Sao, khụ, ta hình như là muốn bị thận suy.”

Hắn nghi ngờ nheo mắt: “Ngươi không được?”

Nếu đem vấn đề này hỏi bất kì người nam nhân nào, dĩ nhiên họ sẽ phủ định sạch sẽ, ta cắn cắn lên môi hắn một cái, nói: “Đương nhiên không phải, nhưng ngươi muốn nhiều như vậy thân thể chẳng phải sẽ không thoải mái sao?”

“Rất thoải mái, ta thích.” Hắn híp mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười hưởng thụ.

Ta đưa tay bóp trán, là do da mặt hần dày còn da mặt ta thì mỏng sao? Đến tốt cùng hần trở thành như vậy khi nào, nhớ trước kia, tuy rằng đôi khi hần làm việc và xuất ngôn có phần lớn mặt, nhưng chỉ cần ta chọc ghẹo một chút vẫn lại thẹn đến đỏ mặt cúi đầu. Giờ trên người hần làm sao còn tìm ra hai chữ thẹn thùng ấy nữa đây.

“Ngươi rất trực tiếp.”

Hần hơi nhú mồm, thần nhiên hỏi: “Không thích?”

“Không, ta thực thích, tiểu yêu tinh.”

“A...”

Nhìn hần đắc ý, ta lại tâm dương khó nhịn, nếu không phải lo lắng đến vấn đề sức khỏe, ta nhất định sẽ đại chiến ba trăm hiệp với hần trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Khẩu khẩu khẩu!

“Lăng đại ca, Ngã đại ca rời giường đi.” Ủy Trì Minh Tuệ ở ngoài cửa gọi.

Ủy Trì Minh Tuệ là đại tiểu thư của Ủy Trì gia – võ lâm đệ nhất thế gia, lại nói ngày đó sau khi chúng ta tách khỏi các sư huynh đệ thì đi về hướng bắc, bởi vì thời gian thoải mái nên vừa đi vừa ngoạn. Một tháng trước, ta và Ngã Á ở trú tạm ở một gian cổ tự, vừa vặn gặp được Ủy Trì Minh Viễn và Ủy Trì Minh Tuệ, tuy hai người đều xuất thân hào môn đại gia (giàu sang quyền thế), nhưng phẩm hạnh rất tốt, sau khi nói chuyện cũng sinh mấy phần hảo cảm, đúng lúc bọn hần cùng đường với chúng ta, vì thế mới kết bạn đi cùng.

Ta nói: “Được rồi, Ủy Trì cô nương cứ dùng cơm trước đi.”

“Hảo, các ngươi mau lên đó.”

Ta và Ngã Á nướng thêm một lát mới chậm rì rì rời giường.

Ngã Á giúp ta đội diện cụ, nói: “Ngươi đi trước đi, ta sẽ đến sau. Còn có, không được ăn gì.”

“Ngươi tính làm gì?”

Hần trừng mắt, khóe miệng nhếch lên: “Bí mật.”

“Hảo, ta chờ ngươi.”

Ta sơ tẩy một lượt, đi đến đại đường.

“Lăng đại ca, bên này.”

Ta cười yếu ớt, ôm quyền hành lễ, “Ủy Trì huynh, Ủy Trì cô nương.”

Ủy Trì Minh Viễn nói: “Gọi Ủy Trì huynh như vậy rất khách khí, chúng ta cùng tuổi, cứ kêu là Minh Viễn là được rồi.”

Ủy Trì Minh Tuệ phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, gọi Ủy Trì cô nương nghe rất khách khí.”

Chỉ là một cách xưng hô không có gì đáng để tranh luận, ta thuận thế xưng: “Minh Viễn huynh, Ủy Trì muội tử.”

“Lăng đại ca, huynh muốn ăn gì?” Ủy Trì Minh Tuệ hỏi, gọi tiểu nhị đến.

“Đội Ngã Á một chút.”

Ủy Trì Minh Viễn nhìn chằm chằm ta một lát, đặt thìa canh xuống, hỏi han: “Phong đệ, có phải thân thể ngươi có chỗ không thoải mái?”

“Chỉ gió cho?”

“Ta xem ngươi diện dung tiêu tụy, mắt phù thũng, hạ bàn bất ổn, theo như động tác đâm lưng vừa rồi, ngươi lưng eo đau nhức... Vì huynh ta có hiểu sơ

về kỳ hoàng thuật, nếu người không ngại, có thể để ra giúp người xem mạch chứ?”

Những bệnh trạng hần nói hoàn toàn là biểu hiện của bệnh thận hư, khớp miệng ta co rút, ho khan một tiếng, “Khụ, không cần, ta...”

“Thức ăn đến đây.”

Vừa mới nói xong, Ngã Á đã bùng một cái nôi đất đi đến, hần đặt nôi đất xuống trước mặt ta, bộ dạng thần thần bí bí, dặn ta mau ăn.

“Cái gì thế?” Nhìn thấy bộ dạng ấy, lòng ta tò mò hết sức.

“Người mở ra nhìn xem thì sẽ biết.”

Mở nắp, thấy thứ bên trong, mặt ta lập tức đỏ đẫy hắc tuyến, đồng thời cũng mất luôn công năng ngôn ngữ, đây là... nếu ta không hoa mắt, trong nôi hần là... hồ tiên?

Ta lên tiếng: “Hồ... tiên??”

Ngã Á thần nhiên gật đầu. Trong tình huống này, hần có cần phải biểu hiện bình tĩnh như vậy không?

Úy Trì Minh Viễn nén cười nói: “Xem ra Ngã huynh đệ đã giúp Phong đệ chuẩn bị tốt cả rồi. Phong đệ, nên ăn lúc còn nóng, đừng cô phụ tâm ý của Ngã huynh đệ.”

Úy Trì Minh Tuệ ngây thơ hỏi: “Đây là cái gì, hình dạng kỳ lạ quá.”

Úy Trì Minh Viễn nghe vậy lập tức che mắt muội tử, nói: “Không được xem, coi chừng bị đau mắt.”

“Ca, người buông tay...”

Không để ý tới huynh đệ họ đang nháo, ta nhìn nhìn Ngã Á, thấy trong mắt hần đầy mong đợi cùng bàn tay bị bỏng, thứ đông tây này tuy rằng khiến ta không thể nói được gì, nhưng không ăn thì lại không được, huống hồ... Khụ, Ngã Á yêu cầu vô độ, nhất định cần phải bỏ thận. Lại bị ái nhân nói phương diện kia không được, đối với một nam nhân mà nói là chuyện mất mặt lớn nhất.

Ta vui đầu, đem nôi hồ tiên kia ăn sạch sẽ.

.....

Tôi đến lại cùng tiểu yêu tinh giao triền thêm mấy lần, nơi đó vẫn hưng chấn bùng bùng, ta thật muốn phá hỏng hình tượng mình mà hô to một tiếng: Đây chính là hiệu quả đại bổ a!

Hôm sau, bị Úy Trì Minh Viễn đánh thức trong giấc ngủ say, nhìn nhìn canh giờ thì thấy đã gần đến giờ tỵ (khoảng 9h sáng), không nghĩ lại thức dậy trễ thế này.

Xê dịch thân mình, toàn thân đều mệt mỏi rã rời, xem ra cuộc sống về đêm quá sôi động cũng không phải chuyện tốt. Thất lưng mỏi nhừ, này có tính là một trong những dấu hiệu sau khi bị Ngã Á áp không đây, ta che mắt, làm một người nam nhân bị động nằm đó để ái nhân tự tới là một chuyện vô cùng sỉ nhục.

Úy Trì Minh Viễn ở ngoài cửa gọi vào: “Phong đệ, hôm nay chúng ta phải khởi hành.”

“Hào, đợi một lát.”

Đuổi Úy Trì Minh Viễn đi khỏi, đánh thức ái nhân vẫn đang say ngủ trong lòng.

Ngã Á hé mắt, mơ hồ nói: “Tiểu... Phong?”

“Hôm nay chúng ta phải lên đường, rời giường đi.” Kéo chăn ra, ta ngồi dậy mặc tiết y vào.

Hần mơ mơ màng màng cọ cọ vào hông ta, thì thầm: “... Mệt.”

Ta cúi đầu hôn hôn lên gương mặt hần: “Ngoan, chốc nữa lên đường rồi ngủ tiếp.”

“... Người giúp ta mặc y phục.”

Mặc xong ngoại sam, ôm lấy người yêu vẫn đang gà gât, giúp hần chỉnh trang y phục. Bảo tiểu nhị mang tới nước ấm, nhúng khăn vào cho ướt, vắt khô, chà lau mặt mũi hần.

Ta tẩy sạch cho hai người rồi mang diện cụ tam sư huynh đặc chế đeo hảo. Rồi khỏi phòng, tiểu nhị thông báo tiền phòng đã được thanh toán, huynh muội Úy Trì đang chờ ta ngoài chuồng ngựa.

Từ chối hạo ý dẫn đường của tiểu nhị, ôm Ngã Á đi về hướng chuồng ngựa. Huynh muội Úy Trì đã chuẩn bị xuất phát, thấy Ngã Á miễn cưỡng tựa trên người ta, trên mí mắt không thể che dấu vết tích ***, Úy Trì Minh Viễn cười với hai người chúng ta, ta chưa từng che giấu quan hệ giữa ta và Ngã Á, không cần phải như thế, cho nên Úy Trì Minh Viễn rất rõ quan hệ của chúng ta, gạt đầu hỏi thăm, ta ôm Ngã Á nhảy lên lưng ngựa.

Úy Trì Minh Tuệ ở phía trước, ta và Úy Trì Minh Viễn song song cưỡi ngựa đi ra.

“Còn một không?” Ta hôn nhẹ lên vành tai Ngã Á.

Ngã Á gật gật đầu.

“Ngủ tiếp đi.” Dừng áo choàng khóa chặt thân hình ái nhân, gió lạnh vun vút thổi tới theo bước chạy của ngựa, ta sợ hấn bị lạnh.

Huynh muội Úy Trì là đi ra ngoài rèn luyện, ta và Ngã Á cũng không gấp gáp gì nên dọc đường đi rất nhàn nhã, mỗi khi đi qua một nơi, nếu cảm thấy hứng thú với phong thổ địa phương ấy thì ở lại mấy ngày rồi mới tiếp tục lên đường.

Huynh muội Úy Trì được giáo dưỡng không tệ, nam thì có phong phạm của đại hiệp, nhưng không tốt chính là hấn quá mềm lòng; nữ lại là bậc cân quắc bất nhượng tu mi (nữ nhân không thua đáng mây râu), võ công lại không thua kém Úy Trì Minh Viễn, không ồn ở chỗ quá thích chưng diện, cả ngày đều mặt tươi cười như hoa nở, nhưng mà... nữ tử ái mỹ vốn là thiên tính, cái này cũng không thể gọi là khuyết điểm được.

Chạng vạng, chúng ta đến Cổ gia thôn, nhìn chân trời xa xa, ráng chiều biến ảo, màu sắc huyền lệ (rực rỡ tươi đẹp), ánh đỏ nhuộm một góc trời, cổ nhân có câu châm ngôn: Tào hà bất xuất môn, văn hà hành thiên lý*. Xem ra thời tiết ngày mai sẽ tốt lắm.

Úy Trì Minh Viễn nói: “Đã sắp tối rồi, hôm nay chúng ta tạm tá túc tại Cổ gia thôn đi.”

Mọi người đồng ừ.

Cưỡi ngựa đi vào Cổ gia thôn.

Lúc chạng vạng tối, đèn được thắp sáng, đáng lý các nhà các hộ phải khói bếp lượn lờ mới đúng, nhưng kỳ quái là ống khói nhà nào cũng chẳng có lấy một làn khói mỏng, trong nhà cũng không có ánh sáng. Cho dù điều kiện sống kém đến mức không mua nổi dầu thắp, nhưng không thể nào một hộ khá giả cũng không có, hơn nữa nhìn các ngôi nhà khang trang ở đây cũng thấy người sống không tệ, không giống như là chẳng mua nổi dầu thắp sáng.

“Đây là có chuyện gì?” Ta đề cao cảnh giác.

Úy Trì Minh Viễn nghi ngờ nói: “Năm trước ta cùng đường huynh có đến Cổ gia thôn ở nhờ, khi đó thôn trang này vẫn hạo mà.

“Có gì đó.” Ngã Á đột nhiên chỉ vào một hẻm nhỏ.

Nghe vậy, ta mang theo hấn nhảy xuống, đến nơi hấn chỉ, một bóng trắng chợt lóe lên, tốc độ của ‘nó’ nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh. Liếc mắt nhìn Ngã Á một cái, hai người chúng ta phân công nhau chặn đường bao vây bóng trắng nọ. Tốc độ của nó thực sự là nhanh đến thái quá, huynh muội Úy Trì cũng xông vào hỗ trợ, cuối cùng bốn người đuổi được nó đến bên một miệng giếng cổ thì mất dấu.

Giếng cổ khá sâu, hơn nữa hiện tại trời đã tối, ánh sáng không đủ để nhìn đến đáy giếng, bởi vậy không biết đó là thứ gì, nhưng nó có một đôi mắt sáng đến khác thường, hơn nữa còn mang màu đỏ thẫm hiếm thấy.

Úy Trì Minh Viễn nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ là... con thỏ?”

“Thỏ gì mà chạy nhanh như vậy chứ? Ca, ngươi còn không chịu thừa nhận mình bị ngốc đi.”

“Ta xuống cho ngươi đi bắt.” Thấy trong mắt Ngã Á viết rõ ba chữ ‘ta muốn nó’, ta gạt vạt áo sang bên hông, định nhảy vào giếng cổ.

“Đợi một chút.” Ngã Á ngăn lại, nhìn tiểu đồng tây dưới đáy giếng, khóe miệng chậm rãi gọi lên một độ cong giao hoạt, “Trước tiên mời nó ăn một bữa tiệc lớn rồi nói sau.”

Nói xong liền lấy ra một gói thuốc nhỏ màu lam, lấy một ít bột phấn bên trong, vừa nói: “Mọi người bế khí.” vừa rải vào trong giếng, bột phấn rơi xuống đáy giếng, bên dưới phát ra âm thanh ‘chì chì’ sột rột. Qua chừng nửa nén hương, Ngã Á nói: “Được rồi.”

Ta nhảy xuống giếng, tiểu đồng tây đã muốn hôn mê, hương mê được vẫn còn chưa tan hết, ta buồn cười lắc đầu, mang theo tiểu đồng tây nhảy ra khỏi giếng.

Úy Trì Minh Tuệ chạy lại, đánh giá tiểu đồng tây đen thui trong tay ta: “Đây là cái gì? Sao lại có đến ba cái đuôi?”

Tuy rằng ta đã sống qua hai kiếp, nhưng chưa từng gặp qua loại kỳ quái thế này, những người khác cũng không biết đó là vật gì, chỉ có thể giữ lại nghi hoặc trong lòng.

Tiểu đồng tây hấn có màu trắng, chính là cái bóng trắng chúng ta nhìn thấy khi mới vào thôn, nhưng sau một hồi bị chúng ta vây bắt, trốn trốn tránh tránh mà làm da lông xám xịt đen đúa, Ngã Á vốn có chút khiet phích, mặc dù có hứng thú với tiểu đồng tây nhưng lúc này cũng xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Úy Trì Minh Tuệ mặc dù tốt, nhưng đại cô nương cũng không ưa dính lấy thứ gì đó dơ bẩn, Úy Trì Minh Viễn thấy ta đánh chủ ý lên người hấn liền lấy

có điều tra Cố gia thôn mà chạy như dưới chân có bôi dầu, vì vậy ta đành nhận trách nhiệm dẫn theo nó.

Cố gia thôn rất an tĩnh, im lặng đến gần như quỷ dị, vì để an toàn lẫn có thể trông nom lẫn nhau, chúng ta chia làm hai nhóm điều tra, xem xem có thể phát hiện được gì. Một canh giờ sau, chúng ta tụ họp trong thôn. Hai bên báo lại tình huống, kết quả giống nhau, đều là: trong thôn không một bóng người, tiền tài y vật vẫn còn lưu lại trong nhà, nhưng bài trí trong phòng có chút hỗn loạn, giống như họ đã ra đi rất vội vàng, trên mặt đất còn có rất nhiều dấu vết ngoằn ngoèo to bằng ngón tay, giống như vết rấn bò qua lưu lại.

Ta nói: “Chúng ta tạm thời tá túc ở đây một đêm, sáng mai lên đường.”

Ngã Á vốn không dị nghị đối với đề nghị của ta, nhưng huynh muội Ủy Trì không thể nào đồng ý.

Ủy Trì Minh Viễn nói: “Toàn bộ thôn dân Cố gia thôn mất tích kỳ, đây là chuyện lớn, là võ lâm chính phái, nên trừ bạo giúp yếu,匡扶 chính nghĩa, chúng ta nên dựa theo những dấu vết này mà tìm các người dân mất tích ấy.”

Mỗi lần nghe thấy tuyên ngôn chính nghĩa của hần, ta luôn có loại cảm giác không biết nói gì.

Ta và Ngã Á không trả lời hần, chúng ta đã từng lĩnh giáo khi hần giảng về tiêu chuẩn đạo lý là như thế nào rồi. Đem ngựa chuyển vào một trạch viện, tháo túi nước, lấy lương khô vào trong nhà.

“A!” Ủy Trì Minh Tuệ đột nhiên kinh hô một tiếng.

Ta và Ngã Á từ trong nhà vọt ra, Ủy Trì Minh Viễn đã giảng xong tuyên ngôn chính nghĩa của mình, hỏi muội từ có chuyện gì xảy ra.

“Son phấn của ta mất rồi.” Ủy Trì Minh Viễn trừng lớn mắt, vẻ mặt hoa dung thất sắc.

Ủy Trì Minh Viễn hỏi: “Có khi nào đánh rơi trên đường rồi không.”

“Không thể, cho dù mất hết bạc, ta cũng sẽ không làm mất son phấn đâu.”

Ngã Á dựa sát vào ngựa của Ủy Trì Minh Tuệ, hít hít chỗ yên ngựa, nói: “Có mùi vị kì quái.”

—

* Tào hà bất xuất môn, vân hà hành thiên lý: Là một loại châm ngôn thành ngữ dự đoán thời tiết, đại khái là rằng mây (mặt trời chiếu vào mây tạo thành rặng) vào buổi sáng thì không nên ra ngoài, rằng mây vào buổi chiều thích hợp cho một chuyến đi dài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Ta lại gần hít hít, không ngửi được hương vị kỳ quái gì cả, nhưng vẻ mặt của Ngã Á cũng khiến ta phóng đi mấy phần tâm tư.

Ủy Trì Minh Tuệ vẫn còn đau lòng vì mớ son phấn quý giá đã mất tích kỳ, Ủy Trì Minh Viễn phụ trách an ủi nàng.

Tiểu đồng tây đen tuyền trong tay vẫn chưa tỉnh lại, ta cột nó vào chân bàn.

Chúng ta ở nhờ trong một hộ nhân gia, gia cảnh cũng coi như giàu có, phòng ốc được xây bằng đá xanh, sau phòng còn có đình đài ao hồ. Vì chúng ta tự tiện vào ở nhờ, bởi vậy chỉ sử dụng trừ phòng, những vật khác cũng không động vào.

Đêm nay Ủy Trì Minh Tuệ chủ động xuống bếp, lúc đầu ta vẫn không rõ tại sao lúc Ủy Trì Minh Viễn nghe được quyết định của muội muội, sắc mặt ngay lập tức trở nên cổ quái, nhưng khi Ủy Trì Minh Tuệ bung thành phẩm của nàng lên thì ra đã hiểu sắc mặt cổ quái kia là muốn biểu đạt điều gì. Tuy nói Ủy Trì Minh Tuệ là bậc cân quốc bất nhượng tu mi, nhưng mà... tài nấu nướng của nàng thực sự là không dám khen tặng chút nào.

Nhìn Ủy Trì Minh Tuệ đặc ý, ba người chúng ta liếc nhau, quyết định không đã kích đến sự tích cực và lòng tự trọng của nàng, miễn cưỡng gấp vài ngụm thức ăn cho vào miệng, không cần nhai mà nuốt rụng luôn, sau đó len lén cùng nhau ăn lương khô dưa muối.

Đi cả một ngày khiến ai cũng mệt mỏi, sau khi ăn xong, vốn định nghỉ ngơi, nhưng huynh muội Ủy Trì lại hoàn toàn không có ý muốn rời đi, (bọn hần) nấu một ấm trà, bày ra tư thế vậy hần là muốn nói chuyện trường kỳ.

Ngã Á đứng dậy đến ngồi trên đùi ta, đầu cọ cọ lên hõm vai ta, nhắm mắt dưỡng thần.

Ta hỏi: “Minh Viễn huynh còn có chuyện gì?”

“Đương nhiên. Thôn dân Cổ gia thôn mất tích ly kỳ, ta cần phải tìm ra nguyên nhân.”

“Minh Viễn huynh không ngại thượng báo lên quan phủ, án tình dân chúng mất tích quy mô như thế này, quan phủ nhất định không thờ ơ đứng nhìn.”

Úy Trì Minh Tuệ nói: “Những tên cầu quan đó có thể làm nên chuyện gì?”

Xem ra dù là triều đại nào, giang hồ và triều đình luôn luôn có mâu thuẫn không thể nào hòa giải.

Ta nhẹ nhàng ngáp một cái, nói: “Chúng ta cũng nên tin tưởng quan phụ mẫu một chút.”

Huynh muội Úy Trì hoàn toàn coi thường đề nghị của ta, họ thấy ta và Ngã Á không có hứng thú nói chuyện nên vớt chúng ta qua một bên, tự mình đàm luận, hơn nữa không khí còn sôi nổi hơn rất nhiều. Ước chừng hai canh giờ, hai người mới ý do vị tần rời đi. Thực không hiểu nổi bọn hắn, bọn hắn có thể về phòng mình để nói chuyện mà, vì cái gì cứ nhất định phải quấy rầy chúng ta?

Úy Trì huynh muội đi rồi, ta ôm Ngã Á đặt lên giường, dùng khăn đã ngâm nước nóng tẩy sạch thân thể cho hắn, hầu hạ đến khi hắn thư thư phục phục mới dùng tay, đắp chăn cho hắn, sau đó mới thu thập cho chính mình, leo lên giường.

Ngã Á theo thói quen chui vào trong lòng ta, tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Hôm nay hắn rốt cuộc không quán quýt lấy ta mà đòi hỏi, ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Nghĩ nghĩ, đột nhiên thấy buồn cười, ta mà lại có một ngày cảm thấy sợ hãi, hơn nữa còn là về phương diện ***, chẳng lẽ... ta có chứng ngại tâm lý? Ta bị ý tưởng ấy dọa hoảng, nếu phương diện kia thật sự có vấn đề, thân là nam nhân, đó là bị kịch đến triệt để.

Người trong lòng không ngừng vận vẹo, ta buông cánh tay đang ôm ngang eo ái nhân, “Làm sao vậy?”

“Y phục, cởi, cứ cần cần khó chịu.” Hắn hơi hơi nhú mi, từ từ nhắm mắt lại, tay vẫn cứ lệt hết y phục trên người ta.

Ta phối hợp theo hành động của hắn, đem tiết y tiết khó trên người thoát sạch. Da thịt kề cận sinh ra cảm giác kỳ diệu, da thịt hắn mềm mại bóng loáng như tơ lụa thượng hạng. Khóe miệng ái nhân hơi hơi nhếch lên, cái đầu nhỏ cọ sát trước ngực ta, chân nâng lên đặt trên đùi ta, chúng ta ôm lấy nhau quán quýt không rời... Chỉ chốc lát sau hắn phát ra tiếng thờ đều đều.

Kiếp trước ta có thói quen lửa thục (ngủ nude), khi tới nơi này, phong tục khác biệt nên mới sửa lại thói quen, khi ngủ vẫn mặc tiết y tiết khó, lúc đầu cũng không quen lắm, đêm nào cũng trằn trọc khó ngủ, nhưng lâu dần cũng thành thói, nhưng sau khi cùng Ngã Á lưỡng tình tương duyệt, da thịt thân cận, thói quen lửa thục dần dần quay lại, dưới ảnh hưởng của ta, hắn cũng dưỡng thành thói quen lửa thục. Cúi đầu hôn hôn lên trán ái nhân.

Dưới ma lực của việc cơ thể giao triền, dục vọng của ta lại có dấu hiệu ngẩng đầu, xem ra mấy thứ lo lắng nào là ‘chứng ngại tâm lý’ đều là phù vân, lại hôn hôn môi người yêu dấu, nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

Nửa đêm, ta bị tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài đánh thức. Nghiêng tai lắng nghe, Úy Trì Minh Viễn đã thức dậy, đang mở cửa. Đêm hôm khuya khoắt lại đến gõ cửa, cảm giác đột nhiên có chút ly kỳ, ta đánh thức Ngã Á, mặc xong y phục, đi ra khỏi phòng.

Kẻ gõ cửa là một lão bà bà ăn mặc trang điểm lộng lẫy, lão bà bà toàn thân nồng nặc mùi son phấn, mắt xanh biếc, môi đỏ tươi, bề ngoài thật sự không dám khen tặng. Úy Trì Minh Viễn thiếu tự nhiên mời người vào nhà.

“Lão bà tử ta đói bụng, mang thức ăn lên đi.” Lão bà bà mở miệng lại là giọng nam thô ách, lần đầu tiên thấy ở cổ đại có người thích giả trang (cosplay), ta không khỏi nhìn nhiều hai mắt.

Lão nhân thập phần miễn tuệ, hai mắt đáng như bó đuốc nhìn về phía ta, lạnh lùng cười nói: “Oa nhi chết tiết này, sao lại vô lễ như thế, lại nhìn nữa thì coi chừng ta móc mắt ngươi xuống.”

Ta không có thành ý ôm quyền tạ lỗi, “Xin tiền bối thứ lỗi.”

Ngã Á híp đôi mắt còn buồn ngủ, liếc mắt quét qua lão nhân, nói: “Ta đi lấy thức ăn cho ngươi.”

Ta theo Ngã Á đi vào trù phòng, thấy hắn xắn tay áo tính nấu cơm, ta dừng một chút, trong lòng có điểm không thoải mái nói: “Ngươi nấu thức ăn cho hắn?”

“Àn. Nguyên liệu nấu ăn trong trù phòng đủ để làm vài món, không bạo kê đình (gà xé phay), thỏ lưu bạch thái (cải trắng bóp chua), gia tử sao nhục (cà tím xào thịt), thanh tiêu nhục ti (thịt kho tiêu)...”

“Vô duyên vô cớ sao phải làm thức ăn cho hắn? ... Được rồi, ta thừa nhận ta ăn dấm.” Ta bĩu môi.

“Ngươi ăn dấm với tên nhân yêu (gay) đó làm gì.”

Phốc!

Nhân yêu?! A, cái từ này khiến tâm tình ta mặc danh kỳ diệu vui vẻ lên thấy rõ.

Sau nửa canh giờ, ta và Ngã Á mang thức ăn nhất nhất đặt lên bàn, lão nhân như sói đói lao vào chụp mồi, huynh muội Ủy Trì ngoác miệng, một bộ muốn chảy nước miếng.

Lão nhân hít hà hương vị của các món ăn, mắt lóe lục quang gom hết thức ăn đến trước mặt mình, không cần dùng đũa mà trực tiếp dùng tay bốc thức ăn, Ngã Á nheo nheo mắt, khóe miệng gọi lên một độ cong giáo hoạt.

Qua thêm nửa nén nhang, động tác lão nhân đột nhiên dừng lại, ‘đông’ một tiếng ngã sấp xuống bàn. Huynh muội Ủy Trì hoảng sợ, Ủy Trì Minh Viễn tiến lên xem xét, trấn an: “Chỉ ngất đi thôi.”

Ta nhìn Ngã Á, “Ngươi đã kê đơn trong thức ăn sao?”

Ngã Á hất cằm lên, hừ một tiếng: “Ai bảo lúc này hấn dọa móc mắt ngươi.”

Khóe miệng ta không thể khống chế mà nhếch lên, được rồi, cái điểm chua chua trong lòng kia đã hoàn toàn biến mất vô tung, xoay người ôm ái nhân nhanh chân trở về phòng.

Ngã Á quay đầu lại, thần nhiên nói: “Mùi trên người hấn giống với mùi hương trên yên ngựa của ngươi.”

Ủy Trì Minh Tuệ vẫn chưa kịp phản ứng với câu nói của Ngã Á, một lát sau mới tỉnh ngộ, chống nạnh, tròng mắt, bày ra bộ dáng Dạ Xoa, quát lớn: “Ca! Trối nghiêng tên này lại cho ta!” Trộm son phấn quý giá của nàng chính là tội ác tày trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tiểu đông tây đen thui vẫn chưa tỉnh lại, ta tháo dây trói trên người nó, tính nhân lúc nó an tĩnh mà tắm cho nó một cái, vì nó bẩn đến mức khiến những kẻ kia ghét bỏ.

Dùng hết nửa hộp cao tạo giác (xà phòng), thay hết ba chậu nước mới khiến nó trở về diện mạo sẵn có. Tiểu đông tây có một bộ lông xù tuyết bạch, sờ sờ thoải mái hết sức, nhưng trên người nó lại có vài chỗ điểm tuyết ngân tích màu đỏ, tí như giữa trán tiểu đông tây có một khóa hồng chí (nốt ruồi son), hai bên tai còn có lông tơ màu đỏ, bốn cái chân nhỏ và cả ba cái đuôi cũng phủ những đường vân đỏ. Nhìn toàn thể mà nói, tiểu đông tây này rất đặc biệt, đương nhiên cũng rất đẹp.

Ngã Á nhắc tiểu đông tây lên, lắc lắc lay lay, nói: “Nếu còn không tỉnh, ta nướng ngươi lên ăn.”

“Chi...” Tiểu đông tây hé mắt, vừa thấy ác ý trong mắt Ngã Á liền dùng sức giãy giụa, nhưng Ngã Á đã nắm lấy gáy nó lắc lư trên không, dù có tiếp tục gây sức ép cũng chỉ là phí công.

Tiểu đông tây mắt đỏ thăm trùng trùng Ngã Á, một lát sau thì ỉu xiu đi, đầu, tứ chi và cả ba cái đuôi đều rũ xuống vô lực.

“Cho tiểu đông tây một cái tên đi.” Ta gãi gãi cằm tiểu đông tây, nó giống như một con mèo nhỏ, híp mắt, thoải mái bật ra tiếng kêu khe khe,

“Tam vi.”

“... Tên không sai.” Ta đồng tình vỗ vỗ đầu Tam Vi. Tên này rất có cá tính.

Ngã Á nhắc Tam Vi lên cao cao, tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó, cũng không biết bọn hấn đặt tới nhận thức chung gì, dù sao thì khi Ngã Á đặt Tam Vi lên vai thì tiểu đông tây cũng không còn giãy giụa trốn chạy nữa mà là híp hai mắt đỏ thăm, nịnh nọt cọ cọ lên má Ngã Á.

Không còn tin tưởng vào tay nghề nấu nướng của Ủy Trì Minh Tuệ, Ngã Á xung phong đi làm cơm trưa. Ta phát hiện mình càng ngày càng thích ăn giấm, nhìn huynh muội Ủy Trì chia nhau hưởng lợi thức ăn do Ngã Á của ta tự tay làm, trong lòng sinh ra cảm giác bức bối muốn phát hỏa.

“Tiểu Phong. A...” Ngã Á gấp một đĩa rau đưa đến bên miệng ta.

Thấy hấn hơi nheo mắt, ta mở miệng ăn hết không thừa một xiu, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác đứng trước nguy cơ, đánh giá kỹ ái nhân, hấn càng lúc càng dễ dàng khắc chế tính tự bất lương của ta, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ bị hấn ăn đến chết... Được rồi, kỳ thật gọi là ‘thê nô’ cũng không kém cạnh.

“Làm sao vậy?”

“Không có, ta muốn ăn thanh tiêu.”

“Hào.”

Thấy hai người ta nông ngroi nông, ái ý triền miên, huynh muội Úy Trì rùng mình, ta không quan tâm chấp nhặt với hành vi của hai tên thổ bao tử (quê mùa) ấy.

Giờ mùi, lão nhân tỉnh lại. Hung thần ác sát hướng về phía chúng ta mà rống, nhất là khi thấy Ngã Á, tròng mắt cũng vẫn máu, “Trên đời này chỉ Được Tiên mới có năng lực hạ được với ta, không ngờ hôm nay lại bại trong tay mao đầu tiểu tử này. Tiểu tử, nói, Được Tiên là gì của ngươi?”

Ngã Á chán ghét lau đi mấy điểm nước bọt bắn dính trên vai, gõ gõ đầu Tam Vĩ đang nằm trên vai, “Tam Vĩ, cẩn hẩn.”

Tam Vĩ sru một tiếng nhảy lên, ghé vào đầu lão nhân loạn căn.

“Quán hồ?!” Thấy rõ Tam Vĩ đang ở trên đầu hẩn giờ trò xấu, lão nhân trợn tròn mắt, cánh mũi phập phồng, một bộ vô cùng hưng phấn.

Tam Vĩ cào nát mặt lão nhân mới chịu nhảy xuống, lại chạy vòng quanh chân hẩn, ta đang thắc mắc nó muốn làm gì thì Tam Vĩ đột nhiên nâng chân sau lên, ở trên giày lão nhân thoải mái — tè xuống.

Phốc —

Khỏe miệng không nhịn được run rẩy, đưa tay bắt lấy Tam Vĩ đang muốn nhảy lên người Ngã Á, Ngã Á khiết phích, Tam Vĩ mới tè xong mà lại muốn chạy đi nịnh hót Ngã Á thì khác nào tự tìm phiền phức.

Lão nhân vội vàng nói: “Tiểu tử, cho ta con quán hồ đó đi.”

“Không thể.” Ngã Á cự tuyệt ngay lập tức.

Lão nhân chớp mắt, lộ ra nụ cười giáo hoạt, “Có muốn biết thôn dân Cổ gia thôn ở nơi nào không?”

“Không muốn biết.” Ta đáp.

Úy Trì Minh Viễn vội xen vào: “Đợi một chút, lão nhân gia, ngươi biết người của Cổ gia thôn ở nơi nào sao?”

“Đương nhiên.”

“Xin nói cho chúng ta biết đi.” Úy Trì Minh Viễn vội vàng nói.

Ở cùng càng lâu càng phát hiện Úy Trì Minh Viễn vốn là một người đơn thuần, ta thực hoài nghi mấy năm qua hẩn xông xáo trong chốn giang hồ như thế nào, người đơn thuần như thế sao vẫn chưa bị người khác lừa chết nhì.

“Nói cho các ngươi biết cũng được, nhưng mà... nhất định phải tặng ta con quán hồ kia.”

“Quán hồ không thể cho ngươi, đó là của Lăng Phong bọn họ.” Úy Trì Minh Viễn cự tuyệt cũng rất rõ ràng, lão nhân liền tiếp hai lần bị người cự tuyệt, sắc mặt không thể xem là đẹp.

Thái độ lão nhân kiên định, nhất định phải mang quán hồ làm vật để giao dịch, bằng không sẽ chẳng nói nửa lời.

Theo như hơi thở thô nạp của lão nhân, xem ra võ công của hẩn không tầm thường, nếu không phải đêm qua Ngã Á đã phục được trong thức ăn của lão, dù cả bốn người chúng ta liền thủ cũng chưa chắc bắt được lão ta. Bởi vậy, một cao nhân như hẩn vì sao lại để ý đến quán hồ, thân phận của quán hồ này chắc chắn không đơn giản.

Lấy thái độ của lão nhân, muốn từ miệng hẩn moi ra quán hồ có gì đặc biệt có lẽ khó hơn vào đầm rồng hang hổ, ta cũng không lãng phí thời gian với hẩn, mang theo Tam Vĩ đến trừ phòng nấu nước, lát nữa phải... tắm cho nó thêm một lần.

Ở Cổ gia thôn không điều tra được dấu vết nào về sự biến mất của thôn dân, huynh muội Úy Trì rất phiền não, vì thế phần lớn thời gia đều tập trung về phía lão nhân, lão nhân hạ quyết tâm nếu không tặng Tam Vĩ cho lão thì tuyệt không mở miệng, song phương triển khai thế giằng co.

Tối đến, nhận được phi cấp truyền thư của đại sư huynh gọi tới, hẩn báo đã tới Hạp cốc nơi cha mẹ ẩn cư, Ngũ sư đệ trên đường đã cùng hẩn tách ra, cũng không trở về với hẩn, còn nói phụ thân và mẫu thân đều mạnh khỏe, ta không cần lo lắng; còn nói... Cuối cùng, trên thư còn nhắc tới Lưu cô nương, nói cha mẹ thúc thúc bọn hẩn lúc rời đi cũng mang theo Lưu cô nương, hỏi ta tính toán an bày nàng như thế nào.

Ngã Á nhìn chằm chằm thư tín trong tay ta, bình tĩnh hỏi: “Lưu cô nương là ai?”

Ta chưa bao giờ kể cho hẩn nghe về chuyện trong nhà, dĩ nhiên Lưu cô nương cũng xa lạ với hẩn, “Lưu cô nương là hôn thê của ta.”

“... Hôn, thê?” Ngờ điều có chút nguy hiểm.

Ta ôm lấy hẩn, hôn hôn lên môi hẩn, nói: “Thê tử của ta chỉ có mỗi ngươi thôi.”

“Nàng vẫn không biết ta là tình địch của nàng sao?”

Nếu ta không cảm nhận sai, cả người hấn lúc này sục sôi ý chí chiến đấu.

“Ngươi đây là tính đánh nhau sao?” Ta buồn cười hỏi.

“Như thế nào, không được à?”

“Đương nhiên không, nhưng mấy chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể để ngươi ra tay, ta sẽ an bài nàng. Ta và Lư cô nương vốn không có tình cảm, chỉ do mệnh lệnh cha mẹ, mỗi chước chỉ ngôn (dùng lời mai mối) ước định, tin chắc gả cho ta đối với nàng cũng giống như người xa lạ vậy thôi, nếu được gả cho người mình thích hấn nàng sẽ hạnh phúc hơn nhiều.”

“Nàng có mang rồi?”

“Không có, ta chỉ mới gặp nàng ấy có một lần.”

Làm yên lòng ái nhân, ta bắt tay vào chuẩn bị giải quyết chuyện của Lư cô nương.

Tuy rằng hiện tại lư hành mấy thứ tam thê tứ thiếp, ta có thể cưới Ngã Á cũng có thể thu Lư cô nương vào phòng, nhưng ta chỉ yêu một mình Ngã Á, hơn nữa ta là người hiện đại, quan niệm một vợ một chồng đã ăn sâu thâm căn cố đế rồi. Lư cô nương là một cô nương tốt, không cần đem thanh xuân tươi đẹp lãng phí trên người ta. Vì thế, ta nhất định hảo hảo an bài nàng.

Cha mẹ một lòng một dạ muốn ôm tôn tử, nếu như ta cô phụ vị hôn thê, lại dẫn một nam nhân về nhà, dù cha mẹ vẫn yêu thương ta, nhưng sẽ không cho Ngã Á cái nhìn tốt đẹp, ta phải đem tình thế ấy đảo ngược lại, biến mình thành đối tượng đáng để đồng tình. Nếu thế Lư cô nương phải vứt bỏ ta trước.

Đại sư huynh là người đầu tiên được đề cử (vì hấn đã có tình ý với Lư cô nương), lại sàng lọc thêm vài hảo hữu có phẩm chất và gia thế không tồi, truyền tin cho tam sư huynh, để hấn an bài Lư cô nương cùng bọn họ ngẫu nhiên gặp gỡ, tài tử giai nhân, trong bầu không khí lãng mạn, không khó để phát triển giai thoại gian-tình.

Như vậy, nếu như Lư cô nương phụ ta trước, được mọi người đồng tình là điều kiện tiên quyết, ta sẽ nắm được lợi thế rất lớn.

... Dĩ nhiên giống như trước kia từng nói, ta không phải là kẻ thiện lương. Đối với Lư cô nương, ta cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Nếu như là trước kia thì hôm nay chúng ta đã khởi hành, nhưng Ủy Trì huynh muội quyết định trừ ác dương thiện, phát huy chính nghĩa, hơn nữa còn đi thắng vào vấn đề mời ta cùng Ngã Á hỗ trợ. Lời cự tuyệt đến bên miệng cũng không nói ra được, chúng ta đành phải lưu lại.

Cột chắc lão nhân, bốn người phân công nhau hành động, hỏi thăm tin tức, điều tra khi toàn bộ thôn dân Cổ gia thôn mất tích kỳ, những vùng phụ cận có nghe được tin tức phong thanh gì không.

Vì muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, sau khi tách khỏi huynh muội Ủy Trì, ta và Ngã Á đi đến Lữ gia trấn, đem án kiện thôn dân Cổ gia thôn mất tích kỳ báo lên quan phủ. Toàn bộ thôn dân mất tích, đây là một đại án kiện, huyện thái gia phái bộ khoái đi theo chúng ta trở lại Cổ gia thôn.

Đi vào căn nhà chúng ta tá túc, lão nhân bị trói treo lên cây đã không còn bóng dáng, theo như hình dạng bị đứt của dây thừng, là bị nội lực chấn khai. Trúng mê được mà còn có thể sử dụng nội lực, xem ra người này không đơn giản.

Lão nhân vốn chẳng có quan hệ gì với chúng ta, càng không có xung đột lợi ích, vì vậy chúng ta cũng chẳng có ý định đi tìm hấn.

Bộ khoái trong thôn điều tra manh mối, ta và Ngã Á thu thập hành lý, quyết định chờ Ủy Trì huynh muội về đến thì sẽ ra đi.

Mặt trời dần lặn mất, huynh muội Ủy Trì vẫn chưa về. Liệu có phải... bọn hấn cũng mất tích giống thôn dân Cổ gia thôn, hay là bị lão nhân cổ quái bắt đi. Trong mắt ta và Ngã Á hiện lên ngưng trọng.

“Tam Vĩ, tìm người.” Ngã Á ra lệnh cho Tam Vĩ. Tam Vĩ nằm trên vai Ngã Á ngóc đầu, ngây thơ nhìn trái ngó phải.

Khóe miệng ta co rút, “Tam Vĩ không phải cầu.”

“Nó có bản lĩnh của cầu.” Ngã Á lấy trong lòng ra một hương nang (túi thơm), đặt dưới mũi Tam Vĩ cho nó ngửi ngửi. Tam Vĩ hắc hơi hai cái. Nó ngẩng

đầu, như thể ngửi thấy mùi gì đó trong không khí, đột nhiên nhảy xuống chạy về phía đông nam.

Ta và Ngã Á đuổi theo, bộ khoái hô hai tiếng cũng lập tức bám sát.

“Ta đã hạ dẫn hương trên người lão nhân kia.” Ngã Á thản nhiên nói.

Dẫn hương – tên cũng như công dụng, người bị hạ được trên người sẽ tỏa ra mùi hương đặc biệt, có thể dựa theo mùi hương đó mà truy tìm người.

“Hôm qua ta phát hiện Tam Vĩ rất thích mùi của dẫn hương.” Ngã Á nhẹ nhàng cười.

“... Xem ra, nó thực sự có bản lĩnh của cậu.”

Hy vọng tìm được lão nhân cũng có thể tìm thấy Úy Tri huynh muội.

.....

Dưới sự dẫn đường của Tam Vĩ, chúng ta tìm được một địa động.

Hang động ngoằn ngoèo quanh co ăn sâu vào lòng đất, dốc đứng thẳng tắp, hơn nữa vách động ẩm ướt, bùn đất xộp nhuyễn, nếu đi xuống đó kiếm người, nhờ địa động đổ xuống thì chỉ có thể bị chôn sống.

Bọn bộ khoái tuy rằng ăn cơm nhà quan, nhưng họ không phải gốc tử, cũng biết tiếc mạng mình, mọi người do dự xô đẩy nhau, ai cũng không muốn đi xuống trước.

Bộ đầu mặt lộ vẻ hung quang nhìn về phía hai người chúng ta, hần đang nghĩ gì, gốc tử cũng có thể nhìn ra. Ta lạnh lùng cười, thường bọn hần mỗi người một cái tát, nắm tên bộ đầu ném xuống dưới động. Các bộ khoái khác thấy thế liền hoảng sợ, nhao nhào lui về phía sau.

Ta nói: “Không muốn đi xuống mạo hiểm thì ngoan ngoãn đứng yên cho ta.”

Diện mạo bọn người này thật làm cho người ghê tởm, ta vốn muốn cho Tam Vĩ đi xuống dò đường, hiện giờ thì vừa vặn giảm đi.

Qua khoảng một nén nhang, trong địa động truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết thập phần dọa người, bọn bộ khoái bị hù oa oa kêu loạn vất giò lên cổ mà chạy. Ta cùng Ngã Á liếc nhau, đều đọc được sự ngưng trọng trong mắt đối phương.

Ngã Á vỗ vỗ đầu Tam Vĩ, chỉ chỉ hang, Tam Vĩ cup mõng lui về phía sau. Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của nó, Ngã Á cường ngạnh nhắc đuôi Tam Vĩ trực tiếp ném nó vào.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, đợi hết nửa ngày cũng không thấy Tam Vĩ đi ra, cũng không nghe được tiếng vang gì. Tam Vĩ sẽ không chết ngất bên trong rồi chứ?

Vì muốn xác định huynh muội Úy Tri rốt cuộc có ở bên trong hay không, ta quyết định đi xuống xem một chút, Ngã Á cũng đi cùng, vốn ta không đáp ứng hần, ai biết bên trong có gì nguy hiểm hay không, nhưng mà... tổ tông này bây giờ là khắc tinh của ta, ta không đáp ứng cũng không được.

Ta căn dặn hần hết thấy phải cẩn thận, tình huống có gì không đúng liền ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, Ngã Á gật đầu đáp ứng.

Địa động quá ẩm thấp, dễ ngăn ngừa bản thân biến thành tượng đất, chúng ta nhanh chóng trở lại nông gia, tìm được vài dầu choàng kín người, sau đó mới nhập động.

Địa động này cũng không sâu lắm, ước chừng khoảng mười thước, bên dưới hang lại nối liền với một huyết động rất lớn, ta lấy ra chiết tử, cùng Ngã Á chậm rãi lần mò đi về phía trước.

Càng đi sâu vào trong, một mùi tanh tươi tràn tới, chúng ta chưa kịp chuẩn bị, vừa ngửi được mùi kia thì thiếu chút nữa phun ra. Cái mùi thối thực cổ quái, giống như là... mùi của xác chết thối rữa xen lẫn khai khai của nước tiểu cùng hương vị thực vật rữa nát. Mặc kệ đó là vị đạo gì, tóm lại nó cực kỳ khó ngửi.

Ngã Á lấy ra linh chi trong lòng, vạt hai khối nhét vào trong mũi, ta cũng học theo hần, tuy rằng hình tượng của chúng ta bây giờ chẳng đẹp để gì cho cam, nhưng hương linh chi tươi mới cũng đã làm giảm đi không ít vị kinh tởm kia.

Tiếp tục đi sâu vào trong, trên mặt đất càng lúc càng xuất hiện nhiều xương khô, hơn nữa còn ẩn hiện nhiều dấu chân hỗn độn, theo như dấu vết càng độ sâu thì thấy có cả nam lẫn nữ, già có trẻ có... Bạch cốt trải dài trong huyết động, đến đây thì trên xương mang theo những sợi huyết nhục, có thể suy đoán hang này đã tồn tại từ rất lâu về trước.

....

Một bước giẫm xuống, cảm giác có gì đó không giống, cúi đầu đưa chiết tử xuống để nhìn cho rõ, không ngờ thứ ta vừa mới giẫm lên không bao lâu kia lại là đầu của một người quen thuộc, vội vàng thu chân lại. Dò xét hơi thở của hần, sờ sờ cổ, bộ đầu đã chết một lúc lâu rồi, có thể là chết sau tiếng kêu thảm thiết khi đó.

Bộ đầu hai mắt trùng trùng, mặt lộ vẻ kinh hoàng, hẳn trước khi chết đã thấy được thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp, sắc mặt hân trắng bệch, bột cảnh (cổ) có vết bốp chặt hằn màu xanh tím, cổ họng lún xuống, hẳn lại bị bốp nát yết hầu.

Ngã Á lấy ra chủy thủ, trượt một đao trên cổ tên bộ đầu, trên miệng vết thương lại chẳng hề có một giọt máu chảy ra.

“Trong cơ thể hẳn không có lấy một chút máu.”

Chẳng lẽ đụng phải quái vật hút máu? Thời đại này có quỷ hút máu sao?

Chúng ta lật hẳn qua, phía sau chỉ chút những cái lỗ đầy máu khiến hai người chúng ta hoảng sợ. Huyết động một cái lại tiếp một cái, nhiều không kể hết, nhìn như những con giòi tròn lúc nhúc trên da thịt, nhìn vào khiến da đầu run lên.

Ta nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Sắc mặt Ngã Á trắng bệch.

“Không thoải mái sao?”

“Không có việc gì.”

“Nếu có chỗ nào không khỏe nhất định phải cho ta biết.”

“Àn.”

Ta niết niết tay hẳn, tiếp tục đi vào trong, huyết động hồi hồi này quả thật lớn đến kinh người, đi một lúc lâu như vậy mà vẫn không thấy điểm cuối. Cứ đi mãi thế này cũng không phải biện pháp, chúng ta quyết định kêu lên.

“Úy Trì Minh Viễn... Úy Trì Minh Tuệ... Úy Trì Minh Viễn... Úy Trì Minh Tuệ...” Hô nửa ngày, chỉ có tiếng vang của mình hồi âm.

Đột nhiên, phía trước truyền đến âm thanh nhai nuốt thật lớn, lạc đẳng lạc đẳng, nghe đến khiến người ta kinh hoàng. Chúng ta đề cao cảnh giác, chậm rãi tiến lên.

“Úy Trì Minh Viễn... Úy Trì Minh Tuệ... Úy Trì Minh Viễn... Úy Trì Minh Tuệ...” Ta lại hô hai tiếng, vẫn không có tiếng trả lời.

Ca, Lãng đại ca bọn họ đến tìm chúng ta, lần này chúng ta được cứu rồi.” Úy Trì Minh Tuệ kinh hí nói.

Úy Trì Minh Viễn vội vàng bịt miệng Úy Trì Minh Tuệ, “Hừ, nói nhỏ chút.”

Âm thanh nhai nuốt đột nhiên gián đoạn, huynh muội Úy Trì sợ tới mức không dám hít thở.

Lúc trưa, hai người bọn họ đột nhiên bị người đáng ghét, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong sơn động quỷ dị này. Lĩnh giáo sự hung tàn của quái vật kia, nếu không phải xuất hiện một tên ngu ngốc xúi quẩy cùng cảnh ngộ (tên bộ đầu) ở nơi này la hét kêu gào làm quái vật dời lực chú ý, bọn họ hẳn không đơn giản bị thương nhẹ thế này, nói không chừng đã yếu mạng rồi.

“Chi chi chi!!” Phía trước truyền đến âm thanh bén nhọn của Tam Vĩ, ta và Ngã Á chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua trước mặt, Tam Vĩ đã vụt qua. Phía sau hình như có thứ gì đang đuổi theo nó...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Một quái vật mắt đỏ sậm mang theo mùi tanh hôi lao tới, ta và Ngã Á liếc nhau, cùng học tập Tam Vĩ— quay đầu bỏ chạy. Nơi này tương đối chật hẹp, hơn nữa lại âm u tăm tối, cùng quái vật vốn đã quen thuộc địa hình nơi này chơi trực diện là không sáng suốt.

sự

Sự xuất hiện của quái vật kia càng chứng minh tính đích thực của câu nói: Thế giới to lớn không gì không có, kỳ thật... sự tồn tại của ta ở nơi này đã là đại diện cho câu nói kia rồi.

Tốc độ của Tam Vĩ người thường không thể so sánh, lúc này đã sớm chạy mất tăm mất tích, nhìn nhìn quái vật vẫn đuổi theo không buông phía sau, Ngã Á cắn răng nói: “Ta muốn cạo hết lông của Tam Vĩ.”

“Ta ủng hộ ngươi.”

Cứ chạy như vậy không phải biện pháp, hơn nữa chúng ta không quen địa hình địa động, cứ cắm đầu chạy là chuyện thập phần không sáng suốt. Ta còi ngoại sam ra, châm lửa, ném bốn phía, Ngã Á cũng làm theo. Vài vốc cháy bùng bùng, hang động nhất thời đỏ rực lên, nhân lúc này ra quan sát địa hình chung quanh cùng bộ dạng quái vật, nơi này vừa rộng rãi, có thể triển khai thân hình đánh nhau, mà quái vật kia tuy mang hình người nhưng toàn thân phủ một lớp lông rậm màu trắng, đôi mắt âm hồng (đỏ sậm) tràn ngập tử khí.

Đây là điển hình người sau khi chết, trong cơ thể còn một ít dương khí chưa tiêu tán, hơn nữa bị chốn ở nơi dày âm khí nên biến chất, cũng chính là thứ được tục xưng — tổng tử (bánh chưng, cũng có nghĩa là cương thi).

Ta bắt lấy Ngã Á đẩy hẳn ra, Ngã Á phiêu phiêu đứng bên trong vòng tro tàn của ngoại sam

Hắn biết ta muốn làm gì, chuẩn bị tư thế chạy trốn, nói: “Chú ý an toàn.”

“Ân, đưa cho ta mấy loại độc dược của ngươi.” Nói xong dùng hết toàn lực phóng tới gần một đao chém xuống tên tổng tử.

‘Đinh!’ Lưỡi đao chạm vào thân người lại phát ra âm thanh kim loại va chạm, thân đao run lên, hổ khẩu (khẽ ngón tay) ta cũng bị chấn run lên.

“Tiếp lấy.” Ngã Á ném hết những lọ dược trên người cho ta.

Nghiêng người tránh thoát lợi trào (móng tay sắc bén) chụp tới, tùy ý mở ra hai lọ độc dược vẩy lên người tên tổng tử. Tổng tử khựng lại, lớn tiếng gào thét, bạch mao trên người rụng không ít.

Có tác dụng!

Ta khiêu chân né tránh công kích tên tổng tử, độc dược trên tay ta không ngừng sải về phía hắn. Phía sau, Ngã Á lớn tiếng gọi tên huynh muội Ủy Trì.

“Ca, chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Chờ một chút.” Ủy Trì minh Viễn túm lấy Ủy Trì Minh Tuệ, lúc này đã lĩnh giáo rõ sự bất thường của quái vật kia nên khi Lăng Phong vừa lên tiếng gọi, hai người bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện giờ quái vật đã chạy đi, bọn hắn mới có thể đi ra hỗ trợ.

Ủy Trì Minh Viễn lấy chiết tử, nhặt hai khúc xương đùi, còi ngoại sam cuốn quanh một đầu xương đốt lên làm đuốc, huynh muội hai người cầm chặt cây đuốc trên tay, lao thật nhanh về hướng đang vang lên âm thanh đánh nhau.

“Lăng Phong, ta tới giúp ngươi.” Ủy Trì Minh Viễn vứt đuốc cháy đỏ về phía bạch mao tổng tử. Ủy Trì Minh Tuệ đến bên cạnh Ngã Á, thấy hắn không việc gì cũng lập tức gia nhập vòng chiến.

Bạch mao tổng tử thực sự là thứ khác thường, đao kiếm bất nhập, hơn nữa khí lực rất lớn, độc dược cùng lửa cũng chỉ có thể ăn mòn lớp lông trắng trên người nó, căn bản không thể tạo nên thương tổn trí mạng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể bị nó dẫm nát bét, xem ra phải nghĩ biện pháp để chuồn lẹ.

Bay lên tung một cước, dùng sức ấn mạnh lên trước ngực bạch mao tổng tử, hắn lung lay, lui về phía sau hai bước, thừa lúc này, ta phi thân lui về phía sau quát lớn: “Minh Viễn huynh, Ủy Trì muội tử, tam thập lục kế, chạy nhanh lên.”

Trong lúc ta lui về phía sau Ngã Á cũng đã bắt đầu chạy. Không đợi oán niệm hạ xuống, tốc độ của bạch mao tổng tử cũng rất biến thái, bốn người chúng ta liều mạng chạy về phía trước. Ủy Trì Minh Tuệ khinh công kém nhất, bị tụt lại phía sau, bạch mao tổng tử theo sát bước chân nàng. Mắt thấy móng vuốt của bạch mao tổng tử sắp chạm đến Ủy Trì Minh Tuệ, ta và Ủy Trì Minh Viễn ở phía trước lập tức quay trở lại, hai người chúng ta nắm hai cánh tay nàng, nhanh chóng chạy đi, đuổi theo Ngã Á phía trước.

Ngã Á chạy trước hẳn đã đi đúng hướng, bởi vì càng chạy địa động càng sáng hơn, trên cơ bản có thể thấy được những thứ lặc vật xung quanh, hẳn rất nhanh sẽ đến lối ra.

“Chi chi chi —” Tam Vĩ đột nhiên xuất hiện, đứng trước Ngã Á nhảy lên nhảy xuống.

Ngã Á lúc này không muốn nhìn nó, vốn định không phản ứng, nhưng thấy bộ dáng nó gấp ga gấp gáp, cảm thấy có gì đó kỳ quặc, nhìn lại, Lăng Phong bọn hắn ở phía sau, mà bạch mao tổng tử cũng đuổi theo sát gót, Ngã Á quay đầu đuổi theo Tam Vĩ.

Tam Vĩ thả chậm tốc độ nên Ngã Á có thể đuổi kịp nó. Theo Tam Vĩ quẹo trái rẽ phải, vòng qua mấy khe nứt hẹp, cuối cùng chui vào huyết động.

“Chi chi chi —” Tam Vĩ giẫm lên xác một con gà liên tục kêu loạn.

Ngã Á nhìn thấy xác con gà, không rõ ý tứ của nó, Tam Vĩ gấp đến mức thiếu điều vфо đầu bứt tai. Tam Vĩ ngậm xác gà chạy đến cửa địa động đặt xuống, hướng về phía Ngã Á tiếp tục kêu.

Ngã Á thiêu thiêu mũi, nhặt xác gà lên, lao vào địa động. Hướng về phía Lăng Phong, Úy Trì huynh muội cùng bạch mao tổng tử dùng sức ném một cái. Bạch mao tổng tử ngừng lại bắt lấy xác gà, lập tức nhét con gà kia vào miệng, răng rắc một tiếng, cắn nát con gà chết.

“Tê...” Ngón tay đột nhiên bị cắn, Ngã Á thở dốc kinh ngạc. Nâng tay chụp Tam Vĩ qua một bên, Tam Vĩ nhảy lơi chơi vòng quanh hai vòng, lại tiếp tục lo lắng kêu chi chi. Ngã Á mình bạch, vừa rồi hẳn ném gà cho bạch mao tổng tử kia là sai rồi.

Tam Vĩ mang gà đến nhất định phải có điểm hữu dụng... Hay là?

Ngã Á hí mắt, quyết định thử một lần.

Phía trước đã không còn thấy bóng dáng Ngã Á, xem ra hẳn đã thoát được ra ngoài rồi.

Ta cùng Úy Trì Minh Viễn liếc nhau, cắn răng liều mạng vận chuyển nội lực trong cơ thể, hy vọng có thể cùng bạch mao tổng tử kéo dài khoảng cách. Đột nhiên một bóng đen bay qua trước mắt, ngay sau đó truyền lại tiếng vang ‘răng rắc’, nhìn lại, bạch mao tổng tử miệng cắn một con gà. Trong lúc kỳ quái tử hoi gà ở đâu ra, quăng gà cho bạch mao tổng tử là muốn nó ăn đỡ thèm hay là còn có ý gì khác? Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gà gáy trong trẻo, nhưng mà âm thanh này có vẻ hơi khác khác so với tiếng gà gáy bình thường. Nhưng khác thế nào lại chẳng thể nói rõ ra được.

“Nhìn kia!” Úy Trì Minh Viễn nói.

Ta lắng đầu, vẫy đi những suy nghĩ không cần thiết, quay lại nhìn. Bạch mao tổng tử đứng bất động, tiếng gà gáy bên ngoài tiếp tục truyền đến, bạch mao tổng tử vòng vo tại chỗ mấy bận, chậm rãi lui về bóng tối.

Thấy thế, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng thời cơ khả ngộ bất khả cầu, vội cùng Úy Trì huynh mang theo Úy Trì Minh Tuệ chui ra khỏi địa động.

Ngã Á đến gần, cao thấp kiểm tra ta một lượt: “Có bị thương không?”

“Không có. Trời còn chưa sáng, sao lại có gà gáy thế nhỉ.”

Trong bóng tối nên ta không nhận ra mặt Ngã Á hồng lên, nói: “Thời gian thức của gà rừng với gà nhà khác nhau.”

“Ngà. Tê...” Trên lưng hảo ngựa.

“Làm sao vậy?”

“Trên lưng hình như có gì đó, ngựa khó chịu.” Ta không ngừng nhúc nhích vai, sau lưng hình như càng ngày càng ngứa, lại mang theo cảm giác hơi hơi đau.

Ngã Á vòng tay qua phui phui lưng ta, xong lại đi đến xem xét lưng ta.

“Không đúng.” Ngờ khi Ngã Á nghiêm túc, dùng sức xé nội sam của ta ra. Lấy chiết tử, rọi lên lưng ta nhìn cho rõ, hẳn kinh hô: “Trời a!!”

“Làm sao vậy?” Thấy hẳn biểu tình kinh hãi thảng thốt, hơn nữa lưng càng ngứa hơn, da đầu ta cũng run lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Úy Trì Minh Tuệ đến gần nhìn thoáng qua, trên mặt liền hiện lên vẻ ghê tởm đồng thời che miệng kinh hô một tiếng, nhảy dựng lui xa thật xa về phía sau, Úy Trì Minh Viễn mặt mày cũng mang biểu tình giống hệt, điều này cho ta biết thứ ở sau lưng mình hẳn cũng không lý tưởng gì cho lắm. Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, sau lưng càng ngứa tợn, trên người không thể tự kiềm chế mà nổi lên một tầng da gà.

“Kỳ quái, sao trên người ta cũng thấy ngứa?” Ủy Trì Minh Viễn không ngừng gãi hai chân.

“Ca... người đừng gãi nữa, làm ta cũng thấy ngứa.” Ủy Trì Minh Tuệ mặt như đưa đám

Ngà Á ngưng mi nói: “Về thôn trang rồi nói sau, nơi này tối quá thấy không rõ.”

Đoàn người chúng ta rất nhanh trở lại nông gia đang tá túc.

Ngà Á xách ta vào phòng, động thủ cởi đi y vật trên người ta.

“Trời!”

Lại nghe được tiếng kinh hô, ta quay đầu hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Ngà Á lấy gương đồng tới, nói khẽ: “Người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Bóng ảnh phản chiếu trên gương đồng giúp ta thấy chuyện gì đang xảy ra trên lưng mình, mặt trên bị che kín bởi một tầng lông trắng lúc nhá lúc nhúc, nhìn kỹ thì chúng lại có đường nét giống như một loại sâu bọ tẻ trùng gì đấy, không ngừng gẫy giữa chui ra từ trong da thịt, chà trách lại cảm thấy đau.

Da đầu ta run lên đầy gương ra, hỏi: “Có thể trị không?”

“Ta sẽ thử xem xem.”

Ngà Á xuất ra ngân châm, trát vào mấy đại huyết sau lưng ta, cảm giác ngứa ngáy có phần dịu lại. Tiếp theo hắn lại dụng rượu mạnh chà xát trên lưng ta, sau khi cồn bốc hơi lại quán lên một tầng bột phấn có mùi thơm cổ quái, qua khoảng nửa nén hương, trên lưng ngứa càng khủng khiếp hơn, ngay sau đó lại là cảm giác ngứa ngáy tinh tế thập phần dọa người. Một tầng lại một tầng da gãi nổi lên cộm cộm.

Cuối cùng là ngâm nước thuốc thêm hai canh giờ, lúc này mới tính là kết thúc,

Đám lông trắng bị trừ đi, nhưng vẫn để lại vật kỳ niệm—— chỉ chi chút chút những động nhần, kỳ thật nên nói là “trùng nhần” (lỗ sâu đục) thì chuẩn xác hơn, nhưng ta lo rằng nếu gọi vậy lại nghĩ đến thực cảnh sau lưng thì sẽ nuốt không trôi, cho nên dùng “động” thay thế cho từ “trùng” đó.

Ngà Á thoa một loại thuốc mỡ đặc biệt lên lưng ta, nói: “Mười ngày sau thì mấy vết đó sẽ biến mất.”

“Ủy Trì bọn hắn đâu?”

“Còn đang ngâm nước thuốc.”

Thấy hắn lau thuốc xong, ta mặc nội sam vào, đứng dậy ôm lấy eo ái nhân, gói đầu trên vai hắn.

“Có đáng sợ không?” Ta đang nói đến cái lưng tội nghiệp của ta.

Ngà Á gật đầu, nói: “Có chút, Ngày mai chúng ta rời khỏi nơi này đi.”

Ta vốn không định nhún tay vào việc thôn dân Cổ gia thôn mất tích, hiện giờ lại đụng tới quái vật khó lường như vậy càng không thể ở góc chỗ này, “Àn, ngày mai khởi hành.”

Ta không có lý tưởng trở thành đại anh hùng hào kiệt cao thượng trừ ma vệ đạo nên đối với quyết định ly khai Cổ gia thôn hoàn toàn không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Chúng ta nói chuyện này cho huynh muội Ủy Trì, hai người bọn hắn rất khó hiểu đối với quyết định này, trong ánh mắt nhìn chúng ta cũng có vài phần thất vọng.

Ta hồ hững nhận cái nhìn chăm chú đầy thất vọng ấy, ôm Ngà Á nhảy lên ngựa, ôm quyền chia tay, “Nhị vị bảo trọng.”

Ủy Trì Minh Viễn ôm quyền nói: “Bảo trọng.”

“Ca, bọn hắn...” Ủy Trì Minh Tuệ muốn nói lại thôi.

Ủy Trì Minh Viễn lắc đầu: “Mỗi người đều có ý của mình.”

Rời khỏi Cổ gia thôn, ta ủy thác Bách Hiểu Sinh mang tin tức nơi này có quái vật thêm mắm dặm muối lan truyền ra ngoài. Tin chắc thế giới này không thiếu nghĩa sĩ chính nghĩa vì dân trừ hại.

Chúng ta một đường đi về phía bắc, đi một chút ngừng một chút, tới địa phương có phong cảnh tú lệ thì dừng lại lâu hơn một chút.

Cưỡi ngựa không hao phí khí lực, nhưng ngất ngư năm ngày khiến xương cốt cũng phát mềm ra. Giữa trưa chúng ta tiến vào Nam Dương thành, tá túc ở Thanh Vân khách ***.

Quả nhiên giống như Ngã Á nói, mấy cái lỗ sâu đục trên lưng ta sau mười ngày đã biến mất vô tung, này đều là nhờ vào thuốc cũng như sự chiếu cố hết lòng của Ngã Á.

Ta lấy hai cái gương đồng, một cái để trước mặt, một cái đặt sau lưng, nhìn thấy cái lưng bóng loáng không tí vết mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rốt cục đã khôi phục, hình tượng kia thực sự là rất ảnh hưởng đến mỹ cảm.

Ngã Á nhếch khóe miệng nói: “Không nghĩ tới ngươi cũng có lúc ham đẹp.”

“Mọi người ai cũng có tâm yêu thích cái đẹp.” Ta đưa tay, kéo ái nhân ngồi xuống đùi mình. Nhắc cảm hấn lên, trêu đùa: “Ta chính là bị khuôn mặt này của ngươi bắt được đấy.”

Đôi con ngươi đen như mực cất giấu ý cười, cúi đầu, cổ ý hướng về phía tai ta chậm rãi thổi một hơi, nhẹ giọng nói: “Nam nhân nông cạn.”

“A... ngô,”

Vành tai đột nhiên bị cuốn vào khoang miệng ấm áp, mắt ta tối sầm lại, thấp giọng ngâm khẽ.

“Tiểu Phong... nửa tháng.”

Ta biết rõ còn cố ý hỏi: “Nửa tháng cái gì?”

Hắn cúi xuống liếc mắt tiếp, khóe miệng gọi lên độ cong mê người, kéo tay ta đặt lên vai hắn, cũng chậm rãi sờ soạng xuống dưới. Hắn hơi hơi nghiêng đầu, khóe mắt ngước lên, khả ái mà xinh đẹp. Ta cười nhạt ôm sát ái nhân vào lòng, nghiêng đầu cắn lên đôi môi ôn nhuận, hấp thu hương thơm mê người kia.

Trực tiếp cỡi khổ từ hắn, vạt áo nội sam vừa vắn che đến đồn tể, nơi đó như ẩn như hiện, hô hấp ta dần dần nặng nề, tay chậm rãi thâm nhập vào khe hở trơn mềm ấm áp.

Vài ngày sau ra thu được thư nhà, nói đại sư huynh mang theo Lưu cô nương bỏ trốn, trên thư mẫu thân khuyên giải an ủi ta không nên thương tâm, nữ nhân không tuân thủ phụ đạo như vậy không xứng với ta, vân vân... nha đầu cũng nói phải giúp ta tìm một đại tẩu tốt hơn Lưu cô nương kia gấp trăm lần.

Cầm thư, ta nở nụ cười, xem ra mọi việc đều phát triển đúng theo ý ta, tuy tăng khiến đại sư huynh và Lưu cô nương mang ác danh thì có chút vô đạo đức, nhưng kết hợp hai người này thành thân thuộc cũng coi như bồi thường cho họ đi vậy.

“Chuyện gì mà cao hứng như thế?” Ngã Á bụng canh thuốc đi tới.

“Ngươi xem xem sẽ biết.” Ta đưa thư cho hắn.

Xem hết thư, khóe miệng Ngã Á cũng cong lên, tuy rằng chỉ hơi nhếch lên nhưng ta biết hắn hiện tại rất vui vẻ.

Ta nói: “Sự tình đã giải quyết xong, chờ sau khi trở về nhà ra mắt gia trưởng, ngươi gả cho ta đi.”

Hắn nâng cằm lên, ý cười trên khóe miệng còn chưa thu lại, cổ ý cao ngạo, đạm nhiên nói: “Là ngươi gả cho ta mới đúng.”

“... Nga, muốn ta gả cho ngươi?” Ta hơi hơi nhún mày.

“Đúng vậy.”

“Thân thể của ta rất quý giá, ngươi lấy cái gì thú ta?”

Song đồng linh động xoay xoay, hắn đột nhiên kéo cầm ta, giả hoạt nói: “Đến lúc đó tuyệt đối sẽ tặng cho ngươi một phần đại lễ, hiện tại...” Hắn chỉ chỉ vào canh thuốc trên bàn nói: “Đây là một phần của hồi môn, ăn đi.”

Mất rú xuống, thấy trên bàn là canh ‘hồ tiên’. khóe miệng ta cứng đờ, “Khụ, đồ cưới là không cần số lẻ.”

“Là do ta sửa lại tục lệ. Giờ ăn đi. Hay là... muốn ta uy ngươi ăn?” Ngã Á nhỏ nhẹ hỏi.

“... A, vậy làm phiền, tương-công.”

“Nương tử, há miệng ra.”

Giải quyết xong chuyện Lưu cô nương, ta đột nhiên cảm thấy quy tâm tự tiện (nỗi nhớ nhà, nóng lòng trở về), rất muốn cho cha mẹ gặp mặt Ngã Á, cũng tiếp nhận hắn. Tâm động không bằng hành động, giữa trưa liền rời Nam Dương thành, đi ngược lại hướng tây, thúc ngựa đi với tốc độ gấp đôi có thừa.

Hai ngày nay Ngã Á đến kỳ tính dục mãnh liệt, hạ thân ta cơ hồ không rời khỏi cơ thể hân, đương nhiên lúc cười ngửa là ngoại lệ, ta không định khiêu chiến độ khó cao như thế. Ta thực bất đắc dĩ thừa nhận một sự thật vô cùng dọa người, nếu như ban ngày không dùng hổ tiên bồi bổ, ta có lẽ đã có nguy cơ tính tấn nhân vong.

Khụ, nói như vậy quá dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Mùa xuân vô tình lặng lẽ ra đi, mùa hạ đang đến gần. Dục vọng của Ngã Á giảm mạnh, lúc mới bắt đầu triển miên không ngại nghỉ, đến bây giờ nửa tháng một lần.

Ta ôm ái nhân thân sắc mỗi một vào lòng, hôn hôn lên đôi môi lạnh lạnh, dò hỏi: “Làm sao mà lại phờ phạc như thế?”

“Không có việc gì. Định đi đâu đấy?”

“Phải trở về nhà nên ta đi mua chút lễ vật.”

“Nga. Mua đủ chưa?”

“Còn thiếu một chút.”

“Chiều ta cũng đi.”

“Nếu không thoải mái thì cứ ở lại khách *** chờ là được rồi.”

Hắn giương mắt, song đồng đen như mực hiện lên một tia úy khuất, “Ngươi ghét bỏ ta?”

Nói kiểu gì thế a, ta như thế nào lại ghét bỏ hắn, những ngày gần đây hắn có hơi kỳ quái, thiếu đi vài phần lãnh đạm, cảm tính thì dư đủ mười phần.

Ta hôn trán hắn, nói: “Ta như thế nào lại ghét bỏ ngươi, không được suy nghĩ bậy bạ. Ngủ trưa một chút xong rồi theo ta đi mua lễ vật.”

Hắn hấp hấp mũi, gật đầu, “Hảo.”

“Có bị thương không?” Thấy Ngã Á bê hộp lễ vật thiếu chút nữa té ngã, ta vội vàng đỡ lấy người đồng thời nhận luôn mấy hộp lễ vật trong tay hắn.

Ngã Á hơi hơi nhúm mi, trên mặt đầy phiền muộn lắc lắc cánh tay nói: “Không có việc gì, tiếp tục đi dạo phố.”

“Đi xem đại phu.”

Hắn giữa chặt tay ta, trở mình cho một cái liếc mắt xem thường nói: “Ta chính là đại phu.”

Ta ngơ ngác một chút, vừa rồi nhất thời sót ruột lại có thể quên bằng đi chuyện này.

“Thân thể ta không có việc gì, chỉ là ta không có sức mạnh thôi.”

“Ngươi nói thế là được rồi, thân thể có gì không thoải mái nhất định phải nói cho ta biết.”

“Àn... Không đi dạo phố nữa sao?”

“Lễ vật đã mua đủ rồi.”

Ta một tay nhấc lên lễ phẩm, một tay lôi kéo ái nhân trở về khách ***. Thấy hắn mệt mỏi, ta dìu hắn lên giường nghỉ ngơi, ra khỏi phòng phân phó tiểu nhị đưa lên một chậu nước ấm, khi trở lại phòng thì Ngã Á đã ngủ say, thấy hắn chu chu môi vậy mà cũng phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, ta buồn cười lắc đầu. Gần đây hắn đặc biệt dễ buồn ngủ hơn, là do không được nghỉ ngơi tốt sao?

Cúi đầu cắn khế lên đôi môi bĩu ra, nghe hắn vô thức rên nhẹ, trong lòng bốc lên hỏa khí. Nghĩ đến gần đây thân thể hắn không tốt, không thích hợp làm mấy thứ vận động kịch liệt, ta nhắm mắt thu liễm tâm.

Từ lần cuối đến giờ đã gần hai mươi ngày chưa từng muốn hắt, so sánh với cuộc sống *** mấy trước đó quả thực là một trời một vực. Hiện giờ cả thể xác và tinh thần đều kêu gào đòi ‘muốn’ hắt, thói quen thực sự là điều gì đó rất đáng sợ.

Khẩu khẩu khẩu!

“Khách quan, nước ầm đã đưa tới.”

Ta xoa nhẹ ấn đường, đứng dậy đi lấy nước ầm.

Đem khăn thấm ướt, vắt khô, cời y phục trên người Ngã Á, nhẹ nhàng lau sạch thân thể hắt. Khăn ầm cùng thân thể hơi lạnh tiếp xúc, khoe miệng hắt hơi nhếch lên, thoải mái hừ nhẹ.

Thấy bộ dạng đáng yêu như vậy, trong lòng ta không khỏi mềm nhũn ra.

Tinh thần Ngã Á ngày càng kém, mệt mỏi ỉu ỉu xiu xiu, ta sợ kỵ mã trúng gió đối với thân thể hắt không tốt, với lại mưa rất nhiều lễ vật khi kỵ mã thì không tiện mang theo cho nên thuê hắt một chiếc xe ngựa. Sợ hắt một mình ở trong xe nên thuê luôn xa phu.

Xa phu là một nam tử trung niên thật thà phúc hậu, nói không nhiều lắm, thực tình đối với hắt ta tương đối hài lòng.

Ở trong mã xa một hồi, ta không thể không nhận ra một sự thật làm người ta cứng họng, kiếp trước ta không say xe, không say tàu, không ngất phi cơ, đến nơi này lại ngất xe ngựa. Mã xa vấp một cái, dạ dày liền một trận phiên giang đảo hải. Thực bội phục mấy cô nương ngồi kiệu hoa đến nhà chồng. (xe ngựa với kiệu hoa liên quan gì nhau =_=)

Nôn ——

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nôn ọe. Ngã Á ghé người ra khỏi cửa xe dùng sức nôn, ta vội kêu xa phu dừng lại. Tam Vĩ sốt ruột ở bên cạnh hắt chạy nhảy.

Món ăn chính của Ngã Á là linh chi cùng sương hoa hồng, vì thế nửa ngày cũng không phun ra được cái gì. Vì lo lắng thân thể Ngã Á, ta cố gắng đè ép cảm giác say xe kinh tởm xuống.

“Làm sao vậy? Say xe sao?” Ta vỗ nhẹ lưng hắt, lấy sương hoa hồng cho hắt súc miệng.

“Không phải... Nôn...”

Thấy hắt đỡ hơn một chút, ta vội ôm người xuống mã xa, bên ngoài thoáng gió, hi vọng hắt có thể thoải mái hơn.

“Là ăn gì làm hư bụng sao?”

“Không có.”

Sắc mặt hắt tái nhợt, trên trán phủ kín một tầng mồ hôi lạnh, tinh thần uể oải.

“Công tử, nơi này cách Liễu Viên thành không xa, hay để ta vào thành mời đại phu đến.” Xa phu đánh xe lại gần, quan tâm hỏi han.

Ngã Á xua tay, “Không cần.”

Ta lau đi mồ hôi trên trán hắt, nói: “Vậy người tự chẩn bệnh cho mình xem xem.”

Ngã Á gật đầu, bắt mạch cho mình, đột nhiên hắt dừng lại, mắt mở to, một bộ kinh hãi cộng kinh hi cộng thêm diễn cảm phức tạp không biết diễn tả thế nào.

Về mặt hắt quá mức cổ quái khiến tâm trạng ta cũng chùn xuống, nắm chặt tay hắt, hỏi nhỏ: “Làm sao vậy, bị bệnh gì?”

Hắt trì hoãn trong chốc lát mới nói: “... Không có bệnh.”

Cái dạng này sao lại bảo là không bệnh, ta thay đổi cách hỏi khác, “Thân thể xảy ra chuyện gì à?”

Vừa mới nói xong, song đồng hắt nhú lại, trong mắt hiện lên nguy hiểm, đột nhiên quay đầu một ngụm cắn lên cổ ta, hắt cắn thực sự rất nghiêm túc, đau đến mức ta hít một hơi lạnh khí.

“Tê... bảo bối, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Ta cao hứng, hạnh.” Hắt buông miệng, hơi nâng cằm lên, liếc xéo ta hừ một tiếng.

Bộ dáng cao ngạo này luôn có ma lực rất lớn, ta cười ôn nhu, nghiêng người hôn một ngụm lên đôi môi vẫn còn vương tơ máu.

“Có muốn cắn thêm một ngụm bên này không?” Ta đen một bên cổ kia đưa đến bên miệng hắt. Hắt hé miệng bỏ nhào tới, không hề có đau đớn nào

truyền đến, chiếc lưới mềm mại liềm liềm cổ ta khiến lòng ta thêm một trận tâm dương khó nhịn.

Ta dùng sức kéo hẳn ngồi hẳn lên bụng mình, khàn giọng nói nhỏ: “Tiểu yêu tinh!”

Xác định hẳn thật sự không có việc gì, chúng ta tiếp tục lên đường. Tuy rằng hẳn luôn nói mình không có việc gì, nhưng mỗi khi ta hỏi hẳn sao lại nôn ọe thì hẳn ngoảnh đầu sang một bên không thèm đáp lại.

Hắn chủ động ngồi trên đùi ta, ta thân thủ ôm chặt eo hắn, thật sự nghiêm túc nói: “Ta hi vọng ngươi có thể cùng ta đi đến nơi rất xa rất xa, cho nên... nếu thân thể ngươi không thoải mái chỗ nào thì không được phép gạt ta.”

“Hảo.” Đôi mắt hàm tiếu đáp ứng rất nhanh.

“Sao ta lại không thấy tin tưởng lắm nhỉ.”

“Do ngươi đa tâm.”

“Nhị vị công tử, đã đến Liễu Viên Thành, trong thành có quy tắc, vào thành nhất định phải đi bộ.”

“Hảo.”

Ta ôm Ngã Á xuống xe.

Ngã Á vòng tay quanh cổ ta, cười dài nói: “Không biết ta như vậy có tính là đi bộ hay không.”

Ta cũng tò mò, trực tiếp ôm hắn đi về phía cửa thành, hàng người xếp hàng chờ vào thành sôi nổi nhìn chăm chú vào chúng ta. Quan binh thủ vệ cũng nhìn nhiều hơn hai mắt, nhưng sau khi đóng phí vào thành vẫn thả nhóm ta vào thành.

Đứng bên trong Liễu Viên Thành, ta nói: “Sự thật chứng minh, dạng này cũng được tính là đi bộ.”

Ngã Á nhọt nhọt cười.

Chúng ta bây giờ cũng không mệt lắm, quyết định đi dạo một vòng Liễu Viên thành, vì thế dặn xa phu đi trước đến Duyệt Lai khách *** đặt phòng.

“Đây là năm mươi lượng bạc, thanh toán tiền đặt phòng xong còn lại coi như tặng ngươi, ngươi có thể cảm mua vài thứ.”

Trên mặt xa phu phúc hậu thật thà hiện lên cảm kích, “Đa tạ nhị vị công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Ngã Á nói: “Thả ta xuống.”

Ta đặt hẳn xuống, vén sợi tóc trên mặt hắn qua sau tai, “Không thoải mái thì không cần gắng gượng.”

“Ân.”

Chúng ta đi bộ qua ngã tư đường, hôm nay hẳn là ngày chợ phiên của Liễu Viên thành, người đến người đi thập phần náo nhiệt. Hai bên đường bày đầy tiểu quán, chủ yếu là bán các loại nông sản, cũng có hàng thêu dệt, sơn phấn, các thứ trang sức này nọ, còn có đồ chơi bằng đường, tượng điêu khắc gỗ, vân vân...

“Có khả ái không?” Ngã Á đứng trước quầy hàng tượng điêu khắc gỗ, tay cầm một tượng hình oa oa béo mập ôm hoa sen. Oa oa vô cùng ngây thơ đáng yêu, hoa sen trong tay bé cũng sống động, tay nghề của chủ nhân quầy hàng quả không tệ.

Than chủ cười híp mắt hết lớn, “Nhị vị công tử thật biết hàng, đây chính là do kim ti nam mộc (gỗ lim vân vàng) trăm năm điêu khắc thành, hoa văn đẹp mắt lại không dễ biến dạng, ngàn năm không ruồng không mục, ngài lại nhìn đao công điêu khắc cùng vân gỗ xem, đây tuyệt đối là hàng nhất đẳng a...”

“Thích à?” Ta hỏi.

“Ân.”

“Lão bản, bao nhiêu tiền.”

Lão bản cười càng thêm sáng lạng, chìa tay nói, “Xem nhị vị đều là người biết hàng, giảm giá một chút, năm mươi lượng.”

Ta nhú mày, “Lão bản, ngươi nhìn kỹ chưa?”

“Cái gì?”

“Ta nhìn giống loại người coi tiền như rác sao?”

“Ha ha... Công tử ngài đây nói thế nào chứ, năm mươi lượng tuyệt đối vật đẹp giá rẻ, không tin ngài đi khắp thành này hỏi thăm xem, nếu có ai nói tượng điều khắc của tiệm ta không tốt, ta đây tặng luôn cho ngài tượng gỗ đó.” Lão bản vỗ đùi thành khẩn nói.

Người này có thể đi tranh chức trong quốc hội được rồi, người chết cũng bị hắn nói thành sống. Ta thấy Ngã Á có vẻ rất thích tượng oa oa, hơn nữa tiền bạc đối với ta chẳng thành vấn đề, chỉ cần hắn cao hứng là tốt rồi, ta định lấy tiền trả cho lão bản, đột nhiên một bàn tay xen ngang vào.

“Đợi một chút.”

Ta quay đầu lại, người cắt ngang là một thiếu niên áo tím diện mạo thường thường nhưng ánh mắt linh động, tuy bình thường như vậy nhưng nếu nhìn cách ăn mặc của hắn, người này đích thị là sinh ra trong gia đình phú quý. Không phải, nói hắn xuất thân quyền quý thì đúng hơn, vì y phục trên người vẫn cầm chức tú (áo gấm thêu) mà loại vải này chỉ dành cho người hoàng tộc sử dụng, hai mươi phần trăm người này thuộc tầng lớp quan lại đến cấp tể tướng.

Ta hỏi: “Vị công tử này có chuyện gì sao?”

Than chủ mang theo ý cười, nói: “Vị công tử này cũng muốn mua tượng điều khắc gỗ sao? Nơi này còn rất nhiều, ngài lựa chọn xem có thứ gì vừa ý hay không.”

“Ta vừa ý cái này.” Từ sam thiếu niên chỉ vào tượng oa oa trong tay Ngã Á.

“Thật xin lỗi, tượng đó đã được vị công tử này mua rồi.”

“Hắn mua bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi lượng.”

Đôi mắt của từ sam thiếu niên đảo qua, “Lão bản, chúng ta hẳn là nên giao lưu giao lưu một chút.”

—

Vốn Ngã Á rất thích tượng điều khắc khả ái kia, nhưng thiếu niên cứ dây dưa không ngớt, tâm sinh phiền ý, bỏ tượng xuống lôi kéo Lăng Phong rời đi. Tam Vĩ còn hào phóng tặng cho thiếu niên một chân móng vuốt.

“Công tử, công tử dừng bước.” Than chủ vội kêu lên.

“Đợi một chút, chúng ta còn chưa nói hết đâu.” Từ sam thiếu niên kéo than chủ không cho hắn đuổi theo.

“Vị công tử này, ngươi không mua cũng không cần làm chậm trễ việc buôn bán của ta a.”

Từ sam công tử cười dài nhìn than chủ, “Ai nói ta không mua.”

—

Ta ôm eo ái nhân, nhu nhu mi tâm của hắn, “Bảo bối, không nên nhú mày như vậy.”

Ngã Á thở dài một hơi, đặt cằm lên vai ta, buồn bã nói: “Gần đây cảm xúc dao động lợi hại.”

“Thời tiết ngày càng nóng, tâm tình buồn bực là chuyện thường tình, không cần lo lắng... Nếu ngươi thực sự thích oa oa như vậy, quay về ta sẽ khắc cho ngươi.”

“Ngươi sẽ khắc?”

“Tạm thời thì không.”

“Không mà còn nói mạnh miệng.”

“Ta chưa bao giờ mạnh miệng, nói khắc cho ngươi thì nhất định khắc cho ngươi, sao nào, không tin nhiệm nam nhân nhà ngươi à?”

Trên mặt Ngã Á phớt hồng, dùng sức nhéo lên hông ta, rít khẽ: “Nói cái gì đó?”

Ta cười nhạt, nhướn mày, “Không đúng sao? Ta không phải làm nam nhân của ngươi?”

“Câm miệng.”

Hai người chúng ta liếc mắt đưa tình trên đường khiến không ít người tò mò dòm ngó chỉ trỏ.

Ta nói: “Tốt lắm, tất cả mọi người đều nhìn chúng ta kìa.”

Ngã Á lập tức khó chịu nói: “Như thế nào, ta không thể bị người khác nhìn sao, cảm thấy đứng cùng ta một chỗ thì dọa người à?”

Tâm tình của hắn gần đây trở nên hơi cổ quái, nhưng ta cũng không dám nói ra sự thật đó, bằng không hắn càng được thể rúc vào sừng trâu, ta nghiêng đầu hôn hôn lên môi hắn một chút, nói: “Đương nhiên ngươi không thể bị người khác dòm ngó.”

“Àn?” Hắn nheo lại hai mắt, lộ ra nét nguy hiểm.

“Bởi vì ngươi chỉ có thể bị ta xem, người khác nhìn ngươi ta dĩ nhiên ghen rồi.” Khụ, mấy lời này càng lúc nói càng trôi chảy hơn.

Ngã Á hí mắt, trong mắt hàm chứa ý cười.

“Tốt lắm, bảo bối, đi thôi.”

Lại dạo dạo chốc lát, bụng hơi đói, vừa vặn trước mắt có một tửu lâu, chúng ta cất bước đi vào.

Tửu lâu này gọi là Xuân Hương lâu, không chỉ có tên giống thanh lâu, hơn nữa bày trí bên trong cũng không khác biệt, thậm chí tiểu nhị trong lâu cũng là một người xinh đẹp, có thể vượt qua tiểu quan của Diễm Hồng viện đối diện bên kia đường.

Xuân Hương lâu sinh ý tấp nập, lầu một đã chật kín khách, không biết đám khách nhân đó là coi trọng thức ăn hay là người ở đây. Chúng ta được tiểu nhị đưa đến một nhà gian trên lầu hai.

“Khách quan cần gì?”

“Một vò Hạnh Hoa nhưỡng, một ***g bánh bao, một đĩa tương ngư nhục (thịt bò băm), vài món ăn chiêu bài ở đây, cuối cùng mang đến một chén canh ngân nhĩ hạt sen.”

“Hảo, nhị vị khách quan chờ trong chốc lát.”

Ngã Á nói: “Cha mẹ ngươi sẽ thích ta sao, bọn hắn đồng ý cho ngươi cưới một nam nhân à?”

“Sao lại đột nhiên lo lắng chuyện này, ngươi tốt như vậy, họ đương nhiên sẽ thích ngươi. Hơn nữa Lưu cô nương đã bỏ trốn cùng đại sư huynh, ta là kẻ bị bỏ rơi, cha mẹ sẽ đồng tình ta thôi, đến lúc đó ta lại biểu diễn một phen, cha mẹ chắc chắn sẽ thỏa hiệp chuyện ta cưới ngươi.”

“... Giao hoạt.”

“Sai, cái này gọi là đa mưu túc trí.”

Ngã Á bĩu môi, “Ta phát hiện da mặt ngươi càng ngày càng dày, cũng càng ngày càng không đứng đắn.”

“Cám ơn đã tán thưởng.”

“Hanh.” Ngã Á tặng cho ta một cái liếc mắt.

Ta khụ một tiếng, bày ra tư thế nghiêm chỉnh. Ta phát hiện Ngã Á nói rất đúng, ta càng ngày càng không đứng đắn, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của ta?

“Nhị vị công tử, có thể cho hai người chúng ta cùng ngươi ngồi một bàn?” Một công tử thanh tú hỏi, kỳ thật phải nói là một cô nương phần nam trang.

Ta nhìn quanh lầu hai, chỉ mới một lát mà ở đây cũng đầy người, chỉ có chúng ta nơi này là một bàn hai người. Thấy Ngã Á gật đầu, ta nói: “Có thể, nhị vị công tử cứ tùy ý.”

Hai vị cô nương đối diện gọi món đồng thời thức ăn của chúng ta cũng được mang lên. Ta bẻ một phần tư bánh bao đặt vào chén Ngã Á, đợi hắn ăn xong lại múc thêm một nửa chén canh ngân nhĩ hạt sen. Lúc sau thấy hắn còn muốn ăn thêm, ta liền tịch thu chén đũa của hắn, thân thể hắn căn bản không thể ăn quá nhiều thực vật bình thường.

Ngã Á ý đồ vị tấn, nhìn ta nói: “Hiện tại ta tình huống đặc thù, ăn nhiều một chút cũng không có việc gì.”

“Không được.” Ta kiên định, ta không muốn nhìn hắn lại đau bụng.

“Ta bây giờ có thể ăn thức ăn bình thường.”

“Nói nhiều cũng vô dụng.” Ta đưa linh chi cho hắn, “Ăn đi.”

Ngã Á không tình nguyện tiếp nhận linh chi, cũng chẳng có động lực ăn uống.

Đương!

Nữ tử có vẻ lớn tuổi hơn ở phía đối diện đột nhiên đập bàn một cái, hướng về phía ra chỉ trích: “Ngươi sao lại ngược đãi người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Này là cái gọi là bệnh vực kẻ yếu sao? Ta không hiểu gì hết.

“Ngươi người này thật sự là hơi quá đáng...” Nữ tử vẫn còn đang kêu la.

Thân thủ giữ lại bàn tay không thành thật vươn tới thức ăn của Ngã Á, lấy khăn lau sạch sẽ dầu mỡ dính trên y phục hắn. Đối với hắn tuyệt đối phải nghiêm túc một chút.

Ngã Á nghiêm túc nói: “Ta hiện tại thật sự có thể ăn thức ăn bình thường mà.” (Nhớ rõ trước kia mẫu thân nói, lúc mang thai thân thể sẽ phát sinh biến hóa, trở nên giống với người thường, vì thế dĩ nhiên có thể ăn thức ăn bình thường)

“Thật chứ?”

“Án.” Ngã Á nuốt nước bọt, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mớ thức ăn phía xa xa.

Cô lỗ....

Nghe được bụng ái nhân ủy khuất lên tiếng, ta giật mình, nhanh nhẹn trả lại cho ái nhân đang đỏ mặt.

Tuy rằng hắn có vẻ ăn rất ngon, nhưng ta vẫn cố gắng hạn chế sức ăn của hắn, sợ những thứ này tạo thành gánh nặng cho dạ dày làm hắn lại đau bụng.

Hai người ta hoàn toàn không để mắt đến hai cô nương đối diện, xem lời nói và hành động của họ, trước khi ở nhà hắn là cao cao tại thượng, hiện tại bị phớt lờ có chút không quen nên tức giận tới đỏ mặt tía tai.

Nữ tử lớn tuổi hơn nói: “Các ngươi thật sự...”

Ngã Á nói: “Muốn uống thêm một ngụm canh.”

Ta không nói chuyện, hắn cương quyết nhìn thẳng vào mắt ta, hai người đấu mắt một lát, cuối cùng ta bại trận phải múc một muỗng canh đưa đến bên miệng hắn, “... Một lần cuối cùng.”

Ngã Á cao hứng híp mắt.

Nữ tử nhỏ tuổi hơn thấp giọng nói: “Được rồi tỷ, người ta căn bản không có việc gì, ngươi đừng bệnh vực kẻ yếu.”

“Cuối cùng cũng tìm được các ngươi.” Từ sam thiếu niên lúc nãy đột nhiên xuất hiện, vì đi nhanh nên hấp tấp đụng vào bàn rồi ngã lăn lên đấy, thức ăn trên bàn văng tung tóe, may là ta và Ngã Á tránh mau không gặp nạn, nhưng hai tỷ muội phần nam trang thì thảm rồi, một thân chật vật đầy rau xanh nước canh.

Từ sam thiếu niên nhe răng trợn mắt đứng lên, xoa xoa hông nói: “Ngượng ngừng... tưng oa oa này cấp các ngươi.”

Ta nhàn nhạt hỏi: “Vì sao lại cho chúng ta?”

“Các ngươi không phải muốn mua sao?”

“Phải.”

“Vậy cho các ngươi.”

“Nguyên nhân?”

“Cái gì mà còn phải nguyên nhân, người thực dong dài.”

Ta nhú mày không đáp.

Từ sam thiếu niên tiếp tục nói: “Vật này căn bản không đáng giá năm mươi lượng, ta chỉ bỏ năm lượng là đã mua được, vậy giờ người đưa ta năm lượng, ta cho người oa oa này.”

“?” Thiếu niên này thiện lương ngoài ý muốn, vốn còn tưởng hắn hoành hành ngang ngược ăn chơi trác táng chứ.

“Uy, biểu cảm của người như vậy là sao?” Từ sam thiếu niên quát.

“Không sao cả.” Ta lấy năm lượng trao đổi với hắn.

Ta đặt oa oa vào tay Ngã Á, tính tiền rồi rời khỏi tửu lâu. Phía sau vẫn còn vang lại âm thanh giằng co của thiếu niên cũng nữ tử. Nàng kia bị dúi cho một thân thức ăn làm sao mà bỏ qua cho được. Nhưng cho thiếu niên kia giải quyết mà mau chóng rời đi thôi, ta không có đạo đức mà nhếch miệng cười.

Hiện giờ mới vừa đầu hạ, Ngã Á đã than nóng, đối với người thể hàn mà nói đây là điều không nên a. Để giúp hắn hạ nhiệt, ta ra vườn lấy một chậu nước lạnh.

Vừa vào nhà liền thấy hắn chỉ mặc áo ngắn ghé vào trên chiếu, thần sắc uể oải, nhưng trong mắt ta lại có vài phần cảm giác, mê người như vậy... trong lòng bất chợt nóng lên.

Ta thờ sâu, đem khăn ngâm vào nước cho ướt, vắt khô rồi leo lên giường ôm ái nhân vào lòng. Khăn ướt mát mẽ tiếp xúc lên da thịt, hắn phát ra tiếng thờ dài thoải mái, hip mắt cọ xát trong lòng ta.

Chiếc khăn lau dần xuống, lúc đến bộ ngực thì nhịn không được mà véo một cái lên điểm phấn nộn nhô lên kia, tiếp tục lướt xuống, khi khăn chạm vào bụng thì không thể tự kiềm chế mà tâm viên ý mã. Động tác càng ngày càng chậm, càng ngày càng biến chất....

Đột nhiên, hắn xoay người giạng chân ngồi trên đùi ta, đôi môi mềm mại dán sát vào môi ta nhẹ giọng nói: “Làm đi.”

Ta ném khăn xuống, dùng sức giữ chặt bờ eo thon gầy.

“Đau.”

Ta vội thả lỏng lực đạo, cùng hắn thân mật tiếp xúc cũng không phải lần một lần hai, vậy mà giờ lại giống mao đầu tiểu tử xúc động lỗ mãng. Nói gì thì cũng có hơi chán nản.

Chiếc lưỡi nhuần hoạt tham dò vào miệng ta, như có như không tiến hành kích thích, ánh mắt ta tối sầm, chế trụ đầu hắn, chuyển khách thành chủ, làm sâu hơn nụ hôn.

Hôn sâu khiến ta có cảm giác như đã bắt được linh hồn hắn, thật sự rất tuyệt vời, ta thực thích. Quán quýt lấy đầu lưỡi hắn, cho hắn kịch liệt yêu thương và khiêu khích.

—

Thân thể hắn mềm dẻo thật là tốt, một vài động tác có độ khó cao mà hắn cũng có thể hoàn thành dễ dàng. Những lúc thế này lý trí ta luôn lâm vào cảnh không thể khống chế, đồng tác càn rỡ mà sung mãn lực độ.

Vẫn giữ tư thế mập hạp, ta ôm lấy hắn đặt lên giường...

Giữa trưa ngày thứ hai hắn mới tỉnh lại. Vì gần một tháng chưa muốn hắn, ngày hôm qua ta hoàn toàn mất đi lý trí. Sáng sớm tỉnh lại, cả người hắn đầy dấu xanh tím, làm người ta thập phần sợ hãi.

“Thế nào?” Ta đỡ hắn tựa vào trong ngực.

“Mệt.”

Ta xoa bóp thắt lưng hắn, “Nơi này?”

“Xuống dưới một chút.”

“Nơi này?” Tay lướt xuống tìm kiếm.

“Xuống một chút nữa, một chút nữa, ngừng, là chỗ đó đấy.”

Trong tay ta là tiểu huyết non mềm đã tiếp nhận mình hôm qua, nơi đó bị sưng. Sáng sớm ta đã sát thuốc cho hắn, nếu hắn nói mệt, vậy thì tiếp tục sát. Ta cho hắn nằm sấp trên giường, mở ra hai bên hông, đầu ngón tay vạch chút thuốc chấm rãi thăm dò đi vào.

“A...” Hắn đột nhiên cười một tiếng.

Hôm nay tâm tình hắn tốt một cách thần kì, “Chuyện gì mà cao hứng vậy?”

“Thì là cao hứng thôi.”

“... Nga.” Sát thuốc xong, ta lại xoa bóp toàn thân cho hắn.

Năm ngày sau, chúng ta đến địa phương phụ thân bọn hắn ẩn cư. Đứng ngoài Hạp cốc, quan sát địa hình bốn phía, nơi đây dễ thủ khó công, không tệ. Xuống ngựa, tìm khối đá hình con mắt như trong thư, ta cảm thấy đá nơi này đều có cùng một dạng như nhau cả, còn nói cái gì đá hình con mắt cơ chứ.

Ngã Á xuống ngựa hỗ trợ, Tam Vĩ cũng đi theo giúp vui.

“Cái này có giống không?” Ngã Á chỉ vào một tảng đá trên thạch bích.

Ân... có điểm giống, ta thử gõ vài cái làm ám hiệu như trong thư bảo.

“Ha! Ca ca thật sự là đồ đại ngốc!” Vừa mới gõ xong, một thân ảnh màu đỏ từ khe đá phía trên lao về phía ta.

Ta giang hai tay nghênh đón người (Tới đây thì ta đã xóa đi dịch dung trên mặt, Ngã Á thì vẫn giữ nguyên).

“Ha ha! Ca, rốt cuộc ngươi cũng đã trở, ta nhớ ngươi muốn chết, ha ha...” Ny Ny ôm ta cười lớn.

Ta mỉm cười nhìn muội muội đã cao lên không ít, bẹo bẹo gương mặt non nớt, vò vò mái tóc rối của nàng, “Một năm không gặp, vẫn còn là một nha đầu điên.”

“Ca... Nào có ai nói muội muội mình như vậy chứ.” Ny Ny không thuận theo lắc lắc ra khỏi ma trảo của ta.

Ta buồn cười nhún mày, cố ý trêu chọc nàng, “Chẳng lẽ muốn ta trái với lương tâm nói ngươi đẹp sao?”

“Ca này!”

Sau khi cùng Ny Ny đoàn tụ, nàng mang theo chúng ta tiến vào sơn cốc. Địa hình bên trong cốc thật phức tạp, nếu như không có người quen thuộc địa hình dẫn đường chắc chắn sẽ bị lạc, hơn nữa bên ngoài cũng hiểm trở, cha mẹ ẩn cư ở đây khiến ta an tâm không ít.

“Ny Ny, thân thể phụ thân và mẫu thân đều tốt chứ?”

“Đều rất khỏe mạnh a.”

Cùng nhau đi tới, thấy rất nhiều thúc thúc bá bá, có người luận võ, có người chỉ bảo tiểu bối, có tranh cãi, còn có người đang khai khẩn ruộng lúa, cuộc sống bọn họ lúc này thực sự an nhạ tường hòa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ta vuốt tóc Ny Ny, cười nói: “Ny Ny, cuộc sống ở trong này như thế nào?”

“Ca... Ngươi thật đáng ghét, buông tóc ta ra!” Ny Ny bĩu môi kéo tay ta xuống, “Vân Vụ cốc phi thường xinh đẹp, hơn nữa không khí cũng rất hảo, cao sơn lưu thủy, đình đài lầu các...”

Ta nghi ngờ hỏi lại: “Đình đài lầu các? Phụ thân bọn hắn sai người xây sao?”

“Không phải, lúc chúng ta dọn đến đây đã thấy trong cốc có một tòa cung điện thật lớn, bên trong cái gì cũng có, chỉ là hơi cũ một chút thôi.”

“Ngà.” Nghe Ny Ny nói vậy, nơi này hẳn là có chủ nhân, không biết phụ thân bọn hắn có biết gì về tình hình cụ thể của cốc này không, còn có chúng ta cứ như vậy cứ chiếm thước sào* liệu có gì không ổn, tay lại vuốt ve mái tóc Ny Ny, xem ra lát nữa phau cùng phụ thân hào hào nói chuyện mới được.

“Ca...”

Không để ý đến Ny Ny làm nũng kêu gào, nghiêng đầu hỏi Ngà Á: “Thế nào, thân thể khá hơn chút nào không?”

Ngà Á bên tò mò ngắm tóc Ny Ny bên gật đầu, “Hoàn hảo.”

Hắn lộ ra tay, cùng ta mười ngón đan xen, khoe miệng ta hơi hơi héch lên, cong ngón tay lại gãi gãi vào lòng bàn tay hắn. Thấy hắn lại nhìn nhìn tóc Ny Ny, ta cười nhẹ đem tay hắn đặt lên mái tóc của Ny Ny, ngụ ý bảo hắn có thể kéo hai cái.

Không thể không nói Ny Ny có một mái tóc ô hắc, từng sợi mượt mà nhu thuận, đây cũng là lý do khiến ta lúc nào cũng loạn kéo tóc nàng không biết mệt.

Ta kéo hai cái, Ngà Á theo sau cũng kéo hai cái. Ny Ny ngừng cước bộ, chậm rãi quay đầu, hung dữ trừng ta cùng Ngà Á. Ta và Ngà Á làm như không có việc gì buông tóc nàng ra, sắc mặt tự nhiên vượt qua nàng đi lên phía trước.

Ước chừng đi xa mười thước, chỉ nghe phía sau vang lên tiếng rống lớn, tiếp theo thân mình bị người hung hăng đẩy qua, lại nhìn, Ny Ny đã chạy xa, hơn nữa còn là một bên chạy một bên kêu gào: “Ca ca... đồ đáng ghét, ta tìm mẫu thân cáo trạng ngươi!”

Nhìn thấy bóng lưng Ny Ny đã chạy xa, ta cười ha ha, Ngà á cũng hé miệng cười yếu ớt.

“Mười mười của ngươi thực đáng yêu.”

“Àn, ta cũng nghĩ vậy.” Nói xong, ta bị Ngà Á liếc xéo một cái.

“An oa từ (đứa bé yên tĩnh), ngươi lại trêu chọc Ny Ny nữa đấy à?”

Nghe được ba chữ ‘An oa từ’ lại mang đến cảm giác hoài niệm, nhưng tên này thật sự là quái mà, ta khẽ rũ mắt, lên tiếng: “Hồ thúc hảo, ai bảo Ny Ny dễ khi dễ như thế chứ.”

“Cái thằng nhóc con này.”

“Hồ thúc, thúc làm cái gì vậy?”

Hồ Tông Vân (Hồ thúc) mặc quần áo ngắn, phía sau lưng là một cái giỏ làm bằng trúc, tay chân đều là nước bần, trên mặt còn bị trầy.

Hồ thúc chà xát bần trên tay, nói: “Trên núi có rất nhiều dược liệu, Liễu Đại thư ngọc thấy chúng liền giống như đại cô nương, cả ngày mất hồn, cái giỏ trúc này là dùng để đựng dược liệu, tên ngọc đó thân thể yếu đuối làm sao có thể chịu nổi việc leo núi này, vì an toàn của hắn nên mọi người thay phiên nhau giúp hắn hái thuốc... Tốt lắm, già một chút lại bắt đầu sinh tật dong dài, ngươi nhanh về chủ điện đi, đừng để cha ngươi chờ lâu.”

“Hồ thúc một chút cũng không già, chờ ta gặp phụ thân cùng mẫu thân xong lại đến tìm Hồ thúc lãnh giáo.” Ta hơi hơi gật đầu, lôi kéo Ngà Á đi theo hướng Ny Ny chạy đi.

“An, oa, từ.” Ngà Á chậm rì rì gọi nữ danh của ta, cái giọng điệu kia nghe như thế nào cũng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Giương mắt nhìn về trêu chọc trong mắt hắn, ta ngượng ngùng ho khan một tiếng mới ngẩng lên đối diện hắn nói lời công đạo: “Không phải cô nhân thường nói tiện danh dễ nuôi sao?”

“Có sao? An oa từ.”

Câu trả lời của ta là trực tiếp buông tay hắn ra. Ngược lại thân thủ vòng quanh eo hắn, ngón tay dùng sức nhéo lên mông hắn một phen, thân thể hắn lập tức nhũn ra, dựa hẳn vào người ta, mỹ nhân tự dâng vào lòng, nào có đạo lý cự tuyệt. Ta siết chặt vòng tay trên chiếc eo, cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên vành tai hắn, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, vành tai ấy dần nhuộm lên một màu phấn hồng.

Gần đây hắn rất miễn cảm, chỉ cần bị ta sờ sờ mông một chút, song đồng lại có thể phủ kín một tầng hơi nước, mông lung mà lại đầy ma mị, làm người ta nhìn không được muốn hung hắn đưa hắn áp dưới thân. Hắn dùng lực đánh một quyền vào ngực ta, “Đề tiện.”

“Bảo bối, ta làm sao hèn hạ?” Tay vẫn giữ sự uy hiếp, chậm rãi hoạt động trên đồn té hắn.

“Không được nhúc nhích.” Hắn trầm mặt trừng ta một cái, “Đừng rồi, vì sao ngươi không gọi tên của ta? Số lần ngươi kêu tên ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Ta thu tay về, chuyển tầm mắt, quyết định không trả lời vấn đề này, bởi vì ta biết câu trả lời của ta chắc chắn khiến hắn mất hứng.

“Nói.”

“...” Ta nhìn thẳng về phía trước, kiên trì im lặng là vàng, nên bước hơi nhanh hơn.

“Nói hay không.” Hai ngón tay nắm vào phần thịt mềm trên hông ta, uy hiếp.

“...”

Bên hông hung hăng đau xót, ta kêu lên một tiếng đau đớn, nháy mắt mấy cái cố ý làm ra biểu tình đáng thương, “Bảo bối, nguoi vậy mà nhéo thật sao.”

Hắn nâng cằm lên, đôi mắt cũng xéch cao, “Ta không ngại nhéo lần thứ hai đâu.”

“... Khụ, nguoi không biết là tên của nguoi vô cùng...”

“Thế nào?”

“... Thực khôì hài sao?”

“... Làm sao mà khôì hài.” Ngữ khí của hắn thực bình tĩnh.

“Ngã Á, ai nha, ai nha.”

Hắn hơi hơi nheo mắt, suy nghĩ cẩn thận vì sao ta đem tên của hắn nói thành thán từ ‘Ai nha’, mắt hơi hơi híp lại, ngón tay dùng sức, cái hông đáng thương của ta lại bầm xanh một khối.

Ta xoa xoa hông đau đớn, trong lòng nghĩ thật may mắn ái nhân không hiểu ý nghĩa sâu bên trong nhũ danh của ta, nếu biết hắn nhất định sẽ trả thù, bởi vì cái nhũ danh đó nghe qua rất muốn đánh người, tuy rằng... bên trong nhũ danh ấy chứa đựng tâm niệm sâu đậm nhất của cha mẹ.

“Phụ thân, mẫu thân, con đã trở về.”

Vừa dứt lời, ta đã rơi vào cái ôm mềm mại thorn ngát của mẫu. Mẫu thân ôm ta thật chặt, run giọng hô: “Phong nhi... Phong nhi...”

Ta vươn tay ôm lấy mẫu thân nhỏ nhắn, cúi đầu chôn vào cổ nàng, theo thanh âm khẽ run kia mà lòng hơi hơi nóng lên, nhi hành thiên lý mẫu đam ưu (trẻ đi ngàn dặm mẫu lo lắng), những lời này dù ở thời đại nào cũng đều danh ngôn chí lý.

Ngẩng đầu, nhìn về phía phụ thân uy nghiêm, phụ thân mặc dù không giống mẫu thân biểu đạt tình thương của cha, nhưng nhìn thấy đôi mắt từ trước tới nay nội liễm nghiêm khắc giờ lại xuất hiện dao động, ta biết nội tâm của người hiện giờ hẳn cũng đang kích động vui sướng không khác mẫu thân. Ta cho người một ánh mắt kiên định, phụ thân hơi hơi rũ mầu, khi nhìn lại ta thì đã khôi phục bộ dạng nội liễm thông thường.

“Phong nhi, để mẫu thân hảo hảo nhìn xem.” Hai tay mẫu thân ôm lấy mặt ta, nàng ngẩng đầu cẩn thận nhìn, miệng than thở liên tục, “Gầy, đen hơn... lớn như vậy rồi mà cũng không biết hảo hảo chiếu cố mình.”

Ta mỉm cười không nói gì, bởi vì trăm mặc là câu trả lời tốt nhất.

Tục hoàn thân tình, phụ thân và mẫu thân mới đem ánh mắt phân đến Ngã Á đang đứng một bên (lúc này Ngã Á vẫn còn dịch dung nên cha mẹ không nhận ra hắn).

“Phong nhi, vị này là...?” Mẫu thân hỏi.

Ta nhìn ánh mắt Ngã Á nói, “Đây là bằng hữu ta kết giao trên đường bảo tiêu, muốn mời hắn về nhà chúng ta ở vài ngày.”

Nghe được ta nói hắn là ‘bằng hữu kết giao trên đường bảo tiêu’ thì đôi mắt Ngã Á không có bất kì dao động gì, khẽ gạt đầu trầm ổn nói: “Bá phụ, bá mẫu, quý rầy rồi.”

Thấy thế, ta thỏa mãn cười, ta thật thích thái độ tín nhiệm vô điều kiện này của hắn. Phụ thân gạt đầu thay lời chào, ta đỡ mẫu thân ngồi xuống, Ngã Á ngồi bên cạnh ta, Ny Ny trừng mắt nhìn ta cùng Ngã Á, đem ghế nhỏ ra ngồi cạnh phụ thân, cái dạng này là đang muốn cáo trạng ta sao?

A...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Phụ thân hỏi: “Đã đưa tiêu đến nơi?”

Ta lắc đầu, “Không có, bản đồ là giả.”

Phụ thân hơi hơi nhướng mi, nghĩ nghĩ nói: “Bách Hiểu Sinh cố ý bán đồ giả cho ngươi?”

“Chắc không phải.” Theo tính cách Bách Hiểu Sinh hẳn khinh thường bán đồ giả, hơn nữa lúc ấy hẳn còn nói muốn xác minh tính thật giả của bản đồ nhưng lại không có phương tiện đẩy thôi, nhưng mà... người chết vì tiền chìm chết vì ăn, cũng không thể loại trừ việc hẳn vì một vài lợi ích mà cố ý bán bản đồ giả cho ta.

“Tiêu đâu.”

Ta nhấp một ngụm trà, nói: “Con đã giấu hẳn ở một nơi rất an toàn.”

Ta đã nói như vậy, phụ thân cũng không tiếp tục hỏi về việc chuyển tiêu, ngược lại quan tâm đến những nguy hiểm đã gặp trên đường đi.

“Phong Diệp son trang đột nhiên dừng tay thực sự làm cho người ta suy nghĩ.”

Phụ thân có mạng lưới tin tức của mình, cho dù chúng ta không kể hết mọi chuyện phát sinh trên đường cho hẳn biết, phụ thân cũng biết Phong Diệp son trang chú ý đến Ngã Á, cũng như rõ ràng chuyện Phong Diệp son trang đang truy tung chúng ta lại đột nhiên mất sạch không còn bóng dáng.

“Con cũng không rõ, con quyết định mấy ngày nữa lấy danh nghĩa tham gia đại hội võ lâm đi Phong Diệp son trang xem một chuyến.”

“Cũng tốt, nhớ chú ý an toàn. Lúc đó mang cả Ny Ny đi.”

Ny Ny hưng phấn ôm lấy cánh tay phụ thân, chắc chắn nha đầu kia đã dùng không ít lời ngon tiếng ngọt với phụ thân. Ny Ny thuận thế thêm mắm dặm muối mách phụ thân ta khi dễ nàng như thế nào, nha đầu kia thật sự là ngày càng giỏi. Phụ thân tin là thật, giáo huấn ta một lúc. Mọi người sùng ái Ny Ny như thế, lời nói của nàng dĩ nhiên là tin tưởng vô điều kiện rồi. Đương nhiên, đối với chuyện thú vị như khi dễ nàng, ta không hề có ý định thay đổi.

Sau đó chúng ta hai người bên hỏi bên đáp, ba người khác hoặc nghe hoặc ngấu ngien cho biết họ hứng thú với vấn đề đang bàn luận, trong lúc đó thời gian cứ vô tình lặng lẽ trôi qua. Bởi vì lâu rồi không có cùng phụ thân trao đổi, nhất thời ngừng không được, khi tinh thần phục hồi lại thì mẫu thân, Ny Ny cùng Ngã Á đã biến mất, mà ta và phụ thân đang ở thư phòng bàn luận về son cốc này.

Phụ thân nói trước kia son cốc này có chủ, nhưng đã không dùng hơn trăm năm, bởi vì kiến trúc trong cốc không thuộc về triều đại này mà là dạng lưu hành ở tiền triều. Ta nghĩ nghĩ, cân nhắc lợi hại của việc này, liền đề nghị phụ thân tháo dỡ nhà cửa xuống xây dựng lại, tuy rằng son cốc ở nơi bí mật, nhưng không đảm bảo chắc chắn sẽ không có ngoại nhân tiến vào, nếu người nọ bụng dạ khó lường, lại có quan hệ với triều đình, nếu có người bên tai kẻ có thế lực khẽ thổi gió, nói không chừng sẽ gán cho phụ thân bọn hắn danh nghĩa dư nghiệt tiền triều, đến lúc đó có miệng cũng không nói được gì.

Phụ thân gật đầu, “Ngươi lo lắng toàn diện, chuyện đó không thể không phòng, ngày mai ta sẽ bắt tay vào phá hủy.”

Cuối cùng đề tài chuyển đến chuyện ‘đại sư huynh bỏ trốn cùng Lưu cô nương’. Phụ thân vốn không phải người biết an ủi nên rất không tự nhiên, ta vô lương cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn tĩnh lặng, cố ý nhìn bộ dạng xấu hổ của phụ thân nhiều một chút. Phụ thân tuy không được tự nhiên, nhưng vẫn khó khăn đem lời an ủi nói hết, nói xong còn thở phào nhẹ nhõm thật dài nữa, xem ra mẫu thân đã giao cho người một nhiệm vụ gian khổ.

Mất đây ý cười, ta nói: “Phụ thân, chúc mừng người hoàn thành nhiệm vụ, người có thể an toàn thông qua cửa của mẫu thân.”

“Àn... khụ.. tuy rằng đại sư huynh của ngươi mang Lưu cô nương đi là chuyện không đúng, mất đi tình nghĩa huynh đệ, nhưng ngươi tuyệt đối không thể quên hẳn vĩnh viễn là đại sư huynh của ngươi.”

Ta nhìn thẳng về phía phụ thân để người thấy kiên định trong mắt ta, tiếp tục gật đầu.

“Àn.” Xin lỗi đại sư huynh, nỗi oan ức này ngươi phải tự gánh rồi.

“... Ngươi, nên quên Lưu cô nương đi.” Phụ thân đi đến bên cạnh khoác tay lên vai ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Thấy phụ thân lộ ra biểu tình thương tiếc, trong mắt ta hơi phát sáng, lập tức cúi đầu, thu lại quang hoa trong mắt, chỉ chờ lúc này thôi. Hai vai hơi rũ, mắt sụp xuống, khóe miệng cứng ngắc nhếch một cái, hạ giọng, biểu hiện một bộ buồn bức không vui nhưng lại cố chấp chống đỡ, “Phụ thân, ngài không cần lo lắng, ta... sẽ cố gắng. Lưu cô nương không có lỗi... Hô, thiên nhai hà xứ vô phương thảo...” Cố ý nói đến một nửa rồi ngừng lại, đặc biệt làm tăng hình tượng cố chấp chống đỡ của mình trong mắt phụ thân. Thấy thương tiếc trong mắt phụ thân càng sâu, ta biết mình đã đạt được mục đích rồi.

Phụ thân thở dài một hơi, nói: “Tốt lắm, đi cả ngày cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

“Hảo, phụ thân cũng nghỉ ngơi sớm.”

Thả lỏng vai rồi khỏi thư phòng, chậm ra đi qua hành lang gấp khúc, rồi khỏi tầm mắt phụ thân mới ngẩng đầu ưỡn ngực, bước nhanh về khách cư.

Khẩu khẩu khẩu!

“Cửa không khóa.” Trong phòng truyền ra thanh âm của ái nhân.

Ta đẩy cửa bước vào, giương mắt liền thấy một hình ảnh xúc động đến mức khiến người ta máu mũi chảy ròng ròng, bình phong trong phòng đã được chuyển đi nên liếc mắt một cái là thấy hết cảnh trí phía sau. Ái nhân đứng trên ghế gỗ cạnh dục đứng, một chiếc đùi thon dài nâng lên, bộ vị giữa hai chân dưới tác dụng của ánh sáng như ẩn như hiện. Ta xoa nhẹ khoang mũi có xu hướng nóng lên, dòi tầm mắt, vì ta không dám cam đoan nếu nhìn nữa thì có thể trực tiếp nhào đến mà làm ra một số chuyện tình không nên hay không.

“Hanh..!” Nghe một tiếng hừ lạnh mang theo rất nhiều cảm xúc, ta nhìn về phía ái nhân. Rõ ràng sâu trong ánh mắt hần là cảm xúc mất hứng.

Ta tiến lên, kiểm tra nước trong dục đứng, ấm áp vừa phải, đưa tay về đỡ hần bước vào thùng tắm, từ đầu đến cuối tầm mắt ta không hề đặt lên người hần.

“Đói bụng không, ta đi gọi người mang thức ăn đến.” Xoay người muốn chạy.

“Đứng lại.”

“Bảo bối, làm sao vậy?”

Hần vươn hai tay ướt át giữ chặt mặt ta, đè thấp để ta nhìn thẳng hần, “Sao không dám nhìn ta, có phải ghét bỏ vóc người ta bất hảo hay không?”

“Sao lại thế a?” Đây thật sự là oan uổng lớn mà, thân thể ái nhân mặc kệ lúc nào đều có lực hấp dẫn trăm phần trăm, hơn nữa thân hình của hần khi nào lại bất hảo. Ta đưa tay捏捏 lên eo hần, quả thật... cơ bụng mềm dẻo trước kia đã không thấy, bây giờ thịt lại mềm mềm, xúc cảm thay đổi nhưng sở vẫn thích như trước, tay ta lưu luyến trên eo bụng hần.

Thân thể có chút biến hóa, chẳng lẽ do thường xuyên ăn thức ăn bình thường sao. Khi thấy trong mắt hần hiện lên một tia lo lắng, ta cũng không thể đem những biến hóa này nói cho hần biết, “Bảo bối, thân thể người một chút cũng không thay đổi.”

“Thật chứ?”

“Thật mà.”

Hần trở mình liếc ta một cái, “Lại mở to mắt nói lời bịa đặt.” Tuy nói như vậy nhưng khóe miệng lại nhếch lên biểu đạt tâm tình, xem ra lời nói dối thiện ý này làm hần vừa lòng.

Xối nước xuống thân ái nhân, đứng dậy ra ngoài đem bình phong chuyển về vị trí cũ.

Cửa bật ra, một bàn tay hướng thẳng đến trước mặt ta, ta bắt lấy, cười dài nhìn Ny Ny, “Ny Ny, nghĩ như thế nào mà lại đánh ca ca?”

“Hanh, đánh người là đúng.”

“Ny Ny thật ác nha.” Thân thủ tiếp nhận khay thức ăn trên tay nàng, nói: “Ny Ny thật là một cô nương khiến người yêu thương, sau này ai cưới được Ny Ny nhà chúng ta đích thị người đó có phúc khí.”

“Ca! Như thế nào đi ra ngoài một lần liền biến thành kẻ ăn nói nhảm nhí như thế.” Ny Ny tức giận dậm chân, khuôn mặt non nớt tức giận đến đỏ hồng.

Ý cười trong mắt ta càng sâu, khi dễ Ny Ny lúc nào cũng đầy thú vị nha.

“Ny Ny có thể đi tìm mẫu thân cáo trạng.”

“Ta mới không đi.”

Loảng xoảng!

Trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, ta cả kinh, đá văng cửa chạy như bay vào phòng. Sau tắm bình phong, Ngà Á sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất... Một dòng máu xông thẳng lên đại não, đầu óc trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Thấy động tác mang tính bảo hộ của Ngã Á, không hiểu sao trong lòng cảm thấy không thoải mái, ta vô tội xoa mặt, “Bảo bối, thái độ nguoi thế này làm cho người ta không thoải mái nha.”

“Hanh, không được thương tổn hài tử của ta.”

Ta xoa nhẹ ấn đường, có chút bất đắc dĩ nói: “Không có ta thì làm sao có bảo bảo.”

... Ngò, chủ đề nói chuyện hình như chạy xa quá rồi, bây giờ không phải nên hỏi về vấn đề thân thể hần sao, thế nào mà lại thành hoài nghi bảo bảo từ đâu mà đến chứ.

Vườn người đem ái nhân trốn ở góc xa xa ôm vào lòng, thấy hần vẫn mang bộ dạng trốn tránh, không hiểu sao ta lại sinh khí, nhưng khí này không thể tán lên người ái nhân, ta luyến tiếc hần a.

“Trốn nữa là ngã xuống giường đấy.” Nâng mông hần, nhắc hần người ngồi lên đùi ta. Tựa đầu lên trán hần, dò hỏi: “Vừa rồi sao lại đau bụng thế?”

“Ngò... Máy thai mà thôi.”

Máy thai? ! Máy thai lại có thể đau thành như vậy, chẳng lẽ vì hần lấy thân nam tử thai nghén con nôi dôi sao? Đang lo lắng thân thể hần, lúc này mới nhớ tới ngoài cửa còn có một vị đại phu, đặt ái nhân xuống, đứng dậy đi mở cửa.

Ny Ny nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi ta nói: “Ca, nguoi rớt cuộc phát thần kinh cái gì?”

Nha đầu kia vẫn cứ nóng vội như vậy, tạm thời không thừa tâm tư phân cho nàng, ta quyết định phớt lờ nàng. Lôi kéo Liễu Đại phu để hần xem mạch cho Ngã Á.

“Ca, nguoi... Ngò.” Thấy Ny Ny chưa từ bỏ ý định còn muốn nói điều gì, ta trực tiếp điểm á huyết của nàng. Ny Ny không tiếng động há hốc miệng, giương mắt nhìn.

Liễu đại phu ngồi trên tiểu tháp bên giường, “Công tử, thỉnh đưa tay.”

Ngẩng á liếc mắt nhìn Liễu đại phu, lại giương mắt liếc ta một cái, vì để cho ta yên tâm, hần thùy hạ mắt, thân thủ để Liễu đại phu bắt mạch. Liễu đại phu vươn hai ngón tay đặt lên cổ tay Ngã Á. Ta nhìn chăm chăm Liễu đại phu, để tránh bỏ qua cái gì, nhưng thấy sắc mặt hần càng ngày càng cổ quái, cuối cùng đồng tử lóe lên quang mang kinh dị, vại còn phát ra tiếng kinh hô kỳ cục.

Tuy rằng Ngã Á nói mình không có việc gì, nhưng thấy sắc mặt Liễu đại phu quái dị như thế, lòng ta cũng căng thẳng lên. Khi hần xem mạch xong, ta vội hỏi, “Thế nào rồi, Liễu thúc, hần không sao chứ?”

“Vô sự, nhưng cũng có việc.”

“Xin chỉ giáo cho?”

“...” Liễu thúc vuốt râu không đáp.

Toan khi đầy người như thể thực tập sinh gặp chuyện phiền toái, nhưng tại sao không nói gì mà lại biểu hiện ra một bộ cao thâm mạc trắc (thần bí khó dò) như thế, chẳng thể trách Hồ thúc luôn gọi hần Liễu đại thư gốc, đây mất hiện lên vẻ hờn giận không vui, vì không cho Liễu thúc phát hiện, ta hơi hơi thùy mâu, thu lại cảm xúc trong mắt. Thân là tiểu bối, nhất định phải kính lão.

“An oa tử, thân thể vị bằng hữu của nguoi không có vấn đề gì. Chiều cố hần cho tốt, đặc biệt phương diện ăn uống cần phải lưu ý kĩ.” Liễu thúc nói xong liền rời đi, Ny Ny tự nhiên cũng bị ta mời ra ngoài.

“Yên tâm chưa?” Ngã Á ngồi dậy, tựa vào trong lòng ta.

“Ân. Thân thể của nguoi tương đối đặc thù, ta cũng không hiểu, có cái gì đặc biệt chú ý nguoi phải nói cho ta biết.”

“Hảo, ta muốn ăn tuyệt lê còn có vịt quay.”

“Không được.” Bây giờ hần là phụ nữ có mang, thực vật bình thường chính là độc dược trí mạng với hần, ta quyết không cho phép hần ăn mấy thứ này.

“Nguoi khi dễ ta.” Hần ừy khuất trẻ môi, đồng tử mất hiện lên thùy quang hư hư thực thực gì đó.

Hiện tại cảm xúc của hần dao động thật ghê gớm, hơn nữa cũng rất mau, là do đang mang thai sao? Nhớ kiếp trước mọi người thường nói phụ nữ mang thai là một sinh vật không thể dùng lẽ thường để suy đoán, chẳng lẽ trên thân nam nhân cũng như vậy sao? ... Ngẫm lại biểu hiện của hần mấy ngày qua, lúc lạnh lúc nóng, tình tự hay thay đổi, xem ra đúng là như vậy rồi.

“Ngò ngò...” Nyh Ny chạy vào thư phòng, chỉ vào miệng mình kêu ô ô.

Lăng Viễn buông sách, thấy nữ nhi bị điểm á huyết, đáy mắt hiện lên nghi hoặc, thân thủ giải huyết đạo cho nàng.

Ny Ny thở ra một hơi, “Chết ngạt rồi.”

“Làm sao vậy?” Lăng Viễn xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Ny Ny, “Ny Ny, ai điểm á huyết ngươi?”

“Phụ thân, con bị người khi dễ.”

Nha đầu Ny Ny kia từ trước đến nay cô linh tinh quái, nói năng ngọt vô cùng, trưởng bối sủng ái nàng, đồng bối cũng yêu thương nàng, chỉ có nàng trêu đùa khi dễ người khác, nào có người dám khi dễ nàng, Lăng Viễn buồn cười nói: “Ai dám khi dễ bảo bối của chúng ta?”

“Còn không phải ca ca sao.” Ny Ny bĩu môi cáo trạng.

“Ca ca ngươi từ trước đến nay thương ngươi, làm sao lại khi dễ ngươi.”

Thấy Lăng Viễn không tin, (nguyên nhân Lăng Viễn không tin: Lăng Phong bình thường đóng kịch rất giỏi, trong nhận thức của mọi người, Lăng Phong sẽ không khi dễ Ny Ny, đương nhiên đùa giỡn trêu chọc không tính là khi dễ.) Ny Ny quýnh lên nên khẩu vô già lan (nói không suy nghĩ): “Ca ca thật sự khi dễ con mà, đều do cái đồ hồ ly tinh mê hoặc nam nhân hấn mạng về, là do hấn làm ca ca ra chủ ý phá hư.”

“Hồ ly tinh mê hoặc nam nhân?” Lăng Viễn nhướn mi.

Ny Ny vội bịt miệng lại, thấy phụ thân sắc mặt đại biến, thăm mắng mình khẩu vô già lan.

“Ny Ny, nói rõ ràng.” Lăng Viễn giận tái mặt, hỏi.

“Con... cái gì cũng không có nói.” Ny Ny chậm rãi rút lui, rồi khỏi thư trác liền xoay người chạy biến.

Nhìn theo bóng Ny Ny vội vàng chạy đi, Lăng Viễn đưa tay đỡ trán, xem ra Lăng Phong có việc gạt hấn. Nam tử hấn mạng về... Nghe ngữ khí của Ny Ny, hấn không phải là bằng hữu bình thường.

Ny Ny chạy khỏi thư phòng, vội vàng hướng phòng mẫu thân lao đến, đá văng cửa, mạo mạo thất thất vọt vào trong, Lý Tương Ngọc đang thêu thùa, nghe được tiếng nổ, tay run lên châm nhọc đâm vào ngón tay.

Giương mắt, thấy Ny Ny hốt ha hốt hoảng, thở dài một hơi, đứng dậy đem cô nương nhà mình kéo đến ghế nhỏ ngồi xuống, “Là cô nương sắp phải lập gia đình rồi, sao mà vẫn hấp tấp lỗ mãng như vậy, sau nhà nhà chồng ngươi thế nào cũng có lời oán thán.”

“Nương, hiện tại con không trọng yếu, quan trọng là ca ca kia, nếu người còn không đến thì ca ca chết chắc đó!”

Lý Tương Ngọc nhẹ nhàng đánh một cái lên môi Ny Ny, “Còn nói năng lung tung.”

“Thật mà, nương, phụ thân phát bảo rồi, nếu người còn không đi thì sẽ có tai nạn chết người thật đó.”

Thấy Ny Ny không giống như là đang nói đùa, Lý Tương Ngọc vén lại những sợi tóc lò xo bên thái dương, kéo Ny Ny đi ra ngoài, nói: “Ny Ny, trên đường nói.”

Khoan hãy nói, tuy rằng Lăng Phong luôn khi dễ Ny Ny, nhưng Ny Ny vẫn luôn hướng về ca của nàng, ở trên đường thêm mắm thêm muối đem ca ca nói thành khổ chủ, đem uy nghiêm phụ thân của nói thành hành động ác bá bổng đã uyên ương. Bình thường hình tượng Lăng Phong ôn trọng thanh nhã lãnh tính cùng hình tượng Lăng Viễn nghiêm lệ đã xâm nhập lòng người, Lý Tương Ngọc không chút do dự tin vào lời nói của Ny Ny.

Thấy ổn rồi, lúc này Ny Ny mới trộm thở ra một hơi, khẽ nhướn đầu lông mày, trong lòng nghĩ: ca ca lần này phải hảo hảo cảm kích nàng.

Lý Tương Ngọc vội vàng tới nơi, thấy Lăng thị phụ tử đang tiến hành đàm phán. Lăng Viễn gương mặt lạnh lùng, không nói. Lăng Phong hơi hơi cúi đầu, hai vai chùn xuống, một bộ bị khi phụ.

Nghe thấy tiếng bước chân, dư quang thấy mẫu thân cùng Ny Ny đang đi tới. Xem ra hôm nay nhất định phải mở hội nghị gia đình rồi.

Mẫu thân tiến vào, giữ chặt tay ta, không nói hai lời liền giận dữ nhìn phụ thân, ta cười trộm, chỉ cần mẫu thân đứng về phía ta, phần thắng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Tuy rằng lúc trước quyết định để cho phụ thân mẫu thân dần dần tiếp nhận Ngã Á, sau đó lại từ từ tiến hành tiếp cận bộ hoạch (bắt được), cuối cùng khiến họ thừa nhận chuyện hai người chúng ta yêu nhau. Không ngờ Ngã Á đột nhiên bị máy thai, vừa khéo để Ny Ny bắt gặp tư thế thân mật của chúng ta, ta liền biết tránh không khỏi chuyện cha mẹ sẽ lập tức biết ngay. Hiện giờ xem ra, dù ngoài dự liệu cũng không hẳn sẽ phát triển theo con đường xấu đi.

Y tú bị người lôi kéo, ta trộm đảo mắt nhìn về phía Ny Ny, Ny Ny nói bằng khẩu hình: ca, ngươi yên tâm, mẫu thân sẽ đứng về phía ngươi.

Nha đầu này!

Ta khẽ nhếch khóe miệng, tiếp tục cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ta ném khay thức ăn trên tay, khom người bế Ngã Á lên giường. Thấy hán mồ hôi lạnh rùng rùng, cắn chặt đôi môi tái nhợt, ta hiểu hán đang cố gắng chịu đựng thống khổ, trong lòng không ngừng nảy lên đau đớn, lại thấy khóe môi hán đỏ rực lên, ta vội thân thủ tách môi hán ra, lau đi tơ máu đỏ đến chói mắt kia.

“Bảo bối, làm sao vậy?” Ta không ngừng hôn lên trán ái nhân, lúc này ta đã hoàn toàn mặc kệ Ny Ny vẫn đang đứng bên cạnh, thậm chí nàng sẽ liên tưởng đến điều gì khi thấy động tác thân mật của chúng ta cũng chẳng còn nằm trong phạm vi lo nghĩ nữa, dù hiện giờ vẫn chưa đến lúc công bố quan hệ của hai người chúng ta.

Ny Ny biến sắc, cau mày nói: “Ca, ta đi gọi Liễu đại phu.”

“Bảo bối, làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào?” Nhìn bộ dạng hán khó chịu, ra thật hối hận khi ở Dược Tiên sơn không học tập y thuật, nếu ta hiểu được chút ít thì hán không hoang mang lo sợ đến dường này. Nhưng mà... thế giới này không bán thứ gọi là hối hận.

Ngã Á thở hổn hển, cầm tay ta nói: “... Bụng, bụng có chút... có chút đau... ngô...”

Đau bụng? Ta nghĩ nghĩ, vội la lên: “Có phải do ăn bánh bột ngô không, sau này trừ linh chi ra ta không cho ngươi ăn bất cứ thứ gì khác nữa.” Thấy hán đau đến lợi hại như vậy, ta hạ quyết tâm sau này mặc kệ hán phát cáu hay giả bộ đang thương cũng không cho phép hán ăn bất cứ thức ăn bình thường nào nữa.

“Ngươi, ngươi hung hăng với ta.” Hán nâng gương mặt trắng bệch, hốc mắt ngấn lệ, không tiếng động lên án.

Ta ôm chặt người trong lòng, không nhìn tới ánh mắt hán, vì ta biết nếu nhìn nữa sẽ nhịn không được mà mềm lòng, hạ giọng nói: “Ngươi tự mình bắt mạch xem, khai phương thuốc, lát nữa ta cho người bốc thuốc cho ngươi.”

Ngã Á kiểm tra cho bản thân xong, khóe miệng cong lên, đột nhiên há mồm hung hăng cắn lên tay ta một cái, liếc xéo ta, “Đều là lỗi của ngươi.”

“Hảo, là lỗi của ta.” Ái nhân sinh bệnh thì có đặc quyền thất thường, “Ngươi nằm xuống, ta đi lấy giấy bút đến.”

“Không cần.”

“Được, vậy ngươi cứ nói, ta sẽ nhớ.” Trí nhớ của ta có thể được xem như tạm tạm, chờ hán nói xong phương thuốc, ta viết ra giấy chuẩn bị đi tìm người nhờ bốc thuốc.

“Không cần.”

“Bảo bối, thuốc đáng đã tạt mà.”

Hán vĩnh viễn nói: “Ngươi cho ta là tiểu hài tử à.”

Người bị bệnh thì không cách nào thuyết phục được, ta theo lời hán, nói: “Đương nhiên không có, ngươi rốt cuộc bị bệnh gì, nói cho ta nghe được không?”

Hán đột nhiên xấu hổ liếc mắt một cái, giả vờ ngớ ngẩn quay mặt đi, ta hoàn toàn không nghĩ ra lý do tại sao hán lại xấu hổ. Ngay khi ta nghĩ mãi không ra, hán kéo tay ta đặt lên bụng hán.

“Nơi này không thoải mái, xoa xoa.”

“... Nga, hảo.” Ta mềm nhẹ xoa xoa bụng mềm mại.

“Ngô...” Hán phát ra tiếng hừ lạnh thoải mái.

Xoa bóp một lúc, sắc mặt hán dần dần hồng nhuận trở lại, ta đỡ hán nằm thoải mái trên giường, bản thân thì quỳ xuống một bên, sử dụng phương pháp đã dùng khi lần đầu tiên hán bị đau bụng, cúi đầu phả nhiệt khí lên bụng hán, không bao lâu tiêu phúc mềm mại dần trở nên ấm áp. Hán thoải mái hít thở, đưa tay đặt lên đầu ta, “Thoải mái, Tiểu Phong... đừng có ngừng... ngô...”

Ta lại đặt chân lên bụng hắn, còn cách lớp chăn thật dày thổi thổi nhiệt khí khiến nó tụ mà không tán, như vậy hiệu quả sẽ tăng lên gấp bội.

“Hò...”

Đột nhiên bụng hắn nhẹ nhàng động động, ta vụt ngẩng đầu, vẻ mặt kinh dị đồng dạng với nét mặt của Ngã Á lúc này.

“Tiểu Phong...” Hắn run rẩy hô một tiếng, trong thanh âm có kinh hi, có ngạc nhiên, còn có một chút sợ hãi không thể nói rõ, tóm lại là hết sức phức tạp.

Để nghiệm chứng tính chân thật của chuyện bụng tự động này, ta nhấc chân lên chui vào, tựa đầu đặt tai trên bụng ái nhân. Không đề ta phải chờ lâu, bụng lại nhúc nhích, hơi hơi gồ lên trên làn da, vừa vịn chạm lên mặt ta.

“... Đông đông đông...” Lại một lát sau, ta nghe được nhịp đập rất nhỏ.

Từ trong chăn chui ra, ta cổ quái nhìn lên Ngã Á. Ánh mắt Ngã Á dao động một chút rồi hạ mi mắt. Mơ hồ mang theo một tia xấu hổ.

“Ca, Liễu đại phu đến đây, hắn vừa rời lên núi hái thuốc, ta...”

Hiện tại trong đầu ta là một mảnh hỗn loạn, không muốn người khác đến thêm phiền, lao như gió cuốn toại cửa, trước mặt Ny Ny cùng Liễu đại phu mà sập cửa lại, để bọn họ thần sắc ngạc nhiên vút ở bên ngoài.

Khẩu khẩu khẩu!

“Ca, ngươi làm gì a? Mở cửa mau. Ca! Mở cửa.”

“Câm miệng.”

Thanh âm ngoài cửa dừng lại.

Trở lại bên giường, ngồi xuống, thật cẩn thận đưa tay phủ lên bụng ái nhân.

Đông đông đông ——

Thật sự có nhịp đập rất nhỏ, không phải ta bị ảo giác.

Đầu óc thần tốc làm việc, đợi cho toàn bộ tin tức thống nhất phân hóa tốt, ta cúi đầu, nắm cầm ái nhân, nhìn sâu vào ánh mắt của hắn.

“Bảo bối... Ngươi có chuyện gì gạt ta hay không? Ân?”

Ngãi á yên tĩnh trong chốc lát, nói ra một đáp án trong dự liệu mà cũng ngoài dự kiến: “... Ta mang thai.”

Ta sững sốt, tuy rằng trong lòng mơ hồ có loại phỏng đoán này, nhưng cảm giác đầu tiên vẫn là nghĩ Ngã Á đang nói đùa với ta. Nghĩ lại, ái nhân cũng không phải người không biết thâm trọng, loại chuyện kinh thế hãi tục như ông này hẳn sẽ không lấy ra làm chuyện vui đùa.

Hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, đầu óc hoạt động, chậm rãi tiêu hóa tin tức này... Nheo mắt hồi tưởng gần đây Ngã Á không thích hợp, nôn ọc, thích ngủ, khẩu vị đại biến... Nguyên lai toàn bộ bệnh trạng này đều là do mang thai tạo thành sao?

Lại đưa tay nắm lấy cầm ái nhân, hip mắt, ngữ khí mang theo vài phần nguy hiểm, “Bảo bối, ngươi thật là xấu, lại có thể giấu giếm lâu như vậy, để cho ta cứ mò mẫm trong sương mù, lúc nào cũng lo lo lắng lắng.”

Ngã Á ngao ngễ cười: “Đây là phần thưởng cho khảo nghiệm của ngươi mới đúng chứ.”

... Phần thưởng hảo độc đáo, không phải sao?

“Là mang thai thật sao?” Ta lại không xác định hỏi.

“Không tin thì quên đi.” Hắn hất tay ta ra, xoay người quay mặt vào trong tường, lưu cho ta cái gáy xinh đẹp.

Ta không phải không tin a... Được rồi, đúng là ta có chút không tin, dù sao nam tử mang thai từ xưa đến nay (ở trong nhận thức của ta) là lần đầu thấy được, có chút kinh thế hãi tục, khiêu chiến nghiêm trọng đến thần kinh lẫn nhận thức của ta.

Khẽ cười khở, xoa nhẹ ấn đường, đưa tay đem ái nhân từ trên giường vớt lên ôm vào trong ngực, hôn hôn lên môi hắn.

“Bảo bối, không nên tức giận, tức giận rất dễ khiến người già đi nga, hơn nữa đối với bảo bối cũng không tốt.”

“Hừ.”

Ta buồn cười niết niết mũi hắn, “Thích phát cáu ghê đi.”

“Hừ!” Hấn hất cao cằm, nhướn cao mi, làm ra một bộ ngạo nghễ. Bộ dạng này của hấn luôn khiến ta nhin không được mà yêu thương hấn thêm vài phần.

“Vừa rồi vì sao lại đau bụng?” Ái nhân mang trong mình bảo bảo của ta, tuy rằng trong lòng vui mừng nhưng hết thấy vẫn nên lấy thân thể hấn khỏe mạnh làm nhân tố lo lắng hàng đầu, nếu... đứa bé này sinh ra nhất định phải hy sinh tính mạng ái nhân, ta sẽ... không lưu tình làm rụng nó. Nghĩ đi nghĩ lại, không tự chủ nheo lại song đồng.

Cảm nhận được tâm tình dao động của ta, Ngã Á nghiêm túc cho ta một cái tát, ngay sau đó ôm lấy bụng cuộn tròn lại, ra vẻ bảo hộ quát ta: “Ánh mắt nguoi như vậy là sao? Thu hồi lại cho ta ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Mẫu thân tuy nhỏ nhắn nhưng thật ra là một người vô cùng cường hấn, bởi vì mỗi lần phụ thân cùng mẫu thân VS (đối đầu 1 chọi 1), thường xuyên là mẫu thân giành được chiến thắng. Như lúc này, sau một trận đấu mắt, phụ thân là người bại trận trước, khề thờ dài một hơi.

Phụ thân nắm tay mẫu thân, nói: “Ta biết nàng đau lòng nhi tử, nhưng là nam tử và nam tử cùng một chỗ là không hợp pháp lý, nàng cũng biết câu mẹ hiền sinh con hư.”

“Nhưng là...” Mẫu thân nhìn nhìn phụ thân, rồi lại liếc liếc ta, chủ ý bất định.

Được rồi, mẫu thân là người không thể kiên trì, tam ngôn lưỡng ngữ vài câu liền bị phụ thân lay động. Tình huống phát triển hiện giờ với ta mà nói là có phần bất lợi, ta quyết định nghịch chuyển tình huống. Tiến lên một bước, giữ chặt tay mẫu thân áp lên mặt mình, thanh âm mang đầy ủy khuất nói: “Nương... Nữ tử đều không thể tin, Lưu cô nương nàng... Cùng nữ tử ở chung cả đời, còn không bằng cùng nam tử...”

Ta cố ý nói đứt quãng, muốn nói lại thôi, như vậy khiến cha mẹ càng thêm thương tiếc ta, chỉ là làm vậy khiến thanh danh Lưu cô nương càng xấu hơn. Kỳ thật trước kia quyết định khiến Lưu cô nương bỏ trốn cùng người khác chính là để làm tiền đề cho hôm nay — ta bị nữ tử vứt bỏ, cho nên mất đi lòng tin vào nữ tử, khiến cha mẹ thương tiếc, lúc đó để bọn họ tiếp thụ Ngã Á không phải là chuyện khó.

“Phong nhi ngoan ngoan nga, không nên khổ sở như vậy... Viễn đại ca, nguoi đừng bức Phong nhi thêm nữa...”

“Cùng nam tử tương luyện là không hợp pháp lý đạo đức.”

Mẫu thân tức giận trừng phụ thân, “Pháp lý đạo đức là do người định ra, người định thì có thể được người sửa chữa.”

Mẫu thân từ trước đến nay mềm lòng, qua một phen biểu diễn của ta, rất nhanh đã tiếp nhận Ngã Á, nhưng như vậy vẫn không đủ, bởi vì cha mới là nhất gia chi chủ.... Cuối cùng, phụ thân rời đi, cũng không có nói nhận hay là không nhận.

Mấy ngày sau, mỗi ngày ta đều đi vấn an phụ thân cùng mẫu thân, cố ý bày ra một bộ buồn bực không vui nhưng lại miễn cưỡng nói cười, cố ý khiến cha mẹ bận tâm, khụ... Ta biết mình làm như vậy là có chút bất hiếu.

“Ca...” Ny Ny cùng đi ra, nhìn ta làm một bộ muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy, Ny Ny? Ai khi dễ nguoi?”

“Ai dám khi dễ ta... Ca... cái kia, nếu không phải ta mau miệng, phụ thân hấn cũng sẽ không... Ca, thực xin lỗi.” Ny Ny khoa trương cúi đầu chín mươi độ.

Ta cười nhạt, vò rối tóc Ny Ny, nói: “Không sao, có câu giấy không thể gói được lửa, phụ thân sớm muộn gì sẽ biết, hơn nữa ta còn muốn cảm tạ nguoi đã nói cho phụ thân, bởi vì ta cũng không biết nên cùng phụ thân mở miệng như thế nào, dù sao nam tử cùng nam tử chung một chỗ...”

“Ca, không được nói như vậy. Phụ thân nhất định sẽ nhận thôi, hấn không tiếp thụ ta sẽ phiền chết hấn.” Nói xong kéo tóc của mình, xoay người chạy tới thư phòng.

Ny Ny chạy xa, ta thờ dài một hơi, che mặt, thật sự là tội lỗi a, ta giống đã lừa hết cả nhà vậy.

“Nguoi đang làm gì?” Ngã Á đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt kinh dị nhìn ta.

Ta buông tay xuống, khụ một tiếng nói : “Không có gì, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta thấy ngươi vẫn chưa quay về nên mới tới nhìn xem. . . Cha mẹ ngươi vẫn không thể nhận chúng ta sao?”

“Mẫu thân cùng Ny Ny đã đứng về phe chúng ta, nhưng phụ thân thì còn cần một chút thời gian.”

“Ngà.”

“Hôm nay thân thể thế nào? Bảo bảo có gây sức ép cho ngươi không?”

“Không có, ta muốn ăn túy áp (vịt nấu rượu).” Ngà Á liếm liếm khóe miệng, nhìn ta đầy mong chờ.

Vì lo lắng cho thân thể hần, ta quyết định coi thường biểu tình khả ái này.

Hiện tại ta đang ở đi theo một lão bá chuyên trồng hoa học tập — phải làm như thế nào để làm tăng độ tinh khiết của sương hoa hồng. Kỳ thật ta đã sớm muốn học rồi, nhìn thấy Ngà Á uống mấy thứ sương sớm không sạch sẽ, trong lòng luôn không thoải mái, nhưng trước kia điều kiện không cho phép, mỗi ngày đều bận tầu khắp nơi nên không có điều kiện thực hiện. Hiện tại tạm định cư Vân Vụ sơn cốc, thời gian nhàn hạ dư thừa, lập tức bắt tay vào sự nghiệp làm sạch hoa lộ.

“Đi, đi xem hoa lộ ta tịnh hóa.”

“Xem cái đó làm gì, ta muốn ăn túy áp.” Ngà á nhú mày, giận dỗi.

“Không được.”

Trong lúc này cho dù ái nhân có khó chịu cũng không thể nuông chiều, vì thân thể hần cùng bảo bảo trong bụng suy nghĩ, trừ linh chi ra, những thứ khác thì miễn bàn.

“Tiểu Phong. . . Ta thật sự có thể ăn thực vật bình thường mà.”

“Vây đêm qua là ai bị tiêu chảy.”

Ngà á cúi đầu, nhăn nhó lôi kéo y tុ của ta, thỉnh thoảng ngược mắt lên da, làm bộ dạng tiểu tức phụ, “Đó là. . .”

“Ân?” A, hiện tại ái nhân làm sao còn chút nào lãnh lệ thuờ mới gặp gỡ, bộ dạng nhăn nhó lúc này thật là làm cho người vừa thương lại vừa yêu.

“Đó là. . . Ngày hôm qua ta ăn cua hấp sau lại cảm thấy khát, trộm ăn hai trái lê.”

Cua hấp phối cùng lê, chẳng phải là thuốc xổ thiên nhiên sao, chẳng trách hần cả đêm chạy tìm mao phòng. Không nghĩ tới ái nhân mang hài tử, tính tình lại càng lúc càng trẻ con, thật sự là. . . Ai mà nghĩ được nam tử trước mắt này kỳ thật đã sắp ba mươi đầu.

Ta bất đắc dĩ không nói gì nhìn ngắm hần một lúc lâu mới lên tiếng: “Xem ra từ hôm nay trở đi, ta phải chiều cổ hai bảo bảo.”

“Sao lại là hai bảo bảo?”

Ta vuốt ve bụng hần nói : “Nơi này là tiểu bảo bảo, nương của tiểu bảo bảo là đại bảo bảo.”

“Ta làm sao là đại bảo bảo, nói bừa. Tiểu Phong, ta muốn ăn túy áp.”

Còn nói không phải? Ngay cả thủ đoạn làm nũng đều đem ra hết.

Xem ra từ hôm nay trở đi ta phải dốc hết mười hai vạn phần tinh thần, không chừng ngày nào đó chớp mắt một cái, ái nhân đã chạy đi ăn vụng. Còn có, lát nữa phải đến trừ phòng phân phó một chút, bảo bọn hần biết nếu thấy Ngà Á mon men lại gần thì lập tức khóa cửa trừ phòng ngay lập tức.

Vào vườn hoa, trừ phía đông có một luống hoa hồng nộ phóng, những nơi khác đều là trụ lúi, nơi này vốn là trồng hoa son trà, nguyệt quý, đỗ quyền chẳng hạn, nhưng đều bị ta yêu cầu nhổ hết.

Hiện tại trên phần đất trống ấy đã gieo hạt hoa hồng. Hiện giờ đã là giữa hạ, không biết chúng còn có thể nảy mầm được hay không.

“Hoa bá, đám hoa hồng ấy có thể mọc lên sao?”

“Hừ.” Hoa bá hừ lạnh một tiếng không để ý ta.

Hoa bá yêu hoa như mạng, yêu thích lớn nhất chính là trồng hoa, trong mắt hần, hoa cũng giống như là hài tử của hần, vì ta sai người nhổ sạch hoa trong vườn, bây giờ hần thấy ta thì giống như nhìn thấy cừu nhân vậy.

Nhìn thấy khoảnh đất trụi lủi, ta muốn biết tiến độ trưởng thành của hoa. Hoa bá không để ý đến ta, dù thế ta cũng có rất nhiều phương pháp để hấn phải phản ứng. Hoa bá đầu đội mũ rom, bận rộn làm việc. Ta đến gần, khụ một tiếng để hấn chú ý, cười nói : “Nếu trồng hoa không đúng mùa, để hạt giống nằm trong đất cũng lãng phí, không bằng tìm người đào chúng lên.”

Ta lôi kéo Ngã Á ra bộ phải đi. Hoa bá vụt đứng lên, xông tới bắt lấy cánh tay ta, tức giận nói: “An oa tử, ngươi là xú tiểu tử gian trá. Dám động đến hoa của ta nữa đi, cẩn thận ta liều mạng với ngươi.”

Ta ha ha cười, “Hoa bá, hoa hồng kia khi nào mới có thể nảy mầm?”

“Đã nảy mầm rồi.”

“Nhanh như vậy?” Ta giật mình, hình như hạt giống như mới gieo xuống không đến hai ngày.

“Không nhanh không được, vụ mùa không đúng, nếu hạt giống không nảy mầm trong ba ngày sẽ thối rữa trong đất. Hôm trước ta dùng nước ấm thúc hạt giống, hạt giống này mầm mới gieo xuống đất. . .”

Không nghĩ tới trồng hoa lại phải học tập nhiều thứ như vậy, ta càng nghe càng cảm thấy thú vị, nghĩ sau này chính mình trồng hoa, như vậy mới yên tâm thu thập sương cho Ngã Á uống , bắt trì bắt giác cùng Hoa bá thảo luận một hồi.

Thẳng đến lúc sắc trời đã tối bụng thăm thì kêu mới giật mình. Nhìn lại, Ngã Á chẳng biết đã đi đâu.

“Di, Ngã Á đâu?”

“Ngươi là nói vị tiểu huynh đệ vừa rồi đến cùng ngươi à?”

“Ân.”

“Sớm đi rồi.”

“Cám ơn Hoa bá, ngày mai có thời gian lại đến thỉnh giáo.”

“Hảo.”

Ta đứng lên, phát phát vạt áo, đi đến trừ phòng. Không biết hấn lại trộm ăn vụng cái gì, với lại liệu có bị lạc đường hay không. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Thấy Lăng Phong cùng Hoa bá nói say sưa về chuyện nuôi hoa, Ngã Á biết mình có thể nhân cơ hội này mà đi tìm thứ gì đó bỏ bụng. Bình thường bị Lăng Phong quản nghiêm nên không có cơ hội, hiện tại chính là lúc khả ngộ bất khả cầu.

Ngã Á đứng lên chuẩn khỏi vườn hoa, từ lúc mang thai tới nay, Ngã Á tính tình đại biến, giờ tâm tính lại càng giống hài đồng hơn, cư nhiên muốn cùng Lăng Phong chơi trốn tìm. Nghĩ lại kiếm gì đó ăn một chút rồi để Lăng Phong đến bắt hấn.

Nhưng mà dù cho có tính toán đến thế nào thì đó cũng chỉ là suy nghĩ thôi, sự thật khác xa nhiều lắm. Ngã á vừa rời khỏi vườn hoa, quẹo qua một hành lang liền lạc đường. Nhìn cảnh trí bốn phía thập phần xa lạ, muốn trở lại tìm Lăng Phong, nghĩ mình hôm nay chắc không ăn được gì nên cũng có chút luyến tiếc, nhưng nếu còn không quay lại thì chẳng biết mình có thể mò mẫm tới tận chỗ nào nữa.

Đột nhiên trong lòng dâng lên vài phần xúc động lẫn tò mò, Ngã Á thật muốn nhìn thử rốt cuộc mình có thể đi đến đâu, vì thế tìm một phương hướng nhìn thuận mắt nhất mà cất bước. Trên đường gặp ai cũng hỏi thăm trừ phòng nằm ở đâu, cuối cùng đi khoảng một canh giờ vẫn không thấy bóng dáng trừ phòng đâu cả, xem ra hôm nay hấn vô duyên với trừ phòng rồi.

Đi ngang một lương đình (đình nghỉ mát), thấy bàn đá trong lương đình có vài thứ điểm tâm tinh xảo ngon mắt, Ngã Á nghe bụng mình đói đến kêu vang. Đi vào lương đình, ngồi xuống, bắt đầu ăn. Tuy rằng ăn rất nhanh nhưng động tác vẫn thực cao nhã.

Cảm thấy phía sau có người, Ngã Á tưởng Lăng Phong tìm tới, buông điểm tâm trong tay xuống, lau miệng nói nhanh: “Ta không có ăn vụng.”

Lý Tương Ngọc đứng phía sau hé miệng cười cười, bước đến ngồi xuống đối diện Ngã Á.

Vì yêu thương nhi tử, nàng mới đứng về phía Lăng Phong, ủng hộ hấn và nam tử cùng một chỗ, nhưng nàng muốn nhìn thử xem phẩm chất nam nhân nhi tử mình chọn rốt cuộc như thế nào, nếu là loại người kém cỏi, nàng sẽ chuyển qua phe cánh của phi quân.

Phát hiện không phải Lăng Phong, Ngã Á thu liễm biểu tình chỉ xuất hiện khi ở cạnh ở Lăng Phong, nghiêm trang ngồi thẳng.

“Phu nhân.”

“Không cần câu thúc (bó buộc, hạn chế), đói bụng sao?” Lý Tương Ngọc nhìn bàn thức ăn cơ hồ đã bị Ngã Á ăn sạch.

Ngã Á hơi hơi đỏ mặt, thản nhiên thừa nhận, “Đói bụng.”

Lý Tương Ngọc phân phó nha hoàn bên người đi chuẩn bị rượu và thức ăn, “Ta còn chưa biết tên của ngươi.”

Ngã Á nghĩ nghĩ, nói : “Phu nhân gọi ta Từ Vũ là được rồi.” Phụ thân Ngã Á họ Từ, mẫu thân họ Ngã, trước đây hẳn được gọi là Từ Vũ, sau khi trưởng thành, cha mẹ phát hiện hẳn có thể chất đặc hữu của người Lam Minh, lúc này mới đổi thành họ Ngã, danh Á.

“Tiểu Vũ, trong nhà còn có ai?”

“Ta là con trai độc nhất, trong nhà còn cha mẹ khoẻ mạnh.”

“Nhà ở đâu? “

“Một tiểu trấn gần Cam Nam đạo.”

Lý Tương Ngọc chậm rãi nhấp một ngụm trà, đột nhiên nhíu mày nói : “Thân là nam tử sao không biết lễ nghĩa liêm sỉ, làm ra sự tình câu dẫn hồ mị nhi tử người khác, ngươi không thấy có lỗi với phụ mẫu trong nhà sao?”

Không ngờ Lý Tương Ngọc đột nhiên làm khó dễ, Ngã Á lặng đi một chút mới nói: “Phụ thân ta là nam tử, mẫu thân của ta cũng là nam tử.”

“ . . . ”

Được lắm, Ngã Á một câu đã đem những lời muốn nói của Lý Tương Ngọc nghẹn trở lại.

“Phu nhân, có cần dùng thêm ít trà?”

“Không cần.”

“Phu nhân biết ý nghĩa của lễ nghĩa liêm sỉ? “

“Lễ định tôn ti thứ bậc, nghĩa lấy hành động thước đo, liêm là liêm khiết chính trực, sỉ là tự biết hổ thẹn trong lòng.”

Ngã Á nhếch khóe miệng, “Vây, phu nhân, ta cùng Tiểu Phong cùng một chỗ làm sao lại là không biết lễ nghĩa liêm sỉ?”

“ . . . Miệng lưỡi thật bén nhọn.”

“Đa tạ phu nhân tán thưởng.”

“Nếu có một ngày Tiểu Phong đột nhiên hiểu được cùng nữ tử cùng một chỗ mới là chính đạo, ngươi phải làm thế nào? “

“Phu nhân, cái nếu đó không thể thành lập.” Tuy ngoài miệng nói như vậy, kỳ thật trong lòng Ngã Á lại không nghĩ vậy. Nếu giả thuyết của Lý Tương Ngọc thành sự thật, đến lúc đó, hẳn sẽ thiên rụng Lăng Phong, nhốt hẳn lại. Nghĩ tới đó, trong mắt hẳn hiện lên quang mang nguy hiểm. Lý tương ngọc nhìn chăm chăm vào mắt Ngã Á , nhất thời bị hàn quang trong mắt hẳn làm cho sợ hãi.

Phục hồi lại tinh thần, thấy sắc mặt Lý Tương Ngọc không được xem là tốt, Ngã Á đưa tay xem mạch cho nàng.

“Phu nhân gần đây can hỏa vượng thịnh, chủ yếu là do sinh hoạt không có quy luật, tâm tình tích tụ mà thành. Phu nhân cần phải buông lỏng tinh thần.

“Cám ơn.”

“Không cần khách khí.”

“= = . . . ” Lý Tương Ngọc nâng chung trà lên, che dấu cảm xúc trong mắt, nàng không phải đang thử phẩm chất hẳn sao, này, giống như lạc đề nhiều lắm rồi.

Nghĩ như vậy, bọn nha hoàn vừa vận dọn thức ăn lên. Lý Tương Ngọc không đói bụng, nhưng gương mặt vừa hay lại nhìn thấy Ngã Á một bộ đói đến gấp gáp, cười một tiếng, nói : “Ăn đi.”

“Ta không khách khí.” Ngã Á cầm lấy đũa, ăn ngụm lớn mà vẫn ưu nhã.

Ngã Á ăn com tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã voi hơn phân nửa đồ ăn, Lý Tương Ngọc trêu đùa: “Tiểu Vũ, Tiểu Phong không cho ngươi ăn com

sao?”

Ngài á gật đầu, “Tiểu Phong lúc nào cũng không cho ta ăn cái gì cả.”

Lý Tương Ngọc giật mình. Thấy Ngã Á ăn cơm ăn đến có vài phần ngốc nghếch, tình thương của mẹ đột nhiên tràn ra, đối với hấn sinh ra vài phần thương tiếc, thỉnh thoảng vì hấn thêm đồ ăn.

Hương khí của rượu nữ nhi hồng không ngừng len vào mũi Ngã Á, con sâu rượu nhiều năm ngủ say trong cơ thể hấn thức tỉnh. Ăn no cỡ tám phần liền đặt đĩa xuống, rót rượu cho mình cùng Lý Tương Ngọc.

“Cạn ly.”

“... Cạn ly.”

Được vài người chỉ đường, ta tìm được Ngã Á, từ rất xa đã thấy hấn và mẫu thân đang nói cười, xem ra hai người ở chung vô cùng hòa hợp, tối thiểu biểu hiện bên ngoài thoạt nhìn là như thế.

Mới vừa vào lương đình, mùi rượu nữ nhi hồng đánh tới, nhìn kỹ, trên mặt Ngã Á cùng mẫu thân đều đỏ hồng vì say rượu, ta dờ khóc dờ cười, bọn hấn thế này là đang uống rượu sao.

“Mẫu thân.”

“Phong nhi người đã đến rồi? Chúng ta... Cách (tiếng nấc), cùng uống rượu...” Mẫu thân giờ chén rượu, ngà ngà say mông lung nói.

Ta bắt đắc dĩ thở dài một hơi, đỡ vai mẫu thân, cho nha hoàn đỡ mẫu thân trở về phòng.

Đưa đi một cái, còn một cái.

“Tiểu Phong... Ta... Không có ăn vụng nha...” Ngã Á đứng lên, vội bảo chúng.

Ta đưa tay ôm lấy ái nhân kéo xuống, đỡ hấn ngồi ở trên đùi của ta, “Sao lại uống rượu thế?”

“Không có uống, cách, cũng không có... Ăn vụng... cách...”

Thật sự là trợn mắt nói lời bịa đặt.

“Làm cái gì?” Ta bắt lấy hấn đang loạn động tay chân trên người của ta.

Hấn giãy giụa không thoát được kiềm chế của ta, ủy khuất cong lên đôi môi phấn phấn, “Tiểu Phong... Giao phối... Cách...”

= =, ...

Xem ra hai chữ “***” kia lại một lần nữa trở thành câu cửa miệng của hấn, ta bắt đắc dĩ thở dài một hơi, ôm ái nhân đang mượn rượu làm càn trở về phòng. Bộ dạng thế này để người khác thấy thì mất hết thể thống, hơn nữa ta cũng không muốn để người khác hưởng lợi nhìn thấy thái độ kiêu hãnh (ngây thơ hồn nhiên) của ái nhân khi say rượu.

....

Lại bắt lấy cánh tay ái nhân, xoay người ôm lấy hấn đặt vào dục dũng, tùy ý hấn ở bên trong gây sức ép. Trước kia hấn uống rượu cũng không gây sức ép đến thế này, nguyên lai từ phẩm có tốt cũng không phải là bất biến.

“Bảo bối, ngoan ngoãn tắm rửa, cẩn thận trong bụng cục cưng.”

“Tiểu Phong... Hi hi...”

Nước ấm lạnh dần, sợ hấn cảm lạnh, ta nhanh tay chà xát tạo giác cao lên người hấn, lại dùng nước trong rửa sạch. Tẩy sạch xong thì dùng khăn lông lớn bọc chặt hấn, ôm đến trên giường.

“Tiểu Phong...”

Đem đầu của hấn áp trước ngực, vỗ vỗ mông hấn, dỗ dành: “Ng ngoan ngủ.”

“Tiểu Phong, ta... Không muốn ngủ...” Hấn dùng lực tránh khỏi tay ta, đôi môi phấn nộn ấn lên môi ta, mùi rượu tràn đầy chóp mũi, đồng thời răng cũng va chạm đến đau.

...

. . .

Ái nhân say rượu thập phần nhiệt tình, nơi bao vây lấy thân ta giống như cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng nhuyển động. Ta bị hấn lộng đến dục hỏa tăng vọt, nhẫn không được mà muốn lập tức làm chết hấn . . .

Lăng Viễn đen mặt hỏi, “Chuyện này là sao? “

Nha hoàn cúi đầu đáp: “Phu nhân cùng vị công tử thiếu gia mang về kia uống rượu.”

Nghe vậy, mặt Lăng Viễn càng thêm đen, vẫy lui nha hoàn, nhìn thấy tiểu thê tử say rượu nằm trên giường, không biết nên nói cái gì.

Xem ra hấn nên đi gặp ái nhân trong miệng của nhi tử nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

“Tê...” Ngã Á nằm lỳ ở trên giường, sắc mặt không thể cho là tốt.

Ta buông kiếng, lau mồ hôi cho hấn, buồn cười ngồi ở bên giường, “Rất khó chịu? “

Hấn tặng cho ta một cái lườm, “Thất lưng cũng bị nguoi bẻ đôi rồi.”

“Ai bảo đêm qua bảo bối quá nhiệt tình.” Cúi đầu liếm liếm lên đôi môi lạnh lạnh của hấn, tâm tình khoan khoái nheo lại song đồng. Lúc trước, hấn ở trên giường luôn thập phần mãnh liệt, mỗi lần đều là ta bị lộng đến lưng mỏi thận hừ, hiện giờ ngược lại, ở trên giường ta chiếm địa vị chủ đạo, chủ nghĩa đại nam tử được thỏa mãn chưa từng có, tâm tình tốt nên lại hôn hôn lên mặt ái nhân.

“Hừ! Xoa xoa eo cho ta, khó chịu.” Hấn bắt mẫn hừ một tiếng, lôi kéo tay ta đặt trên eo hấn.

Bờ eo có chút cứng ngắt, dưới sự vuốt ve của ra còn nhẹ nhàng run rẩy, xem ra đêm qua ta thật sự làm quá giới hạn.

“Bảo bối, bảo bảo không gây sức ép nguoi chứ.” Bàn tay to đi vào cái bụng hơi hơi gồ lên.

“Không có.”

Tay hướng lên trên, đè xuống dạ dày hấn, “Còn nơi này?”

“Ân?” Hấn nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

“Ngày hôm qua có người nào đó trộm đi ăn vụng.”

“Tuyệt đối không có.”

“Ngà... Phải không đó?” Thiêu thiêu mi.

“Ân. Vô lâm đại hội cũng gần bắt đầu rồi, khi nào chúng ta xuất phát? “

Một chút thủ đoạn vờ vịt bẻ qua chuyện khác ta há có thể nhìn không ra, buồn cười nhưng không vạch trần hấn, “Ta không có ý định mang nguoi đi cùng.”

“Vi sao?” Hấn xoay người, nhúu mày hỏi.

“Hiện giờ thân thể nguoi không thích hợp bốn ba mệt nhọc.”

“Người Lam Minh chúng ta không có yếu như vậy, khi mang thai hài tử, trừ khi thời cơ chín muồi, bằng không hài tử chắc chắn sẽ không tới.”

Nhìn bộ dạng quyết đoán kia, ta tuy rằng tin tưởng, nhưng... người mang thai trong mắt người khác luôn yếu ớt hơn nữa cần phải được bảo vệ chặt chẽ, “Ta không thể để nguoi mạo hiểm.”

“Dài dòng, ta muốn đi, đừng nghĩ đem ta quăng ở nơi này rồi đi tiêu dao.”

Ta dở khóc dở cười, “Ta sao phải đi tiêu dao, thật sự là ngang ngược không nói lý lẽ.”

“Như thế nào? Có ý kiến sao?” Hần ngang ngạnh nói, ngón tay nắm lấy phần thịt mềm bên hông uy hiếp.

“... Không có ý kiến.”

Ái nhân mang thai biến hóa thật lớn, không chỉ hay nổi giận cáu kỉnh, lại còn hay nghĩ ngợi lung tung nữa.

“Hi hi...” Đột nhiên, hần nhìn ta nở nụ cười ngốc hê hê.

Bộ dáng như vậy thực là hiếm thấy, ngây thơ khả ái, tình yêu trong lòng ta càng sâu đậm, “Làm sao vậy, bảo bối?”

“Tiểu Kiệt.”

“Ân?”

“Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt...” Hần cười dài tiếp tục hô.

... Nguyên lai hần đang cười chuyện tên của ta, là muốn trả thù lần trước ta cười tên của hần sao, thù dai quá đấy.

“Mẫu thân nói cho người?”

“Ân, An Kiệt, Tiểu Kiệt, An oa tử... Phốc...”

Tiểu Kiệt (xiǎo jié) cùng âm với từ tiểu thư ([xiǎo•jie), hần một tiếng lại một tiếng kêu ta tiểu kiệt, ta sẽ không tự chủ được nghĩ đến *** tiểu thư đêm đó, lập tức liên tưởng đến dung nhan tư thế chuẩn bị giải chân, không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

“Bảo bối, danh tự quái thể này làm cho người ta lúng túng nga.”

“Tiểu Kiệt nghe rất êm tai mà, Tiểu Kiệt...”

Hần không ngừng kêu, ta cũng không thể một chút phản ứng đều không có. Lập tức phản kích gọi tên hần, cứ ‘ai nha ai nha’ mà kêu loạn... Chúng ta cứ thế như trẻ con ấu trĩ hô trịch tên của đối phương.

Từ nhỏ phụ thân đã rất uy nghiêm, bắt cầu ngôn tiếu. Đối với vấn đề làm hần tiếp thụ Ngã Á, ta không có ý định hấp tấp dùng tiểu xảo, đã chuẩn bị xong công cuộc kháng chiến trường kì.

Giữa trưa, ta đang theo Hoa bá học trồng hoa thì Ny Ny vội vàng tìm đến, nói Ngã Á bị phụ thân gọi đến thư phòng. Ny Ny bây giờ là người phe ta, đặc biệt phụ trách truyền lại tin tức của phụ thân bên kia cho ta biết, mấy ngày trước nàng nói sau khi Ngã Á cùng mẫu thân uống rượu say ở lương đình, mặt phụ thân luôn luôn đen hắc, sau khi nhận được tin tức ta luôn luôn trong tình trạng thần kinh căng thẳng, chờ bị phụ thân gặn hỏi, không ngờ phụ thân trực tiếp vòng qua ta, tìm Ngã Á nói chuyện.

Rửa sạch ta, cùng Ny Ny chạy đến thư phòng.

Cửa thư phòng bị khoá trái bên trong, ta nói: “Ny Ny, Từ Vũ (ở đây Ngã Á được gọi là Từ Vũ) vào đó lúc nào? “

Ny Ny tính tính thời gian, nói : “Ước chừng hai nén hương”

Hai nén hương, thời gian không ngắn. Mặc dù biết phụ thân không phải người lỗ mãng, cũng tin tưởng năng lực Ngã Á có thể xử lý tốt chuyện này, nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

Gõ cửa, thanh âm uy nghiêm của phụ thân truyền ra, bảo ta chờ ở bên ngoài.

Ước chừng lại qua thêm hai nén hương, cửa thư phòng mới mở ra, ta đi tới. Sắc mặt Ngã Á trắng bệch ra, phụ thân đứng sau Ngã Á sắc mặt cũng tương đối làm người ta suy nghĩ. Hần lạnh lùng liếc mắt về phía ta một cái, liếc đến da đầu ta cũng run lên.

Ta cảm bàn tay lạnh lẽo của ái nhân, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

“An toàn thông qua.”

“Phong nhi.”

“Phụ thân.”

“...”

“...”

= =! Đây là tình huống gì nha, phụ thân không nói lời nào, chỉ nhìn ta chăm chăm làm cái gì.

“Gọi Liễu đại phu đến đây.”

“Con đi cho.” Ny Ny giờ tay xung phong nhận việc chạy đi.

Ta kéo ái nhân trở về bên cạnh mình, “Phụ thân đã nói gì với người?”

“Cha mẹ người đều rất yêu người.” Ta hỏi một đằng, Ngã Á trả lời một nẻo.

“Àn.” Đầu thai dưới gối cha mẹ là ta tu luyện phúc khí mấy đời.

“Người làm sao thu phục được phụ thân.”

Hắn liếc xéo ta một cái, đem tay ta đặt trên bụng hắn, nói: “Mị lực của tôn tử mạnh hơn cái nhi tử này nhiều.”

“... Phụ thân biết người mang thai?”

“Biết, nhưng chắc là không tin, nếu không cũng không gọi Liễu đại phu đến.”

“Liễu đại phu biết người mang thai?”

Hắn nhéo tai ta, “Nam nhân đăng trí. Còn nhớ hôn đó ta tắm rửa rồi bị ngã không, Liễu đại phu không phải đã đến bắt mạch cho ta sao, lúc ấy về mặt của hắn kì quái thế kia, đích thị là bị dọa cho kinh hãi.”

“A...” Xem ra cha mẹ cũng muốn nhón nha nhón nháo vài ngày.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Liễu đại phu quả thật biết Ngã Á mang thai, nhưng lại không có cách nào chứng thực, thập phần khổ não, tra cứu rất nhiều y thư, tóc cũng rụng không ít. Lần này bị phụ thân tìm đến, phụ thân nhắc tới, hắn liền kinh hãi nói mình hôm đó cũng đã chẩn ra kết quả như thế, hô to thế giới kỳ đặc (kỳ quái + đặc biệt), cũng hứa sẽ mang tới nhiều nghi nan tạp kinh (các loại sách nói về những vấn đề khó xử lý) qua cho phụ thân xem.

Ngày hôm sau, mẫu thân về mặt kinh hãi chạy tới, nhìn chúng ta muốn nói lại thôi, rồi lại nhìn chăm chăm bụng Ngã Á, diễn cảm thỉnh thoảng lại hỗn độn, phụ thân bị mẫu thân kéo tới cũng làm ra biểu tình rất vì diệu a.

Ta vô lương cười, cũng không có ý định chủ động mở miệng.

Mẫu thân cuối cùng nhịn không được, hỏi: “Phong nhi, Tiểu Vũ là nam nhân sao?”

“Phốc ——” Ta phun một ngụm trà, thật không nghĩ tới câu hỏi đầu tiên của mẫu thân lại là như vậy. Ngã Á hung hăng liếc ta một cái.

“A, nương, người thấy bảo bối giống nữ nhân sao?” Ta đem ái nhân kéo đến trước người để cha mẹ xem rõ ràng hơn. Ngã Á tự nhiên oa trong ngực của ta, nương nhị lão đánh giá.

Ngải á đáng người cao to, cũng cao xêm xêm ta, ước chừng khoảng một thước tám, tuy rằng khuôn mặt lãnh diễm đẹp hơn nữ tử vài phần, nhưng vàng trán lại đầy anh khí, đường cong như đao tước trên gương mặt lại càng khiến người không thể rời mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Mẫu thân đánh giá xem xét một hồi lâu, không thể không thừa nhận chuyện Ngã Á thực sự là nam nhân, nàng tiếc nuối gục đầu xuống, sau một giây lại ngược lên, trên mặt hiện lên kinh hãi, “Cái kia, Phong nhi, Tiểu Vũ thật sự mang thai.”

“Nương, đây là Ngã Á.”

“Ngã Á?!” Mẫu thân kinh ngạc. Phụ thân vẫn diện vô biểu tình, xem ra hắn đã nhận ra Ngã Á (khi cha mẹ vào thì ta đã xóa một ít diện cụ trên mặt Ngã Á).

“Phong nhi, hần không phải Tiểu Vũ sao, như thế nào thành người ngơoi bảo tiêu?” Mẫu thân tiếp tục nghi hoặc.

Việc này nói thì dài dòng, ta đứng dậy, đóng cửa lại cửa sổ, để ngừa tai vách mạch rừng.

“Nương, ngài chậm rãi hãy nghe ta nói...” Ta đem chuyện phát sinh trên đường vận tiêu nhất nhất kể cho mẫu thân nghe.

Nghe tới Ngã Á vì cầu Dược Tiên giải độc cho ta, ở dưới chân núi quỳ xuống cầu y thì trong mắt mẫu thân hiện lên cảm kích, diễn cảm trên mặt phụ thân cũng trở nên nhu hòa.

Nói xong, mẫu thân thôn thức nói: “Các người đi chuyến này thật sự là rất mạo hiểm, Tiểu Á, người Lam Minh các người thực sự là một thực chủng tộc kỳ lạ, nam nhân lại có thể sinh tử, ... Thân thể có một không, bảo bảo ngoan không?”

Mẫu thân chen vào đẩy ta ra một bên, ngồi bên cạnh Ngã Á, hiền từ hỏi tình huống tôn tử và con dâu, mẫu tính tỏa sáng rực rỡ chưa từng có.

Xem ra mẫu thân đã hoàn toàn tiếp thu Ngã Á, ta buồn cười đứng dậy, ngồi bên cạnh phụ thân.

Phụ thân nhìn trong chốc lát, nói: “Thật sự mang thai?”

“Ân.”

Trên mặt phụ thân biểu hiện cô quái, không trách được, dù là ai cũng khó mà tin được nam tử lại có thể mang thai.

“Chú ý thân thể.”

“Ân.”

“Không phải nói người. Chú ý thân thể Ngã Á.”

“Phụ thân, mị lực tôn tử của ngài ghê gớm thật.” Ta trêu chọc nói.

“... Khụ.” Khuôn mặt tuần tú của phụ thân ửng đỏ, “Khi nào thì làm hỉ sự?”

“Đừng!” Mẫu thân nghe được chúng ta nói chuyện, cười híp mắt nói: “Nhà chúng ta đã lâu không có náo nhiệt rồi, chờ tìm cái ngày lành, Phong nhi cùng Tiểu Á các người lập tức làm hỉ sự đi.”

Ta đang lo phải làm sao để cha mẹ đáp ứng ta cưới Ngã Á, không nghĩ tới cha mẹ lại nói ra trước, vậy càng hợp ý ta, ta nhìn Ngã Á liếc mắt một cái, Ngã Á không có dị nghị, “Hào, hết thấy nghe nương.”

Tiền cha mẹ, ta ôm Ngã Á nằm trên giường trúc ở ở chính sảnh.

“Vấn đề giải quyết.”

Hần nheo lại hai mắt, nhỏ nhẹ nói: “Ta phát hiện...”

“Ân.”

“Người thật ra là loại người rất giáo hoạt.”

“Chỉ giáo cho?” Ta cười dài hỏi.

“Người nói xem, vì để cha mẹ của người nhận thức ta, người bắt đầu bố trí lên kế hoạch từ lúc nào?”

Ta nghĩ nghĩ, hần sau khi biết được Đại sư huynh có ý với Lưu cô nương là bắt đầu bố trí, theo sau chương ngại cũng nhất nhất được hóa giải, vừa rồi cửa cuối cùng của cha mẹ cũng đã thông qua.

“Bảo bối, ta khi nào bố trí kế hoạch, không nên oan uổng vị phụ.” Ta vô tội nói.

Hần liếc xéo ta liếc mắt một cái, “Nam nhân miệng lưỡi.”

Ta nhủ mảy, “Nha... Xem ra bảo bối đối với công phu ngoài miệng của ta rất không hài lòng a.” Nói xong nghiêng đầu ngậm lấy môi của hần.

“Ngô ngô...” Hần làm bầm vài câu, tặng ta mấy cái trừng mắt xem thường. Đưa tay vòng quanh cổ ta, hé miệng, tiếp nhận thăm dò của ta.

Vị đạo của ái nhân vẫn là mỹ vị trước sau như một, ăn rồi lại ăn, muốn ngừng mà không được.

Tin tức ta cùng Ngã Á thành thân, một truyền mười, mười truyền trăm, không đến nửa ngày, toàn bộ người trong cốc đã biết hết. Phóng khoáng một chút tỏ vẻ đồng ý, phe trung lập nhìn không ra vui buồn, cổ hủ một chút thì sôi nổi tới tìm ta nói chuyện, muốn ta hủy bỏ quyết định thủ nam nhân, các thúc bá bảo thủ thấy ta khiêm tốn thụ giáo, nhưng rõ ràng một bộ vào tai phải ra tai trái, phát tay áo đi làm phiền cha mẹ. Ta tự nhiên vui vẻ thanh nhàn.

Nghe Ny Ny truyền đến tin tức nho nhỏ nói, mẫu thân lấy cơ phải vội vàng chuẩn bị sinh lễ nên không tiếp khách, mà phụ thân ngồi đó nghe họ cảm râm tuần nhan trắng bệch ra như tờ giấy, cũng không biết nghe lọt được nhiều ít.

Toàn bộ cốc những người biết Ngã Á mang thai chỉ có cha mẹ cùng Liễu đại phu, để tránh cho xuất hiện phiền toái không cần thiết, tin tức Ngã Á mang thai đều đã được phong tỏa. Mẫu thân nương Liễu đại phu bác học đa tài chọn ngày lành, Liễu đại phu cũng hiểu tình trạng thân thể Ngã Á, nếu còn chần chờ thì thêm hai ba tháng bụng của hân sẽ hiện lên rất rõ ràng, đến lúc đó thì không ổn, vì thế chúng ta quyết định ba ngày sau sẽ kết hôn.

Tuy rằng không phải tất cả mọi người đều ủng hộ ta thành thân cùng Ngã Á, nhưng bầu không khí trong cốc vẫn náo nhiệt chưa từng có, nha hoàn người hầu vui cười yên yên.

Ba ngày sau thành thân, hôn sự dù ít dù nhiều gì cũng có chút vội vàng, ta không muốn ủy khuất Ngã Á, toàn bộ hết thảy đều tận khả năng chọn thứ tốt nhất.

Hỉ phục vừa mới làm xong, nha hoàn đưa tới. Bởi vì chế tạo gấp gáp cho nên có thể có nhiều chỗ không vừa người, ta lấy hi phục, lôi kéo Ngã Á chuyển tới sau tấm bình phong, ý bảo hân thoát y phục ra.

“Giúp ta cởi.” Hân cười yếu ớt mở cánh tay ra.

“Xin được cống hiến sức lực.” Thoát y phục cho ái nhân, nghĩ như thế nào đều là một việc quá tốt. Không những được thưởng thức mỹ cảnh, còn có thể ăn chút đậu hũ. . . . Khụ, ta hình như càng ngày càng trở nên đáng khinh hơn.

Giương mắt, vừa vận thấy vẻ trêu tức trong mắt Ngã Á, ta thiếu thiếu mi, hào phóng mà tự nhiên ăn nhiều đậu hũ một chút.

Mỗi lần sờ đến thân thể ái nhân, ta vẫn nhìn không được cảm khái, da của hân quang hoạt mà đầy co dãn, còn như được ánh sáng bao trùm, thật giống như gấm vóc tốt nhất. Tứ chi cân xứng thon dài, trời sinh để trở thành người mẫu.

.....

Hô hấp của hân dần trở nên dồn dập, ta cũng không tốt hơn là bao, dưới sự giúp đỡ của hân, y phục trên người ta cũng bị cởi hết. Hai người chúng ta thật là tương đối thẳng thắn nga. . .

....

....

Ta đỡ hân ngồi xuống dựa trên tường, lo lắng bảo bảo trong bụng hân, ta áp chế lực độ nắm giữ hân trong phạm vi hân có thể thừa nhận, vừa khiến hân không bị đau, đồng thời cũng không khiến hân tháo xuống mọi kiểm chế của ta.

Cúi đầu cắn xuống bờ vai mượt mà, hạ xuống vô số ấn ký của riêng ra. . . Chạm rài cắn cắn xuống phía dưới, ngồi xồm xuống, dùng lực xoa hai cái trên hông hân. Có thể là bởi vì đang mang thai, hông hân so với trước dày không ít, xúc cảm gia tăng càng lớn. Cúi đầu, cắn. . .

“A ——” Hân cúi đầu kêu một tiếng.

. . .

Đột nhiên nghe được một tiếng kêu sợ hãi bén nhọn, ta dừng lại động tác, bởi vì chúng ta đang đứng ngang với cửa, phụ cận không có gì che chắn, mà nơi chúng ta cởi y phục lại ở rất xa bên kia, vì không cho thân thể Ngã Á bị người khác nhìn thấy, ta giật giật, đem ái nhân hoàn toàn vây lại trong ngực.

Quay đầu lại, sắc mặt biến phát đen nói với Ny Ny: “Đi ra ngoài.”

“A!” Ny Ny kịp phản ứng, nhanh chóng đưa tay bịt kín mắt, “Ca, ta không thấy cái gì hết nha.”

Nha đầu này, ta dò khốc dò cười, cái khe hở giữa mấy ngón tay lớn như vậy là dùng để trang trí sao, thật sự là một chút cũng không có sức thuyết phục, một cái hoàng hoa khuê nữ cư nhiên lại tò mò đến thế.

“Đi ra ngoài!”

“... Ca, chị dâu, cái kia, các người nhanh chóng thử quần áo đi, thấy không hợp chỗ nào rồi còn cho người ta sửa lại, cái kia, các người cứ tiếp tục, ta đi đây.”

Loảng xoảng!

Cửa đóng lại, che đi một mảnh xuân quang trong phòng.

Ta nhìn Ngã Á nhất thời im lặng.

Sắc mặt hần đen đến nỗi có thể so sánh với lọ dưới đáy nồi, đẩy ta ra, thấp giọng quát: “Sau này mà không đóng cửa thì đừng hòng gần thân thể ta.”

“Hào, ta cam đoan lần sau sẽ khóa cửa cẩn thận.” Phía dưới vẫn chưa tiêu hỏa, ta từ từ động.

“Đi ra ngoài!” Hần ám ách nói.

“Hào.” Toàn bộ đi ra, tiếp tục hung hăng đi vào.

“Ngô. . . Hôn, hôn dần. . .”

Ny Ny vừa đi vừa xoa hai má, nằng khi đó vừa vào viện tử của ca ca thì nghe được một ít âm thanh kỳ quái, nằng rất tò mò âm thanh đó là từ đâu đến, không nghĩ tới vừa đẩy cửa phòng ca ca ra liền chứng kiến. . . thật là xấu hổ muốn chết luôn. . .

“Ny Ny, mặt mũi sao lại đỏ như vậy?”

Ny Ny kinh hoàng kêu loạn, “A! Nương, ta cái gì cũng không có thấy, thật đó.”

“= . . .”

“. . .”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Hôn nhân thời cổ đại có thật nhiều quy củ cùng kiêng kỵ, ví dụ: nữ tử trước khi xuất giá cần “Tọa giá” – ngồi im một chỗ không cử động; học xướng “Khóc giá ca”*; mà trong lúc này, lượng cơm ăn hàng ngày cũng phải giảm bớt rất nhiều, để cho thân thể thêm mong manh yếu đuối. Bởi vì Ngã Á là nam tử, tất nhiên là không cần tuân thủ điều này, hơn nữa ta cũng không đành lòng để hần chịu tội.

Mặt trên này không cần tuân thủ, nhưng trước khi thành thân một ngày, song phương không thể gặp mặt là quy củ, dù có thể nào cũng không thể ngoại lệ, vốn ta không muốn tuân thủ, nhưng các thẩm nương cứ lải nhải bên tai đến chịu không nổi, rơi vào đường cùng nên chỉ có thể đáp ứng. Cho nên Ngã Á rời khỏi viện tử của ta, dọn sang Tân Uyển Tiểu Trúc cách vách ở tạm, nơi đó phong cảnh di nhân (mê người), cảnh sắc tú lệ, Ngã Á rất thích nơi này.

Nếu hần thích như vậy, sau khi thành thân chúng ta có thể dọn tới nơi này cư ngụ.

Bởi vì hôn sự vội vàng, các sư huynh đệ ra ngoài du lịch sầm đẳng chỉ có một số người kịp trở về, nhị sư huynh, tam sư huynh, lục sư đệ, bát sư đệ cùng tiểu sư đệ đã trở lại, những người khác còn ở trên đường.

Ngã Á vẫn chưa tìm được nhà, không có người của nương gia (nhà mẹ đẻ), cho nên Tân Uyển Tiểu Trúc tạm thời tính làm nhà của hần, một ít thẩm nương đảm nhiệm làm người nhà của hần, này là vì cát lợi.

Giờ Thìn ngày mai sẽ xuất phát từ nơi này, đại kiệu tám người nâng đem người cưới trở về.

Ngày mai sẽ được cùng ái nhân thành thân dưới sự chứng kiến của mọi người, nói không cao hứng là giả, từ sáng sớm đến bây giờ khóe miệng của ta luôn luôn câu lên, nhìn cái gì đều cảm thấy đẹp mắt hơn hần.

Còn có tập tục áp sàng – trước tân hôn một đêm, cần tìm một đồng tử ngủ ở trên giường, để tránh tân sàng thành ‘Hung sàng’, tục ngữ cũng có nói: ‘Ngủ không giường, trượng phu không chết thì thê tử chết’** nhóm thẩm nương nói đến đây lại nhấn mạnh thêm, đạo lý rõ ràng, ta không muốn tuân thủ cũng không được.

Bởi vì Ngã Á là nam tử, mà người áp sàng nhất định phải là người không thông hiểu chuyện***, mọi người đem ánh mắt chuyển tới trên người các vị sư huynh. Tam sư huynh, lục sư đệ, bát sư đệ cùng tiểu sư đệ mấy người này vốn không thuần khiết, đã sớm tiếm nhiễm chuyện giường chiếu, cho nên gánh nặng áp sàng này liền dừng trên người nhị sư huynh.

Nhị sư huynh đều đã ngoài ba mươi, nhưng vẫn chưa có ai vừa ý, mọi người không khỏi bắn mấy ánh mắt trêu chọc về phía hần. Nhị sư huynh cố nén mặt đỏ, cố gắng làm mặt trắng lạnh, tranh thủ tiến vào cảnh giới vô thị (không thấy, coi thường).

Hần cái dạng này làm cho người ta càng nhìn càng muốn bật cười.

Nhị sư huynh liếc xéo ta một cái, “Còn cười nữa ta sẽ đình công.”

“Khụ.” Ta khụ một tiếng, cố gắng che dấu ý cười trong mắt, “Nhị sư huynh người xem, ta không có cười.”

“Hừ.”

Cơm trưa đi qua, lại đem các loại trình tự thú thê ngày mai đốt qua một lần, giữa chừng vì khẩn trương mà làm sai mấy lần, nhất là lúc ra đón kiệu hoa, không biết nên bước chân như thế nào, mỗi khi đến đoạn này là đáy lòng cảm thấy buồn cười, xem ra bình tĩnh đã rời khỏi ta xa đến mấy ngày rồi. Thật vất vả chịu đựng đến tối, ăn cơm xong, sờ tẩy, lên giường nghỉ ngơi. Chính là. . . Nằm lăn qua lăn lại nửa canh giờ, tuy rằng trong khoảng thời gian này đại não đang ở trong trạng thái phóng không (không suy nghĩ, yên ổn), nhưng là vẫn trần trọc trở mình, không hề thấy buồn ngủ, bởi vì khuỷu tay thiếu một người, cảm giác trống vắng thật phần khó chịu. Không biết Ngã Á có thể đang cô chằm nan miên (gối đơn khó ngủ) hay không?

Mới vừa chớp mắt một lát, ta đã bị người đánh thức, nhìn nhìn canh giờ, mới vừa tới giờ mao mà thôi.

Tiểu Chu nói : “Thiếu gia, nên rời giường thu thập rồi.”

“Hảo.” Ta duỗi cái lưng mệt mỏi, ngồi dậy mặc quần áo.

“Thiếu gia, để ta giúp ngài mặc.”

Sau ngày đó lễ phục đã bị sửa lại vài lần, kiểu cách cũng phức tạp hơn rất nhiều, nhất là phần từ cổ áo phủ đầy những hoa văn phức tạp cho đến khuỷu áo được sắp xếp chỉnh chu, mấy thứ này khiến ta đau đầu không thôi. Ta không biết nên làm sao mặc, hơn nữa lâu nay cũng không mặc cho chỉnh tề, thấy Tiểu Chu có ý tốt muốn hỗ trợ ta liền đáp ứng. Bởi vì cho tới bây giờ đều không có thói quen để cho người khác hầu hạ mặc quần áo, cho nên Tiểu Chu giúp ta mặc xong nội sam cùng trung y xong, ta liền phát tay để hắn lui ra, tự mình mặc ngoại sam vào.

Đi ra ngoài, ngoại thất đột rất nhiều đèn, sáng rực như ban ngày, lúc này ta đây mới nhìn rõ sắc mặt Tiểu Chu có phần suy sụp, nhưng đôi mắt rất có thần thái.”Tiểu Chu, sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

“Tối hôm qua ngủ không ngon.”

“Àn?”

“Thiếu gia thành thân nên ta kích động.” Tiểu Chu cao hứng nói.

Ta buồn cười nói : “Thiếu gia ta kết hôn người kích động cái gì.”

“Bởi vì là thiếu gia nên ta mới kích động chứ.”

“A.”

“Thiếu gia, Ngô tẩu mới vừa ngao canh hạt sen, người uống dần bụng đi, một lát tới giờ lành phải đi nghênh thú thiếu phu nhân, đến lúc đó sẽ bận rộn lắm.”

“Àn, người cũng ngồi xuống uống đi.”

“Cám ơn thiếu gia. . . Tay nghề Ngô tẩu vẫn luôn tốt như vậy.”

Lăng Phong giờ mao xuống giường, mà Ngã Á giờ dần canh ba đã bị người kéo dậy, đêm qua hắn ngủ muộn, khoảng giờ Tý mới trên giường, lại bởi vì thiếu Lăng Phong bên cạnh, hắn cũng đã trần trọc rất lâu mới ngủ được.

Giờ dần canh ba lại bị người gọi dậy, bởi vì thiếu ngư nghiêm trọng, sắc mặt Ngã Á không thể nào tốt cho được, nhưng là nghĩ đến hôm nay sẽ trở thành thê tử của Lăng Phong, hắn cố gắng giữ vững tinh thần, chà xát hai tay đến nóng lên, đập đập vào hai má, khơi thông các mạch máu trên mặt, khiến đôi má thoát nhìn hồng nhuận mê người.

Dựa theo tập tục, nữ tử trước khi xuất giá, mẫu thân sẽ vì nàng chải tóc, tuy rằng Ngã Á là nam nhân, nhưng tập tục này vẫn không thể miễn, bởi vì mẫu thân hắn không ở đây, mẹ chồng Lý Tương Ngọc liền tiếp nhận công việc này.

Ngã Á có một đầu tóc đen bóng nhu thuận, mềm mại phát sáng, chiếc lược có thể dễ dàng trượt xuống từ gốc đến ngọn tóc.

Lý Tương Ngọc đứng phía sau hắn, hiền lành nhìn người sẽ làm bạn với nhi tử cả đời, càng nhìn càng thấy yêu thích.

“Một chải chải tới đuôi, phú Quý không cần lo;

Hai chái chái tới đuôi, vô bệnh lại vô trư;

Ba chái chái tới đuôi, nhiều con lại nhiều thọ;

Tiếp chái chái tới đuôi, cử án lại tề mị;

Hai chái chái tới đuôi, liền cánh cùng song phi;

Ba chái chái tới đuôi, vĩnh kết đồng tâm bội.

Có đầu có đuôi, phú phú quý quý.” ***

Chải tóc xong, Lý Tương Ngọc đem một chén canh hạt sen đặt vào tay Ngã Á nói : “Trước khi xuất giá vốn là không thể ăn đồ vật này nọ, nhưng hiện tại thân mình con không thể chịu đói, đây là canh hạt sen mà Ngô tẩu ngao, nhân lúc còn nóng mà uống đi.”

Nghे mùi canh hạt sen, cái bụng của Ngã Á thực cấp mặt mũi mà thăm thì kêu, dưới ánh nhìn của Lý Tương Ngọc, mặt hần hơi hơi đỏ hồng, có chút xấu hổ nói: “Đa tạ.”

“Từ hôm nay trở đi chúng ta đã là người một nhà, Tiểu Á không cần khách khí với ta như vậy.” Lý Tương Ngọc cười nói.

“Hảo. . . Nương, người cũng uống đi, nhiều như vậy con uống không hết.” Ngã Á thần sắc tự nhiên sửa miệng, đứng dậy múc thêm một chén nữa cho nàng.

Nghе vậy, Lý Tương Ngọc đại hi, đôi mắt cơ hồ híp lại thành sợi chỉ, “Hảo, Tiểu Á thực ngoan.”

Trong âm thanh náo nhiệt, tiếng pháo nổ hoan hỉ , ta cười con ngựa cao to đi đến trước cửa Tân Uyển Tiểu Trúc. Xuống ngựa, bên cửa có vài người ngăn lại, ngoài các thầм nương trước nay thích nháo còn có vài cái tiểu tiểu nha đầu. Các nàng nhất trí chống nạnh, chắn ở ngoài cửa, điều võ dương oai, đặc ý hướng về phía ta cười. Ta cười yếu ớt chu toàn mọi yêu cầu của các nàng, cuối cùng cơ hồ tiêu tán hết tiền lì xì trên người mới được các nàng cho phép tiến vào tân uyển tiểu trúc.

Đi vào tân phòng, Ngã Á một thân hồng sắc nghệ thường ngồi ngay ngắn ở bên kia, hai má ửng lên một tầng son mỏng, đồng tử tràn ngập ba quang liễm diễm, hần giống như là yêu tinh lạc đường nơi trần thế, xinh đẹp lại tràn ngập ma mị, ta nheo mắt, trong lòng chấn động, liếc mắt đã là vạn năm. .

“Tứ sư ca, đừng có thất thần nữa, mau lên đi, canh giờ tới rồi.” Tiểu sư đệ cười hi hi nhắc nhở nói.

Khóe miệng ta câu lên, chậm rãi tiến đến, chia tay trái, hần ngược lên khóe mắt nhìn ta một cái, thân thủ nắm chặt tay của ta.

“Chấp tử chi thủ.”

“Dữ tử giai lão.” ****

* [Tọa giá], [Khóc giá ca]: Trước ngày trọng đại một thời gian, cô dâu mới sẽ phải xa rời các hoạt động thường nhật và bị nhốt vào một ngôi nhà riêng và chỉ gặp những người bạn thân. Cô dâu sẽ hát những khúc ca than vãn về sự chia xa của mình với người thân và thậm chí... nguyên rửa bà mai. Nghi lễ này thường được gọi là “chuồng gà” để thể hiện sự cách ly dần dần cô dâu và gia đình cô dâu.

** Nguyên văn là: Thụy không sáng, bắt tử trượng phu, diệc tử thê tử. ‘Không’ ở đây là khoảng không, trống rỗng – chỉ giường chưa được đồng tử ngủ trước tân hôn.

*** Theo bạn tìm được thì câu nói khi chải tóc là: “1 chái chái tới đuôi (nghĩa là tình duyên ko đứt đoạn), 2 chái răng long đầu bạc, 3 chái con cháu đầy nhà”

**** “Nắm tay nhau cùng chết”

“Cùng bạc đầu giai lão”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chương này dành tặng cho Lam Nguyệt. Cám on nàng vẫn luôn ủng hộ PHTH :”>

Đỡ Ngã Á lên kiệu, ta cười con ngựa cao to, đội ngũ đón dâu trở về. Dạo qua một vòng trong cốc, hoa tươi rắc đầy những nơi chúng ta đi qua, cuối cùng trở lại viện tử của ta. Nhảy xuống ngựa, xuất ra cung tên bắn cửa kiệu. Sau ba mũi tên, yết khai màn kiệu, nghênh đón ‘tân nương’.

Ta nắm tay Ngã Á, dắt hẳn đi ra ngoài, Ngã Á mới vừa đi hai bước chân liền mềm nhũn, loạng choạng muốn ngã xuống, ta thân thủ ôm lấy thắt lưng ái nhân.

“Làm sao vậy?”

Ngã Á đỏ trăn nói : “Cái kiệu cứ lắc la lắc lư, ta choáng đến muốn hôn mê luôn.”

“Choáng lắm sao?” Ta cọ lên đôi má ửng đỏ của Ngã Á.

“Đừng nháo.”

“A...” Ta cười một tiếng, xoay người ôm Ngã Á, hướng chính đường đi đến.

Cha mẹ đang ngồi nghiêm túc trên cao đường.

Ta buông Ngã Á xuống, thấy hẳn cau cau mày, còn có chút khó chịu, ta tỏ ý bảo Tiểu Chu mang trà đến. Tiểu Chu hướng về cha mẹ ngồi phía trên nhìn một cái dò ý, phụ thân gật đầu, lúc này hẳn mới mang trà đến.

Ở trước mắt bao người, ta bung chén trà ụy Ngã Á uống.

“Khá hơn chút nào không?”

“Àn.”

Ta nắm tay Ngã Á, ý bảo quản sự đang chờ một bên bắt đầu hành lễ.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái, đưa vào động phòng!”

Đã lạy thiên địa, cha mẹ, dưới sự chứng kiến của mọi người, Ngã Á trở thành thê tử của ta. Từ lúc ta thừa nhận mình yêu Ngã Á đã quyết định sẽ cho hẳn một hôn lễ hoàn mỹ, được thân bằng hảo hữu chúc phúc, giờ phút này hứa hẹn kia đã được thực hiện.

Nhìn thấy hi nương* cổng Ngã Á nhập tân phòng, ta cũng cất bước theo sau.

Tiểu sư đệ lạnh tay lệ mắt giữ ta lại, “Tứ sư ca, trời vẫn còn sớm nha, sao lại vội vã muốn ôm vợ thế.”

Vài vị sư huynh hài hước nhìn ra.

Ta thiêu thiêu mi, bình tĩnh nói : “Các vị sư huynh đệ không cần ghen tị, chờ ngày nào đó các người cưới vợ thì sẽ biết ngay thôi.”

“Đôm đáng” Tam sư huynh bĩu môi.

Mấy sư huynh đệ lôi kéo không cho ta đi, cuối cùng ta phải bồi bọn hẳn uống mấy ly rượu mới có thời gian mà chạy qua một bên.

Tam sư huynh phe phẩy cây quạt đi tới, “Sư đệ có cái gì muốn bày tỏ không?”

Ta thoáng hạ giọng, “Hôm nay có thể thú Ngã Á như ý nguyện, công lao của tam sư huynh người tuyệt không thể bỏ qua, đa tạ.”

“Miệng nói đều là sáo rỗng, có gì đó thực tế chút đi.” Tam sư huynh tà tà liếc mắt một cái.

Ta buồn cười nói : “Tam sư huynh nghĩ muốn cái gì?”

“Tạm thời không có, sau khi nghĩ ra thì nói sau.”

“Hảo, tam sư huynh có tin tức gì của đại sư huynh cùng Lưu cô nương không?”

“Ta nghĩ người đã quên bég đại sư huynh cùng Lưu cô nương rồi?”

“Sao có thể a.” Ta ha ha cười, “Cuộc sống bọn họ thế nào?”

“Cũng coi như mỹ mãn, chính là hai người bọn họ lúc nào cũng mang cảm giác tội lỗi nặng nề, hai người họ cảm thấy rất có lỗi với người-nào-đó.” Tam

sư huynh nhấn mạnh ba chữ ‘người-nào-đó’.

Ta tiếp tục cười yếu ớt, “Bọn hần khi nào thì quay về?”

“Luu cô nương đang mang thai, không tiện lên đường, hần là chờ hài tử sinh ra mới trở về gặp người-nào-đó mà giải thích.”

Ta hoàn toàn coi thường câu nói sau cùng của tam sư huynh, “Đại sư huynh tay chân rất nhanh nhẹn nha.”

“Không phải ngươi nói muốn Luu cô nương cùng người khác mau chóng phát triển gian tình sao? Vì thế, ta đã bỏ vào thức ăn của đại sư huynh một chút nguyên liệu đặc biệt.”

Nghe vậy, ta nhủ mảy, “Tam sư huynh, không nghĩ tới ngươi lại âm hiểm từ trong xương cốt ra ngoài như thế.”

“Muốn ăn đòn à.” Tam sư huynh tròn mắt, múa quạt, vung tay hạ xuống một đòn.

Ta nghiêng người tránh thoát, tiện thể chuồn về tân phòng.

Phòng trong, hi bà nha hoàn bưng đĩa quế viên (long nhãn), táo tử (quả táo) cùng các loại này đồ vật này nọ đứng hai bên hi sàng, Ngã Á thẳng lưng ngồi nghiêm chỉnh ở trên giường. Ta ngồi xuống bên giường Ngã Á, ôm lấy thắt lưng căng thẳng của hần, phát tay cho hi bà đi xuống.

Người liên can đều đi rồi, phòng trong rộng rãi không ít.

“Đói bụng sao?” Ta sờ sờ cái bụng rỗng tuếch của hần.

“Đói.”

Ta ôm hần đi đến bàn tròn, “Đói như thế sao lại không ăn cái gì.”

“Nương nói buổi tối mới có thể ăn, hiện giờ ăn thì không may mắn.” Hần vòng quanh cổ của ta, thản nhiên nói.

“Ta không tin mấy chuyện đó.” Ôm hần ngồi xuống, cầm đĩa lên gấp một ít thức ăn bình thường hần vẫn thích đưa đến bên miệng hần.

Hiện giờ Ngã Á cần phải bồi dưỡng nhiều, mỗi ngày hần nhất định phải ăn thực vật bình thường, sau nhiều lần quan sát thấy hần dù có ăn thức ăn bình thường cũng không có gì trở ngại, ta mới yên lòng. Nhưng mỗi lần hần ăn cơm, ta đều phải nghiêm khắc kiểm định trước, tuyệt đối không để lại xảy ra chuyện phối hợp cảm kỳ như ăn của chung cùng với quả lê như vậy nữa.

Uy hần ăn no, ta cũng ăn một chút. Thấy dưới mắt hần là một vành đem sẫm, không khỏi đau lòng, “Hôm nay rời giường lúc nào?”

“Giờ dần canh ba.”

“Sớm như vậy sao, giờ vẫn còn sớm, ngủ một lát trước đi.” Đem táo đỏ, long nhãn này nọ trên giường hất xuống dưới, để cho hần nằm lên giường.

“Ngủ cùng ta.” Hần vòng quanh cổ của ta ôm chặt không buông tay, hai chân cũng quấn lên, cả người của tiểu vô lại kia dường như dính sát vào người của ta.

“... Hào.” Ta vỗ vỗ mông Ngã Á, xoay người trên giường.

Bị gây sức ép cả một ngày, ta cũng có chút mệt mỏi, càng khỏi nghi ngờ Ngã Á đang mang thai lại mệt mỏi ra sao, hần làm ổ trong ngực của ta, không bao lâu liền phát tiếng hít thở chậm rãi.

Ta cũng nghỉ ngơi trong chốc lát, liền kéo tay Ngã Á đang đặt trên lưng ra, nhẹ nhàng xuống giường, phủ thêm ngoại sam hướng chính đường đi đến. Bên ngoài còn nhiều khách nhân như vậy, ta còn không đi ra, tiểu sư đệ nhất định xúi giục lẫn ép buộc mọi người đến nháo động phòng cho mà xem, đến lúc đó Ngã Á lại phải giữ vững tinh thần ứng phó bọn hần, ta không nở đầu.

Cũng không biết bị chúc bao nhiêu rượu, đến lúc bị người đuổi về tân phòng, ta đã vụng vụng hồ hồ phân không rõ đông tây nam bắc. Trong phòng có một người ngọc ngồi trên giường hồng, ta loạng choạng tiếp cận giường lớn.

Ôm lấy người trên giường, ngửi thật sâu mùi hoa sen quen thuộc.

“Ngô. . .” Trong lòng người phát ra một tiếng rên rỉ.

Ta cao thấp vuốt ve trên người hần, “Làm sao vậy bảo bối, nơi nào không thoải mái?”

“Không. . . Ngô. . . Ngươi, buông tay. . .” Hần dứt quãng nói xong, cả người mềm nhũn trong lòng ta, cũng không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không, ta chỉ cảm thấy hương sen trên người hần càng thêm nồng đậm hơn so với bình thường, huân đến cả người ta càng ngày càng mê ly.

Lăng Phong cắn cắn lên cổ Ngã Á một lát, đột nhiên thẳng người lên, lúc này mới nhớ cần phải uống rượu giao bôi, loạng choạng đứng lên lấy bôi tử rượu. Ngã Á đưa tay, đang muốn đón ly rượu trong tay hắn, Lăng Phong đột nhiên lộ ra một cái nụ cười quỷ dị, ngửa đầu đem hai ly rượu uống hết, trong ánh mắt hồ nghi của Ngã Á, ôm lấy đầu của hắn, phủ môi lên, rượu chậm rãi truyền vào trong miệng Ngã Á, rượu không kịp nuốt xuống theo cánh môi mập hợp, chậm rãi trượt xuống dọc theo khe miệng, lưu lại ngân tích ái muội

Từ lượng Ngã Á thường thường, cứ như thể uống vài hớp, cả người có chút mê say, song đồng mờ mịt mà dụ hoặc.

Lăng Phong đã say chúi choáng thiếu đi phần nhu tình cùng ôn nhã, lại nhiều hơn vài phần bá đạo cùng mạnh mẽ, phủ lên người Ngã Á không ngừng đòi hỏi. Ngã Á mê tủy, ngoài ý muốn nhu thuận cùng phối hợp, nhu nhược nằm dưới thân Lăng Phong để cho hắn tác thủ (muốn làm gì thì làm).

•

* Hi nương: Người chăm sóc cô dâu trong lễ cưới ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Hơi rượu dần tán, người dần dần thanh tỉnh.

Nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt, phản ứng lại, cúi đầu nhìn xuống, Ngã Á nhuyển nhuyển nằm dưới thân ta. Tóc hắn tán loạn, hai má hồng nhuận, y phục nửa người trên vẫn hoàn hảo, chỉ là có chút lỏng lẻo, mà nửa người dưới thì hoàn toàn không có mặc y phục, một mớ y phục hỗn độn vút bừa bãi bên hông. Vì hôm qua say rượu nên giờ đầu óc có chút mơ hồ, căn bản không thể nào nhớ rõ mình đã làm gì, lấy tình huống trước mắt mà đoán thì tuyệt đối ta đã làm ra sự tình vượt quá kiểm soát trong cơn mê tủy. .

Động động eo, Ngã Á cúi đầu kêu một tiếng, hạ thân trong cơ thể hắn trượt ra một ít, hắn hít mắt liếc nhìn ta một cái, khe miệng khẽ cau lên, đôi chân thon dài trắng nõn nâng lên gắt gao quấn lấy thắt lưng ta.

Ta nửa ngồi ở giữa chân hắn, khẽ kháng kéo đôi chân đang bám riết trên người mình ra, hắn lại quấn lấy nhanh hơn, ta lo lắng sẽ lỏng hắn bị thương, không dám dùng chút lực nào.

Ngày hôm sau, buổi trưa tỉnh lại, có thể nói là cả người khoan khoái. Thắt lưng mặc dù hơi yếu ớt một chút, nhưng là điểm nhỏ xíu ấy vẫn ngăn không được tâm tình thư sướng dâng tràn.

Ôm lấy ái nhân đang ngủ say trong lòng ngực, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi má hồng cùng khe mắt nhắm nghiền, hai má đôi môi sưng đỏ. Đáy lòng trào ra tình ý dạt dào.

“Đời này ta nhất định không phụ ngươi.”

Tuy rằng ta mang theo trí nhớ của kiếp trước đi vào thế giới này, nhưng ta vẫn không tin chuyện kiếp trước kiếp này, ta chỉ nắm chắc hiện tại, đời này kiếp này ta sẽ dùng năng lực lớn nhất để thương yêu sủng ái thế tử của mình.

Sau hôn lễ tám ngày, cách đại hội võ lâm mười ngày, từ nơi này đi đến địa điểm tổ chức đại hội võ lâm ước chừng cần bảy ngày, vì không để lộ trình quá cấp bách, ta quyết định hôm nay sẽ lên đường.

Hôn sau, bụng Ngã Á cứ như khí cầu được thổi hơi, trướng lên rất nhanh, quả thực một ngày một dạng khác biệt, lo lắng đi đường mệt nhọc ảnh hưởng thân thể hắn, vốn định để cho hắn ở lại cốc chờ đợi, ta làm xong việc sẽ cấp tốc trở về, nhưng Ngã Á cự tuyệt đề nghị của ta, bắt buộc phải được cùng đi.

Tiểu tử tông này hiện giờ đang mang thai, tính tình hay thay đổi, cũng miễn cảm hơn rất nhiều, vì để ta đồng ý lại có thể sử xuất thủ đoạn khốc lóc om sòm, mỗi khi thấy hắn làm mấy chuyện nguy hiểm, lòng đều nhảy lên nhảy dựng, cuối cùng lo lắng hắn tiếp tục tiết mục một khúc hai nháo ba thất cổ, ta chỉ có thể đáp ứng.

Một lần nữa tân trang lại mã xa, bên trong trải một cái đệm lông thật dày, những nơi gồ ghề góc cạnh cũng bị tước phẳng, sử dụng bố thảm bao lấy, như vậy cho dù có để một mình hắn trong mã xa cũng không phải lo lắng hắn sẽ ngã rồi va đập lung tung.

Giờ tỵ, chúng ta một hàng ba người xuất phát.

Quan lộ (đường lớn) rộng rãi không người, không cần lo lắng mã xa sẽ đụng vào ai, cũng không cần lo lắng lạc đường ở nhwunxg lối rẽ, ta kêu Ny Ny đang đánh xe tiến vào. Ny Ny buông roi ngựa, vạch rèm cửa đi tới.

Ny Ny cầm lấy một quả điều, vừa ăn vừa ai oán nói: “Ca, huynh nô dịch muội.”

“Sao lại nói vậy?”

“Muội vốn theo huynh đi ra ngoài du ngoạn nha, bây giờ cứ nhiên lại kiêm nhiệm vụ làm mã phu cho huynh là thế nào.”

“Là đi lịch lãm (ra ngoài học hỏi kinh nghiệm và rèn luyện).” Tay Ngã Á chậm rãi vuốt ve cái bụng tròn vo.

“Được rồi, là lịch lãm. Thế nhưng mã phu thì có thể luyện cái gì a? Ca, huynh khi dễ người.”

“Có thể rèn luyện lực chú ý cùng lực cánh tay.”

“Hừ.” Ny Ny mắt hững hờ.

“Tiểu Phong. . . Khát.”

Đỡ Ngã Á tựa vào trong ngực ta, đưa sương hoa hồng uyển đến bên miệng hắn, Ngã Á khát vô cùng, tham lam hấp thụ.

“Uống chậm một chút, coi chừng bị sặc.”

“Khụ. . . Khụ khụ. . . Mồm quạ đen.” Ngã Á tặng cho ta một cái liếc mắt.

Ta cười cười, cầm lấy lau đi vết nước đọng trên khóe miệng hắn, nói: “Có muốn ngủ thêm một lát nữa không?”

“Không, ngủ nữa sẽ bị rì sét mất. Xương sống thất lưng khó chịu.” Hắn đem tay của ta đặt vào trên phần hông đầy đặn. Bởi vì bụng càng lúc càng lớn, eo hắn to lên không ít.

Tay nhẹ nhàng xoa bóp, hắn thoải mái híp mắt, khóe miệng hơi hơi câu lên.

Ny Ny đột nhiên lên tiếng: “Tẩu tử, ta sờ sờ một chút được không?” Nàng tò mò nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn vo của Ngã Á.

“Đương nhiên có thể.” Ngã Á cầm tay Ny Ny đặt lên bụng của mình.

“Thật là lợi hại nha.” Nhãn đồng Ny Ny lóe ánh sáng, kinh dị tuyệt xoa.

Ngã Á xấu xa nói: “Không cần hâm mộ, chờ ngươi có bảo bối rồi cũng có thể như vậy.”

“Không... không có đâu, ta ra ngoài đánh xe.” Nini rút tay về, đỏ mặt chạy ra mã xa.

Ta nói: “Thật là xấu, Ny Ny còn là một cô nương gia, ngươi sao lại đùa với nàng như vậy.”

“Ngươi không biết lúc Ny Ny đỏ mặt rất là khả ái sao.”

“... Đúng là rất khả ái.” Ta vô lương đáp lại.

Bởi vì thời gian không gấp, Ny Ny vẫn là lần đầu tiên đi ra ngoài, thấy cái gì đều rất tò mò, hưng phấn nhìn hết xung quanh, vì làm nàng hài lòng, ta thả chậm tốc độ một chút.

Trước đó vài ngày, đi qua một thành trấn, ngẫu nhiên gặp một đài luận võ chiêu thân, không chỉ có Ny Ny hưng phấn ào ào muốn ghi danh tham gia, Ngã Á cũng học theo, muốn ta giúp hắn báo danh tham gia. Nếu không phải ta lấy lý do bụng hắn quá lớn không tiện chạy nhảy, hắn vẫn chưa chịu từ bỏ ý định đó đâu. Cuối cùng Ny Ny phần nam trang tham gia trận đấu.

Từ nhỏ Ny Ny đã có được nền tảng võ học tốt, hơn nữa cha mẹ sùng nịch, không ràng buộc nàng như những nữ tử nhà khác, Ny Ny cả ngày chạy theo phía sau các thúc bá cùng sư huynh, học một chiêu nửa thức, như thế dù có đứng vào hàng ngũ tam lưu cao thủ hắn là không vấn đề gì. Lấy thân thủ của nàng, nếu không gây chuyện cũng không xen vào việc của người khác, hành tẩu giang hồ tuyệt không thành vấn đề.

Thân thủ nàng như vậy ta không lo lắng nàng có thể giành được vị trí đầu, mới yên tâm để nàng hồ háo, nhưng mà không nghĩ tới nàng quả thật đã đánh bại toàn bộ người dự thi, trở thành quán quân. Ny Ny chỉ là đùa giỡn, đương nhiên không thể thú nữ tử kia, liền cự tuyệt. Mắt thấy mọi người muốn xông lên bắt nàng, ta phi thân lên, hạ xuống đài tỷ võ, dẫn theo Ny Ny chạy trốn.

Rời khỏi tiểu trấn kia một đoạn khá xa, tâm tình Ny Ny vẫn còn chưa bình ổn lại, bật cười khanh khách, ríu rít nói nói. Đối với cô muội muội này, từ nhỏ ta đã rất yêu thương, đối với cái tính nghịch ngợm của nàng, ta chỉ có thể tiếp thụ đến vô hạn định.

Thanh dạ như trần, kiêu nguyệt như ngân.

“A.” Ta cười đến mắt loàn loàn.

“Đứng rồi, Tam Vĩ đâu?” Ngay tại lúc ta cho là hắn đã ngủ, hắn đột nhiên mơ mơ màng màng hỏi.

“Còn nhớ Tam Vĩ sao? Ta nghĩ ngươi đã quên mất nó rồi.”

“Không quên, chỉ là vì sự tồn tại của nó mờ nhạt quá thôi.”

Vì nó sợ người, đương nhiên phải trốn tránh người rồi. Ta không nói ra sự thật đó, “Nó bây giờ ‘tình hữu độc chung’ với Liễu đại phu, cả ngày lác lư bám theo hắn.”

“Nga.”

Ái nhân thở dần dần vững vàng, khi hắn khẽ nhếch môi ta liền hôn lên một cái, vẫn cảm thấy chưa đủ, đưa lưỡi vào trong khoang miệng tản ra hương hoa hồng du hí một phen, lúc này mới nhẹ nhàng đứng dậy, ra khỏi xe ngựa.

Ny Ny đang ở thêm củi vào đồng lửa, trên cái cây bên trái nàng đang cột một người, đầu tóc hỗn độn, bộ mặt lem luốc, toàn thân cơ hồ — là một nam hài chỉ cột một mảnh da thú bên hông. Nam hài thấy ta đi ra, giống như dã thú hướng về phía ta nhe răng, hầu trung phát ra tiếng gầm gừ ô ô.

Ta nhú mày, đi đến bên cạnh nam hài, “Ngươi là ai? Tiếp cận chúng ta có mục đích gì.”

“Hồng . . . Ngô ngô. . .”

“Ngươi không nói?”

“Ngô ngô. . . Hồng . . .”

Ta tách miệng hắn ra, đầu lưỡi của hắn vẫn hoàn hảo, còn phát hiện răng nanh hắn phi thường sắc bén.

“Thực sẽ không nói?”

“Hồng . . . Hồng . . .” Hắn phần hạn nhìn chăm chăm ta, hướng về phía ta gào thét uy hiếp, xem ra đối với việc ta vừa rồi đột nhiên làm khó dễ tập kích uy hiếp hắn mà bất mãn vô cùng.

Từ cách ăn mặc lẫn việc miệng đầy tiếng gầm gừ của dã thú mà đoán, hắn hẳn là thoát ly nhân loại xã hội một thời gian rất dài hơn nữa là được dã thú nuôi lớn.

Còn như phải an bài nam hài này như thế nào, ta vẫn chưa nghĩ kỹ, hơn nữa lúc này bụng lại thăm thì kêu, ta tính trước ăn no rồi nói sau.

“Ny Ny, mệt thì ngủ trước đi.”

“Hảo.”

Đem thịt hoẵng đặt trên lửa nướng, mùi thơm dần dần phiêu tán ra ngoài, phiêu đăng trên không trung, phía sau nam hài cũng ngừng gào thét, ta nhìn hắn một cái, phát hiện mắt hắn hiện lục quang, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thịt nướng trong tay ta, ta buồn cười. Rắc một số gia vị lên thịt nướng, đưa kên mũi hít hít mấy cái, rất thơm. . . dưới cái nhìn soi mói của nam hài, ta chậm rãi xé xuống một khối thịt bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nhai.

Nam hài thẳng tắp nhìn chăm chăm ta.

Cười dài cầm thịt hoẵng, chậm rì rì đi tới trước mặt nam hài. Ánh mắt của hắn đi theo miếng thịt nướng không rời lấy nửa điểm, thấy thế, lòng ta dễ đột nhiên sinh ra vài phần nghịch ngợm, muốn khiêu khích trên chộc nam hài thú vị này.

Giờ thịt nướng đặt bên miệng hắn, chậm rì rì lác qua lác lại, hắn thật sự đi theo miếng thịt, ta hai mắt loàn lên. Hắn rướn cổ lên, há mồm muốn ăn, tiếc rằng thử vài lần vẫn cắn không đến, lúc này mới cảm giác được ta đang trêu đùa hắn, mạnh mẽ ngẩng đầu, đôi mắt đen tối phùng phùng lửa giận, nhe răng về phía ta.

“Ha ha. . .” Ta tâm tình cực tốt nở nụ cười.

Ny Ny nhìn không vừa mắt, bĩu môi, “Ca, không được khi dễ người khác.”

“Hảo.”

Lại đùa nam hài trong chốc lát, cuối cùng cởi bỏ dây thừng trên người hắn, đem thịt nướng cho hắn. Hắn triển khai tư thế đề phòng nhìn ta chăm chăm, thấy ta không có động tác gì, rất nhanh chụp lấy thịt trong tay ta, nhảy về phía sau hai bước, vừa nhìn ta đề phòng vừa ăn ngấu nghiến.

Sức ăn của nam hài rất lớn, phải ăn sạch hai con thỏ cùng một con hoẵng mới no. Được ta cho thức ăn, sự đề phòng của nam hài đối với ta dần dần giảm bớt, cuối cùng ngồi cách ta một khoảng bằng thân người, tò mò mà e ngại nhìn chăm chăm vào đồng lửa.

Biết nam hài không có uy hiếp gì, liền chấp nhận sự tồn tại của hắn, ta thêm củi vào lửa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, giữa một mảnh tiếng chim hót thanh thúy tĩnh lại, đám lửa đã tàn gần hết, chỉ còn lại một làn khói mỏng tang, đứng lên vươn vai duỗi thân, không khí trong rừng tốt lành, ta hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra thật dài. Đạo qua một vòng không thấy nam hài kia, xem ra hắn đã đi trước rồi.

Mắt thấy sắc trời còn sớm, ta không gọi Ny Ny và Ngã Á.

Dùng xong điểm tâm, thu dọn đồ đạc tính toán rồi đi, nam hài đã thú đột nhiên xuất hiện, trong tay còn cầm sáu con thỏ cùng tam con hoẵng. Hắn nhìn ta chăm chăm, lại nhìn qua đồng lửa đã tàn, cuối cùng lại thẳng ngoắc ngoắc nhìn ta chăm chăm.

Đây là muốn ta nướng thịt cho hắn ăn sao? A. . .

Nhìn nam hài bên cạnh, ta cuối cùng đã nghĩ ra một câu rất thích hợp cho hắn – kẻ bị thịt nướng câu dẫn. Ha ha. . .

Bởi vì đã bị thịt nướng hấp dẫn, nam hài đã thú đi theo chúng ta ly khai rừng rậm, lúc đầu hắn chỉ đi theo phía sau mãi xa, mỗi khi sắp ăn cơm hắn liền biến mất trong chốc lát, tái xuất hiện trong tay sẽ cầm theo rất nhiều thực vật, quăng qua để ta nướng giùm hắn; dần dần hắn leo lên ngồi xồm trên nóc xe ngựa. Chúng ta cũng dần dần chấp nhận sự tồn tại của hắn, và hắn trở thành một thành viên trong đội ngũ của chúng ta.

Nam hài ngộ ngược mười phần, phần lớn lúc đi đứng sẽ giống như dã thú dùng cả tứ chi, săn dã thú cũng dùng răng sắc vuốt bén, nếu cứ để hắn như vậy cùng chúng ta tiến vào xã hội nhân loại nhất định sẽ bị đối đãi như ngoại tộc, nói không chừng ngày nào đó không cẩn thận liền bị trời gô hỏa thiêu luôn không biết chừng.

Có thể là bởi vì thường xuyên nướng thịt cho hắn ăn nên hắn khá nghe lời ta. Ta đặt cho hắn cái tên, gọi là ‘Dạ’, nó có hai loại hàm ý: một là vì hắn xuất hiện lần đầu trước mặt chúng ta là vào ban đêm; hai là vì song đồng hắn thâm thúy sâu thẳm như bầu trời đêm.

Năng lực học tập của Dạ rất mạnh, năng lực mô phỏng cũng rất cố chấp, chỉ cần giáo dục thêm mấy ngày nữa, hắn có thể sẽ nói được mấy câu đơn giản, biết đâu một lúc nào đó sẽ học được cách dùng hai chân hành tẩu như chúng ta cũng nên. Thấy hắn thông minh hiểu học như vậy, ta bình thường hay vô tình cố ý dạy hắn một ít chiêu thức đối địch, hắn học tập rất nhanh, ta thấy hắn rất có hứng thú đối với võ công ta dạy cho, hơn nữa một thân tốc độ cùng khí lực cực hạn kia nếu để lãng phí thì rất đáng tiếc, vì vậy trong lúc rỗi rãi ta liền tiến hành dạy dỗ tên học trò này.

“Không được coi.” Thấy hắn lại đang cố sống cố chết kéo xé y phục trên người, ta quát.

Hắn dùng động tác trên tay, nhú mày nhìn ta.

Thấy y phục trên người hắn hầu như đã sắp đi tong, ta đau đầu xoa mi tâm, đây là bộ y phục thứ bao nhiêu trong mấy ngày qua đây hở? Dạ không thích trên người có mấy thứ quần áo này nọ, mỗi khi cho hắn mặc y phục xong, đảo mắt một cái là hắn đã xé sạch bạch.

“Buông tay.”

“. . . Không, thích.” Hắn chậm rãi nói xong, biểu đạt ý của mình.

Chỉ mặc da thú đi vào xã hội nhân loại sẽ bị cho là ngoại tộc, “Không mặc cũng phải mặc.”

Tê ——

Trả lời của ta là một tiếng ‘tê’ kéo dài, thanh âm báo tử của y phục.

“A ——” Ny Ny cả kinh kêu một tiếng, vội nâng tay che hai mắt.

Dạ nghi hoặc nhìn về phía Ny Ny.

Nhìn thấy cái mộng trần tự nhiên của Dạ, ta chỉ cảm thấy không nói nên lời. Vì ngăn ngừa ảnh hưởng bộ mặt thành phố, ta chỉ có thể đem da thú trả lại cho hắn, hắn cao hứng quần nó quanh hông, tứ chi chấm đất, giống như dã thú cao hứng tát hoa nhĩ.

Ta quay đầu nhìn phía trước, quyết định tạm thời làm ngơ, mắt không thấy tâm không phiền.

Bụng Ngã Á hai ngày này lại trưởng lớn không ít, cùng phụ nữ mang thai mười tháng không sai biệt lắm, tính tính thời gian, hài tử mới bốn tháng, điều này làm cho ta lo lắng không yên, lúc hài tử đủ tháng hẳn bụng Ngã Á sẽ còn lớn hơn nữa, đến lúc đó hài tử đi ra như thế nào a? !

Ngã Á đưa tay nhu mờ mi tâm cau chặt của ta, ta cầm lấy bàn tay lạnh lạnh đó, “Làm sao vậy?”

“Không được nhú mày.”

“Hảo, bảo bối, hài tử. . .”

“Ân?”

“Hài tử có phải cũng lớn như thế không?” Ta run run vuốt ve bụng hân.

Hân hơi hơi nín thở, “Ta cũng hiểu được bụng có chút quá.”

Nghe vậy, trong lòng ta cả kinh, nhưng là trên mặt vẫn không biểu hiện ra vẻ kinh hoàng, người mang thai tâm tình rất miễn cưỡng, ta không hy vọng khiến hân có ảnh hưởng gì không tốt, “Vậy đến lúc sinh hài tử có thể bị nguy hiểm hay không?”

“Không biết.” Hân thản nhiên nói.

“Không biết? !” Ta trừng lớn mắt, “Người không biết hài tử đủ tháng rồi sẽ sinh ra như thế nào sao?”

“... Không biết.”

Ta thật muốn ngửa mặt lên trời ôm đầu xúc động, thân thủ ôm Ngã Á đặt lên đùi, ... thật trầm.

Ta cảm thấy được ta có cần phải tìm hiểu một chút về người Lam Minh, “Người Lam Minh các người đều có thể sinh dục sao?”

Hân lấy một ít thức ăn, vừa ăn vừa nói, “Một bộ phận có thể, một bộ phận không thể, phân biệt ở chỗ anh nhi mới sinh thì thất lưng và bụng có loại thai kí nào, sau khi thành niên thì thai kí sẽ tự động biến mất.”

“Người Lam Minh đều là nam nhân sao?” Ta hỏi vấn đề đã nghi hoặc thật lâu.

“Án.”

“Vậy các người không tiến hành giảng dạy thống nhất cho những người có thể sinh dục sao? Chính là mấy vấn đề về sinh dục, phương diện sinh lý ấy?”

Ngã Á khả nghi mà ửng hồng đôi má.

“... Có dạy.” Hân đảo mắt nhìn qua một bên, nhỏ giọng nói.

“? ?”

“... Sau khi thành niên, trưởng lão trong tộc sẽ dạy cho chúng ta. Án, bởi vì ta lớn lên tương đối cao trắn, đứng sĩ trong tộc chỉ thích cái loại nhỏ xinh dịu dàng bầu bạn, cho nên ta cơ hồ không có người theo đuổi, ... Bởi vậy khi đi học ta không có nghiêm túc nghe...” Hân càng nói đầu càng cúi thấp, vành tai hồng hồng.

Thật khả ái! Ta cúi đầu cắn lên vành tai phẩn hồng ngon mắt kia.

Ngài á xinh đẹp như vậy mà lại không có người theo đuổi, a, những kẻ đó thật không có mắt nhìn người mà, may mắn là bọn họ không có mắt, bằng không ta vẫn không thể ôm được mỹ nhân về đâu.

“A.”

Hân ngừng đầu, nhãn đồng sáng lấp lánh như pháo hoa rực rỡ, “Không cho cười.”

“Ha ha. ...” Bảo bối thật sự là quá sức khả ái, tiếng cười cứ liên tục theo hầu gian (cổ họng) tràn ra.

Hân thẹn quá hoá giận cắn cắn lên cổ ta.

Ta hàm chứa ý cười hỏi, “Kia. ... Người nói thật đi, một cái lộ sĩ như người chạy ra khỏi Lam Minh là muốn làm gì?”

“...” Hân mím môi không nói.

“Nói đi, bảo bối, àn?” Chóp mũi nhẹ nhẹ cọ lên má hân.

“Bảo bối, nói đi, ta sẽ không cười đâu, thật đó.”

Hân cúi đầu, nhẹ nhàng nói, “Bởi vì ở trong tộc tìm không thấy bạn đời, tuổi càng lúc càng lớn, cho nên muốn đi ra tìm xem. ... Sau lại bị người của Phong Diệp sơn trang bắt, tiếp sau lại bị người nhìn thấy thân thể của ta, trong tộc chúng ta có quy định, chỉ có bạn đời tương lai mới có thể nhìn đến thân thể của chúng ta. ...”

Nga. ... Ta nhủ mà, xem ra ta cực kì may mắn.

Lúc sau hân còn nói một ít chuyện tình cùng quy củ trong tộc, ta đều nhất nhất ghi nhớ. Nhìn thấy bụng hân lớn đến dọa người, xem ra cần khẩn trương tìm kiếm Lam Minh, đối với vấn đề sinh tử của ái nhân mà mơ hồ như vậy, ta cũng không muốn chờ đến lúc hài tử đủ tháng rồi gây ra tiết mục một xác hai mạng, ta không có năng lực thừa nhận cường hân như vậy.

“A —— Dạ, sao người lại coi hết như vậy chứ.” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu của Ny Ny.

“Thoải mái.” Dạ chậm rãi trả lời.

“Thực chịu không nổi người, mau mặc y phục vào đi!”

“Không, cần.”

Xem ra sở thích *** của Dạ lại tái phát nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Hai ngày sau lại đến gần An Dương thành.

Lúc rời khỏi Vân Vụ cốc, ta đã nhờ tam sư huynh làm cho hai cái nhân bì diện cụ, cái cái trước đã bị hư hỏng nhiều chỗ, dễ dàng bị người nhìn ra sơ hở. Hai cái mới vợ vết này là diện cụ có hình dạng cực kì phổ thông, đi vào trong đám đông cũng khiến cho người khác không có hứng thú nhìn lại lần hai.

Ngã Á hiện tại nghi ngờ mang thai, theo hình thể bây giờ thì rất khó bị phong Diệp son trang người nhận ra, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vì sự an toàn của ái nhân, ta không dám xem thường, tâm lý nghĩ sẽ may mắn lại càng không thể có.

Ta chọn diện cụ nữ nhân cho Ngã Á, hẳn mặc dù có chút không đồng ý, nhưng ta vẫn quyết định coi thường. Kỹ thuật của tam sư huynh càng ngày càng tốt, diện cụ mỏng như cánh ve dán trên mặt hoàn toàn không nhìn ra thật giả. Mang hảo mặt nạ, ta kéo hẳn ngồi trước bàn trang điểm.

“Làm cái gì?” Bóng hắt phản chiếu trong gương đồng có chút nghi hoặc.

“Chải tóc cho người.”

“Người sao?”

“Bảo bối, không nên xem thường phu quân của người.”

Hắn mặt mày hơi nhú, nhột nhạt cười, “Ta đây sẽ mở to mắt chờ xem.”

Tóc Ngã Á quang hoạt nhu thuận, xúc cảm phi thường tốt, làm cho người ta yêu thích không buông tay. Kiểu tóc của nữ tử thời đại này phi thường phong phú, phần lớn mang phong cách phức tạp mà hoa lệ, ta không thích như vậy, đơn giản chút mà lại thấy thoải mái. Giữ lấy một phần tóc xoa ngang vai, phần còn lại vẫn lên đơn giản. . . cuối cùng dùng một cái trâm ngọc cố định lại.

“Thế nào?” Nhìn vào bóng ái nhân trong gương, ta hỏi.

“Miễn cưỡng cũng coi như có thể.”

“Cải buồng.” Cúi đầu căn một cái lên môi hắn.

Ngã Á mặc vào một kiện y sam trung tính lam sắc, bụng đính cao cao, thực có vài phần ý nhị của phụ nhân, chính mà thân cao làm cho người ta cảm thấy có loại vị đạo vong trần mạc cấp, vì trên đời có mấy phụ nhân cao hơn một số nam nhân đến tận mấy cái đầu đầu. Hắn đỡ bụng dạo một vòng trước mặt ta, “Thế nào?”

“Cực kỳ xinh đẹp, đương nhiên không bao gồm khuôn mặt.” Ái nhân bây giờ đang ở trong thời kì miễn cảm, ta cũng không muốn để hắn hồ tư loạn tưởng (suy nghĩ lung tung), ăn cả dấm chua của nhân bì diện cụ.

Hắn cười đến vô cùng cao hứng, “Không sai, người cũng nhanh chóng thu thập đi.”

Ta dán diện cụ lên mặt, tiếp tục mặc vào một kiện y sam màu xám, nhìn vào gương đồng, chỉ là một hán tử chân chất phổ thông. Hai người chúng ta thu thập xong, giờ phải cải trang cho Ny Ny và Dạ, hai người lần đầu tiên bước vào giang hồ, không ai nhận thức bọn họ, không cần thay đổi diện mạo. Vì phối hợp y phục của ta cùng Ngã Á, vẫn là cho Ny Ny thay đổi một kiện y phục thôn nữ, còn Dạ thì ta không miễn cưỡng, chỉ cần hắn không chơi trò múa thoát y trước mặt người khác là được rồi.

Mặc xong y phục, sửa xe ngựa xa hoa thành loại xe ngựa bình dân. Tra roi thúc ngựa, từ trong rừng rậm đi ra, chạy nhanh đến An Dương thành.

Trên quan đạo có rất nhiều nhân sĩ giang hồ lui tới, có kẻ kết bạn cùng đi, có kẻ độc hành. Âm thầm đánh giá những người này, phần lớn chỉ là thiếu niên, theo như hô hấp cùng thở nạt của họ mà xem thì võ công chỉ tầm tầm mà thôi.

“Lão ca. . . Vị lão ca này. . .”

“Ca, có người gọi người kia.” Ny Ny kéo kéo tay áo ta.

“Ân?” Nhìn sang hướng Ny Ny chỉ, thấy một nam tử ăn vận như thư sinh đang đuổi theo xe ngựa của chúng ta.

Ta kéo dây cương để ngựa dừng lại, nguyên lai ‘lão ca’ mà thư sinh này kêu là ta. Nâng tay giống như lau mồ hôi, kì thực sờ sờ da mặt, diện cụ này vốn là hình dạng một hán tử trung niên, bị người tên là ‘Lão ca’ cũng không sai, ta phải nhanh chóng nhập vai mới được.

Chờ thư sinh đến gần, nhếch miệng tạo ra một nụ cười thật thà phúc hậu, “Công tử, có chuyện gì?”

Thư sinh chấp tay thờ dài, “Vị này lão ca, người có thể giúp đỡ một vị bằng hữu của bỉ nhân không? Bằng hữu của ta bị trật chân, đi lại khó khăn, tại hạ từ nhỏ sức yếu, không đỡ được hấn, chỉ cần lão ca mang chúng ta đến An Dương thành là tốt rồi, đây là thù lao.” Thư sinh lấy ra mười lượng bạc.

Vươn tay vỗ hai chường lên vai tên thư sinh, “Trên xe vẫn còn chỗ trống, bằng hữu công tử cứ đến là được rồi, không cần tiền bạc thù lao gì đâu.”

“Đa tạ.” Thư sinh cao hứng thi lễ, xoay người chạy về phía sau.

“Dạ, đi hỗ trợ, nhớ kỹ không cần nói gì cả, phải lễ độ.”

Dạ gật gù đầu, nhảy xuống đi theo thư sinh.

Ái nhân đem sức nặng toàn thân tựa trên người của ta, ta đưa tay xoa bóp thắt lưng hấn, “Mệt lắm sao? Vào thành Lạc Dương chúng ta sẽ lập tức đi tìm khách ***.”

“Ân. Khinh công của thư sinh kia không sai.”

“Đã nhìn ra.”

Ngã Á tựa đầu tựa vào trên vai của ta, không trả lời.

“Ca, cái gì khinh công?” Ny Ny tò mò thò đầu qua hỏi.

“Thư sinh biết khinh công, lát hấn tới chú ý xem cước bộ cùng hạ bàn của hấn.”

“Nga.”

“Đi ra ngoài không nên chỉ biết chơi đùa, cần xem nhiều học nhiều.”

Ny Ny nhăn mũi, “Lão phu tử.”

“Xú nha đầu.” Cong ngón tay búng lên trán Ny Ny một cái.

“Ca, người khi dễ người!”

“Người có thể trở về cáo trạng với mẫu thân.”

“Hừ!” Ny Ny hừ một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến ta.

“A, người chậm một chút, thả người xuống!” Phía sau truyền đến tiếng kinh hô.

Ba người chúng ta quay đầu nhìn về phía sau, vừa nhìn ta đã muốn ôm trán, Ngã Á nhọt nhạt gọn lên khóe miệng, Ny Ny không khách khí đưa tay chỉ vào Dạ cười ha ha.

Dạ nghe theo căn dặn của ta nên không nói gì với hai người kia, mà là trực tiếp khiêng người lại đây, thư sinh hốt ha hốt hoảng đuổi theo phía sau.

Xê dịch vị trí, để Dạ kiêng người phóng lên xe, thư sinh thờ hồn hẩn bò lên theo, ôm bằng hữu của mình, nổi giận đùng đùng trừng Dạ, Dạ bày ra một bộ vô tội.

Ta liếc mắt về phía Dạ, Dạ chậm rãi nói: “Không có, nói, gì, hết.”

“ . . . Ân, làm tốt lắm, lần sau nhớ kỹ dùng lưng còng hoặc ôm chặt vào người.”

“Nga.”

Người bị Dạ khiến đến mặt mày xanh xao, nghe thấy hai người bọn ta đối thoại, tức giận đến trắng mặt liếc mắt nhìn Dạ một cái. Dạ giống như đã thú mẫn cảm, lập tức quay đầu hướng về phía người nọ nghe rằng, tứ chi chống xuống, lưng nâng lên cao cao như đang muốn công kích.

Ta vội vươn tay vuốt ve cằm của Dạ, trấn an hắn, chiều này là thông qua những ngày sống chung này mà học được, Dạ cũng giống như những tiểu miêu, rất thích được người khác vuốt cằm, mỗi lần như thế hắn đều thoải mái nheo lại hai mắt, miệng phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Trần an Dạ, đơn giản hướng thư sinh giải thích, “Công tử, ngưng ngưng rồi. Đứa nhỏ này từ nhỏ được lang nuôi lớn, đầu óc còn chưa thông suốt.”

Thư sinh miễn cưỡng cười, “Không ngại. Long Y, chân thế nào?”

Nam tử trong lòng thư sinh — Long Y, vỗ vỗ tay hắn nói : “Không có việc gì, không cần lo lắng.”

Xe ngựa chậm rãi chạy về phía An Dương thành, dọc theo đường đi thư sinh cùng Long Y không mở miệng nói chuyện. Bọn hắn chỉ là khách qua đường trong nhân sinh của chúng ta mà thôi, không nghĩ sẽ kết thâm giao, cũng sẽ không có gì để nói.

Âm thầm đánh giá Long Y, hơi hơi ninh mị, người này càng nhìn càng thấy quen mặt.

Ngã Á theo ánh mắt của ta nhìn sang, ngẩng đầu lên kề tai ta nói nhỏ, “Tư y công tử tặng chúng ta tượng điêu khắc oa oa.”

Ta tỉnh ngộ, hắn vừa nói ta lập tức nhớ ra, Long Y này cùng tiểu công tử áo tím kia có bảy phần giống nhau, xem ra là có quan hệ huyết thống. Chúng ta cùng tiểu công tử kia coi như cũng có chút duyên phận, dĩ nhiên không khỏi đem một tia tâm tư đặt trên người Long Y, không biết tại sao hắn lại bị thương, vết thương trên người hắn tuy đã được xử lý, nhưng vẫn mang theo mùi máu tươi nồng đậm.

Vỗ lâm đại hội sắp được tổ chức, các đạo nhân mã tề tụ đến An Dương, vì phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn gây thương vong, toàn thành giới nghiêm, có thể nói năm bước một nhóm mười bước một trạm, vào thành cũng phải bị kiểm tra truy hỏi vô cùng nghiêm ngặt.

Đến phiên chúng ta, binh lính thủ thành cẩn thận kiểm tra, ta, ngài á, Ny Ny cùng Dạ hoàn toàn không thành vấn đề, mà thư sinh cùng Long Y bị binh lính giữ lại, hỏi nguyên nhân, binh lính chỉ nói: “Hai người này bộ dạng khả nghi.” Nói xong liền đem người áp giải đến lao phòng.

Ta ôm thất lưng Ngã Á, cho Ny Ny và Dạ một ánh mắt, ý bảo bọn hắn chuẩn bị tốt tùy thời trốn chạy. Long Y cùng thư sinh tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, nếu bọn hắn đã thương binh lính thủ thành đào tẩu, chúng ta cũng sẽ bị xem như đồng phạm mà bắt lại, ta không có hứng thú dạo một vòng trong lao phòng.

Khi binh lính cầm gong xiềng tiếp cận Long Y cùng thư sinh thì Long Y bay lên một cước đem người đá bay, thừa dịp này, thư sinh ôm Long Y nhanh chóng lao vào thành, thân ảnh vụt thoáng biến mất trước mắt mọi người, không nghĩ tới khinh công thư sinh kia lợi hại như thế. Lúc thư sinh cùng Long Y gây rối loạn, bốn người chúng ta liền động, thư sinh ôm Long Y vừa biến mất, chúng ta cũng đã ẩn tàng thân hình.

Cúi đầu nhìn nhìn người trong lòng, “Thân thể vẫn ổn chứ?”

“Không có việc gì.” Nói xong mắt đôi mắt thoáng hiện tinh quang, “Người không biết là vừa mới thư sinh kia dùng khinh công. . .”

“Rất giống khinh công của ngươi.”

Ngã Á nói: “Ngươi cũng cho là như vậy.”

“Àn. Xem ra các ngươi có nguồn gốc sâu thâm”

“Ngô, đối bụng.” Hắn xoa dạ dày, có chút đáng thương nhìn ta.

Ta buồn cười điểm điểm lên trán hắn, ái nhân mang thai sức ăn lớn đến kinh người.

Ra đầu về phía Ny Ny và Dạ, ý bảo bọn hắn đến khách *** gần đó.

Dùng xong cơm trưa, tinh thần Ngã Á bỗng dưng trầm xuống, dụi dụi mắt, giật giật ở trong ngực của ta tìm một vị trí thoải mái, không bao lâu liền ngủ mất.

Đặt ngón trỏ trên môi, “Hừ, hai người các ngươi không được náo loạn, Ngã Á đang ngủ.”

“Ngã.” Ny Ny gạt đầu, che miệng lại. Dạ nhìn người trong lòng ta một cái, cúi đầu tiếp tục ngoặm nhực cốt đầu (khúc xương có thịt).

“Dạ, đừng chỉ ăn thịt như vậy, phải ăn chút rau cải, bằng không sẽ tiêu hoá kém.” Dạ là điển hình của động vật ăn thịt.

Dạ không trả lời, bưng cả cái khay lên, xoay người đưa lưng về ta, tiếp tục ăn.

Ta bất đắc dĩ cười cười, bất động ăn thịt quay qua nhai rau cải là một công trình rất mệnh mông a.

Ôm Ngà Á đi ra ngoài, “Ny Ny, sau khi ăn xong mang theo Dạ đi ra ngoài dạo dạo, nhớ kỹ đừng cho để hấn dả thương người khác.”

Ny Ny nhỏ giọng nói: “Ca, người yên tâm đi, giao Dạ cho ta hoàn toàn không thành vấn đề, người nhanh chóng mang tẩu về phòng ngủ đi.”

Giao một tiểu động vật chỉ biết dùng tư tưởng bản năng để thoát hiểm cho một tiểu nha đầu khôn vật thích náo nhiệt, nghĩ như thế nào cũng thấy là vấn đề rất lớn, nhưng chim non cũng phải có ngày rời tổ, cho dù lo lắng ta cũng muốn thử cho bọn họ rời khỏi tổ một lần, “Chú ý an toàn, không được gây chuyện thị phi.”

“Hảo.” Ny Ny cười híp mắt cam đoan.

“Dạ, ăn no chưa?”

“...” Dạ miệng gặm thịt, lười phản ứng với Ny Ny

Ny Ny trở mình liếc mắt, đưa tay định giật đi khay thức ăn của Dạ, Dạ rất có bản năng bảo vệ thức ăn, móng vuốt cong lên hướng về phía Ny Ny, móng tay Dạ rất sắc bén, lập tức khiến bàn tay nhỏ bé bạch nộn của Ny Ny máu chảy đầm đìa.

“Tê —— người là dã thú a.” Ny Ny kêu đau. Nói xong, nghĩ nghĩ Dạ thật sự là dã thú mà.

Thấy Dạ mặt lạnh không để ý nàng, Ny Ny cho hấn một cái bạch nhân rất rất lớn, lấy kim sang được vừa băng bó cho mình, vừa nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong rồi ta mang người đi ra ngoài chơi.”

Sau nửa canh giờ, tổ hợp thôn nữ cùng dã thú xuất hiện trên phố xá sầm uất.

Tổ hợp Ny Ny cùng Dạ tương đối gây ngạc nhiên, người đi đường đều dừng chân quan sát, Ny Ny xem như không thấy gì, mặt không đổi sắc dạo qua mấy quầy hàng, thích liền mua, mua xong ném về phía sau cho Dạ cầm. Dạ cũng xem những người này như không khí, Ny Ny đi đâu hấn đi đó, Lăng Phong nói hấn phải theo Ny Ny mà.

Rất xa thấy một đám người tụ tập lại một chỗ, mọi người chỉ trỏ vô cùng náo nhiệt. Ny Ny hai mắt sáng lên, nâng tay đem chuỗi đường hồ lô nhét vào miệng Dạ, lôi kéo hấn đến gần.

Dạ liếm liếm mứt quả trong miệng, chua chua ngọt ngọt, hương vị cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Đến nhìn xem, nguyên lai là ở buôn nô lệ, ở Đại Uyên quốc buôn dân khải là phạm pháp, nhưng những kẻ bị đóng dấu nô lệ lại không được liệt vào phạm trù con người.

Lần đầu tiên Ny Ny thấy cảnh buôn nô lệ, lôi kéo Dạ chen chúc về phía trước. Những kẻ bị nàng va phải nhìn lại, chỉ thấy một cô nương thôn dã, không khỏi quăng cho nàng những ánh mắt đầy khinh bỉ. Ny Ny không thèm đếm xỉa.

Địa vị nô lệ tuy rằng ngang hàng cùng gia súc, nhưng cũng chia ra làm ba bảy loại. Loại nhất đẳng là tiểu đồng bộ dạng tuấn tú hoặc cô nương xinh đẹp, thông thường họ được mua về rồi xem như là công cụ để phát tiết, hoặc là bán vào thanh lâu, giá cả khoảng hai mươi lượng; loại hai là hấn tử cường tráng, bị mua về làm khổ sai, chào giá mười hai; loại ba là những nô lệ không có thể lực cũng chẳng có dung mạo, thông thường chỉ cần một vài lượng là đã có thể mua được.

Hiện giờ võ lâm đại hội sắp bắt đầu, kẻ đến người đi vô cùng náo nhiệt, cũng có rất nhiều người đến mua nô lệ, gã buôn người cười toe toét, hấn bắt được thương cơ (cơ hội buôn bán), nhất định sẽ kiếm được một vỏ lớn.

Nhìn thấy biển giá của tiểu đồng cùng cô nương xinh đẹp, tuy rằng Ny Ny đồng tình với bọn hấn, nhưng vẫn không thể đem thiện tâm phát huy quá nhiều, chỉ xem chứ không mua. Nhưng nhìn thấy những người này bị coi như hàng hóa để người ta chọn chọn tuyển tuyển, thật sự khó chịu trong lòng, Ny Ny giật nhẹ tay Dạ, tỉnh rồi đi, bắt gặp nghe hai nam tử bên cạnh đối thoại, khiến nàng dừng lại cước bộ.

Nam tử mặc y sam vàng nhạt cười nói: “Tiêu huynh, tiểu đồng bên trái kia lớn lên rất tinh xảo, sao huynh không mua về sưu tầm?”

Tiêu Hoàn nghe ra nam tử đang nói đùa, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, “Tục ngữ nói quân tử không đoạt vật người khác yêu thích, vẫn là để Âu huynh mua đi, được một người xinh đẹp như vậy nằm dưới thân đích thị là một phong cảnh độc đáo.”

Âu Viễn nhìn Tiêu Hoàn, hai người không cần nói cũng rõ, nở nụ cười.

Ny Ny bĩu môi, dùng thanh âm mà người chung quanh đều có thể nghe được nói: “Hạ lưu.”

Tiêu Hoàn cùng Âu Viễn sững sốt liếc nhìn nhau, đồng thời quay đầu nhìn về phía Ny Ny, Ny Ny cho bọn họ mấy cái bạch nhãn, Tiêu Hoàn thiêu thiêu mi nghiền ngẫm rồi nở nụ cười: “Vì sao cô nương nói như vậy?”

“Không biết xấu hổ.” Ny Ny đẩy đám người vây quanh gian hàng bán nô lệ, ngựa đầu ra giá.

Âu Viễn ha ha cười to, “Tiêu huynh, chúng ta phong lưu phóng khoáng thế mà lại bị xem thường.”

Tiêu Hoàn cười nhạt không nói, nhìn chằm chằm Ny Ny trong đám người đông đúc.

Sau đó tiểu đồng bị Tiêu Hoàn và Âu Viễn nhìn trúng kia được Ny Ny mua về với giá năm trăm lượng. Ny Ny mang người đến gần Tiêu Hoàn cùng Âu Viễn, hừ một tiếng, lạnh lùng bỏ đi.

Âu Viễn cười nói: “Nha đầu thật có cá tính.”

Vượt qua một khu phố, cái lưng vẫn luôn thẳng tưng từ đầu đến cuối của Ny Ny đột nhiên sụp xuống, tinh thần suy sụp lắc lư đi về phía trước. Đau lòng chết nặng, năm trăm lượng tiền riêng của nàng cứ như vậy mà bay sạch.

“Chủ nhân. . .” Tiểu đồng ở sau lưng nàng sợ hãi hô.

“Kêu ta tiểu thư là được rồi, người tên là gì?” Ny Ny cố kéo ra một khuôn mặt tươi cười.

“Nô không có tên, xin chủ. . . tiểu thư ban tên cho.”

“Vậy gọi người là Nô nhi đi.” Ny Ny tùy tiện nói. “Dạ, ta hết tiền rồi, chúng ta trở về tìm ca ca đi.”

“... Hào.” Dạ vẫn còn ngoảnh đầu nhìn lo ngoảnh đường

Bởi vì vừa đến An Dương, hoàn toàn không quen thuộc địa hình nơi này, ba người mò mẫm đi tới. Rẽ vào một cái hẻm nhỏ, trong không khí đột nhiên có một tia hương khí ngọt ngào, Dạ đột nhiên lắc mình che trước người Ny Ny, tứ chi chầm đật, bày ra tư thế công kích, cổ họng phát ra tiếng rít ô ô.

Ny Ny rung mình, rút ra bội kiếm, kéo Nô nhi đến gần mình, cẩn thận quan sát bốn phía.

Dạ nhăn mũi ngửi ngửi, nhãn đồng lóe lên ánh quang ngân sắc, đột nhiên bật người, nhắc Ny Ny cùng Nô nhi lên, nhảy lên nóc nhà. Mùi ngọt ngào kia có tác dụng mê huyễn, tứ chi Dạ như nhũn ra, tinh thần uể oải không thể tập trung, Ny Ny vẫn còn duy trì một tia thanh tỉnh, nhưng Nô nhi đã hôn mê.

Dạ mang theo hai người mở đường đào tẩu, đột nhiên trong không khí vang lên tiếng xé gió, Dạ nghiêng người tránh thoát đạo ám khí thứ nhất, còn muốn tránh thoát đạo ám khí thứ hai thì tứ chi mềm nhũn, không thể đề khí, phi tiêu đâm vào chân của hắn. Trên phi tiêu có độc, cái chân bị phi tiêu cắm vào rất nhanh đã mất đi cảm giác. Kịch độc lan ra, khí lực dần dần xói mòn, tay chậm rãi mất sức, Ny Ny cùng Nô nhi theo đà từ nóc nhà ngã xuống, hai hắc y nhân rất nhanh xuất hiện, bắt đi Ny Ny và Nô nhi.

Dạ cắn răng nhảy lên, theo nóc nhà mà chạy về Thanh Nguyệt khách ***.

Một chiếc xe ngựa bên cạnh chậm rãi tiến đến, Tiêu Hoàn hít hà, trên mã xa có mùi của nữ tử vừa mới nắn hắc hạ lưu, đồng thời còn có một cỗ vị đạo của mê hương đến từ Tây Vực.

Âu Viễn dừng lại nhìn hắn, dò hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đi.” Tiêu Hoàn không giải thích, lúi lúi kéo Âu Viễn đi về phía mã xa phía trước.

Ta ngồi đọc sách bên cửa sổ, phòng cách vách đột nhiên truyền đến âm thanh vang động, mơ hồ còn có tiếng đánh nhau. Bên đó là phòng của Ny Ny, tại sao lại có tiếng đánh nhau? Buông sách, nhanh chóng đi đến phòng bên cạnh.

Đẩy cửa ra, mùi máu tươi nồng đậm xộc lên mũi.

Ba hắc y nhân đang giằng co cùng Dạ, ta rút kiếm xông lên, che chắn phía trước Dạ, chặn đứng công kích của hắc y nhân.

Càng đánh càng kinh ngạc, võ công của những người này cùng với những kẻ muốn cướp Ngã Á giống nhau như đúc, đây là có chuyện gì, chẳng lẽ người của Phong Diệp sơn trang đã phát hiện Ngã Á giả chết, đồng thời cũng biết được vị trí của Ngã Á sao? Tâm niệm chuyển động cực nhanh, đánh bay vũ khí của ba hắc y nhân, lách thân tiến lên, điểm trụ sáu đại huyệt đạo của chúng, tách miệng chúng lấy ra độc được khảm trong răng, phòng ngừa bọn hắn tự sát.

Thu hồi vũ khí, xem xét thương thế Dạ, Dạ rét run, sắc mặt xanh tím, thân thể run rẩy, là trúng độc. Ôm lấy nó đi về phòng ta, đặt xuống tháp thượng, đánh thức Ngã Á.

“Làm sao vậy?” Ngã Á vẫn chưa ngủ no, tinh thần không được tốt lắm.

Ta đem khăn lạnh đắp lên mắt hấn để Ngã Á tỉnh táo lại, “Dạ trúng độc, Ny Ny vẫn chưa trở về.”

“Đỡ ta xuống giường.”

“Hảo.”

Uy thuốc giải độc cho Dạ, lấy ra phi tiêu trên chân nó, lại đem thịt chết xung quanh miệng vết thương cắt xuống, rửa sạch, bôi thuốc, băng bó.

Ngã Á rửa tay, “Tạm thời không ngại, nhưng trong cơ thể hấn còn dư độc, một lát ta sẽ viết phương thuốc để người đi bốc thuốc.”

“Được. Muốn ngủ tiếp một lát nữa không?”

“Không cần. Sao lại thế này?”

Ta đỡ hấn ngồi xuống, lắc đầu nói: “Không rõ ràng lắm, vừa rồi ta đang đọc sách, cách vách đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau, đã qua nhìn thì thấy ba hắc y nhân đang đánh nhau với Dạ, kỳ quái chính là võ công của ba hắc y nhân kia rất giống với đám người Phong Diệp sơn trang đã truy đuổi chúng ta.”

Ngã Á cau mày, “Âm hồn bất tán.”

.....

Vì ngăn ngừa đồng bạn của những tên hắc y nhân kia mò đến, ta thuê một chiếc mã xa, bỏ ba tên hắc y nhân vào bao bố quăng vào xe ngựa, đồng thời ôm Ngã Á và Dạ lên, đánh xe rời đi bằng cửa sau của Thanh Nguyệt khách ***, vòng vo ba vòng qua các phố lớn ngõ nhỏ trong An Dương thành, nắm thời cơ thay đổi một chiếc mã xa khác, cuối cùng xe ngựa chậm rãi chạy đến Nhạc Dương khách ***.

Dạ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, đến tối còn bị sốt cao, tuy rằng ta lo lắng an nguy của Ny Ny, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Hiện tại Ngã Á thân mình nặng nề, không thể thức khuya, hầu hạ hấn nghỉ ngơi xong, ta ngồi bên nhuyển tháp trấn giữ, không ngừng chà lau thân thể Dạ, giúp hấn hạ nhiệt. Còn ba hắc y nhân kia, ta hiện tại không có tâm tình thăm vấn bọn hấn, chỉ ném bọn hấn vào tủ áo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Đến giờ mảo (năm giờ sáng) hôm sau, cơn sốt của Dạ mới lui, ta yên tâm thở phào nhẹ nhõm, đắp chăn cho nó, đứng dậy hoạt động gân cốt. Mở cửa sổ cho không khí tươi mới tràn vào, tâm tình vẫn đục của ta mới thanh minh được vài phần.

Đang nghĩ nên tìm Ny Ny nơi nào, thương thế của Dạ, cùng việc nên xử lý những hắc y nhân kia như thế nào, trên người đột nhiên nhiều hơn một kiện áo khoác, ta hồi thần, quay đầu lại nhìn Ngã Á, thấy trên vàng trần hấn không che dấu được mệt mỏi, ta đau lòng nói: “Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Hài tử gây sức ép lợi hại.”

“Sao lại không gọi ta?” Đêm qua hấn cơ hồ không trở mình, ta cho là hấn ngủ say, không nghĩ là do hấn không muốn quấy rầy ta, cho dù khó chịu cũng không động dậy càng không lên tiếng gọi. Tay hấn lạnh giá, ta đưa hấn lên đến trước người, bọc lại trong áo khoác lông cừu.

Hấn không nói gì, thân thể tựa vào, đem sức nặng toàn thân đặt trên người ta, ta nhắc chân kéo một chiếc ghế dài gần đấy đến, ngồi xuống, ôm hấn ngồi ở trên đùi, hôn nhẹ lên đôi môi lạnh, “Ngủ đi.”

Ngã Á ngủ rất nhanh, ánh mắt chậm rãi tản ra, ta ôm hấn tựa bên khung cửa sổ, khép mắt nghỉ ngơi trong chốc lát.

Giờ ty (chín giờ sáng), Dạ tỉnh lại, thần trí tuy rằng thanh tỉnh nhưng tinh khí vẫn không đủ, vẻ mặt mệt mỏi, thần sắc ảm đạm.

“Dạ, biết Ny Ny đi nơi không?”

Dạ ngậm ô ô hai tiếng, giãy dụa muốn đứng lên, ta đè vai hấn lại, đưa Dạ nằm trở về giường.

“Nằm nói, không cần lo lắng, ta sẽ mang Ny Ny về.”

“Hèm nhỏ, diêm hương, mê dược, hắc y nhân, mang đi, độc tiêu. . .” Năng lực biểu đạt của Dạ vẫn chưa thành thạo, nói chuyện chỉ có thể dùng câu hai chữ.

Ta tổ hợp những tin tức này lại một chút, “Trong hèm nhỏ có mùi hương ngọt, hắc y nhân mang Ny Ny đi, người trúng độc tiêu.”

Đôi mắt Dạ sáng ngời, thân thể cuộn lại, giống như mèo con cọ cọ vào tay ta, ta buồn cười, Dạ đôi khi giống dã thú hung mãnh, nhưng kỳ thật chỉ là một đứa trẻ lớn xác mà thôi. Vỗ vỗ đầu của hắn, “Ngoan ngoan ngủ, hảo hảo dưỡng thương.”

Ném ba hắc y nhân vào phòng bên cạnh, ta muốn thăm vấn bọn hắn. Ngã Á cũng muốn đi theo, ta không đồng ý, những hắc y nhân này là tử sĩ, rất cứng miệng, nếu muốn làm cho bọn họ phun ra những chuyện ta muốn biết, tuyệt đối cần phải sử dụng thủ pháp huyết tinh, hắn hiện tại mang thai, không thể thấy máu, trong trường hợp huyết tinh thể này lại càng là đại kỵ.

Ngã Á nắm tay ta lắc lắc, “Ta muốn nghe.”

Hiếm khi thấy hắn làm nũng, buồn cười niết niết mũi hắn, “Bảo bảo nghe lời, lên giường tiếp tục ngủ một giấc. Đúng rồi, cho ta hai bình hóa cốt tán.”

“Không cho ta nghe thì không có hóa cốt tán.”

“Không được tùy hứng.” Lo lắng cho an nguy của Ny Ny, gấp hắn cứ quán lấy không buông, nói những câu không hiểu chuyện như vậy, sắc mặt ta không khỏi trầm xuống.

Hắn nhìn ta trong chớp lát, hít sâu một hơi, che mặt, thản nhiên nói: “Thật xin lỗi, gần nhất cảm xúc dao động quá lớn, đôi khi ta không chế không nổi, đây là hóa cốt tán, khi sử dụng thì pha vào nước với tỉ lệ 1:10.”

Hắn nằm trên giường đưa lưng về phía ta, cảm xúc giám sát, ta thở dài một hơi, xoay người rời phòng.

Ba hắc y nhân thật không phụ cái tên tử sĩ, cứng miệng như trai, đối với người bình thường mà nói thì dù dùng bất kì cực hình hay thủ đoạn nào ở trên người bọn họ đều không có một chút tác dụng. Lau lau máu trên tay, ngồi xồm bên cạnh ba hắc y nhân, lạnh lùng cười, ta vốn không có ý định dùng thủ đoạn đầy huyết tinh như vậy đâu, nhưng mà ai bảo bọn họ không chịu phối hợp làm chi.

Giơ tay chém xuống, lưỡi dao sắt bén đâm vào mắt cá chân tên hắc y nhân gần ta nhất, lưỡi dao xoay ngược một tấc rồi lại một tấc cắt đứt gân chân của gã, trước khi xuống tay ta đã diêm á huyết của gã, lúc này gã đau đến hai mắt trợn muốn rớt xuống lại không thể phát ra một chút thanh âm, chỉ phải gầy giữa trên mặt đất như con cá chết.

Lưỡi dao theo chân hắc y nhân chậm rãi trượt lên, ta nhìn mặt hai tên khác, khinh phiêu phiêu nói: “Có biết một người sống có thể chịu được bao nhiêu dao róc thịt không? A, tin chắc các ngươi là kẻ rõ ràng nhất, một ngàn đao không nhiều không ít, ta cam đoan sẽ để các ngươi sống để hưởng thụ đao cuối cùng đấy. Đến lúc đó các ngươi sẽ tận mắt thấy trái tim của mình, sẽ biết nó trong một nén nhang đập bao nhiêu cái. Ha ha, yên tâm, ta là người ôn nhu, nhất định sẽ làm chậm rãi thôi.” Đối với tử sĩ như chúng mà nói, đã kích nhục thể chẳng được tính là gì, chỉ có thể phá hủy tinh thần chúng mới có thể khiến chúng thần phục.

Tay run nhè nhẹ, miếng thịt đầu tiên cắt hơi dày rồi. Kiếp trước ta rất chán ghét ông nội đã mang ta vào thế giới hắc ám, đối với các loại thủ đoạn huyết tinh cũng rất phản cảm, không ngờ rằng những thứ này đã dung nhập vào cốt nhục, trở thành một phần không thể xóa nhòa trong cơ thể ta, yên lặng nhiều năm, hiện giờ lại tiếp xúc khiến toàn thân ta hưng phấn đến phát run, ta che mặt cúi đầu nở nụ cười, “Ngượng ngùng, quá kích động, không có nắm chặt, đao thứ hai tuyệt đối sẽ rất hoàn mỹ.”

Hỏi ra điều ta muốn biết, chủ thủ nhẹ nhàng trượt, cắt đứt cổ họng của bọn chúng, đứng dậy vẩy hóa cốt phấn lên người chúng, sau một lát, ba tử sĩ hoàn toàn biến mất trên thế giới này. Chính sửa y sam, mở tung cửa sổ để gió thổi tán đi mùi máu tanh trên người, hiện giờ Ngã Á giác quan mất cảm, ta cũng không muốn mùi máu tanh kích thích khứu giác của hắn.

Mở cửa phòng bên cạnh, phòng trong không có một bóng người, nhìn quanh bốn phía cũng không thấy bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, chỉ là nhuyển thập cùng giường lớn hơi tán loạn, sờ sờ vẫn còn hơi ấm, xem ra thời gian rời khỏi không dài, khoe miệng lạnh lùng gọi lên, là ai có bản lĩnh lớn như vậy lại có thể dưới mắt ta mà mang Ngã Á và Dạ đi. Máu trong cơ thể sôi trào, dã thú bị xiềng xích trong tâm hồn gầm rít. Là vì ta luôn thể hiện mình rất thiện lương sao, nên hết lần này đến lần khác khiêu chiến đề tuyến của ta?

Lách mình rời khỏi khách ***. Trước kia thân ở vị trí cao, đã có thói quen chỉ điểm giang sơn, hiện giờ dưới tay không bóng người, dĩ nhiên không thoải mái, nhưng có người lại luôn bức ta xây thế lực của chính mình. Trọng sinh ở cái thế giới này vốn định trải qua một cuộc đời tĩnh lặng, nhưng bây giờ tình thế lại không cho phép, a!

Nhâm phu nhân hiện tại của Phong Diệp son trang thập phần thần bí, người trong trang trừ bỏ ngày trang chủ đại hôn đã được gặp vị phu nhân này một lần, sau đó nàng chưa từng xuất hiện trước mặt người khác. Một người hầu từng gặp qua trang chủ phu nhân đã nói, trang chủ phu nhân so với tử đại mỹ nhân trong lịch sử còn đẹp hơn đến ba phần, khiến những ai chưa từng gặp qua nàng hết sức tò mò, mong muốn một ngày kia có thể một lần diện kiến mỹ nhân.

Một nữ tử dung mạo diễm lệ, ôn nhu đùa giỡn với tròng tử trong tay, hắc y nhân tiến lên cung kính nói: “Phu nhân, giáp thất, giáp thập, bính tam chết không toàn thấy.”

“Thế sao? Ta thật yêu quý những hài tử đã chết.” Nữ tử làm làm ra một bộ ưu thương, “Ai đã hạ thủ?”

“Không biết.”

“Ân?”

“Người nọ dịch dung, Giáp thất, giáp thập, bình tam tự biết không dịch lại nên không cùng nam nhân triển đấu, chỉ mang về hai người, hẳn là đồng bạn của y.” Hắc y nhân hơi dừng một chút, nữ tử đã nhận ra sự ngập ngừng của gã.

“Có gì kỳ quái sao?”

“Có, hai người này một tên giống như dã thú, một tên toàn thân trên dưới đều là độc, không ai có thể tiếp cận.”

“Nga?” Nữ tử cảm thấy hứng thú nhũn mày, “Dẫn đường.”

“Dạ.”

Nữ tử đánh giá hai người được thủ hạ mang về, song mâu mặc sắc (màu đen như mực) nhìn không ra một tia cảm xúc, thủ lĩnh hắc y cung kính đứng ở một bên, nữ tử không hỏi, hẳn dĩ nhiên không được lên tiếng. Trong phòng giam hai người, một gã giống như dã thú đối diện lên nạng thấp giọng gầm gừ một người là phụ nhân sắp chuyển dạ, phụ nhân toàn thân trên dưới đều là độc, những độc chất này đều rất khó điều chế, không biết phụ nhân dung tục này từ nơi nào đến, trong mắt nữ tử hiện lên hứng thú dạt dào.

“Mở cửa.”

“Dạ.” Thủ lĩnh hắc y cúi đầu tiến lên, mở cửa lao.

Nữ tử chậm rãi đi đến trước mặt Dạ cùng Ngã Á, “Độc trên người là ai đưa cho người.”

Ngã Á thản nhiên nhìn nàng một cái, nói một câu khiến mọi người hết sức ngạc nhiên, “Người đoán xem.”

Nữ tử sững sốt một chút, thu hồi ngạc nhiên, nói : “Bằng hữu.”

Ngã Á gật đầu.

Nữ tử đang muốn hỏi cái khác, đột nhiên phát hiện một ‘chuyện thú vị’, nàng hơi hơi khom người, đưa tay nhắc cằm Ngã Á, độc trên người Ngã Á nhảy mất bắt đầu xâm nhiễm thân thể nàng, nữ tử dường như hoàn toàn không nhận ra, bình thản ung dung, “A, diện cụ hảo tính xảo, thiếu chút nữa bị người đã lừa rồi.” Móng tay ánh lên màu lam u quang nhẹ nhàng xoa lên mặt Ngã Á, nơi bị nàng đụng chạm chậm rãi truyền đến cảm giác bông rạt, Ngã Á nhúm mi, diện cụ trên mặt từ từ bị tháo xuống, cuối cùng lộ ra diện dung lãnh diễm tuyệt sắc.

Trước kia phong Diệp son trang tung lực lượng tìm kiếm Ngã Á, nữ tử cùng hắc y nhân tất nhiên đã thấy qua bức họa hắc, thủ lĩnh hắc y ngăn người nhìn Ngã Á, nữ tử dừng lại, lập tức ha cười ha ha, “Nguyên lai người thật sự không chết, nghe nói huyết nhục của người có thể làm thuốc, không biết có phải là sự thật hay không? Ta thật sự rất muốn biết.”

“Thông tri trang chủ, để cho hắc tử đây, nói ta có phần kinh hi tặng cho hắc.”

“Dạ.” Hắc y nhân lĩnh mệnh lui ra.

Nữ tử tò mò đánh giá Ngã Á, cuối cùng đem tầm mắt đặt lên phần bụng hở cao cao, “Nơi này có cái gì, tại sao lại lớn như vậy? Lại giống như nữ tử mang thai.”

Ngã Á lãnh đạm không nói gì.

Nữ tử đưa tay, sờ lên bụng Ngã Á, Ngã Á đột nhiên nở nụ cười, nữ tử chần chờ một chút, không biết hẳn vì sao lại cười, nhưng tay vẫn là sờ soạng lên, trong nháy mắt đụng chạm ấy, tay nàng nhanh chóng chuyển thành màu đen, nữ tử vội thu tay về, lui ra phía sau từng bước, tay còn lại nhanh chóng niết trụ bàn tay trúng độc, “Hảo ngoan độc.”

Ngã Á lại cười cười. Chỉ là một nụ cười nhẹ nhàng, lại khiến nữ tử có cảm giác lưng mình phát lạnh.

Lúc trang chủ Phong Diệp son trang mang người đến, chỉ thấy sắc mặt Mị Cơ kinh nghi đứng cách tù phạm hai ba bước, một bàn tay đã nhuộm màu xanh đen.

“Đây là chuyện gì?”

“Không nên chạm vào ta.” Độc của Ngã Á quả thật ác độc, ngay cả Độc Nhân bọn ta cũng trúng chiêu, càng khỏi nói là người thường.

“Mị Cơ, người trổng độc sao?” Nam tử kinh ngạc nói.

Mị Cơ sắc mặt khó coi gật gật đầu, “Đây là người người muốn tìm, phải tránh không được đụng chạm thân thể hắn, ta đi trước.”

Nhìn thấy bóng lưng Mị Cơ rời đi, nhân đồng nam tử hiện lên lo lắng, quay đầu nhìn về phía kinh hi Mị Cơ đưa cho gã, vừa nhìn xuống trông mắt tròn lên, này thật là một kinh hi cực đại, người vốn tưởng đã chết lại đứng trước mặt gã, làm sao có thể không khiến hắn kinh hi cho được, chỉ cần có hắn, Diệp Thần có thể sống lại.

Đôi mắt nam tử hiện lên cảm xúc điên cuồng, nhưng lý trí của gã vẫn còn đó, nhớ rõ lúc Mị Cơ rời đi có nói không được tùy tiện đụng chạm Ngã Á.

“Đã lâu không gặp, Ngã Á.”

“Đã lâu không gặp, người vẫn chưa chết sao?” Ngã Á luôn luôn không thích tên nam nhân điên cuồng mà hung ác nham hiểm này, nhện không được buông lời ác độc.

“Đa tạ đã quan tâm.”

“...” Ngã Á không muốn cùng tên mặt dạn mày dày nói chuyện, ngoảnh đầu sang một bên. Nam nhân cũng không thèm để ý, phân phó thủ hạ hầu hạ tốt cho hai người rồi rời đi.

Sờ tay lên trán Dạ, sốt cao đã lui hẳn, “Thân thể thế nào?”

“... Ân.” Độc tố trong cơ thể Dạ đã được giải, nhưng nguyên khí tổn thương, tinh thần suy sụp ít nhiều. Dạ cọ cọ vào tay Ngã Á, nhắm mắt ngủ.

Ngã Á sờ sờ bụng, hi vọng Lăng Phong có thể mau chóng tìm đến.

Võ lâm đại hội đúng hạn cử hành, mà người phát khởi tổ chức đại hội – trang chủ Phong Diệp son trang – lại không xuất hiện, điều này không khỏi khiến người suy nghĩ.

Ta nhấp một ngụm trà, đứng dậy rời khỏi hội trường võ lâm đại hội. Trang chủ Phong Diệp son trang không xuất hiện, vậy có phải hắn đang chuẩn bị hay có ý gì đó không? Nghĩ tới ba tên tử sĩ bị hủy thi diệt tích, sau khi bọn chúng xuất hiện thì Ngã Á và Dạ biến mất, như thế xem ra kẻ mang Ngã Á và Dạ đi có khả năng rất lớn là người của Phong Diệp son trang.

Màn đêm buông xuống, ta mặc y phục dạ hành lén vào Phong Diệp son trang. Phong Diệp son trang thủ vệ sâm nghiêm, năm bước một trạm mười bước một đồn, hơn nữa lại có tuần tra. Tránh ở góc tường u ám, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, càng là loại hoàn cảnh nghiêm mật, ta lại càng bình tĩnh, khinh khê cười cười, đội tuần tra đi qua, nhỏ tiếng bám theo phía sau bọn họ.

Theo ngoại vi son trang một tắc một tắc tìm tòi, Cho đến tận chủ ốc cũng không có phát hiện nơi nào khả nghi, xem ra có gì đó bên trong chủ ốc. Đứng bên cửa sổ chủ ốc, dùng hai ngón nhẹ nhàng chọc thủng hai lỗ nhỏ nhìn vào quan sát, bên trong không người. Mở cửa, lén mình tiến vào.

Cẩn thận tìm tòi, tìm cơ quan cơ quan, tìm một vòng cũng không phát hiện địa phương khả nghi, là do ta đã quá xem nhẹ sao? Cúi người, gõ gõ lên sàn nhà, mỗi một khối sàn nhà đều phát ra thực âm, đi đến cạnh giường, đột nhiên phát hiện, sàn nhà nơi này có dấu vết ma xát để lại. Đang muốn cẩn thận xem xét, phía sau truyền đến tiếng bước chân, ta nhanh chóng nghiêng qua, xoay người nhìn kẻ nọ.

Người trước mặt cũng một thân hắc y, che mặt chỉ lộ ra đôi mắt, ta đánh giá hắn đồng thời hắn cũng đánh giá ta. ‘Đánh đòn phủ đầu’ ta lúc nào cũng thích cái từ này, phóng vút lên, chủ thủ sắc bén bỏ về phía người trước mặt, hắn lui một bước về phía sau tránh khỏi công kích của ta, ta đề khí áp sát.

Đánh nhau, phát hiện người trước mặt tay chân nhanh nhẹn, thân hình phiêu dật, từng chiêu thức đều ổn trọng, chuẩn xác, lưu loát, ta một nghiêng thất lưng tránh thoát công kích của hắn.

Dần dần sát khí trên người hắn thu liễm, mặc dù ta có chút nghi hoặc, nhưng vẫn chưa dừng tay, sau lại thân hình hắn biến đổi, khinh công kia lại có thể giống với Ngã Á, ta giật mình, nguyên lai trước mắt đứng là người quen.

Thủ thế, lui về phía sau vài bước, kéo tấm khăn che mặt xuống.

“Vân Dược tiên sinh.”

“Lăng Phong, tại sao người lại ở chỗ này?”

“Ta...” Bên ngoài truyền đến thanh âm ồn ào, xa xa còn có ánh đuốc, xem ra vừa rồi chúng ta đánh nhau đã khiến người chú ý, “Đi ra ngoài nói.”

Hai người theo cửa sổ nhảy ra, tránh thoát đám hộ vệ rồi khỏi Phong Diệp son trang. Ta một đường đi theo Vân Dược đi vào Duyệt Lai khách ***.

Sau khi vào nhà tháo xuống điện tráo (khăn bịt mặt), ta hỏi: “Vân Dược tiên sinh vì sao lại đến đây?”

“Ta tới cứu Vân Dương.”

“Vân Dương tiên sinh tại sao lại bị bắt?” Ta có chút kinh dị, ngọn núi Vân Dương ẩn cư phi thường quý dị, kỳ môn động giáp làm cho người ta phiền chịu không nổi, người thường căn bản không thể đi lên.

Vân Dược hừ lạnh một tiếng, “Người Phong Diệp sơn trang đã san bằng ngọn núi Vân Dương ẩn cư, một ngọn cỏ cũng không tha.”

“Xuống tay thật lớn.”

“Hừ!” Hắc cau mày hừ lạnh, hỏi lại: “Còn người, vì sao lại dạ tham Phong Diệp sơn trang?”

“Ngã Á mất tích, ta hoài nghi là người Phong Diệp sơn trang làm.”

“Muốn chết!” Sắc mặt hắc đông lạnh, đột nhiên lại nói: “Buông tay!”

Lúc này ta mới giật mình, phòng trong chẳng biết lúc nào lại có thêm người thứ ba, người nọ ôm trọn thất lưng Vân Dược, Vân Dược lập tức lộ ra vẻ mặt sắc lạnh.

Ta hoàn toàn không hề phát hiện nam nhân phía sau Vân Dược xuất hiện khi nào, xuất hiện như thế nào, tu vi người này lại cao như thế, ta âm thầm kinh hãi, trên mặt lại bất động thanh sắc, chấp tay chào hỏi, lại phát hiện nam nhân này thế nhưng lại là người ta nhận thức.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Lần trước Ngã Á cùng sư huynh bọn hắn bị bắt vào phân trang của Ngự Long giáo — hắc thạch sơn trang, ta cùng tam sư huynh dạ tham hắc thạch sơn trang thì ta đã gặp nam tử thần bí này trong băng động quý dị kia. Nam tử thập phần để ý đến người nằm trên giường băng có khuôn mặt giống hệt Vân Dược. Không biết gần tiếp cận Vân Dược có mục đích gì? Tâm niệm xoay chuyển như thiểm điện nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, chấp tay làm lễ.

“Tại hạ Lăng Phong.”

Nam tử mặt lạnh, thân nhiên gật đầu, quay lại nhìn Vân Dược lộ khí đằng đằng, gương mặt băng lãnh trong nháy mắt trở nên nhu hòa, ta nhàn nhạt nhíu mày không nói.

“Vân Dược tiên sinh, ngài xác thực Vân Dương tiên sinh là bị Phong Diệp sơn trang bắt đi.”

“Ân. Người trong sư môn ta có một phương thức liên lạc đặc thù, phương thức này chỉ có người trong sư môn có thể xem hiểu, mấy ngày trước ta nhận được thư cầu cứu của Vân Dương, hắn nói hắn bị nhốt trong Phong Diệp sơn trang, nhưng hắn cũng không rõ cụ thể đang bị giam ở nơi nào, đêm nay ta vốn định nhập trang thăm dò địa điểm Vân Dương, không nghĩ lại gặp được người. Tại sao Ngã Á lại bị Phong Diệp sơn trang bắt đi?”

Vân Dược cũng xem như là sư phụ trên danh nghĩa của Ngã Á, để hắn biết thân thể đặc thù của Ngã Á cũng không sao, nhưng là... Ta không tin nam nhân phía sau Vân Dược, lần trước người của gã bắt Ngã Á đi, khiến Ngã Á mất rất nhiều máu.

Nhận ra ánh mắt ta, Vân Dược đậm đậm nói với nam nhân phía sau, “Người ra ngoài trước đi.”

Song mâu nam nhân nháy mắt trở nên u ám, bên trong giống như có gì đang lưu chuyển, hắn cúi đầu nắm lấy cằm Vân Dược, lạnh như băng nói: “Người không tin ta?”

Vân Dược mỉm môi không nói, “...”

Đôi mắt nam nhân lại u ám thêm vài phần, thấy Vân Dược bước bình không thỏa hiệp, ngẩng đầu lên, đồng tử sắc bén hướng ta liếc một cái, lắc người rời đi.

Ta nhẹ nhàng cười, “Vân Dược tiên sinh có từng nghe qua về Lam Minh?”

“Có nghe được một chút.”

“Vậy tiên sinh hẳn là cũng biết đặc thù của người Lam Minh trong truyền thuyết. Cốt nhục người Lam Minh đều có thể làm thuốc, còn có hiệu quả trị liệu không tưởng được.”

Ngã Á mới vừa rời khỏi Lam Minh thì gặp thiếu trang chủ Phong Diệp sơn trang, thiếu trang chủ thân mang ác chứng, Ngã Á dùng máu của mình cứu chữa cho vị thiếu trang chủ kia, ai ngờ Phong Diệp sơn trang vong ân bội nghĩa, không chỉ không lấy lễ đối đãi Ngã Á, ngược lại đem giam lỏng, sau Ngã Á cùng phó nhân đào thoát khỏi Phong Diệp sơn trang, lão bộc Ngã Á mang hắn phó thác cho ta dưới hình thức vận tiêu, mong ta mang hắn về Lam

Minh, không ngờ Ngã Á lại không nhớ rõ đường trở về, hơn nữa sau một thời gian dài tìm kiếm, chúng ta vẫn không tìm được Lam Minh thần bí kia.

Vì trốn tránh sự truy sát của Phong Diệp sơn trang, Ngã Á chỉ có thể sống ở dưới lớp diện cụ, ta cũng không muốn gặp lại chúng, nghe nói lần này đương nhiệm trang chủ Phong Diệp sơn trang muốn mở đại hội võ lâm ở thành An Dương, ta vốn muốn nhân cơ hội này loại bỏ đi cái tai hoạ ngầm, ai ngờ vừa tới An Dương, gia muội liền mất tích, ta tìm được đồng bọn của những kẻ bắt cóc gia muội, tra hỏi mới biết được bọn hắn đều được trang chủ phu nhân của Phong Diệp sơn trang bày mưu đặt kế, tìm những cô nương dung mạo xinh đẹp bắt về.

Có được manh mối của gia muội, không nghĩ tới đảo mắt thì tới lượt Ngã Á và Dạ thất tung, theo đủ loại dấu hiệu nhìn lại, ta hoài nghi là người Phong Diệp sơn trang bắt Ngã Á đi, vốn đêm nay xâm nhập vào Phong Diệp sơn trang là muốn thăm dò tình huống cụ thể.” Ngẩng đầu nhìn Vân Dục nhợt nhạt cười, “Không ngờ đúng dịp gặp lại ngươi.”

“Nguyên lai có chuyện như vậy. Hôm nay đã đủ thảo kinh xà, không nên manh động, ngày mai chúng ta lại tham Phong Diệp sơn trang.”

“Hào.”

Chúng ta vừa mới nói xong, hắc y nam tử liền trở lại, đứng phía sau Vân Dục, cánh tay mạnh mẽ gắt gao ôm chặt thắt lưng Vân Dục, Vân Dục chỉ giật giật mà không tránh ra, ta khẽ nhíu mày, nam nhân xuất hiện rất đúng lúc, điều này làm cho ta không khỏi hoài nghi hắn ở bên ngoài nghe chúng ta nói chuyện.

Ta ngẩng đầu nhìn hướng hắc y nam nhân, vừa vặn hắn cũng nhìn qua ta, ta mỉm cười, ánh mắt của hắn lóe lóe, trong lòng ta lạnh giá.

“Vân Dục tiên sinh, không có gì thì ta đi đây...”

Khẩu khẩu khẩu!

Câu nói bị tiếng gõ cửa bên ngoài cắt đứt, thấy hắc y nam tử bất động siết chặt Vân Dục tiên sinh không cho hắn cử động, như thế chỉ có ta đây là cái người tự do ra mở cửa, a.

Mở cửa, ngoài cửa có một gã lão hủ cùng bốn nam tử mặc thanh sam, cẩn thận đánh giá lão hủ, tuy rằng tóc hoa râm nhưng tinh thần vẫn quá thục, sắc mặt hồng nhuận, thiên đình sung mãn, huyết Thái Dương lồi lên, võ công không tầm thường, bốn gã thanh sam nam tử phía sau hắn đều có khí tức trầm ổn, hạ bàn vững vàng, thân thủ rất cao.

“Xin hỏi tìm ai?”

“Vân Dương công tử có ở đây không?” Lão hủ cung kính hỏi, nhưng lại tự nhiên để lộ ra một tia cao quý, vừa nhìn liền biết có xuất thân không tồi.

Ta đối lão hủ sinh ra một tia hứng thú, cười nói, “Vân Dương tiên sinh không ở trong này, nhưng là...”

“Xin hãy vị công tử này báo cho.”

“Vân Dương tiên sinh ở trong này.”

Nghe vậy, lão hủ cùng bốn thanh sam nam tử sắc mặt vui mừng, tuy rằng chỉ lướt qua trong giây lát nhưng vẫn bị ta bắt được, ta bước qua ngưỡng năm người tiến vào.

Năm người tiến vào, quì một gối, cung kính nói: “Vân Dục công tử, chủ nhân nhà ta xin mời.”

Nghe vậy, hắc y nam tử buộc chặt cánh tay, Vân Dục nhíu mày, quay đầu lại trừng mắt về hắc y nam tử phía sau, lãnh đạm nói: “Chủ nhân nhà ngươi là vị ấy?”

Lão hủ nói: “Xin Vân Dục công tử đừng làm tại hạ khó xử.”

“A! Ta nào dám làm khó dễ ngươi, rõ ràng chủ tử nhà ngươi làm khó ta.”

“Mong Vân Dục công tử báo cho Vân Dương công tử.”

“Đã chết.” Vân Dục khinh phiêu phiêu nói.

“Cái gì?!” Lão hủ cùng bốn gã thanh sam nam tử nghe vậy cả kinh, sắc mặt giây lát trở nên xám xịt.

Vốn ta đã muốn đi, nhưng xem tình huống trước mắt, kế tiếp phát triển hẳn là rất thú vị, lui về chỗ ngồi, rót một ly trà, thỉnh thoảng nhấp nhẹ một ngụm.

“Gạt các ngươi thôi.” Vân Dục bữu môi nhìn sắc mặt năm người.

Lão hủ hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, “Xin Vân Dục công tử đừng ngoạ đùa như vậy.”

“Hừ, nói cho chủ tử nhà ngươi biết, nếu muốn gặp Vân Dương thì phải giết chết yêu nữ kia, tự mình mang thủ cấp ả đến gặp ta.”

“Này...” Lão hủ mặt lộ vẻ khó xử.

Vân Dục không kiên nhẫn nói : “Cút cút cút! Nói cho chủ tử của ngươi biết, trong hai điều kiện kai nếu có một điều không làm được, vậy kiếp này đừng hòng gặp lại Vân Dương, hay là... hấn đối Vân Dương chỉ là ham muốn thứ mới mẻ mà thôi.”

Lão hủ cùng bốn gã nam tử liếc nhau, đứng dậy lui ra, vừa định rời đi thì Vân Dục lại lên tiếng: “Nếu ngày mốt chủ tử của ngươi vẫn không đến, như vậy hấn sẽ vĩnh viễn không thấy được Vân Dương.”

“Ý của Vân Dục công tử là gì?”

“Ý tứ của ta chính là như thế.”

Lão hủ nhìn vào mắt Vân Dục, sắc mặt thay đổi mấy lần, mang theo bốn gã nam tử vội vàng rời đi.

Theo như cái này thì có thể kết luận là cố sự của Vân Dương, uống xong ngụm trà cuối cùng, ta đứng dậy cáo lui.

Vân Dục tức giận nói : “Lăng Phong xem kịch thích ý quá nhỉ?”

Ta mỉm cười, “Tạm được, có điều diễn kỹ của ngươi cần phải tăng cường thêm”

“Ngươi nói cái gì? !”

“Ý tứ của ta chính là như thế.”

Vân Dục tức giận đập văng cửa phòng quát đuổi ta ra. Đi đến cửa, cười nháy mắt thu liễm ý cười trên mặt, tìm tiểu nhị giúp ta an bài phòng.

Sơ tẩy qua, nằm trên giường nghĩ đến chuyện phát sinh trong mấy ngày qua, cũng an bày cụ thể tình huống cứu người ngày mai. Tay duỗi ra bên cạnh, ôm vào khoảng không, nhìn vào cánh tay trống rỗng, chỉ cảm thấy cả tâm hồn cũng trống rỗng, thật sự không quen chút nào. Xoa xoa mi tâm, nhẹ nhàng thờ dài.

Nửa đêm, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ ái muội, phòng ốc nơi này thật chẳng có hiệu quả cách âm gì hết, cẩn thận nghe, đúng là âm thanh của Vân Dục, nguyên lai hấn và hắc y nam nhân lại có quan hệ như vậy, không khỏi nghĩ tới người trong băng động lớn lên giống Vân Dục như đúc kia, không biết hắc y nhân có phải xem Vân Dục như vật thay thế hay không. Đứng nhìn Vân Dục có đôi khi rất buồn hấn, kỳ thật hấn là một kẻ tâm tư đơn thuần, hơn nữa hấn lại là sư phụ Ngã Á, ta không muốn hấn bị lừa, không khỏi gánh vác một phần tâm tư.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta ba người dùng cơm ở đại đường. Vân Dục hai chân hự nhuyển, một bộ rõ ràng bị giày vò không ít, phải dựa vào hắc y nam tử bé xuống lầu, khoe miệng hắc y nam nhân hơi hơi nhếch lên, chứng tỏ tâm tình gã tốt thế nào, ta cúi đầu cười nhàn nhạt, một lát nữa, câu hỏi của ta nhất định sẽ hất phăng cái thứ tâm tình tốt của hấn thành mây khói.

“Vân Dục tiên sinh không thoái mái sao?” Ta biết rõ còn cố hỏi.

Vân Dục trộm liếc hắc y nam tử, dùng ánh mắt xuyên hấn một cái, mặt ửng đỏ nói : “Đêm qua xoa bóp thất lưng.”

“Vậy sao?” Khoe miệng ta cong lên một độ cong tựa tiểu phi tiểu, “Vân Dục tiên sinh ngài hấn không biết...”

“Àn?”

Ý cười trong mắt ta càng thêm sâu, “Phòng nơi này hoàn toàn không có tác dụng cách âm.”

“...” Vân Dục ngẩn người, gương mặt nháy mắt bạo hồng, quay đầu hung hăng cắn lên tay hắc y nam tử một cái rõ mạnh. Ta uống canh, vui sướng khi người gặp họa nhìn lên, hắc y nam nhân nghiêng người đỡ dành Vân Dục đang nổi giận, ngẩng đầu ý vị bất minh liếc ta một cái, ta bình thần ung dung đối mặt với gã.

“Vân Dục tiên sinh, ta có một nghi vấn.”

Vân Dục mặt vẫn đỏ hồng, tức giận nói: “Chuyện gì?”

“Trên đời này có thể nào có hai người lớn lên giống nhau như đúc không?”

Vân Dục gật đầu: “Song bào thai hoặc là dịch dung.”

“Nga, phải không.” Ta liếc mắt nhìn hắc y nam nhân một thoáng, tiếp tục mở miệng: “Ta từng thấy qua một người lớn lên lại giống ngươi như đúc, chỉ khác là khoe mắt người nọ có một khỏa lệ chí.”

“Đi? ! Đó là ta ca ca.” Vân Dục kinh hô, “Ngươi thấy y ở đâu, đã rất lâu ta không liên lạc với y rồi... Tu, buông tay, ngươi nắm đau tay ta.”

Nguyên lai Hắc y nam tử gọi là Tu, Tu gắt gao nhìn chăm chăm ta, hận không thể đem ta ra đâm thủng vài cái động, ta không sợ sóng to gió lớn, hi vọng vấn đề vừa rồi có thể tạo được tác dụng cảnh cáo.

Vì đêm hôm nay hành động, sau khi ăn xong ta không đi ra ngoài, ở trong phòng nghỉ ngơi dưỡng sức, Tu đột nhiên xuất hiện, ta thiếu thiếu mi thần nhiên nhìn gã.

“Ngươi đã đến rồi?”

“Ngươi biết ta sẽ đến?”

“Đương nhiên.” Ta rót một ly trà cho mình.

“Ngươi thấy Văn Minh ở đâu?”

“Văn Minh? Ai?”

“Ca ca Văn Dục.” Song đồng a âm nhìn chăm chăm vào ta.

Ta yên lặng trong chớp lát mới lên tiếng : “... Nói đúng ra ta chưa từng gặp Văn Minh, mà là đã thấy thi thể của hắn. Tu, hiện giờ ngươi và Văn Dục đây đưa cùng một chỗ, là vì muốn hắn làm thể thân cho Văn Minh sao?”

“...” Tu không đáp.

Xem ra đã để cho ta đoán đúng, trong lòng ta căm tức, hắn làm như vậy không thấy có lỗi với Văn Dục và Văn Minh hai người họ sao, “Vấn đề này khiến ngươi khó trả lời sao?”

“...”

“Nơi này không chào đón ngươi, mời ngươi rời đi.” Ta sắc mặt khó chịu, hạ lệnh đuổi khách.

“Không được nói xằng nói bậy trước mặt Văn Dục.”

“Ta biết đúng mực, thỉnh rời đi.”

Tu liếc mắt một cái cảnh cái, trong miệng phun ra hai từ ‘Lam Minh’, xoay người rời đi.

Ta đặt chén trà xuống xoa xoa mi tâm, sâu kín thở dài một hơi, xem ra đêm qua ta cùng Văn Dục nói chuyện bị hắn nghe được, ta cho là hắn khinh thường cái chuyện nghe lén này nên không chú ý nhiều lắm, xem ra là do ta quá sơ suất. ... Hắn vậy là đang uy hiếp ta sao, mắt cụp xuống, lóe lên một tia ánh sáng lạnh.

Ny Ny gần như chết lặng nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống từ vết thương trên cổ tay, miệng vết thương đau đớn cũng không làm cho người ta khó chịu được như vậy.

Tên mặc áo choàng đen lấy đủ máu, đứng dậy rời đi. Ny Ny nằm ngửa trên giường đá, nhìn quanh lao phòng trống rỗng, khi mới đến nơi này có rất nhiều người, mọi người phải chen chúc nhau, chỉ qua vài ngày mà đã chết hơn phân nửa, hiện tại đến lượt nàng. Tên hắc bào lúc này lấy chén máu thứ mấy của nàng nhí, chén thứ ba hay thứ năm? Ny Ny thật sự không nhớ rõ.

Nàng mất một hồi khép mắt, nàng cảm thấy được toàn thân rét run, cơ thể nhẹ nhàng như thể tùy thời liền có thể bay ra.

Một người đi sát tới, ôm nàng vào lòng, cảm nhận được độ ẩm cơ thể người, Ny Ny theo bản năng cuộn tròn lại dùng sức cọ cọ vào khối hơi ấm áp ấy.

Ôm Ny Ny là Tiêu Hoàn, người lúc trước bị nàng mắng là lưu manh, lần đó hắn cùng Âu Viễn đi theo mã xa có mùi hương của Ny Ny cùng hương vị mê hương Tây Vực đến một thiết lao, hắn nhìn thấy này đó đám mặc áo choàng đen ấy bắt thiếu nam thiếu nữ về và lấy máu của họ, đây là sự kiện huyết tinh thập phần tà ác, lần này hắn đi ra chính là vì điều tra nghe ngóng các chuyện tình hại dân hại nước, dĩ nhiên đương nhiên bắt nhượng (việc nghĩa không thể chệnh mảng) xâm nhập địch doanh.

Hắn và Âu Viễn phân công nhau hành động, làm để tránh cho có người hữu tâm nhận ra (thân phận của hắn bây giờ thực vi diệu, thân là ấu đệ của hoàng thượng đồng thời cũng là người thừa kế vương quyền sau này), hắn mặc nữ trang lẫn vào bên trong. Vốn định chờ Âu Viễn dẫn quân tới cứu người, ai ngờ đám người hắc bào này thực giáo hoạt, thần không biết quỷ không hay khiến họ hôn mê, sau đó lại nhốt bọn họ vào một địa phương khác, vì vậy nên đã mất liên lạc với Âu Viễn. Thông qua ngày hôm nay tra xét phát hiện, nơi này thủ vệ sâm nghiêm như thiết dũ, căn bản có trốn cũng không thoát.

Trong khoảng thời gian bị cầm tù này, đám thiếu nam thiếu nữ cùng bị bắt tới đã tử vong hơn phân nửa, hiện giờ đến phiên Ny Ny.

“Lạnh...” Ny Ny rên rì trong vô thức.

Tiêu Hoàn chỉ cảm thấy tim như bị hung hăng nhéo một cái, loại cảm giác này quá xa lạ, xa lạ đến mức khiến hắn không biết phải làm sao, chỉ có thể dùng sức đem thiên hạ trong lòng ôm chặt, “Không có việc gì, ngoan... Rất nhanh chúng ta liền có thể đi ra ngoài...”

Hắn không phải không muốn bị lấy máu thay thế Ny Ny, nhưng có tiền lệ, trước đó vài ngày có đôi tỷ muội, vốn đến lượt muội muội bị lấy máu, tỷ tỷ đứng xin thay thế muội muội mình, không ngờ tên hắc bào biến thái không nói hai lời giết chết cả hai người.

Hi vọng Âu Viễn mau chóng tìm đến, hoặc là hoàng đế lão ca mau mau tới cứu hắn đi.

Trước khi hành động, lão hủ cùng bốn gã thanh sam nam tử lần trước lại xuất hiện, đồng thời còn có thêm một nam tử mặc áo choàng. Vân Dục đánh giá nam tử, chỉ lạnh lùng cười mà không nói gì.

Nam tử khe khẽ thờ dài, bước tới lấy hộp gỗ trong tay một thanh sam nam tử đưa cho Vân Dục.

Mở hộp gỗ ra, ta liếc mắt một cái, là thủ cấp của một nữ tử, xem nam tử này thật sự đã thực hiện yêu cầu của Vân Dục.

Vân Dục chán ghét nhìn thoáng qua thứ trong hộp rồi ném cho bọn hắn, “Mang cho chó ăn, nhìn thấy làm cho người ta bức bối.”

Nam tử kéo áo choàng xuống, lộ ra gương mặt uy nghiêm mà cương nghị, “Vân Dục, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết Vân Dương ở nơi nào.”

Vân Dục cất bước đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Đuổi kịp, nếu ngươi còn muốn gặp lại Vân Dương.”

Nam tử uy nghiêm lắc mình ngăn Vân Dục lại, trong nháy mắt Tu cũng tiến lên ngăn Vân Dục ở phía sau mình, song phương giương cung bạt kiếm, nhất xúc tức phát, ta bắt đầu thở dài một hơi, đây là muốn đi cứu người sao, hay là muốn đi đánh nhau, tiến lên một bước, “Vân Dục tiên sinh, thời gian không đợi người. Hiện giờ an nguy của Ngải á cùng Vân Dương tiên sinh mới là chủ yếu.”

Vân Dục liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Thất thố, chủ yếu là có cái tên Hiên Viên huyền gì đó khiến ta nổi giận thôi, Vân Dương bị hắn hại thảm!” Nói xong liếc một cái sắc lẹm về phía Hiên Viên Huyền đang cười khỏ.

Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, Vân Dục đem tình huống của Vân Dương thêm mắm dặm muối nói cho Hiên Viên Huyền, thấy hắn lộ ra vẻ hối hận, trong lòng cũng có thoáng thư thái đó, nhưng là đồng thời cũng không khỏi chăm chọc hắn một phen, Hiên Viên Huyền tự biết chính mình có lỗi với Vân Dương nên nhận hết mọi chế giễu của Vân Dục.

Đến ngoại vi Phong Diệp sơn trang, ta thấy mọi người bất động, giống như đang chờ đợi gì đó, ta nghi hoặc không yên hỏi: “Vân Dục tiên sinh, chúng ta không hành động sao?”

Vân Dục bữu môi nhìn về phía Hiên Viên Huyền, “Cố Đại Uyên quốc chủ ở đây, không cần chúng ta động thủ, có người giúp việc miễn phí tội gì không sử dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Chủ nhân Đại Uyên quốc? ! Ý là chỉ hoàng đế sao? Nếu quả thật chính là hoàng đế, như vậy đem cái phong Diệp sơn trang này nghiền nát cũng không thành vấn đề, bởi vì hắn có thể lực cùng quyền lực. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, điểm đầu với Vân Dục, phi thân lên vào Phong Diệp sơn trang. Tuy rằng tin tưởng hoàng đế có năng lực đem Phong Diệp sơn trang san thành bình địa, nhưng ta sẽ không đem an nguy của ái nhân giao vào tay người khác.

Một đường lên vào, phát hiện Phong Diệp sơn trang thế mà lại không có lấy một bóng người, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi đậm đậm, hơi hơi nhú mi, tốc độ hành động của những người đó (thủ hạ của hoàng đế) thực nhanh gọn, hy vọng họ có thể một kích tóm gọn kẻ đầu não, bằng không bọn hắn chó cùng dứt giậu, không biết sẽ làm ra sự tình gì.

Đi vào chủ ốc, sàng thấp bị lật nhào, lộ ra mặt động bên dưới, xem ra ta đoán không lầm, phía sau giường có ẩn chứa càn khôn. Xa xa nghe thấy tiếng đánh nhau, ta phi thân lên vào mặt động. Đường đi trong mặt đạo rộng rãi được lát gạch, năm người song song đi qua vẫn đều, hiện giờ lại thành mộ phần thi thể.

Mặt động rất rộng rãi, bên trong là từng gian nhà giam, bên trong mỗi lao phòng đều có người, phía trước làm một nhóm người mặc áo màu lam giao chiến say sưa với nhóm hắc y nhân, ta ẩn vào góc phòng, tìm kiếm tung tích Ngải Á.

Tiến vào gian nhà giam thứ b , thế nhưng lại phát hiện Ny Ny, này tính là được việc mà không phí công phu sao?

Sắc mặt Ny Ny tái nhợt, tứ chi lạnh như băng, không có bất kỳ phản ứng nào nằm trong lòng một nữ tử, ta chỉ thấy trong đầu trống rỗng, nộ khí trong lòng kịch liệt bùng phát, chân khí trong đan điền cũng không an phận dao động, người Phong Diệp son trang ai cũng đều đáng chết!!

“... Uy, uy, người mau buông Lăng Hinh (tên Ny Ny) ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!” Trước ngực đau xót, bị đau đớn khuấy động, thần trí ta dần thanh tỉnh lại, cẩn thận đánh giá ‘nữ tử’ kia, ánh mắt chuyển qua hầu kết của ‘nàng’. Ta đưa tay bóp chặt cổ y, song đồng nguy hiểm nheo lại, “Người là ai?”

“... Ta, ngò. ... Là cùng Lăng Hinh bị bắt tới đây ... Người, mau. ... Buông ra. ... Lăng Hinh. ...”

“Ta dựa vào gì để tin tưởng người.” Hừ lạnh một tiếng, dưới tay càng dùng sức.

Cảm nhận được hơi thở mong manh của Ny Ny, sát ý trong lòng ta mới giảm bớt, lúc này phía sau đột nhiên hiện ra một người áo xanh, gã cao giọng nói: Buông thiếu chủ ra!

Thiếu chủ? ! Người áo xanh này là thủ hạ của quốc chủ, như vậy người trong tay ta hẳn là có chút quan hệ với chủ nhân của quốc gia này, không muốn rước lấy phiền toái không cần thiết, ta buông tay khỏi cổ của người nọ, ôm Ny Ny rời khỏi lao phòng.

Bước chân nhanh hơn, Ny Ny chỉ là người thường lại bị tai họa thành như vậy, Ngã Á thể chất đặc biệt như vậy không cần nói cũng biết sẽ bị tra tấn như thế nào, trong lòng ta mơ hồ có chút bối rối.

Đi vào gian lao phòng sâu nhất, gian phòng này so với phía trước sạch sẽ không ít, đồ dùng bên trong cũng rất đầy đủ. Vừa đi vào, ngoài lao phòng chất đầy thi thể của đám hắc y nhân, ngẩng đầu nhìn, Ngã Á và Dạ đang yên lành ngồi ở bên trong, Dạ nhu thuận để Ngã Á xoa cảm mình.

Ta ngây ngốc, nhẹ giọng gọi: “Ngã Á. ...”

Nghe tiếng, Ngã Á ngẩng đầu, nhợt nhạt mỉm cười với ta, “Tiểu Phong. ... Người đã đến rồi. ...”

Nhìn thấy lúm đồng tiền xinh đẹp nhợt nhạt, ta hốt hoảng, ôm Ny Ny định phi thân về phía trước, Ngã Á vội quát lên: “Người không được lại đây.”

“??” Trong đầu phủ đầy sương mù mờ mịt.

Ngã Á đỡ Dạ đứng dậy, nói : “Đề ta đến là được, xung quanh lao phòng đều là độc, người không được vào.”

Nguyên lai đám hắc y nhân nằm la liệt bên ngoài là bị trúng độc!

Cho đến khi Ngã Á đứng trước mặt ta, cho đến khi ta ôm hắn vào trong ngực, trong lòng ta mới trào ra một loại cảm giác thỏa mãn, sự vui sướng khi quý đánh mất vật trân rồi tìm lại được, “Bảo bối, thực xin lỗi, ta rất nhớ người.”

Hắn ủy khuất cao giọng: “Ta cũng rất nhớ người, nhưng người cũng không tới đón ta.”

Ta phùng lấy gương mặt hắn, dùng sức gần như đang sùng bái hôn trán của hắn, mũi hắn, gương mặt của hắn, môi của hắn, “Thực xin lỗi, sau này sẽ không bao giờ ... nữa.”

Hôm nay ta đã hạ quyết tâm phải tiêu trừ sạch toàn bộ tai họa ngầm Phong Diệp son trang, lòng ta nảy sinh tư tưởng hắc ám, hơn nữa còn hi vọng Văn Dương tiên sinh đã bị một ít thương tổn gì đó, như vậy là có thể mượn thể lực của quốc chủ Đại Uyên quốc, nhổ tận gốc Phong Diệp son trang.

Uy Ny Ny một biên bỏ huyết đan, ta ôm Ngã Á, Dạ ôm Ny Ny cùng rời khỏi mật động. Ở trên đường nói chuyện với nhau biết được, người của Phong Diệp son trang hoàn toàn không thể đến gần hắn và Dạ, lúc này ta cảm thấy vô cùng may mắn khi trước kia đã sáng suốt cho ái nhân học y độc thuật.

“Người thả nhiều độc như vậy trên người liệu có ảnh hưởng đến thân thể hay không?” Ta hôn hôn lên trán ái bảo bối nhi, nhẹ giọng hỏi.

“Không biết.”

“Còn bảo bảo thì sao, có ảnh hưởng gì không?”

“Không có.”

“Như vậy thì tốt rồi.”

Đi ra chủ ốc, Văn Dục cùng quốc chủ Đại Uyên đang đứng trong viện lạc, xem ra hành động tiêu diệt Phong Diệp son trang đã kết thúc.

Đại Uyên quốc chủ ôm chặt Văn Dương đang hôn mê trong lòng, Khôn Nhi gương nanh múa vuốt với nam tử, thấy ta đến thì phát phát tay, ta gật đầu, hắn (Khôn Nhi) lại tiếp tục gương nanh múa vuốt với quốc chủ Đại Uyên, muốn cứu Văn Dương ra khỏi móng vuốt sói.

Ta ôm Ngã Á đứng bên cạnh Văn Dục, ý bảo hắn trấn trị cho Ny Ny đang hôn mê.

Văn Dục trấn trị xong, nói : “Không ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, tỷ thận phát hư, ăn nhiều món bổ máu cùng uống thuốc đều đặn, điều dưỡng nửa

thắng là ổn.”

“Đa tạ.”

Thiếu niên phần nữ trang lúc này ôm Ny Ny trong lao phòng đến gần, hỏi han tỉ mỉ, đối với Ny Ny có vẻ hơi quá phận nhiệt tình, ta thiêu thiêu mi thâm ý liếc nhìn thiếu niên, không có đánh gãy sự ân cần của hắn.

Giữa viện lạc trời nhóm người còn sống của Phong Diệp son trang, bên trong có cả hắc bào tử sĩ; có trang chủ Phong Diệp son trang trong lòng hắn ôm một thiếu niên toàn thân đã phát thi ban; một nữ tử diện mạo kiều diễm hai tay ô hắc, còn có nha hoàn người hầu.

Ngã Á trộm kéo tai ta, ta nhích lại gần, “Có thấy người đó không.” Hắn chỉ vào nữ tử kiều diễm có đôi tay ô hắc.

“Nhìn thấy, tay rất đen, làm sao vậy?”

“Nàng ta trúng độc.” Nói xong cười ngọt ngào, “Hôm đó nàng muốn chạm vào ta, kết quả trộm gà không thành lại còn mất nắm gạo.”

“Làm tốt lắm.” Ta gật gật, hắn ngạo nghễ khẽ nhếch cằm, này có tính là do ta dưỡng hắn lớn lên kiều ngạo hung hăng cần quấy không, a! . . . Kỳ thật, vợ chính là dùng để cưng chiều.

Đại Uyên quốc chủ lạnh lùng hỏi thủ lĩnh thanh sam, “Có dễ cá lọt lưới không.”

“Bẩm chủ thượng, không có.”

Đại Uyên quốc chủ lạnh lùng quét mắt liếc nhìn nhóm người Phong Diệp son trang còn sống, đôi môi mỏng khẽ mở phun ra từ bao hàm sát ý, “Giết!”

“Dạ.” Thanh y nhân lĩnh mệnh.

Trong vòng một đêm, Phong Diệp son trang toàn gia bị diệt, Phong Diệp son trang trăm năm cơ nghiệp cũng chìm trong biển lửa, chuyện lớn như thế, nhưng đến hôm sau trên giang hồ có lời đồn đãi rằng Phong Diệp son trang bị thần người thần bí diệt môn, không có tin tức nào khác nữa. Việc này do ai làm trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng không ai đề cập đến.

Sau chuyện Phong Diệp son trang, ta cùng Ngã Á dùng gương mặt thật ở lại An Dương hơn mười ngày, chờ thân thể Ny Ny khôi phục khỏe mạnh, hai má ửng lên sắc hồng nhuận khỏe mạnh mới cáo biệt Vân Dược tiên sinh và Vân Dương tiên sinh.

Rời khỏi An Dương không bao lâu, trên giang hồ liền nhắc lên tinh phong huyết vũ, các thế lực giang hồ đang bị người âm thầm thao túng tẩy bài, tiểu môn phái thì bị thôn tính (ăn sạch), môn phái lớn thì bị chia cắt. Trong lúc hỗn loạn lại có rất nhiều môn phái mới ra đời, trong đó có Phong Nguyệt lâu đặc biệt phát triển nhanh nhất. Giang hồ phân tranh, mỗi người tự thân khó bảo toàn thế nên án điệp môn của Phong Diệp son trang không còn ai chú ý đến, quan phủ cũng phân loại án kiện này vào loại nghi án linh tinh này nọ.

Bạch cáp (bò câu trắng) đột ngột đáp xuống song cửa sổ, ta nhìn nó, tiểu điều không sợ mà còn tiến lại gần, mổ ngón tay ta.

Lấy thư tín trên chân nó mở ra xem xét, phía trên chỉ có tám chữ hiện ngang hữu lực —— đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu!

Ta mỉm cười, đây là người trên cao kia cảnh cáo ta sao, gọi Giáp đến để hắn truyền lời cho người phía dưới làm việc thu liễm một ít, dù sao thương đã xuất đầu điều (súng bắn chìm đầu đàn), hơn nữa này vẫn còn là ấu điều.

Lần này giang hồ được tẩy bài, ta chen vào chỗ trống, sử dụng nợ nhân tình mà thu vào một số người, xây dựng lên Phong Nguyệt lâu, Phong Nguyệt lâu tựa như hắc mã, phi tốc không ngừng vó, bởi vì phát triển quá nhanh mà khiến người trên cao kia cảnh cáo.

Tình hình trước mắt xem ra cũng tốt lắm rồi, nếu đặt ở trên thân người khác nói không chừng đã bị diệt trừ. Thông qua lần cảnh cáo này ta mới phản tỉnh, Phong Nguyệt lâu nhất định phải âm thầm phát triển, bị quản chế thật khiến người ta không thoải mái mà.

“Giáp, đem mấy chữ này cất kỹ, đây chính là ngự bút.” Ta đưa thư tín cho Giáp.

Giáp cười cười, rồi đi.

“Tiểu Phong. . . Chúng ta phải lên đường.” Ngã Á đẩy cửa tiến vào, “Mới rồi là ai vừa đi ra?”

Ta ôm lấy vòng eo đã rất to của ái nhân, “Giáp.”

“Kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu?”

Sờ lên cái bụng tròn đầy của ái nhân, trong đấy mất hiện lên một tia lo lắng, bụng của hắn hiện giờ mới sáu tháng, vậy mà lại lớn đến dọa người. Lúc đi đường mà không có người ở bên nâng đỡ, hắn sẽ đông đảo tây lắc, thấy mà kinh hồn táng đảm.

“Về nhà.” An thai.

Trên đường về, nửa đường lòi ra một cái Trình Giảo Kim. Hấn giang hai tay, muốn châu chấu đá xe. Ta vạch rèm cửa, hướng ra phía ngoài liếc mắt một cái, nguyên lai là hấn.

Buông rèm cửa, vò rối mái tóc của Ny Ny đang thần du thiên ngoại, “Nha đầu, hồi hồn.”

Ny Ny miễn cưỡng nhắc lên khóe miệng cười cười, “. . . Ca, chuyện gì?”

“Ca ca có một phần kinh hỉ tặng cho ngươi, ngươi muốn hay không?”

“Không cần.” Nàng hạ mắt, định tiếp tục thần du. Nha đầu kia từ khi rời khỏi An Dương đến giờ cũng chưa từng cười lấy một cái.

Ta buồn cười đẩy đẩy Dạ, ý bảo Dạ đẩy nàng ra, dù sao người bên ngoài kia hấn rất thích ý khi được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, Dạ nhe răng cười, nắm áo Ny Ny túm nàng ném nàng ra ngoài, trong tiếng kính hô của Ny Ny, Tiêu Hoàn luống cuống tay chân ôm lấy người.

Ny Ny vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, hét lớn với ta: “Ca, ngươi điên rồi phải không. Tẩu tử, ngươi mau hừ cái người điên này đi.”

Ta ôm Ngã Á đi ra xe ngựa, cười dài nói: “Ny Ny, nhìn xem người đứng phía sau là ai kia.”

Ny Ny hồ nghi nhìn thoáng qua, hai má nháy mắt bạo hồng, ta hài lòng cười lớn.

“Ca, ngươi thật đáng ghét.” Nói là chán ghét ta, nhưng khóe miệng lại nhếch lên cao cao biểu đạt rõ tâm tình tốt của nàng, con gái lớn không thể lưu, những lời này thật sự thực giàu tính triết lý.

Tuy rằng thực hi vọng Ny Ny có một nơi tốt để về, hơn nữa Tiêu Hoàn cũng không tồi, nhưng hiện tại ta không có ý định mang hấn về Vân Vụ sơn cốc, đó là thiên đường của gai đình ta. Ta cho Ny Ny một năm thời gian, để nàng nhận rõ tâm của chính mình Tiêu Hoàn, sau đó mới ra mắt gia trưởng. Dặn dò Ny Ny hảo hảo bảo trọng chính mình, lại gọi Tiêu Hoàn đến gần uy bức lợi dụ một phen mới cho hai người ly khai.

Nhìn theo bóng lưng Ny Ny cùng Tiêu Hoàn dần dần tiêu thất, thu hồi ánh mắt liếc Giáp một cái, Giáp khẽ gật đầu, ngụ ý hấn đã phái người đi theo bên cạnh Ny Ny, Giáp làm việc rất cẩn thận, hơn nữa lại rất trung thành, vì thế ta mới cho hấn ở lại bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Trở lại Vân Vụ cốc, Ngã Á hoàn toàn bị sùng lên trời, nhìn thấy cái bụng tròn vo kia, tất cả mọi người tập trung mười hai vạn phần tinh thần, quả thực là phùng trong tay thì sợ roi, ngậm trong miệng sợ tan. Ngày qua ngày, bụng Ngã Á cũng dần dần tăng lớn, bốn tháng sau, bụng lớn đến nỗi chỉ có thể nằm ở trên giường, căn bản vô lực hành tẩu, bởi vậy tính tình của hấn cũng càng ngày càng hỉ nộ vô thường.

Nhìn thấy ái nhân nằm ở trên giường mảy cau chặt, một bộ không thoải mái, ta vô cùng đau lòng, vì vậy, bị hấn vênh mặt hất hàm sai khiến đến sai khiến đi làm ta thoáng an tâm hơn một chút.

Bưng cháo vào phòng, chỉ thấy khuôn mặt ái nhân lạnh băng ngồi dựa trên giường, thấy ta tiến vào, ngay cả cái ánh mắt cũng không chịu cho ta, ta cười cười, đem cháo đặt lên chiếc ghế nhỏ cạnh giường, ngồi xuống mép giường, đem ái nhân ôm vào lòng, “Làm sao vậy, bảo bối?”

“...” Hấn lạnh như băng liếc ta một cái, không thèm trả lời.

“Bảo bối, không thoải mái sao? Hay là có ai chọc giận ngươi?”

“Ngươi.” Hấn liếc xéo ta, “Nếu không phải tại ngươi, ta làm sao ngày nào cũng nằm ỳ một chỗ thế này.”

Ta ngọt ngào cộng thêm chút vô lại nói: “Phải phải, hết thấy đều là lỗi của ta, từ nay về sau ta sẽ không gieo chủng tử vào trong cơ thể ngươi nữa.”

Nghe vậy, hấn trừng mắt giận dữ, một bộ muốn đem ta xé nát ăn tươi “Ngươi dám!”

“Phải phải, ta không dám.”

“Hừ.”

“Ngaoan... Từ trưa tới giờ ngươi vẫn không chịu ăn gì, để đói như thế thì thân thể sẽ chịu không nổi, uống một chút cháo này đi.”

“...” Hấn ninh mi, cứng đầu không chịu hợp tác.

Ta niết niết hai má nộn nộn thịt thịt của hần, mặt không đổi sắc nói dối, “Bảo bối, ngươi một chút cũng không béo, thật đấy, ngươi không hợp để giảm béo đâu.”

Hần thấy ta một dạng bộ dạng thê son sắt, chần chừ nói : “... Thật chứ?”

“Thiên chân vạn xác, nếu ngươi không tin ta, chờ ngươi uống hết cháo, ta ôm ngươi đi ra ngoài, ngươi hỏi người khác xem người ta nói thế nào.”

“... Ngươi uy ta.”

“Hảo.” Ái nhân rốt cục cũng chịu ăn cơm, ta trộm thở phào nhẹ nhõm. Người ở phía ngoài cũng đã được nhờ cậy rồi, ai cũng không dám nói Ngã Á béo, nếu có ai quần không được miếng, ta sẽ không khách khí.

Sau khi ăn xong, ta ôm ái nhân ra khỏi phòng, Ngã Á cũng hiểu người ở gần sẽ không nói thật, cho nên bắt ta ôm hần đi tìm mấy người bình thường ít gặp gỡ giao tiếp.

Ngã Á hỏi Trương bá, ánh mắt lại nhìn chằm chằm ta, tâm tư hần ta còn không rõ sao, không phải là lo lắng ta đưa mắt ra hiệu cho Trương bá thì là gì, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bình thân ung dung để ái nhân coi chừng.

Hỏi mấy người, đều nhận được đáp án là ‘Không mập’, lúc này Ngã Á mới thoáng lộ ra miệng cười. Vô luận nhìn như thế nào, cho dù Ngã Á lòng dạ hẹp hòi, ta vẫn cảm thấy hần thực đáng yêu, cúi đầu hôn lên khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Hai tháng sau, Ngã Á đã hoài thai mười hai tháng, nhưng vẫn không có triệu chứng sắp sinh, trong lòng ta dần dần nôn nóng, suy nghĩ luôn không thể không chệch hướng về phương diện bất hảo.

Hỏi Liễu đại phu, Liễu đại phu nói hần lần đầu tiên thấy nam tử mang thai, căn bản không biết tình huống cụ thể, không thể hỗ trợ, Ngã Á thì không học khóa giảng dạy sinh lý của người Lam Minh nên cũng không rõ lắm, hần chỉ nói thân thể của mình không có vấn đề. Ta hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, được rồi, thân thể của hần không thành vấn đề thì ta đã biết, nhưng mà... dù tháng rồi thì hài tử sinh ra như thế nào, chui ra từ chỗ nào, mỗ bụng vẫn là từ duy nhất lóe lên trong não ta, bất kể là người nào ở tình huống thế kia, đặt thời cổ đại mà trình độ khoa học kỹ thuật vệ sinh lạc hậu hết chỗ nói này, đều phải cảm thấy kinh hồn tán đảm

Ta ần ần mi tâm nói : “Giáp, đã nghe được tin tức gì về Lam Minh chưa?”

“Vài ngày trước đám thủ hạ có truyền tin là tìm được ba phần bản đồ đến Lam Minh, nhưng vẫn chưa chứng minh được thật giả.”

“... Đi xuống đi, tiếp tục tăng tốc tìm kiếm”

“Đạ.”

Trong lòng phiền muộn, hơn nữa ta không muốn mớ cảm xúc tồi tệ này ảnh hưởng đến ái nhân, sau khi rời khỏi thư phòng thì rào bước dạo qua Vân Vụ cốc.

Nhảy lên vách núi dựng đứng, xa xa thấy một chiếc xe ngựa màu vàng nhạt chạy nhanh về hướng mây Vân Vụ cốc. Mãi xa chậm rãi dừng lại bên ngoài Vân Vụ cốc, trong xe bước xuống một nam một nữ, trong lòng nữ tử còn ôm một hài nhi. Thấy rõ dung mạo nam nữ, ta phi thường vui vẻ, phi thân nhảy xuống vách núi, đứng trước mặt Đại sư huynh cùng Lưu cô nương.

Ta trước ôm lấy Đại sư huynh rồi lui ra phía sau một bước, đặt một quyền lên vai hần, “Đại sư huynh, tẩu tử.”

Đại sư huynh cùng tẩu tử thấy ta, vẻ mặt mơ hồ có chút kích động, nhưng nhiều hơn là day dứt cùng khó xử. Bọn hần bỏ trốn chủ yếu là do một tay ta bày ra, ta dĩ nhiên sẽ không nói ra chuyện này, cho nên ta đối với bọn họ vẫn thân thiện như dĩ vãng vậy, hoàn toàn không có một tia cảm giác bị phản bội.

Trêu đùa tiểu anh nhi trong lòng tẩu tử, “Nam hài hay nữ hài vậy?”

“Nam hài, tứ sư đệ ta...” Đại sư huynh muốn nói lại thôi.

Khi dễ người thành thật chẳng có chút cảm giác thành tựu nào, ta cười cười, xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của tiểu chất tử, dẫn hai người tiến vào Vân Vụ cốc

Cùng nhau đi tới, mọi người đều chú mục vào đại sư huynh cùng tẩu tử, có tò mò, có không thèm ngó lần hai. Có xem thường, có chúc phúc... Dù loại ánh mắt nóng bỏng khiến hai người càng bất an. Ta thăm khụ một tiếng, gia tăng cước bộ.

Dẫn hai người gặp cha mẹ, phụ thân vỗ vai đại sư huynh mà không nói gì thêm, để hần hảo hảo sống, mẫu thân tiến lên cho đại sư huynh cùng tẩu tử một cái ôm nhiệt tình khiến cả hai nhất thời đỏ mặt. Xong hết lại sai người gọi các thức bá phẩm nướng bên ngoài trở về, các thức bá gọi đại sư huynh vào phòng riêng, tiến hành tam đường hội thẩm, nhóm thẩm nướng thì gọi tẩu tử lên từ đường cũng tiến hành tam đường hội thẩm. Đại sư huynh là người kiên cường, ta không lo lắng cho hần, nhưng tẩu tử là nữ tử nhu nhược, ta sợ nàng chịu không nổi bị các thẩm nướng làm khó dễ nên nhờ mẫu thân che chở tẩu tử một chút.

Mẫu thân nổi tính trẻ con, cười nói: “Phong nhi quan tâm Thanh Bình (tên Lưu cô nương) như vậy, có phải là vẫn còn dư tình chưa phai không?”

Ta đối tẩu tử chưa từng tình cảm gì, chưa phai cái gì nha, trắng mắt nhìn mẫu thân, “Nương, ngài nói chuyện vừa vừa thôi, lời này nếu rơi vào tai Ngã Á, hẳn lại giận dữ, ta cũng không muốn hắn có điểm không hài lòng.”

“Ngươi sùng vợ sùng đến tận trời rồi.”

“Nương, phụ thân chẳng phải lúc nào cũng sùng người sao, hơn nữa vợ chính là dùng để cưng chiều mà.” Ta nháy mắt mấy cái với mẫu thân, ôm cháu nhỏ rồi đi.

Vài ngày sau, Ngã Á đột nhiên ghen tuông mười phần nói với ta: “Tẩu tử đối với ngươi thật tốt.”

“??” Ngã Á đột nhiên nói một câu như vậy, để cho ta không sờ tới đỉnh đầu hòa thượng*.

“Ngày hôm qua nàng tới tìm ta, nói ngươi là một người tốt, muốn ta hảo hảo đối tốt với ngươi, nếu ta phụ ngươi, nàng sẽ cho ta mất mặt.” Ái nhân học bộ dạng nữ tử huy huy nắm tay.

Ta điểm điểm lên đôi môi bầu ra của ái nhân nhỏ nhen, ha ha cười nói: “Bảo bối, ngươi ăn dấm.”

“Không có.”

Tẩu tử là một cô gái tốt, hi vọng nàng có thể hạnh phúc.

Ngã Á tránh thoát khỏi vòng tay ta, nghiêm trang nhìn thẳng ta, hỏi: “Nếu như không có ta, ngươi có cưới nàng không?”

Thấy Ngã Á thật sự nghiêm túc, ta thu liễm ý cười, cũng không muốn lừa gạt hắn, đáp: “Có.”

Hắn có thể không ngờ đáp án của ta chính là khẳng định, giật mình mở to mắt, đột nhiên đẩy mạnh ta ra, hỗn hển quát: “Cút ngay, bây giờ ta không muốn thấy mặt ngươi.”

Ta vội vươn tay ôm chặt ái nhân đang nổi giận, nhẹ giọng làm yên lòng hắn: “Bảo bối, ngươi nói là giả sử mà, nghĩa là không thành lập, hiện giờ sự thật là ngươi đã xuất hiện ở trước mặt ta, ta đã yêu ngươi, chúng ta cũng đã thành thân rồi, ngươi không cần tự phiền não, người ta yêu chính là ngươi, chỉ có ngươi thôi.”

Ngài á cũng không phải người có lòng dạ hẹp hòi, nghĩ thông suốt cũng không rúc vào sừng trâu nữa, dần dần ngừng giãy dụa, “. . . Bao biện.”

“Phải phải phải, ta bao biện.”

Lâu rồi không muốn hắn, thập phần tưởng niệm, hiện giờ lại thấy hắn đáng yêu như vậy, dục niệm trong lòng không an phận lại bắt đầu xao động. Nâng mông hắn lên, ôm người ngồi trên đùi, thân nóng rực đỉnh đỉnh giữa mông hắn, cúi đầu dùng sức hôn lên đôi môi kia, hấp thụ thật sâu.

Lần trước nói đùa sau khi tiểu bảo bảo sinh ra sẽ gả cho Dạ, Dạ liền tưởng thật nhớ thật kỹ, mỗi ngày đi theo bên cạnh Ngã Á, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm bụng hắn.

Ngã Á bẹo bẹo cằm Dạ, Dạ thoải mái nheo mắt lại, ngồi xổm bên giường, đầu gối trên đùi Ngã Á.

“Dạ, bảo bảo là nam hài.” (người Lam Minh chỉ sinh nam hài, nam hài có thể sinh tử hay không thì xem thai ký bên hông bảo bảo).

? Dạ đối với giới tính vẫn chưa hiểu biết lắm, nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Muốn, vợ.”

Ta đẩy tay Dạ đang muốn sờ bụng Ngã Á, “Nhi tử của ta không phải vợ của ngươi, ngươi mới là vợ của nhi tử ta.”

“. . . Được, làm, vợ.”

“Phốc. . .”

“Ngô. . .” Nụ cười trên mặt Ngã Á đột nhiên đông lại, sắc mặt tái nhợt, mày cau chặt, cắn chặt môi dưới.

Thấy sắc mặt hắn thay đổi bất thường, tìm ta đập một cái đầy kinh hách , vội la lên: “Làm sao vậy?”

“. . . Giống như, ngô, sắp sinh.”

Nghe vậy, trong đầu ta nhất thời trống rỗng, “. . . Sắp. . . sắp sinh, vậy. . . làm sao bây giờ?”

Ngã Á dùng sức cắn mạnh lên mặt ta, “Nhanh chóng đi kêu người a, nam nhân ngu ngốc!”

“... Nga, kêu... kêu người!” Ta để Dạ đỡ Ngã Á, vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Nhận được tin tức, tất cả mọi người chạy đến vây quanh bên ngoài Tân Uyển Tiểu Trúc. Mẫu thân, Liễu đại phu, mấy nha hoàn cùng bà đỡ vội vàng tiến vào phòng sinh, những người khác ở bên ngoài lo lắng nhìn quanh.

Nhìn thấy Ngã Á ôm lấy bụng cao cao, thống khổ nằm ở trên giường khàn giọng rên rỉ, ta hoảng đến mức đầu óc biến thành một mảng trống rỗng, thẳng đến khi nắm chặt bàn tay ấm áp của mẫu thân ta mới cảm thấy thoáng hơn nhiều.

Mẫu thân từ ái cười cười, vỗ vỗ gò má căng thẳng của ta, giúp ta thả lỏng, “Phong nhi, không cần lo lắng, Ngã Á không có việc gì, nhớ năm đó mẫu thân sinh ngươi còn nguy hiểm hơn cả bây giờ, không phải lúc này mẫu thân vẫn hạo hạo đứng trước mặt ngươi sao?”

Được mẫu thân trấn an, ta dần dần không còn khẩn trương như thế nữa, hít sâu một hơi, áp xuống tâm tư hoảng loạn, lúc này mới phát hiện tay của mẫu thân bị ta nắm đến hằn vết tím xanh, ta kéo kéo khóe miệng, nói: “Nurong, thực xin lỗi.”

“Đưa nhỏ ngốc, đi vào với Ngã Á đi, hấn hiện tại rất cần ngươi.”

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Ngã Á tuy rằng đau lợi hại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ta, khát vọng ta có thể bồi bên cạnh hấn, trong lòng ta bị néo một cái, cố gắng kềm chế buồn đau, ta sao lại vô dụng đến như vậy, trong thời khắc mấu chốt này mà lại bất định không yên, khiến ái nhân phải một mình lo lắng hãi hùng, bước lên trước, lăm ái nhân vào lòng, bắt chập những người bên cạnh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vầng trán đầm mồ hôi, cái mũi, cánh môi, “Thực xin lỗi, bảo bối, ta sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh ngươi, không phải sợ.”

“Àn, ngô... ”

Liễu đại phu kiểm tra cho Ngã Á, nói: “Gần đây ta đã nghiên cứu rất nhiều cổ thư trong đó có đề cập về nam tử mang thai, nam tử bất đồng với nữ tử, không có địa phương đặc biệt dùng cho sinh sản, trên sách ghi lại khi hài tử sẽ đi ra từ hậu huyết, hiện giờ nước ối đã vỡ, nhưng hài tử vẫn chưa đi xuống, huyết khẩu cũng chưa mở ra, nếu nước ối chảy hết mà hài tử vẫn chưa sinh hạ thì cả người lớn lẫn hài tử đều gặp nguy hiểm, giờ ngươi đỡ hấn ngồi dậy đi lại một chút, giúp cho hài tử thuận lợi ra đời.”

“Hạo.” Ta ôm ái nhân xuống giường, vì cơ thể biến hóa lớn, cả bụng trầm xuống, hấn đau đến toàn thân run rẩy, ngón tay dùng sức bấu chặt cánh tay ta, nhìn thấy ái nhân chịu tội lớn như vậy, ta âm thầm nghĩ rằng. Bây giờ không phải lúc nói lời tình thâm, hài tử được bình an sinh ra mới là chính yếu.

Đi ái nhân đi hai vòng, hấn đau dữ dội hơn, cả người ướt đầm mồ hôi, giống như vừa mới bước ra từ thủy lao.

“Liễu đại phu, được chưa, cần đi tiếp không?” Ta sát sát mồ hôi trên trán ái nhân, hỏi.

Liễu đại phu sờ sờ hạ phúc của Ngã Á, “Được rồi, đi hấn trên giường.”

Máy thai dần dần giảm bớt, bây giờ vẫn chưa đến lúc mấu chốt để hài tử ra đời, nhất định phải tích giữ sức lực, Ngã Á là đại phu, mặc dù chưa từng thấy người khác sinh sản, nhưng tri thức lý thuyết thì vẫn biết, nằm trên giường cố gắng nghỉ ngơi. Hấn đổ rất nhiều mồ hôi, lượng nước trong cơ thể thất thoát quá nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ mất nước, ta lấy chén trà, uống một ngụm, cúi đầu mớm cho hấn.

Ước chừng nửa giờ sau, bụng của hấn đột nhiên động đến kịch liệt, đau đớn kịch liệt, thân mình Ngã Á giật mạnh, hai mắt trừng lớn, gân xanh trên cổ nổi lên, ta vội vươn tay đem nửa thân trên của hấn cố định vào trong ngực, hấn đau đến khó nhìn, khớp hàm thỉnh thoảng nghiến chặt lại, sợ hấn cắn vào lưỡi, ta tách khớp hàm nghiến chặt kia, đưa tay nhét vào trong miệng hấn.

Liễu đại phu vén vạt áo Ngã Á lên, quan sát tình trạng mở ra của huyết khẩu, lúc này chỉ là những dòng nước ối mỏng manh chảy đều đều, huyết khẩu đã mở rộng ra hai ngón tay, bây giờ là uest vật cùng nước ối róc rách chảy ra, huyết khẩu mở ra cỡ tám chỉ, trong lòng Liễu đại phu nghĩ có phải Ngã Á có thiên phú dị bẩm hay không, nơi đó làm sao lại có thể giống hạ âm của nữ tử, trong tình huống đặc biệt sẽ tự động mở rộng. “Huyết khẩu mở ra không sai biệt lắm, hít sâu vào, sau đó bắt đầu dùng sức.”

Nghe vậy, mấy bà tử bên cạnh hầu hạ tiến lên nói: “Thiếu gia, sinh sản là chuyện rất ô uế, không tốt, ngài vẫn nên ra ngoài trước đi.”

Ái nhân ở trong này liệu mạng sinh hài tử cho ta, mà ta lại ở bên ngoài chờ đợi, thế còn ra cái gì nữa, huống hồ cái gì sản phòng ô uế, cái gì không tốt... mấy thứ mê tín này ta chưa bao giờ tin tưởng.

Thấy ta sắc mặt khó coi, mẫu thân vội ra hiệu để các bà tử ngừng nói. Mấy bà tử nhìn ta vài lần, thân thể run rẩy, liền lui ra phía sau không dám nói tiếp.

“A –” Ngà Á liều mạng dùng sức, nhưng hài tử vẫn không chịu đi xuống, giống như đang lưu luyến cơ thể ấm áp của mẫu thân, nó nghịch ngợm như vậy, ái nhân lại phải chịu tội, ta thật hận không thể nhanh chóng kéo nó ra mà tét cho hai cái.

Nước ối càng ngày càng ít, hài tử ngừng lại tại xương chậu không chịu xuống thêm phân nào nữa, đây là tình huống thập phần nguy hiểm, Liễu đại phu kiểm tra một phen, nói với Ngà Á, “Nước ối càng ngày càng ít, nếu ở nước ối chảy hết mà hài tử vẫn không đi ra thì rất khó bảo trụ, bây giờ ta sẽ nhuấn ấn bụng ngươi, nhất định sẽ rất đau, ngươi cố gắng nhẫn một chút.”

Ngà Á suy yếu gật đầu, ngẩng đầu, đôi mắt ướt át nhìn thẳng vào mắt ta, trong nháy mắt ta liền minh bạch ý tứ hắn muốn biểu đạt, tâm thần chấn động, ta gầm nhẹ: “Ngươi nhất định phải bình an sinh hài tử cho ta, bằng không cho dù có thành quỷ ta cũng không buông tha ngươi.” Nắm chặt tay ái nhân, cúi đầu hôn hôn lên đôi môi tái nhợt, trong mắt buốt xót, có loại xúc động muốn rơi lệ . . . Cũng không biết đã bao nhiêu năm chưa từng có loại xúc động này.

Liễu đại phu quỳ trên giường, hai tay đặt lên bụng nhô cao cao của Ngà Á, dùng sức đẩy xuống, Ngà Á đau đớn, môi hé mở phát ra tiếng rên rỉ như than khóc, ta cắn chặt răng, toàn thân buột chặt. Liễu đại phu là thư sinh yếu đuối, chỉ vận lực một chút thì khí lực liền không đủ, nhóm bà tử vừa mới giáo huấn ta nhanh chóng xắn tay áo tiến lên, đẩy Liễu đại phu gầy yếu ra, tiếp nhận công việc của hắn, mạnh mẽ dùng sức ấn đẩy trên bụng Ngà Á, thấy thế ta chỉ muốn bảo các nàng đừng quá mạnh tay như vậy, nhưng là lại lo lắng Ngà Á sẽ chịu thêm nhiều đau đớn dày vò. Trong lòng thực mâu thuẫn.

Một bà tử dùng sức đẩy mạnh, Ngà Á đột nhiên nâng thẳng thân hình, lớn tiếng gào thét, sau ngã xuống trong ngực ta, sắc mặt hắc trắng bệch, đại não ta nhất thời ngu muội đi, trước mắt tối sầm, bên tai một mảnh tạp thanh ồn ào. Trước khi rơi vào hắc ám, ta nghĩ được mùi huyết tinh trong không khí.

Tỉnh lại, ngơ ngác nhìn lên nóc giường màu xanh, ta nhất thời không biết vì sao lại nằm đây, đại não vẫn còn trong trạng thái mơ hồ. Dần dần ta phục hồi lại tinh thần, lập tức bật dậy, y phục cũng chẳng cần, chỉ mặc tiết y chân trần chạy ra, thấy phụ thân đi tới, ta chạy lại nắm lấy cánh tay người, vội vàng nói: “Phụ thân, Ngà Á đâu, hài tử đâu, họ có an toàn không, họ ở đâu rồi. . .”

—

Lăng Viễn nhìn nhi tử từ xưa đến nay luôn bình tĩnh kềm chế giờ lại mang bộ dạng lôi thôi cùng điên cuồng thế này, mảy mai hơi nhướng lên, “Xem ngươi chẳng có chút tiền đồ, Ngà Á cùng hài tử ở phòng bên cạnh, hai người đều bình an.”

—

Khóe miệng của ta bất giác cong lên, “Thật sao?”

“Tự đi mà nhìn.” Nói xong gỡ tay ta ra, đi đến phòng Ngà Á đang ở.

Ta cười toe toét, ngẩng đầu nhìn thái dương sáng lạn, rống lên một tiếng vui mừng, bước chân như gió đi cùng phụ thân vào phòng.

Đứng ở bên giường, nhìn thấy ái nhân ngồi trên giường, trong lòng hắn là một cái bánh bao thịt nho nhỏ, ta sinh ra loại cảm giác cận hương tình khiếp, chỉ đứng từ xa mà không dám lại gần, sợ phá hủy cảnh đẹp hài hòa như tranh vẽ này. Thần sắc Ngà Á không tệ, nhưng sắc mặt tái nhợt, xem ra ở trong tháng ở cử phải hao hao bồi bổ cho hắn; nhi tử, ả. . . bạch bạch tịnh tịnh (trắng nõn), khuôn mặt tròn tròn như cái bánh bao thịt, không hổ là nhi tử của ta, mới ra đời đã xinh đẹp như vậy, không giống nhi tử nhà người ta, mới vừa sinh ra mặt nhăn nhúm nhúm nhúm giống hệt tiểu hầu tử.

Ngà Á buông chén thuốc trong tay ra, trắng mắt liếc ta một cái, “Nam nhân vô dụng, đứng ở đó làm cái gì, còn không mau lại đây.”

Được lệnh, ta cười híp mắt đến gần, ôm cả ái nhân cùng bảo bảo vào lòng, cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn.

Ngà Á đột nhiên néo lỗ tai của ta, ta ủy khuất nhìn hắn, “Làm sao vậy, bảo bối?”

—

“Ta sinh con ngươi còn ngươi lại dám ngắt đi.” Lúc Ngà Á sinh hài tử, nơi đó đau khó chịu, hận không thể ngắt đi, bên tai truyền tiếng khóc của trẻ con, đang muốn để nam nhân của hắn nhìn nhìn nhi tử, không ngờ ngờ qua lại phát hiện Lăng Phong không tiền đồ mà ngắt đi, thật tức giận đến không thể nói được gì.

—

“Ta đây không phải là hủ sao.”

“Ngươi thật sự là không có tiền đồ.”

Ta cười bồi, “Ha ha. . .” Chỉ cần người yêu cùng bảo bảo bình an vô sự, ta không để ý hình tượng bị phá hư đâu.

“Con ta thật xinh đẹp, không giống nhà khác, lúc mới sinh mặt cứ hồng hồng nhẵn nhẵn giống như tiểu hầu tử.”

Mới vừa nói xong, lại đôi lấy một cái liếc mắt của Ngà Á, “Ngươi hôn mê đến bảy ngày, hài tử đã sớm nảy nở rồi.”

Bảy ngày? ! Ta xấu hổ, ta sao lại làm ra chuyện đáng hổ thẹn như vậy.

Phụ thân cùng mẫu thân nhìn nhìn bảo bảo, dặn dò Ngã Á phải nghỉ ngơi thật tốt rồi rời đi.

Bảo bảo quá mềm yếu, quá nhỏ, là một vật phẩm nguy hiểm, ta không dám ôm hấn, nhưng vẫn muốn ôm hấn. Thật vất vả đưa hấn ôm vào trong ngực, bảo bảo động động, mở to mắt, nhãn đồng đen sẫm có lẽ vẫn chưa nhìn thấy rõ ràng, mông mông lung lung, có thể là bởi vì tư thế ôm của ta không đúng, hấn vận vẹo thân mình nhỏ xíu, oa một tiếng khóc rống lên, ta luống cuống tay chân dỗ dành, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Ngã Á ôm bảo bảo qua, nhỏ giọng hồng hồng, nhưng bảo bảo vẫn còn chút nhen ngào.

Lúc này Dạ từ bên ngoài chạy vào, đem hai cái quả hồng đan đan đặt vào tá của hải tử, đưa tay thật cẩn thận tiếp nhận hải tử trong lòng Ngã Á, thuận thực dỗ dành bảo bảo, bảo bảo cũng thực nể mặt, chỉ một lát đã hết khóc, nhưng khóe mắt vẫn ứ ứ lệ châu, giống như đang lên án cái gì đó. Nhìn nhìn Dạ, chu cái miệng nhỏ nhắn, bánh bao nhỏ ngủ đến ngọt ngào, ta thực ghen tị, liếc mắt nhìn Ngã Á một cái, cúi đầu chôn vào trong ngực của hấn.

Ngửi hương sen quen thuộc, trong lòng tràn đầy, chút ghen tị nhỏ nhoi kia chậm rãi tiêu thật, hai tay dần dần siết chặt vòng eo của ái nhân.

P/S: Edit chương này khổ cực gấp mấy lần các chương khác ; ^ ; Nội kiểm từ đề dùng cũng đã mất khối thời gian ; ^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Khi Ngã Á sinh sản mặc dù hạ diện đã mở ra đến tám ngón, nhưng lúc hải tử đi ra cũng xé rách hậu huyết của hấn, trước khi ta hôn mê đã ngủ được mùi máu tươi nồng đậm chính là từ vết thương bị nứt ra chảy máu.

Cho Dạ ôm bảo bảo đến phòng bên cạnh, ta cởi giày lên giường, lăm ái nhân vào lòng, cời khó từ hấn xuống, nhẹ nhàng tách ra đồn biện, hấn đau đến run rẩy cả người, miệng phát ra tiếng ngậm khê.

“Rất đau sao?” Động tác của ta càng mềm nhẹ hơn.

“... Không việc gì.”

Phía sau hấn tổng cộng có ba vết rách, thời đại này không có việc phải khâu lại hơn nữa cũng không xử lý tốt miệng vết thương khiến chúng nhiễm trùng sưng đỏ lên khiến ta cực kỳ đau lòng.

Thời đại này không có ma phí tán, thuốc tê linh tinh gì đó, ngũ thạch tán tuy có thể tạo ra tác dụng nhưng thật ra có thể tạo được một ít tác dụng giảm đau, nhưng loại này chỉ cần dùng một chút liền nghiện, so với thuốc phiện còn lợi hại hơn, ta không dám cho Ngã Á dùng. Như thế, đau đớn kia chỉ có thể để hấn cắn răng cam chịu. Lấy ra khăn tắm ti mềm mại, dùng nước muối thấm ướt, nước muối có tác dụng sát trùng, còn có thể phòng cảm nhiễm, nhưng như thế sẽ đau đớn gấp bội.

“Bảo bối, nhẫn một chút.”

“Ngô.” Hấn cắn chặt góc chăn.

Nhẹ nhàng đặt cái khăn mềm lên miệng vết thương, nước muối thấm vào vết thương, đau đớn gấp bội, cơ thể hấn buộc chặt, tay chân run rẩy, mồ hôi thấm ướt tóc, miệng phát ra âm thanh rên siết.

Thật vất vả dùng nước muối chà lau xong, ta thở một hơi nhẹ nhõm, lúc này mới phát giác toàn thân cũng đã đầm mồ hôi, nhìn thấy ái nhân bị giày vò, trong lòng ta vô cùng khó chịu, chỉ hận không thể chịu đau đớn thay hấn, đây quả thực là một hồi khổ hình, một loại tra tấn.

Cúi đầu hôn hôn lên bột cánh trắng nõn đầm mồ hôi của ái nhân, đau lòng khó nói lên lời.

“Bảo bối, thực xin lỗi, bảo bối... ”

Hấn nghỉ ngơi chốc lát, mới chậm rãi ngẩng lên, suy yếu câu khóe miệng cười nói: “Không có việc gì, tiếp tục đi.”

Ta hít sâu một hơi, ngón tay vạch một chút thuốc, thật cẩn thận chạm vào miệng vết thương dử tợn trên mông ái nhân, cho dù ta cẩn thận không một chút phân tâm, hấn vẫn đau đến run lên. Ta trực tiếp thu tay lại, đầu lưỡi liếm lấy một chút thuốc mỡ, cúi đầu nhẹ nhàng tiếp xúc miệng vết thương. Hấn cảm giác được xúc cảm không đúng, nhìn lại, thấy ta và hấn bôi thuốc như thế, mặt tái nhợt lập tức ửng lên nét diễm hồng, hấn thấp giọng: “Học cái trò này từ đâu thế hở?”

Ta cười cười không đáp, hần xấu hổ nghiêng đầu đi.

Đầu lưỡi mềm mại đụng chạm lên miệng vết thương khiến cho đau đớn ít lại, thân thể hần chậm rãi thả lỏng, hơi thở dần bình ổn. Bôi xong miệng vết thương bên ngoài, để cho hần nằm quỳ trên giường, tuyết đồn cao cao nhếch lên, tư thế như vậy thuận tiện bôi thuốc vào bên trong.

Đầu lưỡi lại vạch một chút thuốc, hai tay đẩy song đồn ra, đầu lưỡi chậm rãi đẩy mạnh vào, bên trong nóng rực mềm mại, hơn nữa hô hấp của hần vốn chậm rãi cũng dần trở nên dồn dập, tròng mắt ta sẫm ám, trong lòng dâng lên thứ dục vọng chết tiệt. Ta hít sâu một hơi, áp chế dục vọng của mình. Chuyển động đầu lưỡi, đem thuốc sát vào những vết thương trên thành nội bích.

Đây mới thực sự là khổ hình.

Bôi xong thuốc, ngồi xổm phía sau hần, chậm rãi hít thở. Vừa vận phát hiện phân thân hần đã ngẩng cao đầu, ta cười nhẹ một tiếng, xem ra hần không bị đau. Nghe thấy tiếng cười, thân thể của hần động động, vui đầu vào chăn mền, cái tư thế này thật sự là cực kỳ giống đà điểu, ha.

Hần vừa mới sinh, không thể chịu được tình sự, nhưng là để cho hần phát tiết một lần vẫn có thể. Đưa tay ôm lấy hông của hần, để ái nhân ngồi trên đùi dựa lưng vào trước ngực của ta, tay phủ lên thứ cứng rắn kia.

...

Liếm sạch những giọt mồ hôi chảy xuống gò má phấn phấn, cúi đầu cười, “Thế nào, bảo bối, vi phu phục vụ cũng tạm được đi.”

Đôi mắt vừa trải qua tình sự liếc ta một cái, song đồng mờ mịt thủy quang, thật sự hết sức tiêu hồn. Cúi đầu cắn cắn một ngụm lên bờ vai hần, “Lại nhìn, cẩn thận ta ăn sạch ngươi.”

“Cứ ăn đi.” Nói xong tay lần xuống phía hạ thân, nắm lấy cội nguồn của ta.

Hần thế nhưng thật ra rất hào phóng, biết rõ ta không có khả năng thay đổi hành động, cười khổ giữ lấy cái tay không chịu an phận kia, đặt hần xuống giường, kéo áo ngủ găm phủ lên thân thể.

“Ngủ đi.”

“Ngươi được không?” Đôi mắt hẹp dài tà tà nhìn xuống địa phương đang tích cực dựng lều trại.

Ta nghiêm mặt, nói : “Nhắm mắt ngủ.”

Yêu tình kia, biết rõ từ trước tới nay mỗi khi đối mặt với hần sức chống cự của ta luôn luôn ở giá trị âm mà vẫn luôn luôn trêu chọc ta.

Hần cười cười, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trên bụng bảo bảo không hề có thai ký nào, sau này sẽ không cần sinh hài tử cho nam nhân khác. Như vậy vừa hay, ta cũng không muốn nhi tử của mình chịu tội này. Sau này cũng không cho Ngã Á sinh thêm nữa, cái loại đạo một vòng qua quý môn quan thế này chỉ một lần là đủ rồi.

Bảo bảo mặc dù là con ta, nhưng hần lại không thương ta, mỗi khi ta ôm hần, hần luôn rất không nể tình mà ngao ngao khóc lớn, chẳng lẽ ta đã làm gì đắc tội hần hay sao, cái tiểu đồng tây này, càng làm ta giận chính là mỗi khi được Dạ ôm, hần cứ toe toét cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra nướu răng phấn phấn cười khanh khách, ta giận đến mức thật muốn hung hăng kéo kéo cái mặt nhỏ nhắn ấy một phen.

Tuy nói từng lời nói đùa sẽ cho bảo bảo cùng Dạ trở thành một đôi, nhưng hai người bọn họ cũng không cần thân thiết đến thế từ bây giờ đi.

“Nếu cứ vênh nữa thì miệng sẽ đụng trời luôn đấy.” Ngã Á kéo miệng ta.

Bắt lấy tay ái nhân nắm trong tay, liếc qua bảo bảo và Dạ đang hòa hợp ở cùng nhau, ta ghen tị nói lấy : “Bảo bối, cục cưng không có thân ta, ta là thân phụ của hần mà.”

Ngài á buông lỏng tay, “Chuyện này thì ta bất lực.”

“... Ngươi nói ta nên làm gì để tống Dạ đi?”

“Một đại nam nhân nên độ lượng một chút được không.” Ngã Á tặng cho ta một cái liếc mắt.

Ta: “= =. . .”

“Đã nghĩ ra tên cho bảo bảo chưa?”

Gia quy Lam Minh: nếu hài tử có thể sinh dục thì mang họ Ngài, không thể sinh dục thì theo họ cha.

Nhớ lại lúc trước Ngã Á từng nói qua sau khi trưởng thành thì thể chất hần thay đổi, có thể sinh dục, không biết bảo bảo liệu có thể bị di truyền đặc tính

này, nghĩ đến chuyện sau này bảo bảo sẽ sinh con cho nam nhân khác, chịu phần tội kia, cả người ta lập tức căng thẳng, “Ngã Á, sau này có khi nào bảo bảo thay đổi thể chất giống người không?”

“Cũng có thể.”

“... Lăng Bảo, Ngã Bối, danh tự của bảo bảo.”

Ngã Á tặng cho ta một ánh mắt xem thường, “Thật khó nghe. Ân. . . Hiện giờ thì gọi là Lăng Lạc đi, sau này nếu trên người hần xuất hiện thai ký thì tiếp tục cái danh Ngã Hân, thế nào?” Hần lập chí đặt cho bảo bảo cái tên thật hay, tránh xuất hiện tình huống buồn cười như tên hần.

“Lăng Lạc, Ngã Hân, tên rất hay.”

“Vậy cứ quyết định như vậy.”

“Hào.”

Bảo bảo là con ta, ta cũng không tin hần sẽ không thân thiết với ta, những ngày tiếp theo, ta đem việc lấy lòng bảo bảo trở thành sự vụ tối cần thiết. Dưới sự kiên trì cùng cố gắng hết sức của ta, cách mạng thành công, lúc ôm bảo bảo vào trong ngực thì hần không còn khóc, mà là toét ra cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách.

Lúc bảo bảo được sáu tháng tuổi, một ngày nọ đột nhiên ghé vào đầu vai ta, nước miếng chảy dài cần cần, sức lực đặc biệt lớn, nhưng mà vẫn ngửa ngửa, ta buồn cười vô vô đầu bảo bảo, sát sát nước miếng trên cằm hần, bảo bảo cười khúc khích, hé miệng cắn ngón trỏ ta. Nướu của hần không còn mềm như lúc trước, có chút cứng cứng, ta tách miệng nhỏ của hần, phát hiện hần thể nhưng lại mọc ra một cái răng.

Ta mở to mắt, ngạc nhiên gọi: “Ngã Á, mau ra đây!”

“Khanh khách. . .” Cục cung cao hứng cần vài ngum lên mặt ta, đột nhiên tiểu thân mình dùng sức một cái, bảo bảo đột nhiên tiêu thất ngay trong vòng tay ta, ta sợ ngây người, vội nhìn quanh bốn phía, đã thấy bảo bảo nhuyển nhuyển nằm sấp trên chạc cây cao cao, nhìn một cái khiến trông mắt cũng muốn rớt ra, “Trời ạ! Bảo bảo!”

—

Ngã Á nghe tiếng ta kinh hô, chạy đến, “Có chuyện gì mà kinh hãi như thế?”

Ta ngập ngừng một chút, chỉ lên vị trí của bảo bảo, nói: “Bảo bảo ở nơi này.”

Nhìn theo ngón tay ta, Ngã Á biến sắc, phi thân lên đỡ bảo bảo trên chạc cây ôm xuống dưới. Hần bước nhanh đến bên cạnh ta, hừ hừ quăng ta một cái tát, trợn mắt nói: “Đều đã là người lớn rồi mà còn có thể trẻ con như vậy, sao lại có thể đem bảo bảo đặt lên đó?”

Mặt dù bị đánh không đau, nhưng là bị oan uổng, thật làm cho người ta ủy khuất, “Bảo bối, ta không có đặt bảo bảo lên đó, là chính hần tự mình đi qua đấy chứ.”

“Bảo nào mới có sáu tháng, người thật nói cho ta nghe một chút hần chạy như thế nào hả. . .” Hần còn chưa dứt lời, bảo bảo đột nhiên cười khúc khích, thân mình trong lòng Ngã Á nháy một cái lại biến mất.

Bị kinh ngạc một lần, lần này cũng đã có chuẩn bị trong lòng, trong một cái nháy mắt đó ta lập tức nhìn quanh tìm kiếm, phát hiện bảo bảo xuất hiện bên cạnh bờ ao, mắt thấy hần sắp rơi xuống nước thì lòng dạ nhảy dựng lên, nháy mắt xẹt qua, an toàn ôm bảo bảo trở về.

Ngã Á sắc mặt xanh tái, ta thì chắc cũng không sai biệt lắm, bảo bảo ngẩng đầu ngó ta, lại nhìn nhìn Ngã Á, đột nhiên bật cười khanh khách, chúng ta bị hần hù dọa sợ gần chết mà hần cư nhiên còn cao hứng như vậy, tiểu đồng tây này!

Ta néo néo má hần, oán hận nói: “Bảo bảo, chúng ta bị người hù chết rồi! Người còn có tâm tư ở trong này cười, thật không có lương tâm.”

Ngã Á đoạt bảo bảo lại, “Không được néo mặt bảo bảo.”

Ta đưa tay ôm lấy thắt lưng ái nhân, mặt dụi dụi vào cổ hần, cố ý đáng thương nói: “Bảo bối, người cũng nhìn thấy, không phải ta đem cục cung đặt lên cây, là chính hần tự đi qua.”

Ngã Á an ủi hôn nhẹ lên môi ta, ôm bảo bảo trở về phòng.

Cục cung tuy rằng tinh lực dư thừa, nhưng chơi tới trưa vẫn mệt mỏi, oa trong lòng Ngã Á không lâu liền ngủ mất, bảo bảo khi ngủ tựa như tiểu thiên sứ đáng yêu, nhưng khi tỉnh lại là một tiểu ác ma.

Tuy rằng ta mang theo trí nhớ của kiếp trước đi vào thế giới này, nhưng tóm lại vẫn là một người bình thường, người Lam Minh không chỉ có thể sinh dục (một nhóm người), hơn nữa lấy linh chi làm thức ăn, thần bí và độc đáo, cho nên bảo bảo đặc thù nhất định là được di truyền từ Ngã Á.

Đặt bảo bảo vào nôi, hỏi: “Ngã Á, loại tình huống này của của bảo bảo, trong tộc người có ghi chép lại gì đó không?”

Ngã Á nghĩ nghĩ nói : “Không có, nhưng mà. . . nghe các trưởng bối nói, bộ tộc Lam Minh là di mạch của Thần tộc thượng cổ, được trời ưu ái, diện mạo tuấn mỹ, tư duy linh hoạt, tiềm lực vô cùng, và lại có một số người lại sở hữu năng lực đặc thù, cụ thể là gì thì không có ghi chép lại. Sau bởi vì đủ loại nguyên nhân nên người Lam Minh bị các thế lực đoạt lấy, tộc nhân càng ngày càng ít, vì bảo trụ một ít huyết mạch cuối cùng, tộc trưởng đã mang theo vài di ẩn cư, sau cũng không biết là nguyên nhân gì mà năng lực tộc nhân càng ngày càng yếu, càng ngày càng bình thường hóa.”

Nói như vậy, bảo bảo có được tính là sự lại giống không. Bất kể như thế nào, lại có thêm lý do để mau chóng tìm ra nơi ẩn cư của người Lam Minh.

Từ đó về sau, bảo bảo nghịch ngomk thường xuyên mất tích, sợ hấn gặp nguy hiểm, ta đem toàn bộ nhân tố nguy hiểm trong Tân Uyên Tiểu Trúc tiêu trừ sạch sẽ, lấp ao, dời cây, trên nóc nhà lẩn trong vườn đều trải một tầng rom rạ mềm mại. . . Tân Uyên Tiểu Trúc xinh đẹp dưới sự chinh đồn này đã hoàn toàn thay đổi.

Bảo bảo tiếp tục lớn hơn một chút, năng lực thuần di cũng ổn định dần, không còn động một chút lại biến mất, hơn nữa thông quá nhiều lần nghiệm chứng, bảo bảo nhiều nhất một lần chỉ có thể đổi vị trí mười thước, hơn nữa hấn cũng chỉ có một năng lực đặc thù này, ngoài ra không có gì khác. Năng lực như vậy so sánh cùng khinh công thì giống như gân gà (không có nhiều lợi ích), không có bao nhiêu tác dụng.

Chớp mắt bảo bảo đã được một tuổi, có thể tiến hành lễ trao chu (chọn đồ vật đoán tương lai) để ngụ ý cát tường, hơn nữa cũng là tuyển trạch trọng yếu nhất trong cả một đời người.

Vật phẩm trao chu gồm có: con dấu, nho, thích, đạo giáo kinh thư, bút, mực, giấy, nghiên mực, đao kiếm, bàn tính, tiền, sổ sách, trang sức, hoa, son, thức ăn, đồ chơi. . .

Bảo bảo thông tuệ lanh lợi, mười tháng đã biết đi, nghi thức trao chu bắt đầu, Ngã Á đặt bảo bảo lên mặt đấttrở về ngồi xuống cạnh ta, bảo bảo tươi cười đi vào giữa thâm lòng. Nhìn nhìn này, chọn chọn cái kia.

Cuối cùng chọn con dấu, tiền và trang sức. . .

Tuy rằng có chút bất ngờ khi bảo bảo chọn trang sức, các trưởng bối vẫn cao hứng nói lời ca ngợi. Bảo bảo để cho Dạ giúp hấn cầm đồ vật này nọ, chạy tới cạnh ta, cánh tay nhỏ bé đẩy chân ta, thờ hỏn hỏn hỏn leo lên ngồi trên đùi ta. Tiểu đông tây mới có một tuổi đã thông minh như vậy, đạo lý vật cực tất phản ta hiểu rất rõ, dĩ nhiên ta rất lo lắng hấn sẽ tảo yêu (đại khái là sống không tốt, không thọ), đây cũng tâm tình của người làm phụ mẫu sao.

Tiệc rượu tan, ta đem bản khoản nói cho Ngã Á, hấn nghe vậy khó hiểu nói: “Hài tử của người Lam Minh chúng ta đều nhưu vậy cả.”

Chẳng thể trách người Lam Minh bị nhiều người ham muốn, vậy cũng xác minh câu ‘Quân tử vô tội, hoài bích hữu tội’ (người không có tội, chính là lòng người có lỗi). Người Lam Minh cho dù đã thoái hóa cũng có thể thông minh đến thế này, vậy lúc chưa thoái hóa thì thông tuệ linh mãnh đến thế nào, thực không thể tưởng tượng được.

Có lẽ vì bảo bảo hồn huyết vừa ra đời có thể ăn những thức ăn bình thường, còn Ngã Á sau khi sinh bảo bảo, tràng vị đã không còn cường hấn như lúc mang thai, chỉ có thể nhắm nháp một chút thức ăn bình thường. Thấy phụ tử chúng ta vui vẻ thưởng thức thức ăn mỹ vị, đôi khi Ngã Á sẽ biểu hiện sự ghen tị, lúc ấy tiểu đông tây sẽ buông đũa, thuần di đến bên chân Ngã Á, hôn nhẹ lên mặt hấn, không bao lâu Ngã Á liền bị bắt giữ.

Hôm nay com nước xong, mới vừa lau sạch cái miệng nhỏ nhắn của bảo bảo, Dạ mang một thân thương tích từ bên ngoài trở về, tính khí dã thú của Dạ vẫn chưa bỏ được, đôi khi sẽ chạy vào rừng sâu núi thẳm một chuyến, cùng lũ dã thú đánh nhau một phen, mỗi lần trở về đều mang theo một thân thương tổn. Bảo bảo thấy Dạ, khoe miệng nhếch lên, nãi thanh nãi khí kêu : “Dạ. . .”

Lần đầu tiên nghe cục cưng nói chuyện, tuy rằng hấn lần đầu tiên mở miệng không phải gọi ‘Nương’ cũng không phải ‘Cha’ mà là ‘Dạ’ khiến ta buồn bực không thôi, nhưng cũng đủ làm cho người kinh hi. Ta cùng Ngã Á còn được đôi môi nhỏ nộn nộn hôn hôn nhẹ.

Ta dỗ: “Bảo bảo, gọi một tiếng phụ thân đi.”

Ngã Á nói: “Cục cưng, gọi cha.”

“Phụ thân, cha, Dạ vẫn chưa có ăn com.” Tiểu đông tây mới có tí tuổi mà khủy tay đã cong ra ngoài (bên vực người ngoài).

Dạ kích động, nuốt khan một cái, đột nhiên xoay người chạy đi đi, ở bên ngoài tru lên vài tiếng, rồi trở về, ôm bảo bảo vào trong ngực, thật cẩn thận trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bảo mà hôn một chút, khoe miệng bảo bảo cong lên một cái đầy gioia hoạt, ta có cảm giác, sau này Dạ chắc chắn sẽ bị bảo bảo ăn sạch sẽ.

Bảo bảo một tuổi học văn, ba tuổi học võ, năm tuổi đã thấy qua là không quên, nghiễm nhiên là một cái tiểu nhân tinh quái. Năm năm, đến nay vẫn chưa tìm được nơi ẩn cư của người Lam Minh, bọn hấn ẩn nấu vô cùng bí ẩn, nếu toàn bộ người Lam Minh cũng đều thông tuệ như bảo bảo, nếu bọn hấn muốn ẩn nấu không để người tìm thấy, vậy nhất định là sẽ tìm không thấy. Triệu hồi nhân lực, không còn rối rắm về việc tìm kiếm Lam Minh, nếu có duyên một ngày nào đó sẽ tìm được nơi mà thôi.

Năm năm qua chúng ta không thể lúc nào cũng oa trong sơn cốc, trải qua cuộc sống điển viên, cho nên đã xây một y quán trong thành trấn gần Vân Vụ cốc nhất, Ngã Á là đại phu tọa chẩn, ta cũng học một ít kiến thức y học, có khi hỗ trợ bốc thuốc, có khi đến Thanh Phong tiêu cục mà các sư huynh đệ xây dựng trong thành hỗ trợ, đi một chuyến tiêu.

Ngày hôm qua đại sư huynh tiếp nhận một chuyến tiêu, cần chuyển một cỗ quan tài đến Long gia ở kinh thành, vừa vận chính là tẩu tử vừa được phát

hiện có mang hơn hai tháng, trong nhà lại không có người thân cận, đại sư huynh lo lắng nằng ở nhà một mình, dĩ nhiên không muốn đi. ‘Chuyến quan tài’, ta cảm thấy tiêu lần này có điều cổ quái, e rằng các sư huynh đệ sẽ gặp chuyện trên đường, ta liền tiếp nhận chuyến tiêu này, về nhà báo cho Ngã Á biết, Ngã Á bảo cho dù có đóng cửa y quán ngừng kinh doanh cũng phải đi cùng ta.

Vì thế, ta, Ngã Á, Dạ, bảo bảo, Giáp cùng nhị sư huynh một hàng sáu người chuyển tiêu đến kinh thành

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Chạng vạng sắc trời âm trầm, đêm tới quả nhiên trời đổ mưa. May mắn chúng ta đã tìm được một nông cư hoang phế tá túc, tuy rằng nơi này hoang phế đã lâu, nóc nhà cũng có nhiều lỗ hổng, nhưng ít ra cũng có thể che mưa che gió, nông cư này có ba gian phòng ốc, dĩ nhiên ta và Ngã Á một gian, bảo bảo cùng Dạ ngủ một gian, Giáp cùng nhị sư huynh một phòng

Mưa dần dần nặng hạt, rơi trên mái ngói phát ra âm thanh tí tách, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ còn có thể cảm nhận được bên ngoài lạnh lẽo ẩm ướt, Ngã Á cảm thấy lạnh, co vào trong ngực ta, ta kéo lại chăn thật kín, tận khả bao vây hân trong lòng.

Ngửa đầu nhìn thấy màn mưa trút xuống từ lỗ hổng trên nóc, Ngã Á cúi đầu cười, “Có phải rất có cảm giác ý cảnh không?”

“Ốc lậu thiên phùng liên âm vũ.” (Nhà đột mưa phùn rơi không ngớt)

Như vậy ôm ái nhân oa trong chăn, ngắm màn mưa rơi từ nóc nhà tự nhiên cũng có một phiến ý vị.

“Người nói xem, sáng mai tỉnh lại, chúng ta có thể bị dìm sạch hay không.”

Trong phòng chúng ta không thứ gì để hứng nước, mưa trực tiếp nhỏ giọt xuống sàn nhà.

Ta cười nhàn nhạt, trở người xoay Ngã Á lại hôn hôn một phen, “Người không nên lo lắng ngày mai tỉnh lại có thể bị dìm sạch hay không, mà hẳn là nên lo lắng nửa đêm căn phòng này liệu có bị mưa xối sập, chúng ta có thể bị chôn vùi hay không.”

“A, quả thật phải lo lắng chuyện này.”

“Ha ha. . .”

Chúng ta thường thức màn mưa dưới nóc nhà, lại nói đủ chuyện tràng giang đại hải, kể những câu chuyện vui chẳng ảnh hưởng đến ai, bầu không khí ấm áp, trong lòng cảm thấy giấc ngủ mềm mại đang kéo đến, nếu thời gian dừng ở một khắc này thì thật sự quá tốt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mưa càng lúc càng lớn, điểm xuyên trong màn mưa còn có thêm điện lôi minh (sấm sét vang dội), như con rắn trắng không lồ cắt qua đêm đen kịch, bạch quang nhoang nhoáng, trong phút chốc sáng như ban ngày, chiếu sáng lên hết thấy thể gian. Ta hơi hơi nâng người lên, cúi đầu hôn lên môi ái nhân, tay chậm rãi lướt xuống xương quai xanh xinh đẹp, thân thể hân trong tay của ta nhẹ nhàng run rẩy, dần dần nóng lên.

Ngoài phòng lạnh giá, trong phòng ấm cúng, hơi thở ấm nóng, nụ hôn sâu triền miên, trong màn trướng một mảnh phù dung, xuân sắc vô biên. . .

Hôm sau tỉnh lại, chúng ta không có bị dìm sạch, phòng cũng không bị sập xuống, nhớ đến tiên đoán đêm qua, chỉ cảm thấy buồn cười. Ngã Á chưa tỉnh, đêm qua đúng là đã khiến hân mệt chết, ta nhẹ nhàng xuống giường, kéo lại chăn trên người Ngã Á, mặc y phục, cảm kiếm xuất môn.

Ngoài cửa, nhị sư huynh cùng Giáp đang luận bàn võ nghệ, vừa khéo Dạ ôm bảo bảo đi ra, ta mỉm cười rút kiếm tấn công về phía hân. Bảo bảo hoan hô một tiếng, ghé trên lưng Dạ, ôm chặt cổ hân.

Ý của luận bàn, đến điểm là dừng.

Dạ sở hữu căn cốt kỳ giai, là một kỳ tài võ học, năm năm qua ta dạy hân hân mấy quyển võ học tinh thâm sâu sắc, hiện giờ cùng hân luận bàn lại khó khăn lắm mới có thể đầu ngang tay, đó là ta lấy một giáp công lực kia làm căn cơ cho mình, cứ như vậy phát triển thêm nữa, không biết võ công của Dạ sẽ còn thăng tiến cao sâu đến mức độ nào. Cao hứng vui mừng rất nhiều, cũng sinh ra vài phần lo lắng, một là lo lắng hân luyện say mê luyện võ đến mức tẩu hỏa nhập ma, hai là lo lắng võ công của hân quá cao, tục ngữ nói cao xử bất thắng hân (người đứng nơi cao sẽ tịch mịch), đến lúc đó khó gặp địch thủ, khó có thể vượt qua tâm ma.

Nghĩ như vậy, nhưng khi thấy bảo bảo trên lưng Dạ, tiểu đồng tây kia vẻ mặt giao hoạt, tin chắc hân sẽ không để cho Dạ xảy ra vấn đề gì.

Sau cơn mưa không khí vô cùng trong lành, mang theo hơi thở của cỏ cây cùng bùn đất, tỷ thí xong chỉ cảm thấy cả người khoan khoái. Võ võ lên vai

Dạ, “Võ công lại có tiến bộ, rất nhanh nữa ta sẽ không còn là đối thủ của ngươi.”

Dạ híp mắt, ngửa đầu để tay ta gãi gãi lên cổ hần, đem phần cổ yếu ớt trọng yếu giao vào tay người khác, này là hành động hoàn toàn thừa nhận, ta buồn cười gãi gãi cằm của hần, hần phát tiếng ngậm nga thoải mái.

“Phụ thân.” Bảo bảo Lăng Lạc âm thầm trừng mắt liếc nhìn ta.

Ta thiêu thiêu mi, tay đang sờ Dạ không những chẳng thu hồi, ngược lại kéo Dạ để hần tựa lên vai ta mà cọ cọ. Khiêu khích nhìn bảo bảo liếc mắt một cái, bảo bảo ngậm bực, cái tiểu đồng tây này mới có bao nhiêu tuổi mà đã xem như Dạ là vật sở hữu của riêng mình, hơn nữa ta là cha của hần, lại dám uy hiếp ta. Hải tử quả thông minh cũng là cả một vấn đề.

“Tiểu Phong. . .” Ngã Á y sam bất chính đẩy cửa đi ra, xoa xoa đôi mắt còn nhấp nhem buồn ngủ, ta vội buông Dạ ra, tiến lên ôm hần vào trong ngực, thái độ ngây thơ khả ái của Ngã Á, ta vẫn rất luyến tiếc để cho người khác nhìn đi.

“Cha. . .” Thanh âm mềm mại của bảo bảo vang lên. Ngã Á giẫy ra khỏi ngực ta, đón lấy bảo bảo đang bỏ nhào qua ôm chặt vào lòng. Bảo bảo mềm giọng gọi cha, cái miệng nhỏ nhắn thân một cái lên mặt Ngã Á, cuối cùng khiêu khích nhìn ta liếc mắt một cái, đem cái miệng nhỏ xiu đặt lên môi Ngã Á.

Ta chỉ cảm thấy lý trí mình như đàn đứt dây, tiểu đồng tây chẳng lẽ có thù oán gì với ta sao, lúc nào cũng muốn cùng ta đấu một trận, tranh một chuyện. Đưa tay đánh về phía hần, bảo bảo nháy mắt từ trong lòng Ngã Á chuyển qua vòng tay Dạ, Dạ lập tức diềm chân ôm bảo bảo trốn đi.

Ngã Á nắm lỗ tai ta, cười nhạt: “Không được sinh khí với bảo bảo.”

“Bảo bảo càng lớn càng không đáng yêu.”

“Kia. . . Nếu không chúng ta lại sinh một cái. . .” Hai tay hần quần quít lấy cổ ta, khoe miệng gọi lên một nét cười động lòng người, song mâu nhiễm lên ánh sáng dụ nhân.

Ngã Á như vậy phong hoa tuyệt đại, tâm hồ dao động, xuất hiện từng trận sóng cồn, hận không thể đưa hần áp đảo rồi làm như vậy như vậy. . . nhưng mà cái đề nghị ‘lại sinh một cái’ kia vô luận ra sao cũng phải bác bỏ, sinh một Lăng Lạc đã đủ kinh tâm động phách, ta không có năng lực thừa nhận thêm một lần nữa, nếu ngái á bởi vì sinh hải tử mà xảy ra chuyện gì, ta chắc chắn sẽ sụp đổ mất.

“Đói bụng chưa, chúng ta đi ăn cơm.”

“Tiểu Phong, ngươi lại nói sang chuyện khác.” Ngã Á hoành mi mục đối (trừng mắt dưng mảy).

“A.” Cười nhạt không nói.

“Nam nhân giao hoạ. Ta không đói bụng.” Hần bĩu môi.

“Thật à.”

“Không đói bụng.” Mới vừa nói xong, bụng của hần rất không nể tình kêu lên, mặt của hần nháy mắt nhiễm một tầng hồng nhạt, ta cười híp mắt nhìn nhìn, hần tức giận đến mức chẳng còn muốn tốn hơi thừa lời nữa.

“Tốt lắm, ăn cơm lớn nhất, ăn cơm trước.” Ôm lấy ái nhân đang khó chịu đi đến trù phòng.

Mặt trời chiếu rọi đại địa, sau giờ ngo đường đã không còn lầy lội, chúng ta thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường. Quan tài luôn luôn đặt ở phòng khách nông cư, phòng khách nơi ít bị đột nhất trong nhà, kiểm tra một phen, phát hiện chỉ có đầy quan tài hơi ẩm ướt, cái khác hoàn hảo. Bên trong quan tài đặt một bộ hải cốt (trước khi nhận tiêu đều phải xem xét sẽ vận chuyển vật gì, đây là quy củ, trừ từ tiêu bất luận là cái gì đều phải hộ tống, cho nên có rất ít tiêu cục đón từ tiêu), hôm nay thời tiết nóng bức, đem qua lại gặp mưa lớn, tuy rằng bị thấm nước không nhiều lắm hơn nữa thi thể nhất định đã được xử lý (urop tẩm), nhưng vẫn không thể để lâu, thời gian dài khó tránh thối rữa, xử lý không tốt lại gây ra lắm chuyện, cho nên cần nhanh chóng đưa đến Long gia ở kinh thành.

Tốc độ đi cũng nhanh hơn, chạng vạng ngày thứ tư đã đến một trấn nhỏ gần kinh thành. Bởi vì gần đến kinh thành, người người qua lại tấp nập, tiểu trấn thập phần giàu có phồn hoa, so với một số thành nhỏ bình thường còn lớn hơn. Vì mang theo quan tài, mà bản thân quan tài lại là điều kiêng kỵ của mọi người, cho nên khách *** không muốn cho chúng ta thuê viện lạc, cuối cùng đành phải tìm một gian am ni cô nhờ vả, ni cô trong am tuy nói đều là người xuất gia, nhưng tóm lại vẫn có chút không tiện, vốn chúng ta là muốn tìm một gian tự miếu nào đó, nhắc tới cũng kì lạ, cái trấn nhỏ này vậy mà không có lấy một gian tự miếu nào, chỉ có mỗi một tòa am ni cô này mà thôi.

Am chủ am ni cô là người hiền lành tốt bụng, thấy chúng ta mang theo quan tài đến tá túc, lại đều là nam tử cũng không nói gì, chỉ bảo một tiểu ni cô hỗ trợ an bài phòng.

“Đa tạ sư thái.”

Ni cô thân nhiên nói: “Thí chủ không cần phải khách khí, người xuất gia vốn cần giúp đỡ mọi người, một lát nữa thức ăn sẽ được mang tới.”

“Đa tạ.”

“A di đà Phật.”

Bởi vì am chủ không có nói không cho chúng ta tùy ý hành tẩu trong am, sau khi ăn xong thì đi dạo một vòng quanh chùa, thuận lợi tiêu hóa thức ăn.

Am ni cô này rất lớn, kiến trúc cũng rất huy hoàng đại khí, cùng nhau đi tới, thường thức phong cảnh, thực sự là có rất nhiều điều thú vị, từ khi lọt lòng tới giờ ta mới gặp qua một am ni cô khí thế như vậy. Đi vào chính điện, các ni cô ngồi trên bồ đoàn, làm văn khóa (đọc kinh tối), vì không để quấy rầy các nàng nên chúng ta không đến gần.

Ngẩng đầu nhìn, chấn động, am ni cô này té bái không phải thần cũng không phải Phật, mà là một con hồ ly, pho tượng hồ ly trắng tao nhã ngu tại giữa chính điện, nhận hương hỏa vạn gia.

Đây là có chuyện gì? ! Một tòa tự viện lớn lại có thể té bái một con hồ ly, chỉ cảm thấy lộ ra một tia quỷ dị. Am chủ ngồi ở giữa chính tọa đột nhiên mở mắt, một đôi mắt có đồng tử đen sẫm, tản ra u quang lạnh như băng, thẳng tắp phóng tới phía chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Trở lại khách phòng, tia quỷ dị trong lòng ta vẫn không tài nào tiêu tán, chẳng biết tại sao lại cảm thấy có chút bất an. Nghĩ nghĩ, gọi nhị sư huynh, Giáp và Dạ tới.

“Dạ, buổi tối khi ngủ cũng phải thật cảnh giác. Bảo bảo, đêm nay mặc kệ nghe được động tĩnh gì cũng không được rời khỏi Dạ. Nhị sư huynh, Giáp và ta luân phiên trông coi mộc quan.”

“Hảo.”

Sau khi thương lượng quyết định, ta sẽ gác đêm trước, kế tiếp là nhị sư huynh, cuối cùng là Giáp.

Quan tài đặt trong một căn phòng trống, trong phòng không có vật dụng gì, phía sau cửa chỉ có một chút củi đốt, ta trải đệm chần dưới sàn, nằm ngửa mặt nhìn nóc nhà, giờ đã là mùa hạ, thời tiết ẩm áp, dĩ nhiên không cần đắp chăn làm gì.

Mới vừa nằm xuống chưa tới một khắc, tiếng đập cửa vang lên. Ta ngồi dậy, kiểm đặt ở trên đùi, trầm giọng hỏi: “Ai?”

“Tiểu Phong. . .” Âm thanh Ngã Á dẫm một tia ôn nhu nhàn nhạt từ bên ngoài truyền đến.

Không trung phiêu đẳng một cỗ hương vị ngọt nị, ta kéo khóa miệng nhưng không đứng dậy mở cửa, “Đêm đã khuya, còn không đi nghỉ ngơi.”

“Ta tới hầu hạ phu quân.”

Phốc. . . Ta thiếu chút nữa bật cười, bình thường Ngã Á vẫn luôn muốn ta gọi hắn là phu quân, người bên ngoài này lại có thể không xưng mình là phu quân lại gọi ta, hắn há lại không biết Ngã Á ghét nhất là bị người khác đối đãi như nữ tử, càng miễn bàn là cam chịu bày ra thái độ như nữ tử.

Ta nhìn nhìn quan tài trong phòng, híp mắt nói: “Ngươi định ở trước mặt người chết hầu hạ ta?”

“. . . Có tư vị khác biệt mà.”

“Tư vị như thế ta vô phúc hưởng thụ, ngươi vẫn nên trở về đi.”

Người ngoài cửa không nói gì nữa, sau một lúc lâu, trên cửa đột nhiên truyền đến móng vuốt cào lên ván gỗ, chi chi rung động, nghe rất chói tai. Ta đứng bật dậy, sắc mặt trầm lại.

Cánh cửa gỗ nhanh chóng bị phá mở, huy kiếm nghênh đón. Ánh trăng chiếu rọi xuống một con hồ ly màu đen tuyền, tốc độ nó rất nhanh, lập tức phóng vút vào nhà, lúc này ta đột nhiên tưởng niệm Tam Vỹ bị chúng ta bỏ quên ở Vân Vụ cốc. Hồ ly linh hoạt, cũng không cùng ta trực diện va chạm, khi ta phát hiện mục đích của nó là mộc quan thì lập tức lẩn mình đứng trước mộc quan, ngăn trở lộ tuyền của hắc hồ.

Hắc hồ gào lên chi chi, nó nhìn ra ánh trăng bên ngoài, đột nhiên xông tới. Ta không có ý định tổn thương nó, một cước đem nó đá ra ngoài, nhưng trùng lực tác dụng lên chắc chắn đã khiến nó bị thương không nhẹ.

Hắc hồ khựng lại trong một chốc lại bất khuất tiếp tục xông vào, sau vài lần, nó đã bị thương rất nặng, nhưng vẫn không bỏ cuộc. Nó thở gấp gấp nhào tới, rất có xu hướng dù chết cũng không ngừng, ta nghiêng người, nó thẳng tắp đâm đầu vào mộc quan, phát ra một tiếng vang trầm đục, sau đó ngã ra đất hôn mê.

Một đêm này trừ bỏ hắc hồ đột nhiên xuất hiện rồi lại thần bí biến mất, không có chuyện gì phát sinh thêm nữa. Vì gần giữa đêm dài lắm mộng, trời vừa sáng chúng ta lập tức cáo biệt sư thái, khởi hành lên đường, ánh mắt sư thái nhìn về phía mộc quan vẫn có chút quái dị.

Đi được nửa đường, ngộ kiến một đôi hoa tử muội gặp nạn, đôi tử muội này quốc sắc thiên hương, chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, xinh đẹp không gì sánh được, Đắc Kỷ, Bao Tự của thời cổ đại cũng chính là thế này đi.

Thiên đồ hồng nhan (trời ghen ghét hồng nhan) những lời này là thập phần có đạo lý, nếu mang đôi tử muội này lên đường nhất định sẽ đưa tới tai họa không cần thiết, hơn nữa chúng ta vừa rời khỏi tự viện tế bái hồ ly liền gặp phải một đôi hoa tử muội thế này, dù nghĩ như thế nào đều cảm thấy có vài phần quái dị, dựa theo ý của ta cho các nàng một ít ngân lượng để các nàng đi là được, nơi này cách kinh thành không xa, hơn nữa còn là quan đạo, người đến người đi, căn bản sẽ không xảy ra sự tình gì.

Tinh khí thương hương tiếc ngọc của nhị sư huynh phát tác, thấy mất hai cô nương người ta ngưng lệ, nói cái gì cũng không đồng ý để các nàng lại.

“Nhị sư huynh, người nhất định phải mang theo các nàng sao?”

“Ân.”

Cái tên bại não này! Nếu ta nói nhất định không thể mang, hẳn nhất định sẽ ly khai đội ngũ một mình mang theo kia hai vị cô nương ra đi, bắt đắc dĩ thờ dài một hơi, “Muốn mang liền mang đi.”

“Đa tạ tứ sư đệ.”

Hai vị cô nương làm như rất yếu ớt, ngồi xe ngựa thì bảo là trong xe ngựa ngột ngạt, tốc độ nhanh một chút lại rên rỉ chóng mặt nhưc đầu, nữ tử yếu ớt như vậy thì làm sao nam tử cường hãn có thể chịu được, vì các nàng nên tốc độ đi càng ngày càng chậm.

“Dừng xe.” Bên trong xe ngựa truyền ra âm thanh lạ lùng

Giáp dừng xe lại, nhị sư huynh ở phía sau giữ quan tài trên xe đẩy nhảy xuống, tiến lên hỏi, “Làm sao vậy?”

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh ta thấy còn thương tiếc rời khỏi mã xa, khinh tức nga mĩ** nói: “Bên trong xe ngựa thực sự ngột ngạt đến khó chịu.”

Lãnh Nguyệt đi đến bên cạnh ta, ngẩng đầu lên nói: “Lãng công tử, người có thể mang ta cùng kỵ mã lên đường không, như vậy sẽ tốt hơn nhiều.”

“Người có thể đi cùng xe đẩy với nhị sư huynh.”

“Trên đó có quan tài, rất dọa người.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Ta không để ý đâu.” Lãnh Nguyệt nhợt nhạt cười nói.

Ta ở nơi Lãnh Nguyệt không nhìn thấy rất không hình tượng lật ra một cái liếc mắt, người không để ý nhưng ta để ý. Nhảy xuống ngựa, hướng Lãnh Nguyệt đi đến, Lãnh Nguyệt muốn nói gì đó nhìn ta liếc mắt một cái, đôi mắt hơi hơi rù xuống, lông mi thật dài ở trên mặt tạo ra âm ảnh nhu nhược. Ta đi đến trước mặt nàng, thiếu thiếu mĩ, nghiêng người đi đến dưới ngựa Ngã Á, phi thân nhảy lên đứng ở phía sau hãn, ôm quyền nói: “Lãnh cô nương, ngựa nhường lại cho hai người các nàng.”

Quay đầu không nhìn lại, giữ lấy vòng eo mềm dẻo của Ngã Á, ở trên mặt hãn hôn một chút, “Bảo bối, người phải đưa vị phu đi một đoạn đường.”

Ngã Á lãnh đạm liếc mắt nhìn tử muội Lãnh thị một cái, quay đầu lại hôn một chút lên môi của ta, “Rất vui được phục vụ.”

“Nhị sư huynh chúng ta đi trước một bước, lên phía trước chờ các người.” Ta cất cao giọng nói, giục ngựa cất bước.

“Hảo, chú ý an toàn.”

Đi hết hai dặm, con ngựa chậm rãi dừng lại, bước đi thông thả

“Tiểu Phong. . . Mị lực năm đó vẫn chưa giảm ha.” Trong lời nói có vị chua nha.

Hiếm khi thấy ái nhân ăn dấm, thật sự là phần chán nha. Trong lòng tuy rằng cao hứng, nhưng vẫn không tỏ rõ thái độ, ta cười nheo nheo lên mông hãn, khó bộ cọ cọ lên đồn bộ hãn, “Nơi này chỉ có khi nhìn thấy người mới có thể đứng lên thôi.”

Đôi tai hãn lập tức đỏ hồng, âm thanh lạnh lùng nói: “Lưu manh.”

“Nương tử nói rất đúng.”

Vốn buổi chiều đã có thể đến kinh thành, nhưng là bởi vì tử muội Lãnh thị làm bộ làm tịch, tốc độ đã rất chậm lại tiếp tục chậm thêm, buổi tối chỉ có thể

ăn ngủ hoang dã. Đặt mả xa bên ngoài đình cỏ ven đường, đốt lửa ăn cơm nghỉ ngơi.

Lãnh Linh áp sát bên người nhị sư huynh, xem ra nàng có ý với nhị sư huynh.

Lãnh Nguyệt thật sự muốn dừng cảm khiêu chiến sao, thái độ lúc trưa của ta đã là cực tuyệt rồi, nhưng nàng vẫn áp lại đây. Ngã Á lạnh lùng đưa mắt nhìn, sắc mặt như đêm tối âm trầm, thấy ái nhân như vậy, ngay cả một tia miễn cưỡng đối với Lãnh Nguyệt cũng đều tiêu thất.

“Lăng công tử, chỗ này của ta có một ít rượu nóng, người muốn uống một ít không?”

“...” Coi thường nàng hẳn là đã kích tốt nhất với nàng, ta từ trước đến nay không biết thương hương tiếc ngọc cũng không phải kẻ mềm lòng, hơn nữa ngoài Ngã Á, những người khác cũng không đáng được ta thương tiếc.

“Lăng, Lăng công tử.”

Nhị sư huynh thở dài: “Lãnh Nguyệt cô nương, tại hạ hơi khát nước, có thể cho tại hạ nếm thử rượu của ngươi không?”

Lãnh Nguyệt: “... Không thể.”

Nhị sư huynh: “...”

“Phốc ——” Giáp trực tiếp bật nụ cười. Lãnh Nguyệt then quá hoá giận trừng mắt liếc hẳn một cái.

Ta cũng hiểu được có chút khôi hài, không muốn tiếp tục để nữ tử quấy rầy, ôm lấy ái nhân phi thân vào lương đình, ngồi ở chỗ này tầm nhìn mở rộng không ít.

Ngã Á dựa trong ngực ta, ngón tay chọc chọc hàu kết, nhỏ nhẹ nói: “Ngươi chọc cô nương người ta khóc rồi.”

“Chỉ cần không phải ngươi khóc, những người khác ai mà quan tâm chứ.”

“Ha ha. ...” Hẳn tâm tình tốt đẹp bật cười.

•

Nằm ở trên nóc nhà, ngênh đón bình minh, mặt trời hồng chiếu rọi quang mang kim sắc lên đại địa, chiếu rọi lên thân hai người chúng ta giống như được phủ một lớp hoàng kim, ta hít mắt thưởng thức vẻ rạng rỡ của thái dương.

“Bảo bối, mặt trời mọc rồi.”

“... Ngó, đẹp quá. ...” Ngã Á từ trong mộng tỉnh lại, có chút mơ hồ hướng đông phương nhìn lại, miệng khẽ lẩm bẩm.

* Đắc Kỷ – à một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền, nàng là một mỹ nhân nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương. Đắc Kỷ là một nhân vật được khai thác rất nhiều trong văn hóa Trung Quốc. Rất nhiều thành ngữ có yếu tố nói về sắc đẹp của Đắc Kỷ hoặc sắc đẹp hồ ly tinh để nói về những nữ nhân có sắc đẹp làm mê muội những nam nhân có quyền lực, từ đó dẫn đến những việc vô đạo.

Bao Tự – Mỹ nhân thời nhà Chu, nổi tiếng với câu chuyện khiến Chu U Vương đốt lửa hí chư hầu để có được nụ cười mỹ nhân. Xem thêm

(nguồn: Wiki)

**Nga mi – dãy núi nga mi xinh đẹp dài và thanh thoát được dùng để tả lông mày mỹ nhân

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Giữa trưa thì đã tới được kinh thành, tỷ muội Lãnh thị lúc trước có nói đến kinh thành tìm người thân, như vậy giờ có thể mỗi người đi một ngã. Trước khi tỷ muội Lãnh thị mở miệng, ta đã lên tiếng phủ đầu: “Nhị vị cô nương, hiện giờ cũng đã tới kinh thành, chắc hai vị rất nóng lòng tìm người thân, vậy xin từ biệt ở đây.”

“...”

Hỏi thăm được vị trí Long gia, chúng ta thúc ngựa đến đó.

Nhìn thấy đám người Lăng Phong dần dần đi xa, Lãnh Nguyệt và Lãnh Linh tức giận cắn chặt môi, đây là lần đầu tiên các nàng gặp kẻ không hiểu phong tình như vậy, nhưng mà . . . dương khí trên người Lăng Phong cùng Khương Đào (nhị sư huynh) rất nặng, dề béo đến miệng lẽ nào hai người lại dễ dàng buông tha.

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh liếc nhau, quyết định trước làm chính sự rồi mới tính tiếp, lách eo đi xa.

Long gia là danh môn vọng tộc, gia đại nghiệp đại (nhà lớn sự nghiệp lớn), Giáp từ trên mã xa nhảy xuống, gõ lên đại môn đồ thăm.

“Các người tìm ai?” Một tiểu tư mở cửa, theo khe cửa hẹp nhỏ đầu ra hỏi. Long gia là một đại gia tộc, nhưng thái độ của tên tiểu tư này lại hoàn toàn đánh mất chỉ khí của đại gia.

Nhị sư huynh ôm quyền nói: “Có người nhờ chúng ta áp tiêu đến Long gia, thỉnh gọi quản sự đến.”

Gã tiểu tư biến sắc nhìn nhìn mộc quan phía sau chúng ta, nói: “Xin chờ một chút.”

Qua một lúc lâu, đại môn đồ từ từ mở ra, mọi người mới thấy bên trong Long gia treo đầy lụa trắng, chẳng lẽ. . . trong Long gia này còn có người chết khác sao?

Một lão thái thái đầu tóc bạc trắng được nha hoàn nâng đỡ chậm rãi đi tới, đi theo phía sau còn rất nhiều người, nữ có nam có, trẻ có già có, bên trong Long Y và từ y tiểu công tử đã tặng ta và Ngã Á tượng điêu khắc gỗ.

Lão thái thái hỏi: “Các người là người phương nào?”

Ta tiến lên phía trước nói: “Chúng ta là Thanh Phong tiêu cục, được người sở thác chuyển tiêu tới Long gia kinh thành.”

Lão thái thái nhìn thoáng qua mộc quan phía sau chúng ta, thần nhiên nói: “Đa tạ. Quản gia, mang mấy vị khách nhân đến sương phòng nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Ta nói: “Lão phu nhân không cần khách khí, tiêu ngân (tiền vận chuyển) đã được trả, tiêu cũng đã đưa đến, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, chúng ta xin từ biệt.”

“Các vị ngân dặm xa xôi mang tiêu đến tận đây hẳn cũng đã mệt mỏi, vẫn là đi nghỉ ngơi đi.” Nói như vậy, mười mấy hộ viện thân thủ không tề bao vây chúng ta, đây là muốn cường hành giữ chúng ta lại sao?

Từ y tiểu công tử đột nhiên đi lên trước, cười hi hi nắm y từ lão phụ, miên miên nói: “Nãi nãi, các vị này ta từng gặp mặt vài lần, ngài cũng không thể khi dễ người ta, người không phải mới vừa nói muốn cùng ta đi nghe hí sao, nếu tới sẽ vẫn hồi (hết màn) mất.”

Lão phụ uy nghiêm lập tức cười rạn rở, vỗ vỗ đầu từ y tiểu công tử, nói: “Vẫn là Khuynh nhi của ta tốt, lúc nào cũng nói lời khiến ta cao hứng. Đi đi, đi thu dọn đồ đạc.”

Quản gia nói: “Lão phu nhân, còn các vị này. . .”

Lão phụ khoát tay, “Đề họ đi đi.”

Từ y tiểu công tử quay đầu lại, nghịch ngợm đối với chúng ta thề lưỡi.

Rời khỏi Long gia, chúng ta trụ lại ở Từ Vân khách *** trong kinh thành.

“Khai quan.” Lão phu nhân lạnh lùng ra lệnh.

Quản gia tiến lên, không mượn tay người khác, một chưởng đánh lên nắp quan tài, nắp quan bằng gỗ lập tức vỡ toang ra.

Trong mộc quan, nhị gia của Long gia nằm bên trong, sắc mặt hồng nhuận, trông rất sống động, thật giống như chỉ đang chìm vào giấc ngủ, nhưng ***g ngực không phập phồng biểu hiện không thể nghi ngờ rằng hẳn là một người đã chết.

Lão phu nhân tiến lên một bước, nhìn người nằm trong quan tài, ánh mắt hiện lên bi thương, hiện lên hối hận, hiện lên oán độc, các loại cảm xúc giao tạp, cuối cùng tụ tập thành lốc xoáy cuộn cuộn.

“Đi thôi.” Lão phu nhân có chút mệt mỏi nói, xoay người rời đi, đám người hầu cũng lui ra, mộc quan cứ như vậy được đặt ở nội đường.

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh ghé vào trên nóc nhà Long gia, ẩn mình chờ đợi thời cơ.

“Tỷ, thiếu chủ sẽ đến sao?”

“Đương nhiên, thiếu chủ yêu Long nhị gia như vậy, người nhất định sẽ đến cướp thi thể Long nhị gia.”

“Nga. Kia. . . Chúng ta lên chạy ra ngoài như vậy... thiếu chủ có tức giận không?”

“Chỉ cần chúng ta không gây thêm phiền toái thì thiếu chủ sẽ không tức giận, hừ. . .”

Huyết nguyệt (mặt trăng màu đỏ máu) treo lơ lửng giữa trời, không khí tựa hồ trở nên sênh sếch, khiến người ta cảm thấy áp lực.

Linh hồ bái nguyệt, huyết nguyệt đối với linh hồ mà nói là cực kỳ có lợi. Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh vẫn là tiểu hồ ly vừa mới tu luyện thành hình người, huyết nguyệt chiếu rọi liền nhìn không được kích động lộ nguyên hình, ba cái đuôi hồng sắc ở phía sau đong đưa, yêu khí không thể khống chế tuôn tràn.

Nàng hai nàng không biết xúc động là cảm kỳ, không chú ý khi không trung xuất hiện một cái lưới lớn kim sắc phủ xuống cả hai, Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh phát hiện sự tình không đúng, phi thân chạy đi, nhưng chiếc lưới thập phần linh hoạt mở ra thu lại, bao phủ cả hai nàng, hai người trọng trọng đứng trong tấm lưới giữa viện lạc.

Một đội hộ vệ lập tức xuất hiện, xem ra Long gia đã sớm có chuẩn bị, Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh gầm lên giận dữ, nhân loại hóa ra lại giảo hoạt như vậy.

Mười mấy hộ vệ cầm trong tay cầm đao mộc kiếm, vây quanh hai yêu hồ, giờ kiếm muốn đẩy tỷ muội Lãnh gia vào chỗ chết, Lãnh Nguyệt và Lãnh Linh trừng mắt, thấy chết không sờn. Ngay lúc sinh mạng treo đầu ngọn gió, một đạo phi kiếm kim sắc từ chính đường bay ra, đánh bay đao mộc kiếm trong tay bọn thị vệ, đồng thời cũng đem kim vòng vây khốn tỷ muội Lãnh gia phá nát, “Long nhị gia” từ trong mộc quan bay ra, che chắn phía trước hai yêu hồ, đôi người kim sắc rạng rỡ tỏa sáng, tản ra hàn quang lạnh như băng.

“Thiếu chủ!” Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh kinh hãi gọi.

“Nhanh chóng rời đi.”

“Thiếu chủ, chúng ta. . .”

“Ai cũng đừng mong rời khỏi đây.” Một đạo sĩ tiên phong đạo cốt từ giữa đình đi tới, phẩy phát trần nói: “Nghiệt súc, còn không mau đầu hàng.”

‘Long nhị gia’ lạnh lùng giẫm cột, gương mặt nhanh chóng biến thành hồ ly, phía sau là tám cái đuôi đỏ vũ động, “Xú đạo sĩ, nguyên lai là người phá hư chuyện tốt của ta, trả hồn phách Long Hiến cho ta.”

“Đừng mơ tưởng.”

“Người vốn là người tu đạo, lại có thể làm ra loại chuyện tình câu hồn người khác, không sợ thiên lôi đánh xuống sao.”

“Bản đạo vốn là cứu người nên phải làm chuyện bất đắc dĩ, thượng thiên sẽ hiểu được.”

“Ngụy biện! Xú đạo sĩ người hồ đồ ngu xuẩn, nạp mạng đi.” Vung tay về phía sau tung một chưởng đẩy tỷ muội Lãnh gia ra ngoài, phát tay áo phi thân nghiêng đón, đạo sĩ vậy phát trần, cũng xông tới.

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Linh chưa đi, phóng hồ hỏa thiêu chết đám thị vệ khi nửa khi nhục các nàng.

Huyết nguyệt càng đậm, giống như từ đó máu có thể tuôn trào.

“Làm sao vậy?” Ngã Á một đầu đắm mê hồi từ trong mộng bừng tỉnh, ta ngồi xuống lăm lăm vào trong ngực, lau đi mồ hôi lạnh trên trán hần.

“Gặp ác mộng.”

“Mơ thấy cái gì?” Bảo bối bị hù không nhẹ, mặt mũi trắng bệch.

“Không nhớ rõ, ngực có chút buồn bực.”

Mềm nhẹ xoa xoa ***g ngực hần, “Thoải mái hơn chưa?”

“Àn, huyết nguyệt...”

Ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, huyết nguyệt lơ lửng giữa trời, chiếu rọi thiên địa thành một mảnh huyết hồng. Huyết nguyệt vốn là hung nguyệt, là điềm xấu, ngày mang dị tượng tất có đại họa.

Khẩu khẩu khẩu!

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập , “Lăng, Long gia bị hỏa hoạn.”

Ta phủ thêm y sam cho Ngã Á, đứng dậy mở cửa, “Chuyện khi nào?”

“Không rõ lắm.”

Đi ra cửa phòng, hướng phía tây nhìn lại, vị trí Long gia đồ một góc trời, đại hỏa rừng rực, huyết nguyệt dường như tương giao hòa cùng lửa đỏ, nỗ lực tản ra quang mang của mình, chân trời đỏ thẫm, xem ra Long gia đã bị hỏa hoạn một hồi lâu rồi.

Tiểu công tử Long gia cùng ta hữu duyên, hơn nữa ta cũng hơi thích (theo ý đơn thuần nhất) hải tử kia, không muốn hắn xảy ra chuyện gì, bảo Ngã Á đợi ở đây, cùng nhị sư huynh và Giáp bay vọt ra ngoài.

Tiến vào Long gia, người ta sinh ra ảo giác như vừa bước chân vào biển máu nơi địa ngục...

Mỗi bước chân đi tới, nơi nơi đều là thi hài gãy nát, lòng bàn chân dính một tầng huyết ô thật dày, dính dấp đến buồn nôn. Chạy tới trung đình, một cỗ kinh khí cường đại đánh úp lại, ba người chúng ta vội mím môi ghì kín khí, dù là như thể thân thể vẫn lui về phía sau ba thước, những sợi tóc tung bay, y quyết phát phối.

Kinh khí biến mất, lao về phía trước, xuất hiện trước mắt là một đạo sĩ cùng một con bát vĩ yêu hồ, hai người đấu đến hừng hực khí thế.

Mặc dù biết thế giới này không phải chỉ có nhân loại tồn tại mà còn các loài yêu ma quỷ quái, nhưng vẫn bị tư thái của bát vĩ yêu hồ làm kinh thần không thời.

Đây là thế giới phi nhân loại, nhân loại bình thường vẫn nên ít chọc tới mới tốt, nhắc nhở nhị sư huynh cùng Giáp, rời khỏi trung đình chạy tới nội viện, việc chính yếu lúc này là phải cứu người.

Một đường chạy đến không có một ai sống sót, ta thật sự lo lắng cho an nguy của tiểu công tử Long gia.

Để tiết kiệm thời gian, ba người phân công nhau hành động.

Đẩy cửa vào, phòng trong bay ra một cỗ được hương, xem ra ta vào một gian đàn phòng. Đàn phòng không có bị chiến hỏa lan đến, bài trí sạch sẽ ngăn nắp, không người, chỉ có hai tiểu hồ ly bị khốn trụ, hai tiểu hồ ly chân bị thương, suy yếu nằm trong một cái túi lưới, nhìn thấy ta liền chỉ chỉ kêu loạn.

Ta mở túi lưới ra, nói : “Hiện tại Long gia rất lộn xộn, mau mau chạy trốn nhanh đi thôi.”

Đàn phòng không người, ta xoay người muốn đến nơi khác tìm kiếm, hai tiểu hồ ly gắt gao cắn ống quần ta. Hai cái tiểu đồng tây này, thời gian cấp bách, ta không muốn lãng phí thời gian, xoay người đem hai tiểu hồ ly ôm vào trong lòng, đồng thời đem cái bình ngọc chúng nó ôm bỏ vào trong túi áo.

“Từ sư đệ, tìm được rồi.” Nghe tiếng, gấp gáp chạy về hướng nhị sư huynh. Tiểu công tử Long gia sau lưng có hai vết trảo thật sâu, tổn thương rất nặng, tiên huyết nhiễm đầm toàn thân, nhưng vẫn còn hơi thở, dù rằng rất mỏng manh.

“Mang người quay về khách ***.” Nhường Nhị sư huynh đi trước một bước, ta cùng Giáp lại tìm tìm thêm một lượt trong Long gia, không người nào còn sống. Đứng trên nóc nhà, nghe thanh âm của vệ quân tập kết xa xa, để ngăn ngừa thị phi, ta cùng Giáp lập tức trở về Tử Vân khách ***.

Trở lại khách ***, tất cả mọi người ở trong phòng Nhị sư huynh.

“Thế nào?”

Ngã Á rửa sạch huyết ô trên tay, nói : “Nếu như có thể sống qua đêm nay thì không còn gì đáng ngại, trong lòng ngươi là cái gì?”

Nghe nhắc ta mới nhớ ra, ta mang về hai tiểu hồ ly, chà trách trong túi cứ động động, mở ngoại sam để hai tiểu hồ ly chui ra, hai tiểu hồ ly nhảy ra, bởi vì chân bị thương, ủy khuất kêu chi chi rất đáng thương, Ngã Á thuận tay rửa vết thương băng bó cho chúng.

Long gia bị diệt môn trong một đêm, đây là một sự kiện lớn, sau khi cửa thành mở ra nhất định sẽ có quan binh đến từng nhà điều tra, mặc kệ người lãnh đạo đối với người duy nhất may mắn sống sót của Long gia có thái độ ra sao, hắn hiện giờ ở trong tay ta, ta nhất định phải bảo toàn hắn, sau khi tỉnh lại muốn đi hay ở thì tùy hắn quyết định. Tháo nhân bị diện cụ trên mặt đội vào cho Long tiểu công tử, Giáp canh giữ ở bên giường, một khi thương thế Long tiểu công tử có biến lập tức thông tri cho Ngã Á.

Ta ôm Ngã Á trở về phòng bên cạnh, thấy trên vàng trán hắn có chút mệt mỏi, đau lòng nói: “Ta đi rồi ngươi không ngủ lại sao?”

“Không có, ngủ không được.”

Trời vẫn còn tối, trước khi trời sáng hắn vẫn còn một khoảng thời gian, ngủ một chút cũng được. Ta nằm ở trên nhuyễn tháp, đem Ngã Á lăm vào lòng,

“Ngủ thêm một lát đi.”

“Ân.” Bảo bối ở trên môi của ta hôn một chút, giật giật thân thể, tìm được một vị trí thoải mái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày mới lên, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, một đội quan binh tiến vào Từ Vân khách ***, thấy phòng là xông vào, đem người từng người từng người lôi ra, cẩn thận kiểm tra. Đến phiên chúng ta, quan binh cầm bố cáo cẩn thận so sánh, diện cụ dịch dung của tam sư huynh thật sự rất đảm bảo, chúng ta cứ thoải mái cho bọn họ kiểm tra.

Tìm tòi không có kết quả, đám quan binh rời đi. Tiểu công tử Long gia hôn mê suốt một đêm, đến trưa mới tỉnh lại.

Hắn nhìn ta và Ngã Á, tự khóc tự tiếu nói, “Ta là loại người thiện tâm được thiện quả sao?”

Tỉnh tự hắn không ổn, thần sắc điên cuồng, cho dù là ai nếu gặp biến cố lớn như thế cũng sẽ trở nên như thế thôi, chúng ta an ủi hắn, nhưng bất cứ ngôn ngữ gì dường như cũng là vô dụng.

Hắn tâm tính kiên định, sau ba ngày đã khá hơn rất nhiều, nhưng là trong đôi mắt kia lại có một ngọn lửa âm trầm, đến khi gặp thời cơ thích hợp sẽ lập tức bùng nổ.

“Tại hạ Long Khuynh, đa tạ các vị đã cứu mạng.” Hắn ôm quyền nói.

“Tại hạ Lăng Phong, nội tử Ngã Á, trỉ tử Lăng Lạc, nhị sư huynh Khương Đào, Giáp, Dạ.”

“Lăng Phong, khi huynh cứu ta, trong nhà ta còn có ai sống sót không?”

“Không có.”

“... Nga.” Hắn dừng một chút, chua xót cười, “Mặc dù biết kết quả, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy có chút may mắn.”

Nhiều ngày qua hoàng thành kiểm tra quá mức nghiêm ngặt, thế lực trong triều rung chuyển, vì phòng ngừa rước họa cho bản thân, chúng ta quyết định ngày mai ra khỏi thành, Long Khuynh quyết định đi cùng chúng ta. (Người Long gia đã có người an táng)

Hôm sau Long Khuynh cải trang theo chúng ta rời khỏi thành. Chúng ta giương cờ Thanh Phong tiêu cực, hướng cửa thành đi đến. Binh lính thủ thành kiểm tra quá mức nghiêm, hành lý của chúng ta đều bị mở ra kiểm tra, nhưng vì không phát hiện có gì khả nghi nên binh lính cho chúng ta ra thành.

Cách xa hoàng thành một trăm dặm, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, không khí cũng tích cực hơn nhiều.

Đêm đến, lại tới tiểu trấn lần trước, bởi vì lúc này chúng ta không mang theo quan tài nên rất dễ dàng thuê được khách ***. Nửa đêm, phòng trong vang lên tiếng vang tốc tốc, ta lập tức bừng tỉnh, vừa khéo chứng kiến hai tiểu hồ ly được ta ôm ra từ Long gia đang ôm bình ngọc đồng dạng cũng được mang ra từ Long gia, nhảy cửa sổ trộm chạy ra ngoài.

“Sao lại thế này?” Ngã Á tỉnh lại, nghi ngờ nói.

“Đi xem.”

Mặc xong y phục, đánh thức những người khác, một đường đuổi theo dấu chân tiểu hồ ly, hướng am viện tế bái hồ ly kia bay đến.

Mới vừa vào am viện, hơn mười người ni cô theo âm thầm xuất hiện vây lấy chúng ta, am chủ chấp hai tay thành chữ thập trước ngực, “Khách nhân phương xa thỉnh đi theo ta.”

Giả thần giả quỷ, ta bực mình, bản thân ta muốn nhìn xem các nàng giả cái gì thần, làm cái gì quỷ. Theo am chủ dẫn dắt đi về phía chính điện.

Ngồi giữa chính điện là một nam tử tà mị, nam tử một thân hắc bào, song đồng lóe lên kim quang yêu dã, phía sau là tám cái đuôi đang phi vũ. Lần đầu tiên ta thấy yêu quái ở khoảng cách gần như vậy, song đồng ta lập tức co rút.

“Ta tên gọi Hồ Minh.”

Chúng ta ngồi xuống bồ đoàn, ta ôm quyền làm lễ, không hoảng hốt không chậm nói : “Tại hạ Lăng Phong, người chính là hắc hồ đêm đó sao?”

“Ân.”

Ta nghi hoặc, “Người lợi hại như thế, đêm đó hẳn sẽ rất dễ dàng mạt sát (giết chết) ta.”

“Lúc ấy nội đan của ta nằm trong cơ thể Long Hiên.” Yêu quái không có nội đan thì chẳng khác gì động vật bình thường.

“Người đụng vào quan tài chính là vì thu hồi nội đan?”

“Đây là thứ nhất, thứ hai là ta phải mang thi thể Long Hiên đi.”

“Am viện này thực sự tồn tại sao?”

“Thông minh.” Hồ Minh tà mị cười, “Am viện này trong mắt người ngoài chỉ là một am viện bình thường, nhưng trong mắt các người là lãnh địa của Hồ tộc.” Hắn nói như vậy, cảnh trí trước mắt biến hóa rất nhanh, cuối cùng biến thành một gian chính đường cổ kính.

“Am viện cùng lãnh địa Hồ tộc này là hai không gian trùng điệp.”

“Nga.” Yêu quái trước mặt thật thông minh, mang hai không gian chồng lấp lên nhau, yêu khí bị Phật khí làm nhạt đi, có thể bảo vệ tộc nhân hắn an toàn.

“Người trong am này cũng là hồ ly?.”

Hồ Minh nhíu mày cười, “Chuyện này trọng yếu sao?”

Đáp án của hắn rất rõ ràng, ta nhột nhạt cười, “Quả thật, không phải trọng yếu.”

Ta ngừng một chút nói: “Người Lam Minh không nói ám thoại, người mang chúng ta đến đây để làm gì?”

Hồ Minh ngồi xuống, khoe miệng hơi hơi gợi lên, phượng nhãn hẹp dài lóe tinh quang, ngón tay thon dài trắng nõn đích chỉ vào Long Khuynh, chậm rì rì nói: “Ta muốn hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Ta che chắn trước người Long Khuynh, bình thần dò hỏi: “Vì sao?”

Hồ Minh đan đan trường giáp bén nhọn, ha ha cười, “Muốn Long Hiên sống lại nhất định phải dùng dòng máu có cùng quan hệ huyết thống với hắn làm đường dẫn.”

“Nếu chúng ta không đáp ứng?”

“Người cảm thấy mình có quyền này sao?” Trong mắt Hồ Minh hiện lên lệ khí, trong nháy mắt mười mấy yêu cáo mặt người bao vây lấy chúng ta, sát khí tràn ngập cả đại đường. Bảo bảo rụt rụt vào trong lòng Dạ, Dạ rống một tiếng, khom người trên mặt đất bày ra tư thế công kích.

Hồ Minh phiêu mắt liếc về phía Dạ, thiêu thiêu mi, đôi mắt lóe lóe.

“Thế nào?” Hồ Minh hỏi.

Long Khuynh diện vô biểu tình hỏi: “Muốn toàn bộ máu của ta sao?”

“Không cần, chỉ một nửa là đủ.” Hồ Minh hơi hột nói.

Người một khi mất đi 50% máu trong cơ thể sẽ lập tức bị sốc, ở thời cổ đại này nếu bị rút chừng đó máu, hắn phải chết không thể nghi ngờ, ta nhìn qua Long Khuynh, Long Khuynh cười cười, đứng lên, nói với Hồ Minh: “Ta muốn bọn hắn bình an rồi đi, bằng không người đừng hòng lấy được một giọt máu nào, ta nhớ Thanh Huyền đại sư nãi nãi mời về có nói qua, pháp thuật an hồn này nhất định phải dùng máu tươi của người sống dẫn dắt, máu người chết là hoàn toàn vô dụng.”

“Ha ha. . .” Hồ Minh bị uy hiếp không giận ngược lại cười cười, “Không hổ là hảo chất tử của Hiên. Người yên tâm, bằng hữu của người bình an rồi đi. Hồ Thanh, đưa bọn họ đưa ra ngoài, nhớ rõ phải xóa bỏ trí nhớ của họ.”

“Vâng, thiếu chủ.”

Chúng ta bây giờ ở địa bàn Hồ tộc, huống chi bọn họ là là yêu quái pháp lực cao thâm còn chúng ta chỉ là người thường, cho dù muốn cứu người cũng bất lực, chỉ có thể trở mặt nhìn cảnh trí trước mắt dần trở nên mơ hồ, Long Khuynh cười yếu ớt biến mất dần. . . (lúc gần đi Ngã á có cho Long khuynh một lọ bổ huyết đan).

Khi phục hồi tinh thần, trời đã sáng choang, chúng ta đứng trên quan đạo ngoài tiểu trấn.

Cảm giác vô lực tràn ngập trong tim mọi người, đối mặt với yêu quái, nhân loại thật sự quá nhỏ bé, chúng ta thở dài một hơi, nhảy lên ngựa, tiếp tục hành trình trở về nhà. Nhớ trước khi đi Hồ Minh có bảo phải xóa đi trí nhớ của chúng ta, nhưng chẳng hiểu sao chúng ta vẫn nhớ rõ ràng rành mạch sự tình xảy ra đêm qua, chẳng lẽ nói yêu thuật của Hồ tộc mất tác dụng sao?

Hồ Minh phát tay áo triệt tiêu Huyền Quang Kính (một loại phép thuật cho phép nhìn mọi vật ở xa), nhìn Long Khuynh nói : “Như ngươi mong muốn, bọn hần đều đã bình an rồi đi, ngươi có thể buông đao xuống.”

Long Khuynh diện vô biểu tình ném chùy thủ đang đặt trên tim xuống đất, “Đi thôi.”

“Ân?”

“Ngươi không phải muốn thi pháp an hồn cho nhị thúc sao?”

“Ngươi so với ta còn gấp hơn, ha ha. . .” Hồ Minh cười tà mị.

Hồ Minh mang Long khuynh cùng thi thể Long Hiên đặt lên tế đàn, hần thân mặc một thân hồng bào yêu dã, tiếp nhận bình ngọc chứa linh hồn Long Hiên từ trong tay Lãnh Nguyệt, nhẹ nhàng mở nắp bình, một luồng sáng màu xanh từ bên trong bay ra, thân mật cọ cọ lên mặt Hồ Minh, Hồ Minh liền lộ ra một mặt tiểu ý ôn nhu.

Nhắm mắt lại, miệng lầm nhảm thần chú an hồn tối nghĩa từ xưa truyền lại, Hồ Thanh lập tức dùng chùy thủ rạch lên cổ tay Long Khuynh, Long Khuynh khẽ nhủ mi.

Theo nghi thức tiến hành, máu từ cổ tay Long khuynh bị một cỗ niệm lực dẫn dắt bao trùm lấy thi thể Long Hiên, linh hồn Long Hiên bay lên, nhanh chóng quấn quanh thân thể hần, dưới sự dẫn dắt của huyết khí, hoàn mỹ kết hợp cùng thân thể. Nghi thức chấm dứt, Hồ Minh mở hai mắt, lại phát hiện máu Long Khuynh vẫn còn bị hấp thụ vào cơ thể Long Hiên.

“Đây là chuyện gì?” Sắc mặt Hồ Minh ngưng trọng, bởi vì nghi thức chưa dừng lại, hần không thể bước lên tế đàn, chỉ có thể trơ mắt nhìn toàn bộ máu của Long Khuynh tiến vào trong cơ thể Long Hiên.

“Thuộc hạ không biết.” Hồ Thanh cúi đầu nói.

Cuối cùng nghi thức kết thúc, Long Khuynh tử vong, Hồ Minh cũng không để ý, nhìn thấy ***g ngực Long Hiên cao thấp phập phồng, khoe miệng hần cong lên, khom xuống thật cẩn thận đem người ôm vào trong ngực.

Hôm sau tỉnh lại, Long Khuynh phát hiện mình lại chưa chết, không chỉ như thế còn thay đổi một thân thể khác, hần hiện tại ở trong thân thể nhị thúc, mà linh hồn nhị thúc đang ở sâu trong biến ý thức của hần khóc bi thương, này có tính là báo ứng không?!

“Ha ha ha. . .” Long Khuynh không thể tự kiềm chế cười to, cười đến trào nước mắt.

Thẳng đến khi bị Hồ Minh ôm vào ngực, Long Khuynh đột nhiên lại nảy ra một ý tưởng méo mó, không biết. . . để Hồ Minh yêu hần đến chết đi sống lại sau đó đem sự thật hần không phải Long Hiên nói cho y biết, không biết lúc đó y có phát điên lên hay không. Long khuynh tựa vào lòng Hồ Minh, lộ ra một nụ cười vắn vẹo.

“Ngô. . .” Đôi môi bị bắt giữ, Long Khuynh thuận theo hé mở răng ngọc, để nụ hôn kia càng thêm sâu sắc.

Đại sư huynh ở nhà bồi tấu tử chờ sinh not, nhị sư huynh đi phương bác đón dâu, tam sư huynh bọn hần đều ở ngoài tiêu dao, hiện giờ Thanh Phong tiêu cục chỉ có các sư đệ thiếu kinh nghiệm giữ thể diện, phụ thân thúc bá cứ thể đẩy tiêu cục cho ta trông nom, vì thế đại đa số thời gian của ta đều dành cho tiêu cục, Ngã Á y thuật cao siêu, các hương thân phụ cận mười dặm đều đến tìm hần xem bệnh, hần ngày nào cũng bận rộn đến quay vòng vòng (kỳ thật mỗi ngày hần chỉ xem bệnh cho một số người nhất định, nhưng do không chịu nổi người bệnh tận lực cầu xin nên xem cho hết), tuy rằng chúng ta hàng đêm vẫn đồng sàng cộng chẩm, nhưng suốt một tháng nay đại khái chúng ta chỉ nói chuyện với nhau được mười câu.

Vứt tin tình báo của cửu sư đệ xuống, bước nhanh đến y quán, giờ đã đến lúc lên đèn nhưng Ngã Á vẫn còn ở y quán xem bệnh, ta nhủ mi, bước nhanh đến ôm lấy ái nhân ngồi cuối bàn, dẫn tiểu đồng an bài người bệnh đến khách *** trong thành ở tạm, ôm Ngã Á trở về hậu đường.

“Sao lại về sớm như vậy?” Hần vòng tay ôm lấy cổ ta hỏi.

“Ân, nhớ ngươi.”

“Thả ta xuống, bên ngoài vẫn còn người bệnh.”

Ý thức được Ngã Á đem bệnh nhân đặt ở vị trí trung tâm, trong lòng ta dâng lên một tia khó chịu, hiện giờ người tối trọng yếu của hần không phải là ta.

“Không được đi, trong mắt ngươi bây giờ chỉ có thể có ta.”

Đối với sự bá đạo của ta, Ngã Á có chút bất mãn, nín lấy lỗ tai của ta nói : “Ngươi có mặt mũi nói ta sao, hiện tại trong lòng ngươi trừ bỏ tiêu cục vẫn là tiêu cục, ta bị ngươi đặt ở vị trí thứ mấy hả.”

Ta nghĩ nghĩ một thoán rồi trả lời: “Hình như là vị trí thứ mười.”

“Muốn ăn đòn.” Hấn mặt lạnh quát lên.

Ta đem vợ đặt lên bàn gỗ, bắt lấy bàn tay đang vung tới, “Bảo bối, nguoi thật sự nhẫn tâm đánh vi phu?”

“Đánh nguoi là đúng.”

Liếc mắt đưa tình hơn nữa tứ chi ma xát, dĩ nhiên động tình. Ta một tay đem tay ái nhân kéo ra sau lưng hấn giữ chặt, lại dùng khăn tay trói chặt.

“Làm cái gì đấy?” Hấn ngồi ở trên bàn gỗ vịn vẹo.

“Làm cái gì?” Ta cười dài áp sát vào hấn, cố ý thổi một hơi lên bột cánh mẫn cảm, “Đương nhiên là ăn. . . nguoi!”

Mặt hấn đỏ rầm rầm, xấu hổ mắng : “Nguoi hạ lưu. . . Ngô. . .”

Ta cúi nguoi, nâng gương mặt hấn lên, sau đó hôn lên đôi môi đã lâu chưa chạm đến, vươn lưỡi mở tách răng hấn ra, hấp trụ đầu lưỡi ngọt ngào bên trong.

Giải khai y sam trên nguoi hấn kéo xuống khuỷu tay, xé toang khố tử, đem hai chân của hấn đặt trên bàn gỗ như hình chữ M, bộ vị tư mật hoàn toàn bại lộ ở trước mắt ta. Mỹ cảnh trước mắt khiến con nguoi ta nháy mắt trở nên u ám.

Ngã Á thấy ta để cho hấn bày ra tư thế dọa nguoi như vậy, đôi mắt lóe lửa giận, “Buông.”

“Buông nguoi ra, ta làm sao mà buông được a, bảo bối. . .” Bắt lấy nganh vật kia xoa nhẹ khiến bắp đùi hấn run lên.

A. . .

Ngón tay dọc theo nganh vậ chậm rãi trượt xuống dưới, nhu nắn địa phương có thể khiến ta thực cốt tiêu hồn, chậm rãi nói : “Bảo bối, nơi này nhớ ta không?”

Hấn toàn thân dần dần nhiễm lên màu phấn hồng, dục vọng đứng thẳng, vẻ thẹn thùng xấu hổ dĩ nhiên biến mất, lớn mật đem hai chân mở rộng thêm, cũng chìa chân vuốt nhẹ lên khó gian ta, ngao nghể nói: “Nếu không thể để khiến ta vừa lòng, nhất định không buông tha nguoi. . .”

“Ha ha, yên tâm đi, bảo bối, chắc chắn nguoi sẽ hài lòng.” Nâng chân hấn lên, cúi xuống hôn nhẹ. Môi dần dần lướt xuống dưới.

Qua một đêm cả thể xác lẫn tinh thần đều được câu thông, ta quyết định sau này sẽ không ghé qua Thanh Phong tiêu cực nữa, tuy rằng vẫn lo lắng cho đám sư đệ, nhưng điều nhi đã trưởng thành hấn là nên buông tay để chúng tự mình bay lượn, Ngã Á cũng đóng cửa y quán.

Giữa trưa chúng ta quyết định ra ngoài ăn cơm, vừa đi vào Thái Bạch Cư, Ngã Á nhìn chăm chăm về một hướng với vẻ mặt kích động, ta theo ánh mắt của hấn nhìn sang, nơi đó có một nam tử tuấn dật vận nho sam. Ngã Á bước bước nhanh lên phía trước, ta vội vàng đuổi theo.

Thanh âm Ngã Á bất ổn, “Tề thúc thúc. . .”

Nam tử ngẩng đầu, nghi hoặc đánh giá Ngã Á, theo sau trong mắt hiện lên không thể tin, “Nguoi là. . . Tiểu Ngã Á?”

“Là ta, Tề thúc thúc.” Ngã Á nắm chặt tay nam tử.

Hai người sau một lúc kích động, thu liễm cảm xúc. Ta cùng Ngã Á ngồi xuống đối diện Tề thúc.

Ngã Á giới thiệu hai người chúng ta: “Tề thúc thúc đây là phu quân ta Lăng Phong, Tiểu Phong đây là Tề thúc thúc, lúc còn nhỏ ta đã được nguoi chiếu cố rất nhiều.”

“Tề thúc hảo.”

Tề Mai cao thấp đánh giá ta, cười nói: “Hảo hảo, ánh mắt Tiểu Ngã Á thật tốt.”

Ta hỏi: “Tề thúc, thúc có biết cách nào để trở về Lam Minh không?”

“Đương nhiên biết.”

“Có thể cho tại hạ biết không.”

“Để làm gì?”

Ta liếc qua Ngã Á một cái, từ tốn trả lời : “Ngài chiếu cố Ngã Á từ nhỏ, hấn biết hấn là một cái lộ si, cho nên hấn không tìm được đường quay về Lam Minh, mà nguoi ngoài thì không hiểu biết nhiều về Lam Minh, cho đến nay chúng ta vẫn không thể tìm được Lam Minh.”

Tề Mai sùng nịch không nói gì nhìn Ngã Á, “Bệnh mù đường của ngươi từ nhỏ đã rất nổi danh, ta cũng không ngờ ngươi lại có thể quên mất cả đường về nhà.”

“Tề thúc!”

“Ha ha. . . Ta sẽ đưa bản đồ cho các ngươi.”

Ta nói: “Đa tạ.”-

Ngải á kích động bỏ nhào vào người ta, hưng phấn nói: “Tiểu Phong. . . Ta, ta rốt cục có thể về nhà, không biết phụ thân cùng mẫu thân thế nào. . .”

Ta sùng nịch ôm hân, thỉnh thoảng mê hoặc bỏ thức ăn gì đó vào miệng, lúc cao hứng cũng có thể bị đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Ta biết Ngã Á nhớ nhà sốt ruột, sau khi lấy được bản đồ từ Tề thúc, mua rất nhiều lễ vật cho nhạc phụ nhạc mẫu, cáo biệt người nhà, mang theo bảo bảo cùng Dạ mã bắt đầu hành trình (ngựa không dùng voi) hướng Lam Minh chạy tới.

Mỗi khi đến một địa phương chúng ta đều đổi ngựa, nhưng Ngã Á vẫn ngại tốc độ quá chậm, ta bắt đầu cười cười, thật cẩn thận xê dịch ái nhân trong lòng, để cho hân ngồi càng thoải mái, Ngã Á ngẩng đầu khẽ mỉm cười.

“Bảo bối, đi nhanh nữa thì mã nhi sẽ ăn không tiêu đó. Lam minh vẫn ở đó, sẽ không chuyển đi đâu cả đâu.”

“Ta biết...” Hân ngồi trên đùi ta, đầu gối ở trên vai của ta, thấp giọng nói: “Ta biết, nhưng mà... ta cũng... đã tám năm chưa trở về nhà, không biết phụ thân cùng mẫu thân hiện giờ thế nào... Trong nhà có biến hóa gì hay không...”

Ta sùng nịch nhìn hân, kiên nhẫn nghe hân sầu lo bực bực.

Rốt cục sau nửa tháng, chúng ta đã đến biên giới Lam Minh, nhìn rừng cây rậm rạp trước mắt, Ngã Á nắm cánh tay ta chỉ vào phía rừng kích động nói, “Đúng vậy, chính là chỗ này lý... Ta đã tới qua nơi này... Thật sự...”

“Ân, chúng ta rất nhanh có thể về nhà.”

“... Quay về nhà của chúng ta?” Ngã Á nghe rõ ý tứ trong lời nói của ta, cười dài sửa lại.

“Ân, quay về nhà của chúng ta.”

Ta đem bảo bảo trong lòng Dạ ôm qua, “Nhi tử, lát nữa gặp người nhà của cha ngươi thì phải lễ phép, không được hồ nháo...”

Bảo bảo chìa bàn tay nhỏ bé bịt miệng ta, “Phụ thân, ngươi toàn nói lời vô nghĩa.”

“Xú tiểu tử.”

“Ta làm việc ngươi yên tâm, đến lúc đó ngươi hãy chờ xem.”

Ta kéo cái mũi nhỏ của hân, cười nói: “Hảo, đến lúc đó xem bảo bảo lợi hại thế nào.”

Bảo bảo hôn nhẹ lên mặt ta, chuyển đến trong lòng Ngã Á, ôm lấy cổ hân như muốn trấn an, cọ cọ, cuối cùng lại chuyển đến trong lòng Dạ.

Ngã Á hít sâu một hơi, ta lôi kéo hân đi vào trong rừng

Một đường đi tới phát hiện trong rừng rất nhiều cạm bẫy, nếu như không có bản đồ, muốn đi vào Lam Minh thật sự tiêu phí không ít tinh lực.

Rời khỏi rừng già, trước mắt một mảnh bao la, rất xa là phòng ốc nhà cửa nhấp nhô, có cao có thấp, có lớn có nhỏ, bây giờ là giữa trưa, khói bếp lượn lờ trên các mái nhà, Ngã Á thần sắc kích động, quay đầu nhìn ta, lời khó thành câu lắp bắp: “Tiểu... Tiểu Phong... Nơi này... Thật sự là Lam Minh... Ta, ta rốt cục đã trở về nhà...”

“Ân.” Ta hôn nhẹ lên môi hân để làm an lòng ái nhân.

Hắn hôn trả lại ta, đề khí ngự phong mà đi, ta không nhanh không chậm đi theo sau hắn, phía sau là Dạ cùng bảo bảo trong ngực.

Một đường đi tới, mọi người thấy chúng ta đều dừng lại, sôi nổi nghị luận.

“Kia... Đó là Ngã Á sao?”

“Hắn rốt cục đã trở lại...”

“Hắn mang ngoại nhân trở lại, là ái nhân của hắn sao?”

“Lạc Nam nhanh đi gọi Từ thúc của ngươi...”

Ngã Á đứng trước một gian phòng ốc màu xanh, hắn gần hương tình khiếp, không dám mở cánh cửa kia ra, ta nắm lấy tay hắn, cùng đẩy cánh cửa kia.

Phía sau cửa là một gian đại đường được thu thập ngăn nắp sạch sẽ, giữa đại đường có một bàn ăn, trên bàn bày biện vài món thức ăn vẫn còn tản ra nhiệt khí, xem ra là mới múc ra không lâu.

“Uy, các ngươi là ai, sao lại đứng trước cửa nhà rta.” Một hài tử béo béo từ bên cạnh đi ra, tay chống trên thắt lưng chỉ vào chúng ta nói.

Ngã Á nhìn ta liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên nghi hoặc, quay đầu hỏi tiểu nam hài : “Ngươi là ai, vì sao lại ở trong nhà của ta?”

“Cái gì nhà của ngươi, nơi này là nhà của ta.” Tiểu bàn hải ngang tàng nói.

“Ngã Tĩnh cùng Từ Tâm là gì của ngươi?” Ta hỏi.

Tiểu bàn hải kiêu ngạo nói : “Bọn hắn một cái là nương ta một cái là cha ta.”

Nghe vậy, ta cười cười nói với Ngã Á: “Xem ra mấy năm nay cha mẹ ngươi lại cho ngươi thêm một đệ đệ.”

“Xem ra đúng là như vậy, hơn nữa còn là một đệ đệ béo tròn.” Ngã Á cũng cười, ánh mắt nhìn về phía tiểu bàn hải ảm áp không ít.

Loảng xoảng!

Âm thanh đồ vật vỡ thanh thủy khiến mọi người chú ý, chúng ta nhìn về phía phát ra âm thanh. Một tổ sam nam tử sẩy tay làm đồ sạch chén đĩa trên tay, nhìn về phía chúng ta với vẻ mặt kích động, song đồng rung rung.

Ngã Á há miệng thờ đốc, thất thanh hô: “Nương...” Lập tức bổ nhào vào lòng tổ sam nam tử.

“Là Ngã Á sao? Là Ngã Á của ta đã trở về sao?”

“Nương, ta đã trở về, nương... Thực xin lỗi đã khiến người lo lắng...” Ngã Á nức nở.

Xác nhận người trong lòng thật sự tồn tại, lệ trong mắt tổ sam nam tử lập tức trào ra, ôm chặt lấy Ngã Á trong lòng, “Ngã Á của ta rốt cục đã trở lại, rốt cục đã trở lại, nương nhớ ngươi muốn chết...”

Chỉ chớp lát sau, một nam tử uy vũ bước nhanh tới, một ánh mắt đều không cho chúng ta, cấp tốc tiến lên đem phụ tử Ngã Á Ngã Tĩnh ôm vào trong ngực, xem ra nam nhân uy vũ này chính là một vị phụ thân khác của Ngã Á. Tiểu bàn tử đệ đệ Ngã Á mơ mơ hồ hồ nhìn ba người ôm cùng một chỗ, lại ngó ngó chúng ta, cuối cùng đem tầm mắt cố định trên ba người kia, miệng vênh lên, oa một tiếng khóc lớn, “Oa... Phụ thân cùng nương không thương ta... Ngó...”

Cục cựa lắc mình biến qua, bịt miệng tiểu bàn tử đang khóc thét, bảo bảo cùng tiểu bàn tử cũng cao xêm xêm nhau, nhưng trọng lượng tiểu bàn tử này hắn gấp đôi có thừa so với bảo bảo nhà ta,

Ba người sau khi hưởng thụ xong niềm vui đoàn tụ mới quay lại nhìn những người còn đang đứng trước cửa. Ngã Á đứng ở bên cạnh ta, hơi ngại ngần một chút mới nói : “Phụ thân, nương, đây là phu quân của ta.”

“Cha, nương, con gọi Lăng Phong, là phu quân Ngã Á, hai vị cứ gọi Tiểu Phong là được rồi.”

Ngã Tĩnh hít mắt đánh giá ta, khẽ gật đầu, xem ra ấn tượng đầu tiên của nhạc mẫu đối với ta cũng không tệ. Khuôn mặt Từ Tâm không có gì biến hóa, nhìn không ra là vừa lòng hay là không vừa lòng, xem ra tương lai khó sống với vị nhạc phụ này.

“Đây là bảo bảo của ta và Tiểu Phong, Lăng Lạc. Lạc nhi, thi lễ.”

“Ông ngoại, bà ngoại...” Bảo bảo giương lúm đồng tiền thật sâu, ngọt ngào hô. Bộ dạng nhu thuận này nháy mắt bắt được tâm của hai vị trưởng giả.

Xem ra bảo bảo so với ta còn được ưa thích hơn.

Lúc sau một nhà ba người chúng ta cộng thêm cả Dạ ở lại Lam Minh, người lam Minh đúng như Ngã Á từng nói, tyoanf bộ đều là nam nhân, họ Ngã là

những nam tử có khả năng sinh dục, phần nhiều lớn lên nhu thuận động lòng người, Ngã Á cao lớn bị xem như dị tộc, nam tử khác họ cũng có một số là người Lam Minh, một số giống như ta từ bên ngoài vào, chính thế mà nói người Lam Minh dân phong thuần phác, mọi người cũng rất thân thiện.

Nhưng nhạc phụ nhạc mẫu mỗi lần nhìn ta sắc mặt lại y như bình thường, không thích cũng không biểu hiện ra chán ghét, xem ra này nhị vị đối với con rể tới nhà không phải rất hài lòng a.

Ở Lam Minh ba tháng, ngày nọ có một thiếu niên xinh xắn đột nhiên đánh đến nhà ta, cầm kiếm nói muốn cùng ta tỷ thí, hỏi tới nguyên nhân, nguyên lai thiếu niên này thích Ngã Á, thấy hôm nay Ngã Á đã là vợ ta, liền giấu giếm người nhà muốn dùng vũ lực đoạt lấy ái nhân của ta. Người của ta há lại cho kẻ khác mơ ước, tuy rằng tiểu thiếu niên này so với ta nhỏ hơn mười tuổi, nhưng ta vẫn không khách khí đánh ngã hắn. Nhìn thấy thiếu niên ủy khuất ngồi dưới đất oa oa khóc, ta đẩy lại có cảm giác bản thân đang khi dễ kẻ nhỏ yếu hơn mình.

Tính khí hài tử này cũng rất bướng bỉnh, bị ta đánh bại cũng không chạy đi cáo trạng với người nhà, nhưng cứ mấy ngày lại chạy tới tìm ra khiêu chiến một lần, trong lúc rảnh rỗi ta liền cùng hắn đùa giỡn một chút.

Một năm sau, ta cùng Ngã Á nghênh đón hài tử thứ hai, gọi là Ngã Uyên.

Từ sau khi có bảo bảo Lăng Lạc, ta không muốn khiến Ngã Á tiếp tục mang thai, trong lúc mập hợp thì sử dụng ruột dê, hơn nữa sau đó ta đều cẩn thận thanh lý cho hắn, nhưng không ngờ hắn vẫn hoài thai.

Có một ngày ta nghe được Ngã Á nói chuyện cùng Ngã Tĩnh, nguyên lai là Ngã Á trộm đem thùng ruột dê cho nên hắn mới có thể mang thai, lần này ta không nói gì.

Lần sinh sản này, ta vẫn bồi bên cạnh hắn từ đầu đến cuối, lão vu y Lam Minh kinh nghiệm phong phú, Ngã Á không chịu tội quá nhiều đã sinh hạ bảo bảo. Nhưng lòng ta vẫn còn sợ hãi, ta không muốn mất hắn, nghiêm túc nói với Ngã Á không bao giờ được sinh thêm đứa thứ ba nữa, cũng không để cho hắn ở sau lưng ta làm mấy chuyện mờ ám.

Ngải Uyên sinh ra đã thập phần nhu thuận, bình thường chỉ nằm ngủ trong nôi, đói bụng thì nhỏ giọng khóc hai tiếng, bộ dạng nhu thuận này chỉ khiến người ta nhìn không được muốn yêu thương hắn đến tận xương tủy, quý linh tinh quái Lăng Lạc đối với tiểu đệ đệ này cũng vô cùng yêu thương, thức ăn ngon, đồ chơi hào nhoáng đều đưa cho hắn.

Hài tử với ta mà nói, một cái là bảo bối, hai cái là vừa đủ, ba cái là dư thừa, nhưng quan niệm của cổ nhân quan hoàn toàn bất đồng với ta, bọn hắn cho rằng hài tử thì càng nhiều càng tốt, con cháu đầy đàn nhân đình thịnh vượng mới là chính đạo. Ngã Tĩnh cùng Từ Tâm muốn Ngã Á bên cạnh phụng dưỡng tuổi già, không ngừng mỗi ngày bày mưu tính kế muốn ta cùng hắn viên phòng, nhưng lại đem ruột dê ta chuẩn bị trộm lấy đi, mấy loại thuốc tránh thai chẳng hạn cũng không cho ta xem đến. Bọn hắn muốn ta ngộp chết sao?

Nửa năm sau, Ngã Á trong sự chờ đợi của mọi người mang thai đứa thứ ba, không muốn lại nhìn thấy hậu huyết hắn lại bị xé rách trong lúc sinh sản, nên tìm người dạy một ít phương pháp, mỗi ngày ta đều ôm ái nhân vào trong ngực, ngón tay có quy luật xoa bóp cùng khuếch trương hậu huyết hắn. Cố gắng của ta không hề lãng phí, lúc bảo bảo thứ ba sinh ra, Ngã Á không chịu bao nhiêu tội, hậu huyết chỉ có một vết rách rất nhỏ.

Dưới thế diện của mấy đứa bảo bảo, Ngã Tĩnh cùng Từ Tâm xem như nhận ta là con rể.

Cả đời ta và Ngã Á sở hữu năm hài tử, ba đứa họ Ngã, hai cái họ Lăng.

Nhiều năm sau, ta nói với bọn nhỏ nhà mình, sau khi ta và Ngã Á chết đi, hãy mang hai người chúng ta chôn cùng một chỗ, ta không cầu kiếp sau như thế nào, nhưng chỉ cầu được đồng huyết sau khi chết.

—— Toàn văn hoàn ——

Phong Y: vậy là đã hoàn bộ đầu tiên bạn edit :>, cảm giác cực kì tốt :>

Kết thúc của Lăng Phong cùng Ngã Á coi như đã viên mãn, cũng hạnh phúc không kém

Nhưng, xét trên toàn bộ, bạn vẫn cảm thấy thiếu thốn hụt hẫng. Quá nhiều nhân vật, quá nhiều sự kiện đã xảy ra, nhưng tất cả lại bị quãng đi xa tít tắp cũng như bị chìm xuống vô số.

Trong tất cả nhân vật phụ, chỉ có mỗi đại sư huynh là coi như có kết thúc tốt đẹp.

Người tam sư huynh thích là ai (có nhiều ý kiến cho rằng đó là tiểu sư đệ :>), và hai người ấy sẽ ra sao?

Chuyện của Ny Ny và lão công của nàng ra sao?

Vân Dương cùng hoàng đế có cổ sự gì, và sau đó nữa chuyện gì sẽ xảy ra?

Vân Dược, Vân Minh và Tu cũng là một khúc mắc.

Long Khuyết và Hồ Minh, bạn thật sự rất muốn biết chuyện của hai bạn này sẽ thế nào, có thể nói đây là couple bạn có ấn tượng nhất.

Cả Long Y và vị bằng hữu lúc trước đi nhờ xe ngựa của Lăng Phong, hai vị tiểu cô nương phần nam trang là ai nữa.

Lãnh Tinh đã đi đâu? Sau khi chia tay đã không còn thấy nhắc gì đến bạn ấy ; ^ ;

Bạch mao tổng tử từ đâu mà có?

Thiếu chủ Phong Diệp sơn trang bắt Ngã Á vì muốn cứu sống một người, đó lại là chuyện gì?

Mị Cơ là độc nhân, lại đùa giỡn với trùng tử, liệu có liên quan gì đến băng hạt hay không? Và cái vụ bắt người lấy máu ấy rất giống với chuyện ở hắc thạch sơn trang của Tu, liệu Mị Cơ cùng Ngự Long giáo có liên quan gì với nhau?

Phải, đây là một bộ đam mỹ dạng POV, cái nhìn của nhân vật chỉ là một phía trước tầm mắt mình, nên nói đây là kết thúc viên mãn của Lăng Phong, những thắc mắc kia chỉ mong rằng sẽ được giải đáp một bộ đam mỹ khác của Lam tỷ.

Thở dài.

Cám ơn mọi người đã theo dõi Phiêu hành thiên hạ trong suốt chặng đường vừa qua.

Ôm ôm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Chi Phiêu Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.